

Giới thiệu Độc Thê Trọng Sinh

Bạn đang đọc truyện Độc Thê Trọng Sinh của tác giả Nguyệt Sơ Ảnh. Mỹ nam trong truyện hot với gương mặt đào hoa yêu nghiệt đó chính là phu quân cưng chiều nàng đến tận trời ở kiếp trước! Nàng, kiếp trước vì giúp đỡ tình nhân ngôn tình ngược đáng cơ, cho dù hy sinh cả tuổi thanh xuân nhưng lại đổi lấy ba nghìn lần róc xương lóc thịt, lăng trì cực hình, vô cùng đau đớn. Hắn, thế tử hầu phủ, yêu nàng vô cùng sâu đậm, lại tận mắt nhìn nàng bị người ta giày xéo, trong đau đớn tạo ra một trận hỏa hoạn hủy diệt tất cả. Ý trời trọng sinh, hắn mang theo kiếp trước quyền lực, thoát thai hoán cốt, sát phạt quyết định, thế phải đem nàng- ma phi khó theo đuổi này trời ở bên người, sủng ái sâu vô cùng! Sống lại lần nữa, nàng lòng đầy cừu hận, giết hết người người trong thiên hạ từng phụ nàng, lại duy chỉ quên mất người cùng chung đường xuống suối vàng với nàng là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kết Cục Của Mạc Khanh Khanh.

Đại Thuận, năm Cảnh Thái...

Mới vừa vào tháng sáu, hôm nay tiết trời cũng nóng như thiêu như đốt. Đàng đẵng suốt hai tháng liền, ngay đến cả một giọt mưa cũng không hề trông thấy.

Không đơn thuần chỉ đất đai khô nứt, hoa màu nợ thu, mà nơi nơi cũng bởi vì thiên tai kéo dài mà dần dần xuất hiện ôn dịch. Khắp nơi tiếng kêu than dậy khắp đất trời, dân chúng lâm than, muôn vàn thống khổ.

Cảnh Thái vừa mới đăng ngôi hoàng đế, vốn chính là bất chấp mọi thủ đoạn mới chiếm được vị trí này, chính vì thế hắn càng thêm kiêu kị và tức giận trước tai ương nhân họa. Cho nên hắn một mặt tha tội cho đám tù nhân, mặt khác xử lý nhóm phạm nhân tội ác tày trời, để có thể dẹp loạn lòng dân, xoa dịu con giận của thiên địa.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Ngộ môn đem đầu người rớt một nhóm lại một nhóm, máu tươi đem bùn đất nhuộm đỏ thành sông.

Ngộ Môn là một toà đài ở trên cao, đứng sừng sững như một cây cột hình trụ. Phía trên đang trói buộc một kẻ đã không rõ ra hình dạng gì.

"Dâm phụ này lại vẫn chưa chết?" - Dao phủ Tiểu Mạnh, ngẩng đầu hướng về phía người phụ nữ đang bị trói chặt, chép miệng, thấp giọng nói ra: - "Đã đến ngày thứ ba, lại vẫn không chịu chết? Lưu giữ chút hơi tàn này để làm gì cho khổ thế?"

Sư phụ của hắn là lão Ngộ, một mực đoạt lấy chén rượu, vừa vội vàng gấp thức ăn cho đồ đệ Tiểu Mạnh, vừa liếc nhìn bên kia, cười một tiếng, lộ ra hàm răng vàng: "Chúng ta vốn được chỉ thị đem nàng ta lăng trì, lóc sống xương trong ba ngày ba đêm. Nếu quả thật làm cho nàng chết đi, chẳng phải là tay nghề của ta không tốt?"

Lời tuy nói như thế, bất quá hắn sống năm mươi tám năm nay, làm đao phủ đã suốt ba mươi tám năm, dưới đao hắn vong hồn nhiều vô số, cũng từng thi hành qua hình phạt này trên sáu mươi bốn người, nhưng cũng chỉ có duy nhất nữ nhân mai này có thể sống sót qua nổi ba ngày. Những người khác, hoặc là trực tiếp đau cho đến chết, hoặc là, liền nhẹn không được đau đớn khổ hình mà cắn lưỡi tự sát.

Nàng cứ như vậy nhẹn xuống tất cả bao nhiêu thống khổ, rốt cuộc là bởi vì cái gì?

Hắn trong khoảng thời gian ngắn liền có chút tò mò.

Lão Ngộ đang mãi mê suy nghĩ lung tung, lại nghe thấy Tiểu Mạnh thấp giọng nói ra: "Sư phụ, dâm phụ này có thật sự như lời bọn họ đồn đại, cùng với đương kim hoàng thượng..."

"Người điên rồi! Không muốn sống nữa à! Ngay cả... Ngay cả những lời đó mà ngươi cũng dám nói!" Lão Ngộ tức giận và vào miệng Tiểu Mạnh!

Tiểu Mạnh lấy tay bưng kín má trái bị đánh, có chút ủy khuất lầu bầu nói: "Người người đều nói nàng là cái dâm phụ, là nàng lên nhà chồng cùng Hoàng Thượng tư thông, lại trộm Hồ Phủ của Hầu gia, mới giúp hoàng thượng nắm được quân quyền, sao lại trách ta không thể nói."

Lão Ngộ không lên tiếng nữa, chỉ trừng mắt liếc đồ đệ mình, cũng không nói gì.

Hắn nhìn thoáng qua "nữ nhân" ở bên kia, thờ dãi một hơi.

Người này là thiên hạ đệ nhất dâm phụ Đại Thuận quốc, chỉ sợ đưa trẻ lên tám cũng biết đến nàng!

Nàng là Mạc Khanh Khanh, vốn xuất thân là thứ nữ Mạc Thị danh gia vọng tộc ở Hà Tây, cũng là Tam tiểu thư của đương triều Thừa tướng, địa vị bất phàm.

Năm nàng năm mươi lăm tuổi dùng thân phận thứ nữ gả vào gia đình quyền quý, nhà cao cửa rộng, lại cùng Lục hoàng tử - bây giờ là đương kim hoàng thượng lên lút tư thông(*).

(dan díu)

Không có ai có thể biết rõ rốt cục Mạc Khanh Khanh đã lên giường bao nhiêu nam nhân. Cũng không một ai hay ở nước Đại Thuận này, cuộc đoạt chính giữa các hoàng tử dẫn đến huynh đệ tương tàn, Mạc Khanh Khanh đến tột cùng tham dự bao nhiêu, hại bao nhiêu người, tay dính bao nhiêu máu.

Nàng bị nhà mẹ đẻ phi nhỏ, xoá bỏ tên khỏi gia phả ; bị xem là hồng hạnh vượt tường, không tuân thủ nữ tắc, là tiện nhân, là dâm phụ; thấy người sang bắt quàng làm họ, làm loạn triều chính.

Những thứ này đều là trước đó vài ngày Cảnh Thái để ngay trước tất cả triều thần công khai lên án mạnh mẽ tất cả mọi tội danh của Mạc Khanh Khanh.

Đại Thuận từ thuở khai quốc tới nay, không có nữ nhân nào mang nhiều tiếng xấu như Mạc Khanh Khanh, cũng không có nữ nhân nào bị người người thoá mạ, phi nhỏ giống như nàng.

"Dâm phụ Mạc thị, xa hoa dâm dật, làm loạn triều cương, sao xứng đáng làm vợ, làm mẹ các đứa bé! Nay cực hình dùng lăng trì tại chỗ, răn đe!"

Đây chính là kết cục của dâm phụ Mạc Khanh Khanh!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ta Sao Có Thể Cam Lòng Chịu Chết?

Vào đêm..

Bầu trời trăng sáng dị thường, khiến cho Mạc Khanh Khanh khó có thể mở mắt được.

Trên người của nàng mặc dù đau, nhưng là tâm tư vẫn luôn sáng tỏ như cũ.

Nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ lại, hôm nay hẳn là ngày mười lăm tháng tám, ngày mà mọi người cùng trở về nhà để đoàn viên. Khó trách trăng sáng đến chói mắt như vậy, khó trách nàng không thấy một bóng dáng ai trên đường.

"Dâm phụ! Sao ngươi còn chưa chết thế?"

Tiếng chửi bới ác độc bỗng nhiên từ đâu vang lên.

Mạc Khanh Khanh một chút cũng không cảm thấy kỳ quái, ngược lại còn ngọt ngào nói một câu: "Muội muội, ngươi quả nhiên đến đây."

Thân thể của nàng mặc dù bị lăng trì, lóc xương róc thịt tàn nhẫn đã không còn nhìn rõ được hình hài, thế nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lại chỉ có chút trắng bệch, trông giống như ánh trăng sáng trên kia, có vẻ càng nhìn càng chói mắt.

Nhìn xem nụ cười chường mặt kia, Mạc Kiều Kiều thực hận không thể đi lên hung hăng đánh nàng một cái!

Tiện nhân đáng chết này, bây giờ là lúc nào mà nàng còn có thể bật cười?

Đáng hận nhất chính là, nàng ta rõ ràng vẫn còn xinh đẹp như vậy!

Dựa vào cái gì!

Dựa vào cái gì!

"Bộ dạng ngươi hôm nay thật đúng người không ra người quý không ra quý, cũng không biết xấu hổ mà vẫn cố sống! Thật sự là không biết tự lượng sức mình. Ta đến đây là để nói thật cho ngươi biết, ngươi cũng không cần phải vọng tưởng vào bất cứ điều gì! Đệ đệ của ngươi đã chết hôm trước! Lão nương nhà ngươi cũng thất cổ đi theo. Ngươi hôm nay thanh tàn danh tạ, bọn họ cũng không còn mặt mũi nào để sống sót!" Mạc Kiều Kiều từng chữ từng câu đều hận không thể đâm mạnh vào trong lòng Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh hiểu rõ tại sao hôm may muội muội lại đến nói nhiều như vậy, đơn giản là muốn làm cho nàng chết tâm!

Nàng Mạc Khanh Khanh cho dù vận mệnh thấp hèn, nhưng tâm nàng lại luôn luôn cứng rắn, nàng chỉ cười xán lạn như hoa xuân: "Muội muội, người đừng nên phí tổn tâm tư nữa. Ta sao có thể cam tâm tình nguyện chết chứ? Chỉ sợ người muốn vào cung, còn phải đợi thêm nữa một đoạn thời gian dài!"

Mạc Kiều Kiều thăm thương trộm nhớ Nghiêm Minh Nghĩa đã nhiều năm như vậy, chỉ sợ nàng ta bây giờ đã sớm không thể chờ đợi được muốn vào cung làm phi. Mà hôm nay trăm việc đợi làm, Hà Tây Mạc Thị danh gia vọng tộc như vậy cũng tự nhiên để Nghiêm Minh Nghĩa lôi kéo.

Nhưng mà, dâm phụ như nàng đây không chết, Mạc gia như thế nào còn không biết xấu hổ đem con gái đưa vào hoàng cung để chịu cảnh bị người ta hành hạ?

Nàng không chết, mới chính là điểm nhơ của kẻ vong ân phụ nghĩa Cảnh Thái hoàng đế!

Nàng không chết, những kẻ xem nàng là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt cũng không thể làm gì, chỉ có thể cứ như vậy âm ức mà sống.

Mạc Kiều Kiều nghe Mạc Khanh Khanh nói những lời này, tức giận đến nổi tâm can tỳ phổi đều đau!

Phụ thân cùng mẫu thân hết lần này đến lần khác bảo nàng phải biết nhẫn nại, đợi cho ả tiện nhân này chết liền có thể quang minh chính đại, thuận lợi, vui vẻ mà tiến cung.

Nàng thật muốn một đao đâm chết Mạc Khanh Khanh.

Nhưng nàng không thể!

Các triều đại dù có đổi thay đều có quy củ như vậy, những kẻ phải chịu hình phạt lăng trì, nếu như không chết thì không cần phải chấp hành những loại hình phạt khác.

Nàng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi cầm lấy vải thô trong túi, nắm một thứ gì đó trực tiếp ném về phía Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh cảm thấy có thật nhiều thật nhiều viên bi nhỏ lập tức đổ ập xuống, lập tức trên người của nàng chính là từng đợt toàn tâm đau đớn!

Có một viên bi ném tới bên miệng của nàng, nàng khẽ liếm đôi môi đã khô nứt.

Muối!

Lại là muối!

Mạc Khanh Khanh trên mặt nhất thời lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Mạc Kiều Kiều thấy thế, lúc này mới vừa lòng cười thỏa mãn, lại khinh bỉ gạt một cái, sau đó bỏ đi.

Một bả muối mang đau đớn đến khoan tim thấu xương, nhưng cũng cho nàng thanh tỉnh để nhớ lại về cuộc đời của mình.

Nàng yêu Lục hoàng tử Nghiêm Minh Nghĩa, nhưng lại phải gả cho hắn, một người từ vùng đất hoang vắng mới về kinh. Tất cả tội nghiệt bắt đầu từ lúc chính nàng liên cảm thấy không cam tâm tình nguyện, đơn giản vì nàng là thứ nữ, cho nên tỷ tỷ nàng dung mạo bình thường cũng có thể làm thái tử phi, nàng mặc dù xinh đẹp, thanh tao lại chỉ có thể gả cho một kẻ thô bỉ không biết xuất hiện từ nơi khi ho cò gáy nào.

"Ta cùng phụ thân đã khuất của con chính là bạn tri kỷ, hôm nay vừa thấy con chợt cảm thấy thân thiết, tự nhiên muốn đem một nữ nhân trong nhà gả cho con, hai phủ kết duyên làm thông gia."

Cha của nàng vì lôi kéo người nọ, câu nói đầu tiên quyết định số phận Mạc Khanh Khanh.

Lúc ấy nàng cảm thấy buồn cười, hôm nay nghĩ đến chỉ thấy thật đáng buồn.

Lục hoàng tử Nghiêm Minh Nghĩa tuần mỹ phiêu dật, văn võ song toàn thì như thế nào?

Bao nhiêu lời dỗ ngon dỗ ngọt, ước hẹn trước hoa dưới trăng, cuối cùng có bao nhiêu câu là thành thực?

Nàng đem tâm móc ra cho hắn, giúp hắn bày mưu tính kế, giúp hắn khắp nơi câu liên, giúp hắn trộm binh phù trong tay trượng phu, giúp hắn thuận lợi nắm giữ quân quyền, làm cho những hoàng tử khác cúi đầu xưng thần, làm cho hắn trở thành chủ nhân thiên hạ!

Nhưng mà kết cục thì như thế nào? Hậu cung giai nhân ba nghìn người, cũng không có một nửa vị trí dành cho nàng.

Hắn Nghiêm Minh Nghĩa là quân vương nổi danh thiên hạ, mà nàng Mạc Khanh Khanh lại là kẻ làm loạn triều cương, vạn ác dâm phụ! .

Trượng phu trời sinh tính chất phác, không hiểu phong tình thì như thế nào? Hôm nay nghĩ đến, kỳ thật chỉ có người nam nhân này đối với nàng thành tâm thật lòng.

Nàng lắc đầu một cái, chỉ cầu hấn vĩnh viễn đã quên nàng, tiếp tục sống thật tốt là được rồi. Hấn nhất định còn có thể tìm được một cô nương đối với hấn thật tốt, xứng đôi với hấn!

Nàng cả đời này dĩ nhiên là một sai lầm lớn. Gieo gió gặt bão, cùng người không càng.

Đột nhiên nàng cảm giác trước mặt bỗng tối sầm, có như vậy một giọt nước đã rơi vào trên trán của mình.

Chẳng lẽ là trời mưa?

"Khanh Khanh, có phải ta đã làm sai không? Có phải không nên cưới nàng, đúng không?"

Mạc Khanh Khanh nghe thấy âm thanh vừa xa lạ lại quen thuộc, đột nhiên có chút lú lẫn.

Sao hấn lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Một Trận Lửa Lớn Sáng Rực Cả Bầu Trời

"Ngươi, sao ngươi lại tới đây? " Mạc Khanh Khanh chịu đựng đau nhức trên người, cố ý làm ra bộ mặt lãnh đạm.

Nhưng người đó lại lơ đãng, tựa hồ đã sớm quen thuộc biểu hiện lạnh băng của nàng.

"Khanh Khanh, ta là son dã thôn phu, sống trong thôn, vốn không phải là công tử lớn lên ở kinh thành. Ta không biết thơ từ, không hiểu lễ nghi, ta không thể trở thành người trượng phu lý tưởng như nàng mong muốn."

Mạc Khanh Khanh có thể nghe thấy được từng tia bi ai cùng thống khổ giữa lời nói bình thản kia.

Hôm nay trong thời điểm như vậy, ngàn vạn ánh mắt đều dõi theo hấn, nàng đã thành tâm xin lỗi hấn rồi, tại sao nàng có thể nhẫn tâm hại hấn cả đời?

Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ là không chịu ngẩng đầu nhìn hấn.

"Tất cả là do ta. Biết rõ trong lòng nàng có ý trung nhân, vẫn ích kỷ cưới nàng. Bởi vì ta... Ta từ lần đầu tiên trông thấy nàng đã thích nàng. Ta vốn cho rằng chỉ cần ta thật lòng thật tâm đối xử tốt với nàng, dù cho nàng có là khối băng ngàn năm sẽ có một ngày nóng chảy. Đúng là ta sai rồi. Là ta hại nàng. Dưa hấu xanh không ngọt, ta vốn không nên cưới nàng."

"Ngươi... ngươi đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Kiếp này là ta gieo gió gặt bão, ta cùng ngươi không có quan hệ! Ngươi không có sai! Ngươi đi đi! Đừng để cho chính mình lung mang tiếng xấu đã là điều tốt rồi!" Mạc Khanh Khanh không chịu nổi nữa, hai dòng nước mắt bắt chợt lăn dài trên gò má.

Nàng không biết có phải hay không bởi vì thân thể bị dày xéo quá lâu nên lòng của nàng cũng thay đổi, chẳng thể cứng rắn được nữa.

Nàng chưa từng nhìn thấy hấn khóc, không nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy lại ở trong tình huống như vậy.

Nam tử kia sững sờ, lập tức nở ra một nụ cười rục rịch.

Mạc Khanh Khanh nhìn ở trong mắt, đột nhiên cảm thấy trận trận chua xót.

Thì ra hấn cũng rất anh tuấn, chỉ là từ trước tới nay nàng chưa từng một lần xem hấn.

Nam tử ngơ ngác nhìn Mạc Khanh Khanh nửa khác, sau đó mới lẩm bẩm nói: "Khanh Khanh, nguyện cho kiếp sau nàng tái giá sẽ không phải gặp một trượng phu không hợp ý nàng như ta"

Mạc Khanh Khanh cảm thấy lời này có chút kỳ quái.

Không đợi nàng kịp phản ứng, đột nhiên trước mặt xuất hiện một hồi ánh lửa, thân thể nhanh chóng bùng trở nên vô cùng nóng rực.

Nàng thế nhưng không hề hoảng sợ, mà trái lại an nhiên nhắm chặt hai mắt, bên môi tràn ra tiếng thở dài thoải mái.

Thôi, thôi

Cứ như vậy đem nàng đốt thành tro bụi, làm cho nàng có thể hóa thành một luồng khói xanh, sạch sẽ đi đến đi.

Nếu thật sự có kiếp sau, nàng tuyệt không bao giờ tham danh hoa phú quý, không màng hư vinh, chỉ mong có thể bảo vệ những người mà nàng thương yêu!

Nếu thật sự có kiếp sau, nàng tuyệt không kết thân với giặc, nhất định nàng phải bóc trần được bộ mặt dối trá của bọn họ, chính tay đâm chết chúng!

Nếu thật sự có kiếp sau, ai cũng đừng mơ tưởng có thể lợi dụng và thao túng cuộc đời nàng, nàng muốn tự do tự tại quyết định vận mệnh chính mình!

Năm vua Cảnh Thái, buổi tối ngày mười lăm tháng tám, một trận hỏa lớn đốt cháy nửa bầu trời.

Thieu chết đệ nhất đảm phụ Mạc Khanh Khanh, cũng đôi lấy hai tháng tới trời mưa như trút nước.

Đêm tối như mực, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Một cô gái với khuôn mặt vô cùng tinh xảo, trong tay yếu ớt cầm một chiếc kim may, ngón tay thon dài thêu nên bức tranh đẹp tựa như hồ điệp tung bay.

Cặp mắt của nàng sáng ngời, bây giờ tuy đã qua canh ba nhưng trong ánh mắt nàng lại không có chút nào mang vẻ mỏi mệt

Ngày mai tỷ tỷ nàng là thái tử phi sẽ trở về thăm nhà, nàng nhất định phải hoàn thành xong bức tranh Phượng xuyên mẫu đơn này, nàng phải dựa vào cái này để chứng tỏ nàng xuất sắc trong việc nữ công gia chánh. Như thế mới có thể mưu cầu một tiền đồ tốt hơn. Nếu không chẳng phải sẽ uổng phí bộ dạng xinh đẹp này hay sao?

Nàng dù chỉ là Tam tiểu thư của phủ thừa tướng, lại là con của vợ lẽ, nhưng lại là nữ nhân xinh đẹp nhất, tính tình nhu thuận, khí chất thanh tao, cho nên lão gia cùng lão phu nhân cũng liếc nhìn nàng một cái, không coi nàng đơn thuần chỉ là thứ nữ tầm thường. Nhưng mà dù sao phu nhân cũng đối với nàng dụng tâm. Cho dù nàng có nịnh nọt nọt nọt hay cầu xin thế nào, phu nhân cũng nhất định muốn sắp xếp hôn sự cho nàng. Nàng không muốn kết hôn với hân ta a ~~~

Nàng cắn răng, lần nữa kiên định niềm tin, nhất định không thể bỏ qua đại thời cơ tốt vào ngày mai!

Trong lòng nàng suy nghĩ bao “kế hoạch, mưu lược vĩ đại, sự nghiệp to lớn”, không để ý kim may liền đâm vào ngón tay trái, một giọt máu tươi cứ như vậy nhuộm đỏ vải tuyết trắng thượng hạng

Ánh mắt của nàng đang đau đớn bỗng đột nhiên biến đổi, làm cho người ta tưởng rằng một người có hai cảm xúc!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trọng Sinh Trở Lại Trước Thời Điểm Xuất Giá.

Mạc Khanh Khanh dĩ nhiên là ngơ ngác ngồi ở chỗ này suốt hai canh giờ .

Nàng mất thấy bầu trời đầy ánh lửa đột nhiên biến thành khuê phòng thêu khung, đêm tối đầy sao biến thành mặt trời mới mọc ở phương đông. Nàng vẫn như cũ hồn lơ lửng chốn nào, tựa hồ không thể hiểu rõ hết thảy trước mắt tốt cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nàng chớp chớp đôi mắt hơi khô sáp, một bên ngọn đèn đã cháy hết, trên kệ thêu một nửa đóa hoa mẫu đơn đỏ thắm, tơ lụa tuyết trắng có một vết máu đỏ bầm, chói mắt mà rõ ràng, trên ngón tay bị châm đâm miệng vết thương vẫn còn mơ hồ đau nhức.

Mạc Khanh Khanh ngẩng nhìn bốn phía, gian phòng nhỏ mà tinh xảo, kia gỗ cây hoa lê, kia treo màn tơ trường màu nhũ đỏ, còn có khung thêu này, đây hết thảy... hết thảy...

Nàng đột nhiên đứng dậy, đi đến gương đài bên cạnh, trên gương đồng liền xuất hiện khuôn mặt tinh xảo đang hoảng sợ

Xinh đẹp, thấy thế nào cũng bất quá là tuổi dậy thì.

Đây là...

Mạc Khanh Khanh tay run rẩy vuốt ve mặt của mình, ổng tay áo chảy xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn.

Chỗ đó không có những vết thương loang lổ bởi vì lăng trì cực hình mà lưu lại.

Nàng như chưa đủ tin tưởng sự thật trước mắt, chạy về khung thêu bên cạnh, cầm lấy kim thêu đột nhiên đem ngón tay của mình đâm phá, máu tươi cứ thế từng giọt từng giọt rơi xuống, làm cho vải trắng càng thêm dơ bẩn không chịu nổi.

Kim thêu đâm thật sâu vào tay Mạc Khanh Khanh, toàn thân nàng bỗng chốc rùng mình vì đau đớn.

Mạc Khanh Khanh rốt cục xác định nàng còn sống! Hơn nữa còn trở lại thời điểm trước khi xuất giá!

Nàng ngã ngồi trên ghế, hai tay gắt gao ôm lấy khuôn mặt, nước mắt không tiếng động bắt đầu chảy xuống.

“Tiểu thư, tiểu thư.... chẳng lẽ người thật sự không ngủ? Không được... không được... không thể để như thế được... quãng mắt nhất định sẽ rất thâm a... sẽ rất xấu xí a... Lát nữa thái tử phi đến, chẳng phải sẽ thất lễ với nàng sao?”

Bên tai Mạc Khanh Khanh truyền đến tiếng cầu nhàu vừa xa lạ vừa vô cùng thân thiết.

Nàng từ từ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy nha hoàn thân thiết của mình trước khi xuất giá, Hồng Tiêu đang bụng chầu nước đi đến.

"Keng" một tiếng, chầu nước trong tay Hồng Tiêu liền rơi trên mặt đất, nước nóng bên trong bắn ra tung tóe.

“Tiểu... tiểu thư... người này... đây là thế nào a !!!” Hồng Tiêu nhìn thấy trên mặt Mạc Khanh Khanh đều là màu đen, hơn nữa mơ hồ có thể thấy được lệ quang lóe lên, nhất thời cả kinh làm rơi chầu nước ở trong tay.

Mạc Khanh Khanh đè nén xuống nội tâm kích động, cố gắng nở ra một nụ cười miễn cưỡng: “Không sao, ta bất quá không cẩn thận bị kim thêu đâm trúng tay, đau đến chảy lệ, ngược lại quá hoảng sợ mà đem máu tươi vấy bẩn lên mặt mình. Người đừng sợ, nhanh đi lấy một chậu nước khác đến đây.” Nói xong nàng tự mình lấy khăn tay ra, từ từ lau mặt và gò má.

Hồng Tiêu gạt đầu nhẹ, trong lòng có gan nói không nên lời cổ quái.

Tam tiểu thư thường ngày vô cùng hiểu thấu cùng kiên cường, có một lần bị phu nhân đánh cho hai tay sưng đỏ cũng không chịu rơi nửa giọt lệ, hôm nay sao có thể chỉ vì bị kim châm mà khóc?

Nàng là người có tính tình đơn giản mà trung hậu a, nàng sẽ không thể đoán được Tam tiểu thư nhà nàng bây giờ là một oan hồn trọng sinh!

Nàng quay người đi lấy một chậu nước nữa rồi trở lại, rồi nghe thấy Tam tiểu thư nói “Hồng Tiêu, hôm nay... là ngày mấy?”

Hồng Tiêu dừng bước lại, theo bản năng nói ra: "Ngày mười tám tháng sáu a!"

"Ngày mười tám tháng sáu năm bao nhiêu?" Mạc Khanh Khanh lại hỏi.

Hồng Tiêu đành phải tiếp tục giải thích: "Bây giờ là năm Nguyên Long thứ ba mươi, ngày mười tám tháng sáu! Tiểu thư, người rốt cục là làm sao vậy?"

Tháng sáu mười tám! Hóa ra là trở lại năm nàng mười bốn tuổi!

Mạc Khanh Khanh đột nhiên lộ ra một nụ cười xán lạn như hoa xuân!

Hồng Tiêu bị nụ cười sáng rỡ của nàng làm suýt nữa không thể mở mắt ra.

Rõ ràng là máu me đầy mặt, vì cái gì lại làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp không gì sánh được!

Hồng Tiêu trong lòng cảm khái, chửi trách mọi người nói thiên kim trong phủ thừa tướng mỗi người đều điểm lệ như hoa, nhưng mà Tam tiểu thư chính là hoa khôi a!

Người khác nếu mang bộ dáng này nhất định sẽ xấu xí như quỷ, nhưng là Tam tiểu thư khi nở nụ cười, vệt chói mắt màu đen ngược lại càng làm cho nàng thêm ba phần xinh đẹp, khiến người ta phải giật mình ngẩn ngơ.

"Ai u! Tiểu thư của ta a, người đây là thế nào? Hồng Tiêu người là mắt bị mù không dùng được hay sao? Còn không mau mang nước đến cho tiểu thư rửa mặt! Lát nữa nếu để phu nhân trông thấy nhất định sẽ cắt đứt chân người!!!"

Mạc Khanh Khanh nghe thấy âm thanh chua ngoa, trong lòng nhảm chán. Hôm nay nàng sẽ không giống như ngày đó là tiểu nha đầu hiếu thắng, nàng chỉ yên lặng định thần lại.

Quả nhiên là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Phải Làm Trọn Bồn Phận Của Nô Tì

Người can đảm dám đứng trước mặt Tam tiểu thư của phủ thừa tướng Mạc Khanh Khanh mà la lối om sòm không phải ai khác chính là đại phu nhân của Mạc phủ, cũng chính là mẹ cả của Mạc Khanh Khanh, Liễu thị. Bà ta mang đến cho nàng một nha hoàn nhị đẳng, tên là Hồng Trù.

Hồng Trù cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt dài, mắt xếch, mũi khéo léo, phía hai bên có vài nốt tàn nhang, nhưng điều đó không làm cho nàng xấu xí đi mà ngược lại càng thêm xinh đẹp.

Bởi vì trong phủ có quy định, các vị tiểu thư nếu không có nha hoàn nhất đẳng hầu hạ thì nha hoàn nhị đẳng thực tế chính là người có địa vị cao nhất trong đám người làm.

Hồng Trù vốn ý lại là người do phu nhân đưa đến, lại có mồm mép lanh lợi, hay nịnh nọt, bởi vậy lúc trước làm cho Mạc Khanh Khanh yêu thích.

Nhưng bây giờ nghĩ đến, đáy lòng Mạc Khanh Khanh cũng chỉ có một tiếng cười lạnh.

“Hồng Trù, việc của ta cũng không phải quá quan trọng, bất quá bởi vì hôm nay Vương phi tỷ tỷ muốn đến thăm, cho nên trong lòng có chút khẩn trương, không cần thận tâm trúng tay.” Nói xong Mạc Khanh Khanh lộ ra một nụ cười e lệ.

Hồng Trù nhìn Mạc Khanh Khanh mang bộ dáng thiếu nữ hoài xuân, trong lòng vô cùng xem thường. Nhìn đi, khuôn mặt không có chút gì là đức hạnh, khó trách vì sao phu nhân lại vội vã muốn đưa nàng ta ra ngoài làm thiếp!

Đáy mắt Hồng Trù một màn biến chuyển từ tàn nhẫn sang trào phúng không thể giấu diếm được đôi mắt tinh đời của Mạc Khanh Khanh.

Đáy lòng nàng lạnh lùng, quả nhiên, chuyện lúc trước cũng có liên quan đến nàng ta!

“Tiểu thư, hôm nay là ngày quan trọng, chúng ta nhất định phải chọn một bộ xiêm y thật rực rỡ, đừng để Tứ tiểu thư vượt qua mặt!” Hồng Trù tự quyết định liền mở tủ quần áo ra bắt đầu tìm xiêm y.

Mạc Khanh Khanh trong mắt rớt cuộc cũng không che dấu được sự không vui. Nô tì cứ như vậy làm càn, năm đó tại sao mình có thể mù mắt để nàng bên cạnh mà tùy ý?

Rớt cuộc cũng đã từng làm phu nhân của một đại viện, lại cùng Nghiêm Minh Nghĩa trải qua rất nhiều biến chuyển lớn, Mạc Khanh Khanh đương nhiên đã không còn là thứ nữ lúc nào cũng do dự, nom nớp lo sợ năm đó nữa.

Sắc mặt của nàng trong nháy mắt trở nên âm trầm: “To gan! Có phải gần đây ta đã quá phóng túng các người hay không? Bắt đầu từ lúc nào ta mặc xiêm y như thế nào cũng phải nghe theo sự sắp xếp của các người?”

Hồng Trù sợ hết hồn. Nàng luôn luôn ý lại mình là nha đầu do phu nhân đích thân đưa tới, kiêu ngạo cho rằng mình so với kẻ làm khác cao hơn một bậc. Mà Mạc Khanh Khanh vì nịnh nọt đại phu nhân, phá lệ coi trọng nàng, cho nên nàng ta đối với Mạc Khanh Khanh không có mấy phần tôn trọng. Giờ phút này nàng luôn luôn đối xử rất khách khí với Tam tiểu thư, nhưng khi thấy vẻ mặt hung ác nham hiểm nhìn mình, cũng khí thế trước kia không giống nhau, thế nhưng mang theo vài phần âm ngoan, lập tức liền co rúm người lại.

“Thân đã là nô tì thì phải biết làm tròn bổn phận của nô tì! Ta thấy người đã quá nhiều lời rồi! Sáng mai ta sẽ đến nói với phu nhân, chỗ ở này của ta quá nhỏ, chỉ sợ không chứa nổi tôn đại thân nhà người!” Nói xong Mạc Khanh Khanh liền không thêm đề ý đến Hồng Trù nữa.

Hồng Trù bị hù dọa vội vàng vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: “Tiểu thư... tiểu thư... nô tỳ là nhất thời nóng lòng, cũng không phải là có ý mạo phạm tiểu thư a. Nô tỳ cũng là vì sức khỏe của ngài a.”

Nếu nàng thật sự bị Tam tiểu thư đuổi về, không riêng gì nàng mà ngay cả tất cả người hầu trong phủ phu nhân sẽ không còn mặt mũi nào đi gặp người!

Mạc Khanh Khanh trong lòng đang nhớ thương những chuyện khác, tạm thời không có tâm tư đi xử lý nô tỳ mà Liễu phu nhân sắp đặt bên cạnh mình, liền thần nhiên nói: “Người lui xuống suy nghĩ thật kỹ mọi chuyện đi.”

Hồng Trù thấy sắc mặt Mạc Khanh Khanh lãnh đạm, biết rõ nàng đang không vui, mặc dù trong lòng không can tâm, cũng không muốn bị người ta chê cười, chỉ có thể thi lễ, cúi đầu ủ rũ đi xuống.

Hồng Trù ở một bên không dám nói câu gì, trong mắt toát ra đều là ngạo nhiên.

Mạc Khanh Khanh dù háo thắng lại kiên cường, mọi thứ đều thích hoàn mỹ, nhưng cũng bởi vì thế cho nên hận không thể làm mọi việc đến thập toàn thập mỹ. Nàng vì tương lai có thể tìm được một hôn sự tốt, cho nên luôn duy trì danh tiếng hiền thực, hào phóng, ôn tồn tao nhã, càng không thể nào đánh chửi nô bộc!

Hồng Trù chưa từng gặp qua bộ dáng âm trầm như vậy của Mạc Khanh Khanh!

Giờ phút này Tam tiểu thư cúi thấp đầu trầm tư, trong mắt lóe lên toàn âm ngoan, nàng phảng phất thấy được sự vô tình của Diêm La..

Mạc Khanh Khanh một hồi lâu mới đã tỉnh hồn lại, lại trông thấy Hồng Trù đứng ở một bên có chút tay chân luống cuống, nàng vừa cười vừa nói: "Sao

ngươi lại ngăn người như vậy?"

"Nô tỳ..." Hồng Tiêu chỉ vào bức tranh thêu Phượng xuyên mẫu đơn, lẩm bẩm nói ra: "Bộ dạng bức tranh thêu này, phá hủy..."

Mạc Khanh Khanh mỉm cười nhìn bức tranh thêu được mình xem như lễ vật kí thác hy vọng. Nàng cầm lấy cái kéo ở trong giỏ, không chút do dự “Xoẹt” một tiếng phá bỏ bức tranh đã hao tổn không ít tâm tư

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bên Kia Bạch Ngọc Lan Mở Vừa Vặn.

"A! Tiểu thư!" Hồng Tiêu kinh hô lên tiếng.

Bức tranh Phượng xuyên mẫu đơn này Tam tiểu thư đã hao tổn vô số tâm sức, nàng vì bởi có thể hoàn thành xong để gặp mặt Thái tử phi nương nương mà nhiều đêm không ngủ, hiện tại rõ ràng một cây kéo liền làm hỏng!

Mạc Khanh Khanh ném đi cây kéo trong tay, nhìn Hồng Tiêu đang trợn mắt, há hốc mồm liền đột nhiên hỏi: “Hồng Tiêu, ngươi muốn làm một người tốt hay muốn làm kẻ xấu?”

"Nô tỳ... Nô tỳ chỉ muốn hầu hạ tiểu thư thật tốt... Cái khác, những thứ khác, nô tỳ, nô tỳ không biết." Hồng Tiêu không nghĩ tới Tam tiểu thư sẽ hỏi đến một vấn đề cổ quái như vậy, nàng suy nghĩ hồi lâu mới nôm nốp, lo sợ trả lời.

"Hồng Tiêu! Ngươi là một nha đầu tốt, chỉ tiếc người tốt sẽ không thể có kết cục tốt! Còn nguy quân tử và bọn ác nhân lại có thể vui vẻ mà sống trên đời!" Mạc Khanh Khanh híu hóp, ý vị thâm trầm nói.

Hồng Tiêu có chút mê muội nhìn Mạc Khanh Khanh, nha hoàn đơn thuần như nàng không thể hiểu hết ý tứ của Tam tiểu thư.

Mạc Khanh Khanh nhưng lại lơ đãng cười, nói ra: "Đi đi, mau mang một chậu nước đến đây, ta muốn trang điểm và ăn mặc thật đẹp! Hôm nay đúng là ngày rất quan trọng!"

Hồng Tiêu vội vàng bước nhanh ra cửa, nàng mới vừa vén rèm lên, liền nghe thấy Tam tiểu thư nói ra: "Khoan đã..."

Hồng Tiêu lại nghiêng đầu quay trở lại: "Tiểu thư còn có điều gì phân phó?"

"Về sau, căn phòng này liền do ngươi quản lý, những người khác... Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, đều không cho các nàng ra vào!" Mạc Khanh Khanh lạnh lùng nói ra.

Hồng Tiêu hôm nay đã có quá nhiều điều ngạc nhiên, giờ phút này chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời Tam tiểu thư.

Nàng hầu hạ xong Mạc Khanh Khanh rửa mặt, lại hỏi: "Tiểu thư hôm nay muốn mặc bộ quần áo nào ạ?" Có Hồng Trù làm gương, nàng cũng không dám quá nhiều lời.

“Áo gấm màu xanh nhạt, phía dưới sao... Liền mặc váy màu vàng nhạt thêm bức tiên tám nữ đón xuân đi.” Mạc Khanh Khanh buông xuống con mắt, không chút nghĩ ngợi liền nói ra yêu cầu của mình.

Hồng Tiêu nhìn không được lại sững sờ, có phải hay không đã quá giản đơn rồi? Bình thường Mạc Khanh Khanh vì biểu hiện mình là tiểu thư đứng đắn của phủ thừa tướng, hận không thể ăn mặc trắng lợt lại thêm trắng lợt, vì nàng không múa khí chất thua những tiểu thư con của mẹ cả.

“Tiểu thư, chuyện đó... Hôm nay Thái tử phi nương nương giá lâm, quần áo bình thường như vậy có phải có đôi chút thất lễ?” Hồng Tiêu mặc dù đã mở tủ quần áo ra, nhưng vẫn không nhìn được nhắc nhở.

Mạc Khanh Khanh mặt không chút thay đổi, nói: "Có nhiều lúc không phải cứ cố tỏ ra thanh tao liền có thể có được. Của ngươi chính là của ngươi, không phải của người thì dù miễn cưỡng cũng sẽ không cầu được."

Hồng Tiêu cảm thấy hôm nay Tam tiểu thư mỗi một câu nói đều bao hàm thâm ý, làm nàng hết lần này đến lần khác không thể hiểu nổi.

“Ngươi đi xuống đi, tìm Hồng Trù đến đây, ta cùng nàng có việc quan trọng! Ngươi ở lại nhớ trông coi thật kĩ viện!” Mạc Khanh Khanh trang điểm chỉnh tề, liền phân phó nói.

Hồng Tiêu sững sờ, Tam tiểu thư mới mắng Hồng Trù, bây giờ thế nhưng lại để nàng ta cùng mình đi gặp Thái tử phi?

Hồng Trù dè dặt đi theo Mạc Khanh Khanh, nàng không hề nghĩ tới, Tam tiểu thư chịu để cho nàng cùng đến gặp mặt Thái tử phi nương nương!

Vừa nghĩ tới lúc trước bởi vì mình lỡ miệng, thiếu chút nữa không thể hoàn thành hết nhiệm vụ phu nhân giao cho nàng, nàng đã cảm thấy kinh hồn bạt vía. Nàng đã từng nghe qua tỷ tỷ nói đại phu nhân là người rất thủ đoạn, nếu không thể làm cho nàng ta hài lòng, chỉ sợ cả nhà nàng nhất định bị liên lụy!

Nghĩ tới đây, nàng nín thở nói: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói thái tử phi nương nương thích nhất tiểu đình ở hậu viện, mỗi lần trở về đều muốn đến đây trước tiên."

Mạc Khanh Khanh nhún châu xoay động, vừa cười vừa nói: "Phải không? Nghe nói nương nương đã vào phủ, đúng là dựa vào thân phận của chúng ta thì không thể ngay lập tức gặp nàng."

"Đúng vậy, đúng vậy, chỉ bằng chúng ta liền nhanh nhanh đến vườn sau a." Hồng Trù không chút nghi ngờ, ngay lập tức chủ động đề nghị.

Chủ tớ hai người một trước một sau đi tới, Mạc Khanh Khanh đột nhiên dừng bước, nói ra: "Hồng Trù, bên kia Bạch Ngọc Lan vừa vặn đang mở, ta muốn đến đó hái vài đóa hoa!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đem Váy Của Người Thay Thế Cho Ta Đi!

Hồng Trù trong lòng suy nghĩ, nếu đi chậm chạp từ từ dọc theo con đường này, chắc chắn sẽ để lỡ thời gian.

Nàng không thể không nghe theo nhưng trong lòng vẫn có vài ba phần oán khí:

“Tiểu thư, người lấy những thứ này về để làm gì?”

"Ta nghe nói thái tử phi tỷ tỷ thích nhất chính là hoa ngọc lan ở đây, chúng ta hái vài đóa đưa đi, chẳng phải rất hợp tình hợp lý hay sao?" Mạc Khanh Khanh về mặt lơ đãng, nói.

"Này... nếu người tiếp tục trì hoãn nữa, chỉ sợ thái tử phi nương nương đã đi rồi!" Hồng Trù trái với Mạc Khanh Khanh nhún nhả, nàng tỏ ra rất gấp gáp.

"Nếu đã như vậy, người còn không nhanh một chút hái giúp ta! Nếu để lỡ thời gian, ta nhất định hỏi tội người!" Mạc Khanh Khanh ngược lại nghiêm mặt nói với Hồng Trù, hoàn toàn trái với việc đã từng xảy ra trong quá khứ.

Hoa Ngọc Lan quả thật là loài hoa mà Mạc đại tiểu thư yêu thích nhất. Nhưng mà ngày hôm qua vừa xảy ra một trận mưa lớn, nơi này cực kỳ lầy lội, lại nhiều bùn. Hồng Trù nhìn xem mà có chút bĩu môi.

Tiểu thư đã đích thân nói như vậy, nàng thân làm kẻ nô tì sao có thể không quan tâm đến đây? Hồng Trù đành phải ngoan ngoãn đến những chỗ vừa có mưa lầy lội kia giúp Mạc Khanh Khanh hái hoa ngọc lan.

Mạc Khanh Khanh liếc mắt nhìn Hồng Trù dường như đứng lại ở chỗ rất xa đóa hoa, thật sự không thể nào hái được.

Mạc Khanh Khanh có ý đi đến địa phương lầy lội, chỉ trong nháy mắt, giày thêu mới tinh cùng chân váy liền dính bùn đất dơ bẩn.

Nàng so với người bình thường nhạy cảm hơn rất nhiều, nàng mơ hồ cảm giác có một đạo ánh mắt cổ quái đang nhìn mình chằm chằm.

Nàng khẽ nheo mắt, đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía một tòa hòn non bộ ở rất xa.

Nếu thật sự có người đang nhìn mình hành động, chỉ sợ dễ dàng rước lấy phiền phức!

Mạc Khanh Khanh lạnh lùng cười một tiếng: "Tốt lắm, ta thấy chùng này là đủ rồi!"

Hồng Trù lập tức cảm thấy vui mừng, cũng không để ý đến việc đỡ Mạc Khanh Khanh, liền tự nhiên xách váy, điểm chân nhảy ra ngoài.

Mạc Khanh Khanh ngược lại chậm chạp đi ra.

Hồng Trù không thể chờ đợi được nữa, nóng vội lôi kéo Mạc Khanh Khanh đi đến địa điểm được phu nhân chỉ định.

Đại phu nhân trước đó đã thông báo, chỉ cần nàng lừa Tam tiểu thư đến hậu viện trong sân nhỏ, những thứ khác nàng không cần quan tâm.

Nàng cũng đã lên thông báo màu sắc xiêm y cho phu nhân biết, miễn cho đến lúc đó lại nhận nhầm người.

Nghĩ đến lúc sự việc này kết thúc, mình có thể thăng lên làm nhất đẳng nha hoàn, nàng thấy trong lòng hồi hộp vô cùng, ngay cả khi đi trên đường liền không ngừng suy nghĩ đến, nên không chú ý tới Mạc Khanh Khanh đi phía sau ánh mắt càng ngày càng lạnh nhạt.

Quả nhiên, lúc đến một viện nhỏ phụ cận, Hồng Trù dừng bước, nàng vừa định nói cái gì đó, lại nghe thấy Mạc Khanh Khanh chủ động nói ra: “Ai da Hồng Trù, ta có chút mệt mỏi, chỉ bằng chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

Hồng Trù sững sờ, tại sao mình không cần mở miệng, nàng lại đề cập đến vấn đề này rồi?

Nàng không nghĩ ngờ gì, lòng vui rạo rực, nói: "Vậy thì nô tỳ nghe theo lời tiểu thư phân phó."

Chủ tớ hai người vừa mới vào phòng, Hồng Trù đang nghỉ ngơi muốn kiếm cơ rồi đi, thế nhưng Mạc Khanh Khanh lại đột nhiên kinh hô một tiếng: "Ồi không, không thể như thế này được!"

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Hồng Trù sợ hết hồn, vội vàng hỏi.

"Người nhìn xem, váy và giày thêu của ta đều ô ւế hết cả rồi! lát nữa làm sao có thể dám yết kiến Thái tử phi nương nương đây?" Nói xong, Mạc Khanh Khanh nhẹ nhàng rũ rũ chân váy, quả nhiên mếp váy chỗ kia dính đầy nước bùn, đôi giày màu hồng nhạt thêu hoa tinh để càng dơ bẩn hơn.

Hồng Trù làm sao còn có tâm tư để ý tới những thứ này, liền ngượng ngùng vừa cười vừa nói: "Ô ւế liền ô ւế, cái này... nó không quan trọng."

"Như vậy sao được? Không được, hay là thôi đi, ta hiện tại liền trở về đi." Nói xong, Mạc Khanh Khanh nhắc chân bước đi.

Lựa đồ nhanh chóng suy nghĩ. Nếu như hiện tại để cho tiểu thư rời đi, chẳng phải là thất bại trong gang tấc hay sao?

“Tiểu thư! Tiểu thư... người đừng đi! Nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này thì sẽ khó có cơ hội khác gặp nương nương!”

Quả nhiên, Mạc Khanh Khanh dừng bước, nàng quay đầu lại, nhìn nhìn Hồng Trù, miễn cưỡng nói ra: "Không đi cũng có thể, bắt quá người trước tiên phải đem váy cùng giày của người đổi cho ta."

Hồng Trù trong lòng tuy không muốn, nhưng nếu bây giờ để người đi, không phải tội của mình sẽ càng lớn sao?

Nàng đành phải tâm không cam tình không nguyện, cởi váy trên người xuống.

"Kéo kẹt" một tiếng, cửa của phòng nhỏ bị đẩy ra, một cô nương cầm hoa ngọc lan nhẹ nhàng chui ra, bỏ chạy nhanh như một làn khói, thoáng chốc liền không thấy bộ dáng.

Không lâu sau đó, có một người mặc một thân quần áo nam tử, lén lén lút lút đi tới cái tiểu viện kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đưa Lễ Vật Cho Nghiêm Minh Nghĩa

"Kéo kẹt" một tiếng, cửa của phòng nhỏ bị đẩy ra, một cô nương cầm hoa ngọc lan nhẹ nhàng chui ra, bỏ chạy nhanh như một làn khói, thoáng chốc liền không thấy bộ dáng.

Không lâu sau đó, có một người mặc một thân quần áo nam tử, lén lén lút lút đi tới cái tiểu viện kia.

Mặc dù bên ngoài ánh nắng tươi sáng, nhưng sân viện nhỏ này lại rất vắng vẻ, nên không tránh khỏi khiến cho người ta cảm thấy ảm đạm.

Thà cho là như thế, cũng có thể thấy rõ nam tử kia trên mặt tràn đầy bi ối, cũng là bởi vì như thế,

khuôn mặt hần dù tuần tú cũng thay đổi trở nên vô cùng xấu xí.

Hắn cúi đầu nhìn người đang nằm trên giường.

Xiêm y màu xanh nhạt, sắc váy vàng tươi, quả nhiên chính là nàng!

Chỉ là... người này tại sao bộ dáng không được giống cho lắm.

"Thôi thôi, xem ra là do tiểu nữ nhân không nghe lời, cho nên mới phải dùng đến thủ đoạn này." Hắn nhếch môi cười, xoa xoa bàn tay, trong lòng thập phần vui vẻ.

Lần đầu của cô gái đáng yêu này quả nhiên thuộc về mình!

Nàng chính là nói được làm được!

Giờ phút này, thái tử phi Mạc Quân Quân đã sớm đến phòng của đại phu nhân Liễu thị.

Nàng hôm nay mặc cung trang màu đỏ rất vừa vặn, vòng eo chính vì thế càng có vẻ thêm thon dài, đoan trang mà xinh đẹp.

Dung mạo của nàng tuy chỉ thuộc hàng trung bình khá, nhưng nàng lại mang theo khí chất thanh tao của tiểu thư khuê các, làm cho người khác dù như thế nào cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Mạc Quân Quân vào phủ thái tử đã ròng rã ba năm, thế nhưng mãi vẫn không thể sinh hạ được hài tử, cho dù ngoại công của nàng là thái tử thái phó, trong lòng nàng không khỏi không sinh ra cảm giác nguy cơ.

"Mẫu thân, thời gian trước con có cho hạ nhân nhờ người đi tìm phương thuốc, người đã gặp qua chưa?" Mạc Quân Quân có chút nóng lòng, vội hỏi.

"Yên tâm đi, ta cố ý đi tìm Nam Cương thiên kim khoa thánh thủ, vạn dặm mang về hồi xuân hoàn. Nghe nói..." Liễu thị thần bí giảm âm thanh xuống thấp, nói: "Trần Phi nương nương năm đó cũng chính vì dùng phương thuốc này mà sinh ra được một tiểu nam tử, trèo lên được ngôi vị quý phi."

Mạc Quân Quân đuôi lông mày nhướn lên. Tin đồn này nàng cũng đã từng nghe nhắc đến, có thể thấy được phương thuốc này ngược lại là thật, có vài ba phần tin cậy.

Cũng được, loại thuốc này nhất định là đem ngựa chết chữa cho ngựa sống, nếu qua hôm nay, bụng của nàng lại tiếp tục không có động tĩnh gì, chỉ sợ là muốn đi theo con đường kia ...

Nàng đang muốn mở miệng nói bản thân hôm nay đến đây còn vì mục đích khác, lại trông thấy nha hoàn bên cạnh được Liễu thị tín nhiệm nhất - Phương ma ma vội vã đi đến, hướng về phía nàng hành lễ, sau đó liền nói gì đó vào tai Liễu phu nhân.

Liễu thị nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười vô cùng đắc ý.

Mạc Quân Quân ngồi gần đó, cũng chỉ mơ hồ nghe thấy một vài từ ngữ "Tam tiểu thư" "Biểu thiếu gia". Trong lòng nàng nghi hoặc, lại hỏi: "Mẫu thân, có chuyện gì vậy?"

"Không có gì, bất quá ta giúp đệ đệ con, Mộng Sinh nạp thêm một tiểu thiếp thôi." Liễu thị lơ đãng sửa sang lại mái tóc, "Ta sai nha hoàn đưa nha đầu kia dẫn tới một phòng trống, sau đó gọi biểu đệ của con đến."

"Mẫu thân! Người làm sao có thể hồ đồ như thế được?" Mạc Quân Quân nghe Liễu thị trả lời liền hiểu được rõ nội dung. Nàng nhất thời tức giận đến ngả ngửa.

Trong hoàn cảnh như vậy, cho dù không tăng tị với nhau, đừng nói là nạp thiếp, căn bản chính là làm cho Mạc Khanh Khanh chưa gả đi liền mất thể diện, có thể nghĩ, tương lai nàng đừng mong có thể xuất giá!

Hơn nữa, làm ra những chuyện như vậy, chẳng lẽ tỷ muội trong nhà trên mặt đều không có mặt hay sao?

"Tiểu tiện nhân kia không phải luôn cố tỏ ra thanh tao sao? Ta đây luôn muốn chà đạp nàng, khiến cho nàng so với mẹ nàng danh phận còn không bằng một ả tiện thiếp!" Trên mặt Liễu thị tràn đầy sự âm độc.

Mạc Quân Quân trong lòng thở dài một hơi. Nàng biết rõ Liễu thị đời này kiếp này hận nhất chính là, lúc trước nàng mang thai con trai lớn, lại bị mẹ ruột của Mạc Khanh Khanh, Tôn di nương, nhân cơ hội đó bỏ lên người lão gia, không lâu sau đó sinh ra Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh hết lần này tới lần khác dung mạo xinh đẹp, lại luôn khiến cho phụ thân vui vẻ, phụ thân thế nhưng đối với nàng luôn xem trọng, khiến cho trong lòng Liễu thị càng ngày càng tức giận!

Cho nên, đừng tưởng rằng nàng thường ngày bày ra bộ mặt tươi cười với Mạc Khanh Khanh là có ý tốt, thực chất trong lòng lại luôn cố ý đẩy Mạc Khanh Khanh vào chỗ chết, muốn làm cho các nữ nhi khác trong nhà ghen ghét, ruồng bỏ Khanh Khanh.

"Mẫu thân, con biết rõ, người rất hận mẹ con tiện nhân kia. Nhưng người nhất định phải hiểu người suýt nữa phá hư chuyện đại sự của con!" Mạc Quân Quân chỉ có thể nhẫn nhịn giải thích rõ cho Liễu thị.

Liễu thị vừa nghe thấy nữ nhi khẩu khí bất thường, sắc mặt có chút khó coi, không tự chủ được hỏi: "Lời này của con là ý gì? Chẳng lẽ tiểu tiện nhân đó vừa mất con sao?"

"Khanh Khanh mặc dù xuất thân ả tiện, nhưng lại có một bộ dáng rất đẹp. Cho dù người không thích nghe, nhưng cả kinh thành này hiếm có người có thể sánh bằng nàng!" Mạc Quân Quân nói xong Liễu thị, quả nhiên trông thấy Liễu thị nhếch miệng.

Nhưng mà, bất kể là Liễu thị hay bản thân Mạc Quân Quân, đều không thể không thừa nhận, gương mặt Mạc Khanh Khanh đích xác là xinh đẹp tuyệt trần, thế gian ít ai sánh được.

"Hôm nay thái tử muốn lôi kéo Lục hoàng tử Nghiêm Minh Nghĩa, nhưng lại phiền lòng vì không có lễ vật nào phù hợp, vừa vặn trông thấy Nghiêm Minh Nghĩa lần trước đến phủ thượng thư, vô tình nhìn thấy Khanh Khanh, ngược lại có chút quan tâm." Đem Mạc Khanh Khanh trở thành lễ vật đưa cho Nghiêm Minh Nghĩa,

nếu so sánh với việc dễ dàng làm thiếp cho Liễu Mộng Sinh thì rõ ràng có lợi hơn rất nhiều.

Liễu thị nghe lời này, cũng động tâm, đúng là chuyện đã phát sinh, hiện tại muốn ngăn cản, chỉ sợ cũng không còn kịp rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ta Không Ở Chỗ Đây Thì Ở Chỗ Nào?

"Phu nhân, phu nhân có chuyện không hay rồi !" Phương Ma Ma vừa mới lui ra lại hốt hải chạy vào.

Liễu thị vừa nhìn thấy bộ dáng này, cùng con gái lớn liếc mắt nhìn nhau, trong lòng liền than “ Không ổn rồi!”

"Mẫu thân, tỷ tỷ, có chuyện gì không tốt a?" Một thanh âm dịu dàng vang lên.

Sau đó liền có mấy thiếu nữ nối đuôi nhau mà tới.

Đi trước là một tiểu cô nương khoảng mười hai, mười ba tuổi, dung mạo xinh đẹp, mắt hạnh long lanh, da thịt trắng nõn, linh động lại tuấn mỹ, đây quả nhiên là con gái thứ hai của Liễu thị, Lục tiểu thư của Mạc phủ Mạc Kiều Kiều.

Nữ nhân thứ hai đi vào, vóc người mập mạp, đôi mắt nhu tình, ôn nhu trầm mặc, cử chỉ đoan trang. Đây chính là thứ nữ của Mạc phủ Nhị tiểu thư, không có nét gì tươi đẹp.

Người thứ ba cùng thứ tư có thể nói là hiếm thấy, diện mạo giống nhau như đúc, vóc người cao gầy, mặt mày tinh xảo, môi anh đào đỏ hồng, dĩ nhiên là một đôi song sinh. Da thịt trắng nõn, người có khí chất cao ngạo là Tứ tiểu thư Mạc Băng Băng, còn người có vai gọt eo thon, thái độ lãnh đạm lại luôn quy củ là Ngũ tiểu thư Mạc Linh Linh.

Đến lúc Liễu thị và Mạc Quân Quân nhìn thấy người cuối cùng đi vào lúc ấy, trong lòng không khỏi kinh hãi!

Người mặt mày như vẽ, diễm lệ vô song, chỉ một mình đứng đó liền có thể khiến hoa thom cỏ lạ thất sắc, ghen tị kia không phải ai khác chính là Tam tiểu thư Mạc Khanh Khanh.

Phương Ma Ma nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Mạc Khanh Khanh, nàng ta không suy nghĩ liền kinh hãi kêu lên “ A! Tam tiểu thư! Người tại sao lại ở chỗ này?”

"Lời này là như thế nào? Ta không ở chỗ này vậy thì ở chỗ nào nào? Phương Ma Ma lời này của người ta nghe nhưng không hiểu !" Mạc Khanh Khanh đây mặt ngọc nhiên.

"Không, không... Là lão nô, lão nô thất lễ." Phương Ma Ma lập tức kịp phản ứng, ngượng ngùng nói.

Liễu thị cùng Mạc Quân Quân mặc dù trong lòng nghi hoặc, vì sao Mạc Khanh Khanh vốn đang bị Liễu Mộng Sinh khinh bạc lại xuất hiện trước mặt các nàng? Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể để các vị tiểu thư ngồi xuống rồi nói sau.

Liễu thị nháy mắt, ý muốn Phương Ma Ma đi đến giải thích rõ rốt cuộc là chuyện đại sự gì không hay xảy ra, nhưng không đợi nàng mở miệng đã có người đột nhiên la to chạy đến!

"Cô! Làm sao người có thể gạt ta như thế? Tiểu mỹ nhân của ta... A! Nàng thì ra là ở chỗ này!"

Một nam nhân quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bời không hề quan tâm lễ nghi phép tắc đột nhiên xông vào!

Vài vị tiểu thư bị hù dọa đến nỗi kinh hô lên một tiếng, sau đó vội vàng quay lưng đi, để tránh bị người ta xem là thất lễ.

Liễu thị vừa nhìn thấy đây quả đúng là cháu ngoại mình Liễu Mộng Sinh!

Nàng vội vàng quát lớn: "Mộng Sinh, không được vô lễ! Người không thấy Thái tử phi nương nương đang ở đây sao?"

Liễu Mộng Sinh trong lòng đang tràn ngập hình ảnh xinh đẹp của Mạc Khanh Khanh, nghe cô cô nhắc nhở mới liền giật mình nhìn đến Thái tử phi khuôn mặt đang lạnh như băng ngồi ở kia.

Hắn dù sao cũng được xem là kẻ có vài ba phần lí trí, vội vàng sửa sang lại quần áo, sao đó cúi gập người xuống, nói: “Tham kiến thái tử phi nương nương!”

Mạc Quân Quân lạnh lùng nói: "Biểu đệ, người sao có thể lỗ mãng như thế được, mặc dù nơi này đều là biểu muội của người, nhưng mà nam nữ bảy tuổi đã có sự bất đồng, người dù sao cũng nên biết điều gì là cấm kị!"

Liễu Mộng Sinh ngượng ngùng nói: "Là em trai thất lễ. Vậy ta, ta xin cáo lui trước." Nói xong, hắn vô tình mà hữu ý liếc nhìn thoáng qua Liễu thị.

Nhưng khi nhìn đến Liễu thị vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hắn cũng chỉ có thể mang vẻ mặt giận dữ vì không thỏa mãn được dục vọng mà ly khai.

Hắn mới ra khỏi cửa, thì ngay lập tức có một nam tử trạc tuổi lại đón chào.

"Tại sao lại mang bộ dáng như vậy? Lại ra ngoài muộn như vậy? Ta chờ huynh đã lâu rồi!" Đôi mắt của nam tử kia khiến người khác nhìn vào bị hồn xiêu phách lạc, long lanh, mơ hồ mang theo vài tia khiêu khích. Da thịt màu lúa mạch khô khoắc, gương mặt góc cạnh rõ ràng, hết lần này đến lần khác bày ra vẻ mặt bất cần đời.

Liễu Mộng Sinh liền đá một cước vào tên sai vặt bên cạnh, hung ác nói: “Nhanh cút trở về, tìm người thông báo cho cô cô ta biết chuyện tốt không có hoàn thành! Còn có... đem tiện tỳ kia đánh đến chết cho ta!”

Sau đó hắn mới nói với nam tử kia nói: "Làm cho Lục huynh đợi lâu rồi. Hôm nay thật sự là mất hứng! Đi! Đi Cẩm Tú lâu tìm Tiểu Phụng Tiên đi, hôm nay ta mời huynh!"

Nói xong liền ôm bả vai nam tử kia cùng đi ra cửa chính Mạc phủ.

Nam tử kia bị trêu tức cười, đáy mắt thoáng chớp toát ra một vẻ dâm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Người Cảm Thấy Nàng Đáng Thương?

“Tất cả đều do tiện tỳ Hồng Trù phá hỏng chuyện tốt của ta!”

Thật vất vả mới tiến khéo được những nữ nhân kia đi, Liễu thị bây giờ mới có thời gian hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phương Ma Ma đứng ở một bên bấm báo đầu đuôi chân tướng mọi việc, Liễu thị liền tức đến không thể thở được.

"Mẫu thân, người đừng nóng giận. Chúng ta coi như là đi sai một nước cờ, nếu sự việc thật sự xảy ra thì sẽ là một phiền toái lớn!" Mạc Quân Quân ở một bên an ủi.

Phương Ma Ma trầm ngâm một lát, lúc này mới chen miệng nói: "Nếu có người hỏi đến hãy nói Hồng Trù bị đánh chết là do Tam tiểu thư ra lệnh!"

Mạc Quân Quân cười lạnh: "Nàng chỉ là một tiện tỳ, Tam tiểu thư cần gì phải hại nàng? Trừ phi nàng làm ra điều gì sai trái, khiến Tam tiểu thư nhìn ra đầu mối. Cũng không đến mức Khanh Khanh biết rõ tất cả mọi chuyện!"

Liễu thị vốn trong lòng cũng đang sinh nghi, nhưng là nghĩ lại, mặc dù thói quen của Mạc Khanh Khanh sẽ cố làm ra vẻ, giả bộ ngoan ngoãn lấy lòng, nhưng tâm tư của nàng sẽ không để lên người loại tiện tỳ kia, nàng sẽ không âm hiểm như vậy”

"Tiện nhân Hồng Trù kia không thể giữ được, bằng không tương lai nếu để cho phụ thân con biết chuyện, chỉ sợ là khó giải quyết hậu họa!" Liễu thị cắn răng nói, nàng hẳn là đã quên, căn bản chính nàng đã ra lệnh Hồng Trù làm ra loại chuyện thất đức này.

Mạc Quân Quân thở dài, nói: "Mẫu thân, người hiểu đạo lý này là tốt rồi. Về sau đừng làm khó dễ Khanh Khanh. Một ngày nữa, con chọn ngày tốt rửa bọn muội muội đến chỗ đó đùa vui một chút.”

Hai mẹ con lại nói thêm vài chuyện nữa, Mạc Quân Quân thấy sắc trời không còn sớm, liền chủ động cáo từ hồi phủ.

"Phu nhân! Tha mạng a! Phu nhân!" Hồng Trù quần áo lộn xộn bị hai Ma Ma lôi ra ngoài, không ngừng kêu khóc thảm thiết.

Nàng giờ phút này sớm đã không còn mang bộ dạng xinh đẹp nữa, trên mặt mũi đều là nước mắt, thần sắc sợ hãi không thể nào che lấp hết được.

Nàng đột nhiên trông thấy Mạc Khanh Khanh dẫn Hồng Tiêu đi tới, đứng ở chỗ đó, nhìn chằm chằm vào chính mình.

"Tiểu thư, tiểu thư, cứu ta, cứu ta a!" Hồng Trù như người chết vớ được cọc, vội vàng kêu to.

Mạc Khanh Khanh cũng không thèm nhìn nàng một cái, nhưng lại hướng về phía hai vị Ma Ma vừa cười vừa nói: “Ma Ma à, đại phu nhân luôn là người rất coi trọng quy củ, các người cứ như vậy để nàng ta la hét om sòm, chẳng lẽ không sợ phu nhân trách tội hay sao?”

"Nữ nhân ác độc này! Là người hại ta! Là người hại ta!" Hồng Trù biết Mạc Khanh Khanh rõ ràng là thêm dầu vào lửa *, lập tức không thèm quan tâm đến bất cứ điều gì, điên cuồng hét lên.

(* nguyên văn là “bỏ đá vào giếng”)

Hai Ma Ma nghe vậy có chút giật mình. Tam tiểu thư dù gì cũng là chủ tử của bọn họ, nếu nàng đi tìm đại phu nhân kể tội, chỉ sợ bọn họ chọc phu nhân tức giận, cái mạng nhỏ này e là khó giữ.

Hon nữa, hôm nay Tam tiểu thư mặc dù cười rất dịu dàng, nhưng là trong nụ cười phong tình kia phảng phất hàn khí, âm trầm đáng sợ.

Một Ma Ma không còn do dự nữa, trực tiếp móc ra một cái khăn vừa nhắm nhúm lại bản thủ, hơi thổi, nhét vào trong miệng Hồng Trù. Sau đó khẽ quất nàng ta một cái, rồi hướng phía Mạc Khanh Khanh nụ nọt, nói: “Tam tiểu thư, việc này là do nô tỳ vô lễ, lão nô lập tức đưa nàng đi!!!”

Mạc Khanh Khanh nhìn các nàng đi càng lúc càng xa, bên khóe miệng tràn ra một nụ cười lạnh lùng.

"Tiểu thư... tại sao lại không cứu nàng?" Hồng Tiêu chứng kiến bộ dáng kia của Hồng Trù, có chút không đành lòng.

Mạc Khanh Khanh vừa cười vừa nói: "Người cảm thấy nàng đáng thương sao?"

Hồng Tiêu suy nghĩ một chút vẫn gật đầu. Dù sao nàng ta cũng cùng nàng hầu hạ Mạc Khanh Khanh một thời gian, ít nhiều có chút tình cảm.

Mạc Khanh Khanh im lặng không trả lời.

Hồng Trù năm đó cũng đi theo nàng lập gia đình. Nàng vốn khi ấy từng nghĩ bản thân sẽ an phận, sẽ là một người vợ tốt, nhưng Hồng Trù hết lần này đến lần khác đưa thư tình của Nghiêm Minh Nghĩa đến cho nàng, hon nữa còn giúp nàng và Nghiêm Minh Nghĩa gặp gỡ hẹn hò.

Lúc đó, nàng còn cảm thấy nha đầu kia khéo léo lại hiểu lòng người, nhưng là về sau, chính nha đầu đó ở trước mặt bao nhiêu người vạch trần nàng và Nghiêm Minh Nghĩa có gian tình, đương nhiên người ta đã là Hoàng Thượng, không có ai giám mở miệng nói câu gì, mà nàng Mạc Khanh Khanh, lại trở thành dâm phụ bị người người thóa mạ, phỉ nhổ.

Quả thật việc làm lần này Mạc Khanh Khanh có nguyên nhân của mình, bây giờ nàng nhìn lại hành vi của Hồng Trù năm ấy, căn bản chính là có người đứng sau nàng ta có ý sắp xếp mọi việc. Mà rất có thể người kia chính là Nghiêm Minh Nghĩa!

Nhìn xem, thì ra ngay cả một đũa nha hoàn hầu hạ bên cạnh nàng cũng đều là một trong những quân cờ được người ta an bài tốt, mà nàng chính là công cụ để người ta lợi dụng, xong rồi liền tùy ý vứt đi!

"Hồng Tiêu, người một nha đầu tốt. Ta đây nhắc lại lần nữa cho người hiểu rõ, người tốt sẽ không có kết cục tốt! Người có biết vì sao nàng ta có kết cục đó hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Mau Đến Xem Mẹ Ta

"Hồng Tiêu, người là nha đầu tốt. Nhưng ta nhất định phải nhắc lại lần nữa, người tốt sẽ không có kết cục tốt! Người có biết hôm nay vì sao Hồng Trù lại ra nông nổi như vậy ko?" Mạc Khanh Khanh rút cục mở miệng.

Hồng Tiêu chỉ nghe nói rằng Hồng Trù xông tới trước mặt biểu thiếu gia cho nên mới bị phạt như vậy, chẳng lẽ còn có nội tình khác hay sao?

"Nàng cố ý để ta ở lại đó, muốn làm cho biểu thiếu gia khinh bạc ta, như vậy ta sẽ không thể không lấy biểu thiếu gia!" Mạc Khanh Khanh lời ít mà ý nhiều, nói

Hồng Tiêu nhất thời sững sờ ở tại chỗ.

Cả nhà này có ai là không biết, biểu thiếu gia cậy nhà mẹ đẻ, hấn căn bản là một tên công tử nhà giàu không biểu xấu hổ. Trong phủ chỉ cần là nha hoàn thoàng có tướng mạo đoan trang một chút, cơ hồ đều bị Liễu Mộng Sinh *** qua. Hôn nữa hấn bây giờ đang là người chưa lập gia thất, hấn vị phu nhân kia cũng sớm đã nghe qua tin đồn, chắc chắn là bị đũa con của mình làm cho tức chết!

Không nghĩ tới hấn lại vô liêm sỉ như vậy, giám cả gan có ý đồ bắt chính với Mạc Khanh Khanh, đường đường là tam tiểu thư phủ thừa tướng đầy quyền quý!

"Hôm nay, là do ta tính tảo, cho nên mới có thể may mắn thoát khỏi lần này. Nhưng nếu ta thật sự rơi vào cái bẫy này thì sao? Như vậy, hiện tại ta sẽ có kết cục gì? Bây giờ người còn cho rằng Hồng Trù đáng thương sao?" Thời điểm Mạc Khanh Khanh đang nói đến điều này trên mặt thủy chung luôn mang theo nụ cười, các vị tiểu thư khác nhìn qua sẽ nghĩ nàng đang quá hoảng sợ, lo lắng vì chuyện mới xảy ra nên mới có biểu hiện như vậy.

Hồng Tiêu nhìn người đang đứng trước mắt mình, cảm thấy nàng chính là Mạc Khanh Khanh, nhưng lại không giống là Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh từ trước đến nay dù rất hiểu thắng, mọi thứ đều muốn dẫn đầu, nhưng vẫn luôn sợ hãi trước thất tình lục dục. Người này quả đúng là tiểu thư Mạc Khanh Khanh, nhưng Hồng Tiêu lại cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Rõ ràng nàng như một bông hoa xinh đẹp đang còn thời thiếu nữ, nhưng vì lý do gì lại khiến cho người ta cảm nhận được một hương vị chết chóc đáng sợ?

"Tiểu thư, chúng ta đang đi đến nơi nào vậy ạ?" Hồng Tiêu thấy Mạc Khanh Khanh đang đi đến hướng khác với sân viện của các nàng, có chút kỳ quái liền hỏi.

"Ta muốn đến thăm nương của ta." Mạc Khanh Khanh thản nhiên nói.

"Nhưng là tiểu thư, phủ của phu nhân nằm ở hướng ngược lại a." Hồng Tiêu hơi sững sờ một chút.

"Ta muốn đi thăm nương ruột của ta." Mạc Khanh Khanh tiếp tục giải thích, bước chân ngày một nhanh hơn.

Hồng Tiêu hoàn toàn ngây dại.

"Tôn di nương? Người là đi xem Tôn di nương?" Tam tiểu thư luôn luôn ghét nhất người khác nói nàng là do di nương sinh ra. Cũng hận luôn hận di nương chỉ là một nha hoàn, thân phận thấp kém, làm cho nàng muốn cũng không ngẩng đầu được lên, cho nên cơ bản nàng sẽ không có lý do gì đi gặp Tôn di nương.

Mạc Khanh Khanh nghe ra ý tứ trong lời nói của Hồng Tiêu, lập tức một hồi cười khổ.

Nàng là đứa con gái bất hiếu, một lòng chỉ nghĩ tới nịnh bợ phu nhân, thế nhưng lại quên mất người đã thân sinh ra mình là ai. Đến cuối cùng, nàng còn bởi vì hành vi hoang đường của mình mà buộc cho mẫu thân phải tự sát. Đây là kiếp trước của Mạc Khanh Khanh.

Hồng Tiêu chạy nhanh hai bước theo ở phía sau, cho nên không thể phát hiện trên mặt Mạc Khanh Khanh bao nhiêu bi thương cùng thống khổ.

Trong Mạc phủ các vị di nương cùng nhau ở tại một phượng uyển rộng rãi, nhưng phía trong lại chia ra làm vài cái sân nhỏ, chuyện này đều do các vị di nương này luôn luôn bất đồng với nhau.

Mạc Khanh Khanh vừa bước vào cửa phượng uyển, lập tức dừng bước.

Nàng chưa từng đến phượng uyển này, cho nên nàng không biết rốt cuộc Tôn di nương là ở tiểu viện nào.

Trên mặt của nàng nhất thời có chút lúng túng, cũng may tiểu nha đầu hầu hạ Tôn di nương vừa vận đi ra rót nước, liếc mắt liền nhìn thấy Mạc Khanh Khanh đang đứng sững sờ ở cửa lớn.

Trong mắt của nàng đều là kinh ngạc, cất giọng nói: "Tam tiểu thư, người đến đây?"

Nàng cũng không biết rốt cuộc tiểu nha đầu kia là kinh hãi hay vui mừng, thanh âm nàng thật lớn, khiến cho mấy vị di nương còn lại ngó ra nhìn quanh thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đệ Đệ Đúng Lúc Ở Đây

Trương di nương là mẹ ruột của Nhị tiểu thư, còn lại Vương di nương là mẹ ruột của cặp song sinh Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư, về phần Bạch di nương, lại là một giai nhân hai mươi chín tuổi xinh đẹp và phong tình, mới bị thừa tướng Mạc Trường Thanh ***.

Bạch di nương mới vừa vào phủ không lâu, tất nhiên không biết rõ tính cách của Mạc Khanh Khanh, cũng không hiểu vì sao một vị tiểu thư đến đây thăm di nương lại mang tới nhiều người như vậy.

Mà Trương di nương, Vương di nương đều đã sống rất lâu trong phủ, tất nhiên biết rõ Mạc Khanh Khanh ngày thường đức hạnh. Hai người không nhịn được cùng hỏi: "Tam tiểu thư tại sao hôm nay lại tới đây? Thật là khách quý hiếm gặp!"

"Không có gì, ta đến là muốn thăm nương một chút!" Mạc Khanh Khanh nói đến phi thường tự nhiên.

Tôn di nương có chút tay chân luống cuống đứng bên cạnh cửa, nghe lời Mạc Khanh Khanh nói suýt chút nữa cảm động rơi nước mắt.

Mặc dù Mạc Khanh Khanh chính là nữ nhi nàng mang nặng đẻ đau suốt mười tháng trời, nhưng đứa bé ấy lại không bao giờ muốn thân thiết với nàng, mà ngược lại luôn ở bên cạnh Đại phu nhân nịnh nọt. Mặc dù nàng hiểu rõ tính tình Liễu thị ương ngạnh, có thù tất báo, sẽ không bỏ qua cho một thứ nữ nhỏ bé do nàng sinh ra, chỉ cần một chút thủ đoạn liền có thể tiêu diệt, nhưng nàng đứng nhìn con gái mình cũng nữ nhân khác thăm thiết, lại đối với mình lạnh băng, trong lòng đau đớn chưa xót không thể nói nên lời.

Mạc Khanh Khanh nhìn thấy Tôn di nương trên mặt vừa vui mừng lại vừa đau thương, nàng bước nhanh tới giữ lấy tay nàng, hô khẽ một tiếng: "Di nương."

Tôn di nương vội vàng trả lời: "Mau, mau vào phòng đi. Đệ đệ con đúng lúc đang ở đây."

Mạc Khanh Khanh đang nâng chân lên bỗng chốc sững lại. Em trai nàng sao?

Sau đó, nàng nhìn thấy một thiếu niên tầm mười hai, mười ba tuổi trầm mặc đứng ở trong phòng, lạnh lùng nhìn nàng.

Đây là đệ đệ của nàng, em trai ruột thịt của nàng Mạc Diệc Phong.

Mạc Khanh Khanh lần đầu tiên đến phòng của Tôn di nương, bây giờ nàng mới biết rõ thì ra mẹ ruột của nàng lại sống ở một nơi chật chội như vậy.

Cả gian phòng bị một cái bình phong chia ra hai phần, phòng ngủ cùng gian ngoài. Gian ngoài bất quá chỉ là một căn phòng có hình tròn, có một cái bàn gỗ cũ cùng bốn cái ghế dựa, cùng với một cái giường cũ vừa nhỏ lại vừa thấp.

Giờ phút này Tôn di nương mất đi sự chững chạc thường ngày, tay chân có chút luống cuống nói: "Con ngồi... ngồi đi. Nơi này của ta cũng không có gì cả, con đợi ta đến chỗ Bạch di nương xin chút điểm tâm." Nàng nói rồi quay ra cửa muốn đi ra ngoài.

"Nương! Đây là người nhà cả, người cũng không cần phải gấp rút." Mạc Khanh Khanh lại một lần nữa kéo tay Tôn di nương lại.

Tôn di nương âm thanh run rẩy nói: "Con... con gọi ta là cái gì?"

"Nương! Vừa rồi ở ngoài kia có người ngoài, con không thể làm trái với quy tắc được, bây giờ ở đây chỉ có ba chúng ta, chẳng lẽ con vẫn không thể gọi người là nương hay sao?"

Hốc mắt Mạc Khanh Khanh đã có chút ươn ướt, trong lòng không hiểu vì sao bỗng chốc chưa xót. Rõ ràng nàng là con gái ruột của mẹ, thế nhưng nàng lại như đây là lần đầu tiên gọi người ấy một tiếng "Nương".

Một tiếng "Nương" của mình có thể làm cho khóe mắt của mẫu thân rơi lệ.

Nàng kiếp trước chỉ lo học theo bề lữ đi xu nịnh, nhưng đến những ngày cuối cùng của cuộc đời, sống khổ cực trong ngục mới biết được, Di nương và em trai không hề thân thiết với nàng đã tốn rất nhiều bạc để nhờ vả người ta chiếu cố nàng nhiều một chút!

Mạc Khanh Khanh nhìn mẫu thân và em trai có chút câu nệ và lúng túng, thăm nghĩ trên đời này vẫn có người nguyện ý thành tâm đối tốt với nàng một cách vô điều kiện.

"Diệc Phong, con tại sao không gọi tỷ tỷ a?" Tôn di nương lặng lẽ lau nước mắt, sau đó quay sang hỏi con trai.

Mạc Diệc Phong lúc này khuôn mặt không chút thay đổi liền kêu lên: "Tam tỷ." Sau đó liền ngậm miệng lại, một bộ dáng không muốn nhiều lời.

Mạc Khanh Khanh liếc nhanh Mạc Diệc Phong mười hai tuổi của ngày hôm nay, trong mắt thế nhưng đều là tán thưởng.

Đệ đệ của nàng ngoại trừ Đại thiếu gia đang làm việc ở ngoài ra thì là con trai duy nhất trong nhà, theo thường lệ chắc chắn phải là người tôn quý được người người yêu mến. Nhưng lại bị Đại phu nhân Liễu thị tận lực áp chế, cho nên rất lâu mới học bài học vỡ lòng, chính vì thế học lực của hắn có chút

không tốt. Nhưng hẳn lại là người không bao giờ chịu thua kém ai, lên lút chạy đến Nam Cương nhập ngũ, liều mạng lập được công lớn, được nhà vua ban thưởng công trạng cùng với áo gấm và vô số vàng bạc châu báu!

Lúc đó, Nghiêm Minh Nghĩa coi trọng tài năng Mạc Diệc Phong, còn từng để cho Mạc Khanh Khanh âm thầm lôi kéo. Nhưng lại bị Mạc Diệc Phong nhát nhát cự tuyệt.

Lúc ấy thái độ của Diệc Phong như thế nào?

"Tam tỷ, tự giải quyết cho tốt, ta chỉ hy vọng tỷ cùng di nương sống tốt, những thứ khác ta không muốn tham dự."

Mạc Khanh Khanh trong lòng cười khò, khi đó chính mình liên tục thăm mắng Mạc Diệc Phong không biết phân biệt tốt xấu. Nhưng bây giờ nghĩ lại, lúc ấy chắc hẳn đã nhìn thấy Nghiêm Minh Nghĩa không hề có ý tốt!

Kiếp này, nàng nhất định phải bảo vệ tốt mẫu thân và em trai, khiến cho đệ đệ có thể có một thời tuổi trẻ tiêu sái, thoải mái, khiến cho mẫu thân nàng không phải phụ thuộc ai, tự do tự tại làm theo ý mình!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Di Nương Của Nàng Có Thể Nhìn Rõ Được Lòng Người.

"Tôn tỷ tỷ, ta đến thăm tỷ a!" Ba mẹ con đang ngồi trò chuyện bỗng nhiên trông thấy Vương di nương từ ngoài đi đến.

Tôn di nương vội vàng đứng dậy rồi nói: “Muội tại sao lại tới đây?”

"Tam tiểu thư hiếm hoi lắm mới đến đây, tất nhiên muội cũng nên đến vấn an một chút!" Vương di nương mỉm cười giả tạo.

"Nói thật dễ nghe." Mạc Diệc Phong không ưa bộ dáng hay làm ra vẻ của Vương di nương, nhỏ giọng lầm bầm.

Âm thanh này tuy rằng không lớn nhưng cũng đủ cho mọi người ở đây nghe thấy rõ ràng.

Trên mặt Vương di nương liền lộ ra ba phần lúng túng cùng tức giận.

Tôn di nương bỗng chốc trở nên bối rối, liếc nhanh về phía Mạc Diệc Phong tỏ ra trách mắng.

Mạc Khanh Khanh là ai? Nàng ngoại trừ là người tham vinh hoa phú quý, nàng còn là người có thể nhìn rõ lòng dạ của con người. Vừa nhìn qua bộ dáng của Tôn di nương, nàng đã biết nàng ta là không có việc gì làm, rảnh rỗi nên đến đây kiếm chuyện. Nhưng là Mạc Diệc Phong cứ như vậy nói ra mà không có gì kiêng nể, ngoại trừ khiến cho Tôn di nương hơi khó xử, cũng không hề có bất kỳ ý đồ gì.

Nàng vội vàng nhường chỗ ngồi, cười nói: “Di nương người mau ngồi đi. Mấy năm qua, di nương của con đều là nhờ người chiếu cố. Diệc Phong, đệ mau đi ra ngoài pha trà mời Vương di nương.”

Mạc Diệc Phong sững sờ, hẳn cũng biết lúc này bản thân quá xúc động không thể kiềm chế được lời nói của chính mình, bây giờ chỉ có thể nghe theo lời Mạc Khanh Khanh xóc rèm đi ra ngoài.

Sắc mặt Vương di nương bây giờ mới dần ra một chút. Nàng vốn dĩ là đại nha đầu hồi môn của Liễu thị, chính vì thế mới có thể phát sinh được quan hệ với Mạc Trường Thanh, sinh ra hai đứa con. Hơn nữa bình thường nàng cũng sẽ ở trước mặt Liễu thị nịnh nọt một chút, cho nên cũng có vài phần thể diện. Tóm lại nàng tuy không có dung mạo xinh đẹp như Tôn di nương nhưng cuộc sống của nàng trôi qua tốt hơn nàng ta rất nhiều.

Ngược lại nàng không nghĩ một người luôn đề mắt cao hơn đầu như Tam tiểu thư sẽ nói ra những lời như vậy, cho nên tức giận trong lòng thật sự đã voi đi không ít.

"Tam tiểu thư, ta nghe nói vài ngày nữa thái tử phi muốn đưa vài vị tiểu thư vào trong phủ Thái tử. Không biết người.... có phải đi hay không?" Vương di nương rốt cục dẫn dắt nửa ngày vẫn quyết định tốt nhất nên nói thẳng.

Tôn di nương nghe thấy những lời này, muốn mở miệng, nhưng lại sợ nói ra những lời không hay, chỉ có thể liếc nhanh Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh vừa cười vừa nói: "Di nương, người nói đùa rồi. Ta căn bản là không hề biết đến chuyện này. Mà cho dù có biết, ta chắc chắn sẽ không được chọn, mà cho dù có được đi chăng nữa, ta nhất định không đi!"

Vương di nương nghe những lời này, không thể bắt bẻ được bất cứ lỗi gì, nhưng trong lòng lại thăm mắng Mạc Khanh Khanh là tiểu hồ ly.

Nụ cười của nàng liền có chút miễn cưỡng. Bởi vì Mạc Khanh Khanh luôn ở trước mặt phu nhân mà nịnh nọt, tin tức so với nàng nhanh nhạy hơn, cho nên nàng mới nghĩ đi qua đây thám thính một chút xem tin này là thật hay giả, nhưng lại không nghĩ tới Mạc Khanh Khanh lại đường hoàng và thẳng thắn nói ra những lời như vậy.

Vương di nương nhất thời liền từ bỏ ý định, nói chưa được mất câu, liền kiểm soát có việc để cáo từ.

"Nương, nàng bình thường chính là như vậy sao?" Mạc Khanh Khanh nhìn không được hỏi. Vương di nương không hề có một chút bộ dáng nào tôn trọng Tôn di nương.

"Thôi, đã nhiều năm như vậy. Ta đã sớm hình thành thói quen. Chúng ta đều là hoa tàn ít bướm, chẳng một ai để mắt đến. Giằng co nhau còn có ý nghĩa gì?" Khuôn mặt xinh đẹp của Tôn di nương vẫn như cũ phảng phất nỗi cô đơn.

Mạc Khanh Khanh muốn nói vài câu an ủi Tôn di nương, lại cảm thấy không biết nên nói cái gì, bao nhiêu lời nói đã đến trên đầu lưỡi rồi lại bị nàng nuốt xuống, cuối cùng chỉ nói duy nhất một câu: "Nương, người yên tâm. Diệc Phong là một đứa trẻ có tiền đồ, bọn con nhất định sẽ không để cho người chịu ủy khuất nữa."

Tôn di nương cuối cùng cũng dám chủ động kéo tay Mạc Khanh Khanh: "Đứa bé ngoan, ta chỉ cần các con sống tốt là ta đã mãn nguyện rồi!" Nàng ngừng lại một chút, do dự đưa tay ra, muốn giúp Mạc Khanh Khanh vén mấy sợi tóc rơi ở hai bên, thấy nàng không hề cự tuyệt mình, lúc này mới nói tiếp: "Nàng ta vừa rồi hỏi như vậy, cũng không phải thật sự có ý dò xét. Thật ra nàng ta nhất định không muốn con đi theo thái tử phi nương nương. Trong phủ ai ai cũng biết, chỉ cần có gái ta xuất hiện ở bất cứ nơi nào, những kẻ khác sẽ bị con làm mờ nhạt!"

"Nương! Người sao có thể suy nghĩ như vậy được chứ!" Mạc Khanh Khanh cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

Tôn di nương cười nhạt một tiếng: "Ta đây là nói thật một chút. Tâm tư của Vương di nương ta đã sớm hiểu, nàng ta nhất định nghĩ Đại tiểu thư mãi vẫn không thể sinh được một đứa con nối dõi, liền muốn đưa Tử tiểu thư hoặc Ngũ tiểu thư đến phủ thái tử!"

Mạc Khanh Khanh đuôi lông mày bất giác nhướn lên, trong lòng thầm nghĩ một chút, Vương di nương tự cho bản thân mình là cao minh, kỳ thật nàng lòng dạ nàng ta đã sớm bị Tôn di nương nhìn ra. Hóa ra mẫu thân nàng nhìn qua tưởng là người chất phác, trầm mặc, nhưng thật ra có thể hiểu rõ được lòng người.

Kiếp trước, Tử tiểu thư Mạc Băng Băng không phải lúc nào cũng vội vàng vàng muốn làm thiếp của Thái tử hay sao? Kết quả lại bị nàng thấy được mảnh khỏe của Liễu thị sắp xếp cho nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nàng Ngược Lại Nhớ Tới Mẹ Ruột Của Mình Là Ai?

Mạc Khanh Khanh bỗng nhiên cảm thấy, cho đến tận bây giờ nàng cũng không thể hiểu rõ Tôn di nương là một người như thế nào.

Hôm nay chứng kiến mọi việc như vậy nàng mới có thể biết một chút ít về mẫu thân. Kiếp trước nàng không hề quan tâm, thậm chí có chút coi thường người mẹ này. Lúc đó, trong phủ thừa tướng, nàng chỉ là một Tam tiểu thư nhỏ bé, hơn nữa còn do nha hoàn sinh ra, mặc dù đã nếm qua bao chuyện nhân tình, lại có ba phần thông minh tài trí, nhưng chưa bao giờ thực sự được chứng kiến những chuyện "sương đao phong kiếm" như vậy. Sau khi lập gia đình, nàng cùng Nghiêm Minh Nghĩa âm mưu lập nên cơ đồ, lại cố tỏ ra mình là một vị phu nhân biết lo lắng, chu toàn, lúc bấy giờ nàng mới hiểu rõ được trên đời này không có chuyện gì là dễ dàng!

Mà Tôn di nương của nàng có thể sống yên ổn trước Liễu thị tính tình cường ngoai, âm ngoan cay độc, không những thế còn có thể sinh ra một đứa con gái, có thể thấy được nàng không phải là nữ nhân nhu nhược bình thường!

Tôn di nương nào biết nữ nhi trước mặt mình đã từng một lần chết đi sống lại, hơn nữa giờ phút này đang thâm suy nghĩ, phán xét nàng.

Nàng chỉ cần nói: "Tam tiểu thư, ta không lo lắng cho Diệc Phong, hấn dù sao cũng là nam nhi đại trượng phu, phụ thân con nhất định sẽ không bạc đãi hấn. Ta chỉ lo lắng cho con, phu nhân... nàng ta không phải là loại người dễ đối phó, nàng mặc dù bên ngoài lời kéo con, nhưng nàng đối với ta... Chỉ có thống hận. Ta chỉ sợ nàng làm lỡ lầm chuyện hôn nhân đại sự của con chỉ vì để trừng phạt ta!" Lời của nàng nói áp á áp ứng, sợ chọc Mạc Khanh Khanh mất hứng. Nàng biết rõ Mạc Khanh Khanh luôn luôn ở trước mặt Liễu thị mà hết lòng nịnh nọt, đối với người mẹ ruột này không có chút gì để tâm.

Mạc Khanh Khanh nghe thấy những lời này, thiếu chút nữa không thể cầm được nước mắt. Nàng chỉ có thể đè nén nội tâm, âm thầm suy nghĩ, vì sao nương không nói những lời này sớm một chút, có lẽ kiếp trước ta cũng sẽ không làm ra những hành động không thể quay đầu như vậy!

Mạc Khanh Khanh thờ dài một tiếng, kéo tay Tôn di nương: "Nương, người thiệt là. Người tại sao còn khách khí như vậy, sao còn gọi con là Tam tiểu thư? Những lời nương nói con đều hiểu. Con đời này kiếp này chỉ mong tìm được một nam nhân bình thường tâm đầu ý hợp, kết thành một đôi phu thê sống đến đầu bạc răng long, sẽ không đàn độn u mê đi cầu xin vinh hoa phú quý! Con chỉ mong người có một cuộc sống thoải mái, nhìn Diệc Phong trưởng thành!"

Tôn di nương trong lòng đau xót. Đã lâu nay nàng luôn kìm nén tâm tình, chỉ mong có một ngày được cùng nữ nhi trò chuyện. Trước kia Mạc Khanh Khanh không hề xem nàng là mẹ ruột, chứ đừng nói đến việc có đủ kiên nhẫn nghe nàng nói chuyện dông dài. Mỗi lần chứng kiến Mạc Khanh Khanh đi nhìn nọt Liễu thị, mà Liễu Thị kia miệng dù tươi cười nhưng ánh mắt ngập tràn xem thường cùng khinh bỉ, nàng liền cảm thấy kinh hồn bạt vía, lo lắng không thôi.

Tất cả mọi chuyện trước đây đều do nàng gây ra, con gái và con trai của nàng đều vô tội, tại sao lại luôn bị người ta âm thầm tính kế?

Hai mẹ con có vài điều muốn nói nhưng rồi lại thôi, nhưng tình cảm rõ ràng đã tăng lên đáng kể, vì vậy hai người cứ như vậy cầm tay nhau, ngồi đối diện nhau suốt một buổi chiều.

"Cái gì? Nàng ta đến thăm Tôn di nương rồi?" Mạc Kiều Kiều kêu lên một tiếng, nói tiếp: "Đã nhiều năm như vậy, nàng bây giờ cuối cùng cũng nhớ ra mẹ ruột của mình là ai sao?"

"Nói bậy! Con đường đường là một khuê nữ chưa chồng, tại sao lại có thể nói ra những lời cay nghiệt như vậy? Nếu để cho người ngoài nghe thấy, chỉ sợ con đừng mong gả được cho một gia đình tốt!" Liễu thị thấy nữ nhi của mình cứ như vậy nói càn, nhin không được quát lớn.

Mạc Kiều Kiều vốn luôn sợ người mẹ nghiêm khắc này, vì vậy liền co rúm người lại không hề lên tiếng.

Liễu thị liếc nhìn Phuong Ma Ma, ra hiệu nàng ta nói tiếp.

Phuong Ma Ma gật đầu nhẹ rồi tiếp tục: "Tam tiểu thư ở chỗ Tôn di nương suốt một buổi chiều. Đây quả thật là chuyện trước nay chưa từng xảy ra!"

Liễu thị trong lòng tự hỏi, chẳng lẽ nha đầu kia nảy sinh tâm tư gì rồi sao? Vậy mấy ngày nữa rốt cuộc nên hay không nên để nàng tham gia yến hội đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Xiêm Y Này Chỉ Riêng Ta Có?

Mẹ con Liễu thị còn đang suy đoán về Mạc Khanh Khanh, thì cùng lúc đó, Mạc Khanh Khanh cũng đối với chuyện ở kiếp trước mà cảm thấy có chút nghi hoặc.

Lần này là do nàng biết trước mình sẽ bị Hồng Trù ám hại, cho nên mới có thể may mắn qua con hoạn nạn. Nhưng nếu là kiếp trước, nàng có thể sẽ bị gã Liễu Mộng Sinh kia vấy bẩn thanh danh, hơn nữa còn cùng hắn dây dưa rất lâu.

Sau đó, nếu nàng không liều mạng vứt bỏ thể diện mà đem mọi chuyện vỡ lở ra, thất cổ haai lần cũng không chịu gả cho Liễu Mộng Sinh, chỉ sợ mọi chuyện cũng không dễ dàng giải quyết như vậy.

Cũng chính bởi vì chuyện này, nàng khiến cho Liễu thị ngoài mặt không vui, bà ta cũng đối với chuyện hôn nhân đại sự của nàng không thêm hỏi đến. Đương nhiên những chuyện này đều là do chủ ý của nàng, trên thực tế Liễu thị vốn sẽ không để tâm đến chúng.

Thà rằng như thế, nhưng lúc trước nàng vẫn bị cảm tức suốt một tháng trời.

Nàng rõ ràng còn nhớ rõ, lúc trước thái tử phi cũng không vào thời điểm này mà cho tổ chức yến hội, vì lí do gì mà lại có chuyện như thế này đây?

Hơn nữa nàng liên tục đau đầu không hiểu, vì sao thanh danh của mình đã hư hỏng như vậy, thái tử phi lại muốn cùng mình giao hảo?

Chẳng lẽ quả thật lúc đó... nàng ta đã bắt đầu tính kế với mình?

"Tiểu thư, người bảo nô tì đi tìm tơ lụa, nô tì đã mang đến nha." Hồng Tiêu cầm lấy bốn năm cuộn tơ lụa thượng hạng, khó nhọc đi đến.

Nàng mặc dù muốn tìm những người khác đến hỗ trợ, nhưng tiểu thư đã dặn dò, không cho phép những người khác bước chân vào đây, nàng sao có thể làm trái?

Tận mắt nhìn thấy kết cục thảm của Hồng Trù, không chỉ là nàng, trong sân viện này tất cả mọi nha hoàn lớn nhỏ hay ma ma đều biết ý hơn rất nhiều.

"Ừ, để ở chỗ này đi, ta muốn xem xét thật kĩ." Mạc Khanh Khanh tỉ mỉ tra xét, rồi so sánh từng màu sắc một, sau đó quyết định chọn một tấm màu trắng trong, khẽ mỉm cười.

Hồng Tiêu thấy màu này quá trắng trong thuần khiết, nhìn như thế nào cũng không giống là cho tiểu thư mặc, liền có chút kì quái hỏi: "Tiểu thư, màu sắc này... Người cũng nên nghĩ cho mình một chút, không cần phải làm như vậy. Nếu là làm cho phu nhân, cũng không thể dùng những màu sắc này." Liễu Thị luôn luôn thích những màu sắc sặc sỡ, cho nên các tiểu thư trong phủ cũng vô cùng hợp ý, luôn mặc những bộ đồ kiều diễm, mới mẻ.

Mạc Khanh Khanh khẽ mỉm cười, nói ra: "Ta muốn may cho Nhị thiếu gia một bộ xiêm y, những màu sắc này chẳng phải rất phù hợp sao?"

Kiếp trước nàng chính là không hiểu. Liễu thị bên cạnh có rất nhiều tú nương, tại sao lại cần mấy lời nịnh nọt của nàng?

Mẹ ruột cùng em trai mình bây giờ chắc hẳn là đang mặc những bộ xiêm y cũ kĩ, nàng chỉ muốn chăm sóc tốt cho người thân của mình.

Hồng Tiêu vốn cho rằng mình sẽ nghĩ kinh ngạc khi nghe đến điều này, nhưng những chuyện kinh ngạc đã xảy ra quá nhiều, nên ngược lại nàng khá bình thản tự nhiên.

Chủ tớ hai người mượn ánh nến, cùng nhau nghiên cứu rốt cuộc nên thêu như thế nào mới đẹp, kiểu dáng độc đáo, thế nhưng đúng vào lúc này, lại nghe thấy có người ở bên ngoài hồi bẩm: "Tiểu thư, Phương Ma Ma đến đây!"

Mạc Khanh Khanh ánh mắt lạnh lẽo. Phương Ma Ma là nô tì thân cận nhất bên cạnh Liễu thị, nanh vuốt bà ta cực kì hiểm độc, bà ta đến nhất định không có chuyện tốt đẹp gì!

"Tam tiểu thư, nô tì đến đây." Phương Ma Ma mang theo khuôn mặt tuơicười giả tạo đi đến.

Bà ta vừa nhìn thấy Mạc Khanh Khanh bộ dạng cười như không cười kia, trong lòng đột nhiên cũng có chút sợ hãi. Nhưng rồi bà ta lại nghehnh khuôn mặt chữ điền của mình lên, cao cao tại thượng, kiêu căng bước vào.

"Tam tiểu thư, phu nhân nói, ba ngày sau, thái tử phi nương nương muốn mời các vị tiểu thư trong phủ chúng ta tụ họp. Cho nên cố ý bảo nô tì mang cho người một bộ xiêm y mới!" Phương Ma Ma cố gắng đè nén cảm giác cổ quái trong lòng, ra hiệu cho nha hoàn đi theo sau mang ra một bộ xiêm y được may cắt rất hoàn mỹ.

Hoa văn bằng tơ vàng được thêu trên gấm Đại Hồng Cẩm, mép váy là từng bông mẫu đơn xinh đẹp. Bộ y phục này quả thật rất tráng lệ!

Mạc Khanh Khanh hí hai mắt lại, nhìn xem bộ y phục này màu sắc thật chói mắt, trong lòng ngoại trừ cười lạnh đều là cười lạnh!

Liễu thị quả thật không lúc nào là không tìm cách tính kế nàng!

Quần đồ này nhìn như bình thường, nhưng lại được làm nên từ tơ vàng, có biết bao nhiêu quý báu! Nàng chỉ là một thứ nữ trong phủ thừa tướng, mặc hoa phục như vậy, ngoại trừ làm cho người đời dị nghị không biết lễ nghi, vượt qua bốn phận, còn có thể có ích lợi gì?

Huống chi, trong phủ cũng không phải là chỉ có mình nàng là thứ nữ, những người khác trông thấy nàng có được món đồ tốt như vậy, có thể không ghen ghét, không đau hận sao?

Đáng tiếc kiếp trước nàng còn tưởng rằng đây là do Liễu thị coi trọng nàng, mỗi ngày vô cùng cao hứng mặc những loại xiêm y này đi khắp nơi rêu rao. Tự nhiên là sẽ dẫn tới vô số người đề ý.

Nếu không nàng chỉ là một nữ nhi thứ nữ sống trong khuê phòng, tại sao ở bên ngoài lại lưu truyền biết bao điều "tốt đẹp" như vậy?

Trên mặt của nàng thế nhưng lại mang theo nụ cười ôn nhu, nói ra: "Ma Ma, vất vả cho người rồi! Thế nhưng xiêm y này chỉ riêng ta có hay tất cả các ti muội khác đều có?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Một Bộ Y Phục Đẹp Như Vậy Lại Dễ Dàng Bị Phá Huỷ

Phương Ma Ma sững sờ, bà ta hiển nhiên không nghĩ tới Tam tiểu thư đột nhiên lại hỏi một câu như vậy.

Ý của Mạc Khanh Khanh "những ti muội khác" là chỉ những vị tiểu thư khác trong phủ Tướng quân.

Bình thường nàng đều ước mình cùng với những người khác đặc biệt hơn, tại sao hôm nay lại hỏi một vấn đề khó giải thích như vậy?

Phuong Ma Ma bỗng nhiên cảm thấy rất tức cười.

Mạc Khanh Khanh tất nhiên hiểu rõ, tất cả y phục này là do Liễu Thị vì mình mà "đặc biệt" chuẩn bị.

Nàng cũng sẽ không làm khó Phuong Ma Ma, liền vừa cười vừa nói: "nếu ma ma đã không muốn giải thích, vậy thì thôi, mong Ma Ma giúp ta cảm ơn ý tốt của phu nhân! "

Phuong Ma Ma thấy nàng không có tiếp tục hỏi nhiều, ngược lại thờ phào nhẹ nhõm. Bà ta cũng không muốn tiếp tục ở lại đây lâu, liền dẫn tiểu nha đầu của mình rời đi.

Chỉ là ... trong lòng bà ta càng lúc càng cảm thấy Tam Tiểu thư có nhiều điểm kì lạ cổ quái, nghĩ nghĩ một chút, mình nhất định phải mang chuyện này bẩm báo lại cho phu nhân.

"Tiểu thư, quần áo này thật sự rất đẹp, nó thì giúp người mặc thử, có được không?" Hồng Tiêu vừa khẽ vuốt nhẹ bộ y phục tinh xảo, vừa cười vừa nói.

"Thật vậy sao? Vậy để ta nhìn qua một chút!" Mạc Khanh Khanh cầm lấy cây nến ở bên cạnh, nhanh chóng đi tới, như muốn nhìn xem thật kĩ trang phục lấp lánh đắt tiền kia.

Ai ngờ, tay nàng nghiêng nghiêng, sáp dầu của cây nến cứ như vậy nhỏ giọt xuống bộ quần áo xinh đẹp đồ thẫm thượng hạng.

Trong nháy mắt, sáp dầu liền khiến cho bông hoa mẫu đơn được thêu bằng tơ vàng bị cháy xém, thậm chí bởi vì quá nóng, ngay cả tơ vàng cũng có chút hoà tan biến dạng.

Một bộ y phục tốt như vậy cứ thế mà bị phá huỷ!

"A... Không!!! Tại sao lại có thể như thế này được?" Hồng Tiêu sợ hết hồn, hét lên kinh hãi.

Mạc Khanh Khanh cũng là vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Bộ quần áo này chỉ sợ đã bị phá huỷ rồi."

"Cái đó... Nô tỳ vội vàng đi báo cho Phuong Ma Ma, bảo nàng ta làm thêm một bộ y phục khác rồi mang đến đây cho tiểu thư" Hồng Tiêu vội vàng cầm lấy bộ quần áo, chuẩn bị rời đi.

Mạc Khanh Khanh thể nhưng chau mày lại, nói: "Người thật hồ đồ. Nếu để chuyện này truyền đến tai Liễu Phu Nhân, chẳng phải ta sẽ bị nghi ngờ không biết coi trọng đồ phu nhân ban tặng hay sao?"

Hồng Tiêu vừa nghĩ, quả nhiên là như thế, cũng không dám nói thêm nữa, chỉ mờ mịt nhìn Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh để nến trong tay xuống, thân nhiên nói: "Người mang quần áo này thu dọn thật sạch sẽ, những cái khác không cần quan tâm." Nói xong, nàng gấp một cái, nói tiếp: "Hôm nay thật mệt mỏi, ngày mai sẽ suy nghĩ một chút nên thêu hoa văn trúc mây hay hoa văn chim phượng cho Nhị thiếu gia nha."

Hồng Tiêu nghe vậy chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu hạ Mạc Khanh Khanh nghỉ ngơi.

Mấy ngày kế tiếp, Mạc Khanh Khanh ngoại trừ đi ra ngoài thỉnh an Liễu thị, còn lại đều ở trong viên phòng tập trung tinh thần may xiêm y cho Mạc Diệc Phong, sau đó chuẩn bị đến phủ thái tử tham gia yến hội.

Đến phủ thái tử làm khách ngày hôm đó, từ lúc sáng sớm, Hồng Tiêu liền thấp thòm không thôi. Bộ xiêm y phu nhân mang tới đã bị phá huỷ, vậy tiểu thư sẽ mặc cái gì đi phủ thái tử đây?

Mạc Khanh Khanh gọi nàng lại phân phó, nói: "Quần áo này người nhớ rõ phải tìm người mang đến cho Nhị thiếu gia, còn người theo ta đến phủ thái tử."

"Tiểu... Tiểu thư... Chúng ta mặc cái gì đi a?" Hồng tiêu cầm lấy bộ xiêm y được Mạc Khanh Khanh tỉ mỉ, cẩn thận làm ra, hốt mắt bỗng chốc phiếm hồng.

Mạc Khanh Khanh lườm nàng một cái, xem thường nói: "tất nhiên là mặc quần áo đi rồi! Người cứ mặc kệ ta, ta tự có tính toán."

Rốt cuộc, Mạc Khanh Khanh mặc một thân y phục màu hồng cánh sen, điểm thêm vài bông hoa vàng nhạt ở đuôi váy. Mặc dù xiêm y này tú công tinh diệu, cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng ngược lại khiến cho người ta có cảm giác thanh lệ thoát tục.

Hồng Tiêu bỗng chốc cảm thấy, Tam tiểu thư nhất định sẽ bị các vị tiểu thư khác coi thường, cũng sẽ bị phu nhân trách mắng.

Ngay cả phu nhân Minh Lam Hiên, chỉ thoáng nhìn qua một chút thôi, cũng đều thấy toàn thân đều là vòng ngọc trăm vàng, quanh thân được quần bằng một dải lụa thượng hạng.

Từ tiểu thư thì càng không phải nói tới, cách ăn mặc tràn đầy châu ngọc nhưng nhìn không phô trương, lại có vẻ rất tự nhiên, thoáng như thần tiên. Ngay cả Ngũ tiểu thư Mạc Linh Linh ngày thường kiêu căng ngạo mạn cũng cố ý chọn trang phục lộng lẫy nhất, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo quả thật

không chê vào đâu được.

Còn Nhị tiểu thư không xinh đẹp như những vị tiểu thư khác, thân mình nàng mảnh mai như cành liễu trước gió, còn cố ý đeo lên món trang sức làm bằng vàng ròng hồng bảo.

Nhìn các vị tiểu thư xinh đẹp thoát tục, ngược lại cảm thấy Mạc Khanh Khanh có chút quá đơn giản, thậm chí keo kiệt buồn xin. Trên đầu của nàng chỉ có một cái trâm ngọc đơn bạc, còn lại không có một thứ gì khác.

Mạc Băng Băng thấy thế, nhìn không được phui miệng, cười nói: "Tam tỷ quả nhiên không giống người bình thường, hôm nay có sự kiện quan trọng như vậy, người rõ ràng cố tình ăn mặc thanh lịch như thế, thật không biết là mục đích gì?"

Mạc Khanh Khanh còn chưa kịp trả lời, liền nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng chất vấn lạnh như băng: "Làm càn! Ta cho người mang y phục tới cho người, vì cái gì không mặc?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chỉ Với Mấy Câu Nói Đã Khiến Cho Mọi Người Bất Mãn!

Mạc Khanh Khanh không cần quay đầu lại cũng biết, nhất định là Liễu thị đến.

Nàng yêu kiều xoay người lại, hành lễ: "Phu nhân."

"Phuong Ma Ma! Đi! Thay ta thưởng cho nàng ta một cái bạt tai, để cho nàng ta hiểu, trong nhà này tất cả mọi chuyện là do người nào định đoạt." Liễu thị hoàn toàn không thêm hỏi nguyên nhân vì sao Mạc Khanh Khanh không mặc bộ quần áo mà Phuong Ma Ma đưa đến, mục đích của bà ta bất quá chỉ muốn làm cho những thứ nữ này kinh sợ mình, hơn nữa nàng muốn cho Mạc Khanh Khanh gần đây biểu hiện khác thường một bài học thật đau đớn!

Phuong Ma Ma nghe phu nhân ra lệnh, trên mặt mang theo vẻ xem thường, đi đến trước mặt Mạc Khanh Khanh, giả bộ cung kính, nói: "Tam tiểu thư, lão nô đắc tội rồi!"

Nói xong, bà ta nhanh chóng giơ cao bàn tay, liền hướng phía Mạc Khanh Khanh đánh tới!

Phuong Ma Ma vốn cho là mình như vậy giống như sét đánh không kịp bưng tai, nhất định có thể hung hăng đánh Tam tiểu thư một cái, lại không nghĩ tới, tay của mình lại bị cái gì đó ngăn lại, không thể nhúc nhích.

Bà ta định thần nhìn lại, lại phát hiện hóa ra là Nhị thiếu gia Mạc Diệc Phong dùng đôi tay như kim sắt kẹp lấy mình, hơn nữa còn dùng đôi mắt sắc bén như chim ưng gắt gao nhìn mình.

Phuong Ma Ma cả kinh, trên cánh tay truyền đến đau đớn lập tức làm cho bà ta thay đổi sắc mặt.

Bà ta muốn kéo tay trở về, thế nhưng Nhị thiếu gia lại nhất định không buông tay, ngược lại không yếu đi mà còn ra sức bóp chặt tay bà, khiến cho bà đau đớn mà kêu lên.

Bà ta chỉ có thể quay về phía Liễu thị cầu xin.

Liễu thị híp lại hai mắt, không nghĩ tới bây giờ đứa con hoang Mạc Diệc Phong lại chạy đến đây!

Mạc Khanh Khanh tránh được một cái tát của Phuong Ma Ma, lại nhận ra Mạc Diệc Phong giúp mình, lập tức trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Nàng chợt thấy được ánh mắt Liễu thị càng ngày càng âm độc nhìn về phía nàng, lập tức vỗ vỗ bả vai Mạc Diệc Phong, ra hiệu bảo hắn buông tay.

Mạc Diệc Phong hiểu ý, lúc này mới tâm không cam tình không nguyện hắt cánh tay Phuong Ma Ma ra.

Phuong Ma Ma ôm lấy cánh tay đau nhức của mình, nhanh chóng chạy đến trốn sau lưng Liễu thị.

Liễu thị lạnh lùng nói: "Ta thế nhưng lại không biết, tỷ đệ các người tính khí lại nóng nảy như vậy. Xem ra nhiều năm nay, là ta quá dung túng các người rồi."

Những vị tiểu thư khác nghe được âm thanh rét lạnh tận xương tủy của Liễu thị, đều bất giác co rúm lại, không tự chủ được lui về phía sau vài bước. Thế nhưng lại khiến cho tỷ đệ Mạc Khanh Khanh càng khiến cho người ta chú ý.

Mạc Khanh Khanh cười đầy dịu dàng: “Phu nhân nói quá lời rồi, Diệc Phong chẳng qua vì sốt ruột cứu con, nên mới động thủ với hạ nhân như vậy. Chắc hẳn phu nhân sẽ không bởi vì một tiện tì trong phủ mà trừng phạt thiếu gia, đúng không? Đương kim hoàng thượng là người cực kì xem trọng luân lý, nếu như chuyện hoang đường này mà truyền ra ngoài, chỉ sợ.... Lập tức sẽ có kẻ muốn buộc tội phụ thân không biết phân biệt phải trái, không quản được chuyện nhà, làm ảnh hưởng thanh danh!”

Liễu thị ghen lời, lửa giận trong lòng càng ngày càng bùng cháy hơn, Trong lòng nàng cho dù coi trọng Phurong Ma Ma thế nào đi chăng nữa thì Phurong Ma Ma chẳng qua cũng chỉ là một nô tì. Mạc Diệc Phong và Mạc Khanh Khanh cho dù là cái gai trong mắt nàng nhưng lại là thiếu gia, tiểu thư trong phủ. Nếu như nàng đường đường là thừa tướng phu nhân, bởi vì một nô tì mà đi trách phạt thiếu gia, để chuyện này truyền đi, chỉ sợ người khác sẽ cười roi cả răng hàm!

Liễu thị không ngờ rằng Mạc Khanh Khanh lại đưa ra lí do chính đáng như vậy, khiến cho nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nàng lập tức vòng vo đổi sang chuyện khác: “Chuyện này không nhắc tới nữa, ta chỉ hỏi ngươi, vì sao ngươi không mặc quần áo ta tặng ngươi, ngươi quả thật là không hề biết kính trọng mẹ cả!”

Lời này quả thật rất nghiêm trọng! Nếu để Liễu thị nắm được sơ hở, cái tội bất kính với mẹ cả kia sẽ làm cho Mạc Khanh Khanh không thể nào thoát tội được.

Mạc Khanh Khanh nhẹ nhàng cười một tiếng: “Phu nhân, người đang nói đùa đúng không? Người tặng cho con quần áo bằng tơ vàng gấm vóc, trân quý như vậy, con làm sao dám bỏ đi? Người là đang thử xem con có hiểu rõ lễ nghi đúng không?”

Liễu thị liền sững sờ, nàng đang muốn tiếp tục buộc tội Mạc Khanh Khanh, lại nghe thấy nàng ấy nói tiếp: “Phu nhân tặng con, chẳng qua con cũng chỉ dám ngắm nhìn, Sao có thể thật sự bắt ép con mặc bộ xiêm y đó

hử? Đại Thuận quốc chẳng phải đã quy định chỉ có nữ nhi của chính thất mới có tư cách mặc xiêm y màu đỏ thẫm hay sao...?” Nàng nhìn thoáng qua thấy Liễu thị đang bắt đầu đỏ mặt, lại nói thêm một câu: “Chỉ sợ... ở trong cung, Trần phi nương nương cũng không dám công khai mặc xiêm y màu đỏ đi khắp nơi rêu rao .!”

Nàng vừa dứt lời, mặt lạnh trên mặt Liễu thị rốt cục không nhịn được mà chảy xuống.

Đám người Mạc Băng Băng cũng không nhịn được nhìn những món đồ diễm lệ, tinh xảo trên người mình, trong lòng liền cảm thấy chột dạ.

Các nàng kì thật cũng không phải là không biết Đại Thuận quốc đối với việc chính thống hay thứ nữ vô cùng nghiêm khắc, nhưng do Liễu thị tận lực sắp xếp cùng hướng dẫn, nên các nàng cũng mừng rỡ xem những quy định này không hề tồn tại.

Mạc Khanh Khanh không nặng không nhẹ mà nhắc nhở các nàng, thân phận của tất cả các nàng chính là thứ nữ!

Không chỉ thế, trong lòng các vị tiểu thư cũng sinh ra vài phần nghi hoặc, tại sao ai cũng biết rõ những hành vi này không đúng với pháp luật, nhưng Liễu thị lại thủy chung, nhất mực dung túng cho các nàng thế?

Liễu thị nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt liếc nhìn tư thái cung kính của Mạc Khanh Khanh.

Con tiểu tiện nhân này, hóa ra lại giáo hoạt như thế, chỉ với mấy câu nói liền thành công tạo ra sự bất mãn của các thứ nữ đối với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lão Gia, Sao Người Lại Ở Đây?

Liễu thị bỗng nhiên im lặng, hoảng loạn trên mặt cũng tiêu tán đi không ít, bà ta cố làm ra vẻ lạnh lùng, liếc nhìn những vị tiểu thư đứng bên cạnh, nói lảng sang chuyện khác: “Còn đứng đây làm gì? Không mau xuất phát đi! Các người muốn đến muộn sao?”

Bà ta đối với những việc vừa mới phát sinh coi như tai không nghe, mắt không thấy!

Mấy vị tiểu thư kia mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng không muốn để lỡ cơ hội đến phủ thái tử, liền rũ bỏ hết bất an trong lòng, lặng lẽ lên xe ngựa.

Chỉ còn Mạc Khanh Khanh ở lại, quay sang dặn dò Mạc Diệc Phong một số chuyện.

Mạc Diệc Phong nghe vậy, dù mặt lộ vẻ không vui, nhưng vẫn gật đầu.

Sau đó chàng liền đi đến Liễu thị đang nghiêm mặt ở phía trước, chấp tay hành lễ nói: “Ta vừa rồi thất lễ, kính mong phu nhân thứ lỗi!”

Liễu thị quả thực là sợ ngay người.

Mạc Diệc Phong hận không thể quanh năm suốt tháng không nói chuyện cùng Liễu thị, đối với thân phận mẹ cả của bà ta không có một nửa tôn trọng!

Liễu thị tất nhiên cảm thấy vui mừng cùng thành công.

Bà ta nghi ngờ, hôm nay, tại sao Mạc Diệc Phong lại chủ động xin lỗi mình?

Là mặt trời mọc ở phía tây sao? Hay là Mạc Diệc Phong uống lộn thuốc rồi?

Bà ta phản ứng chậm nửa nhịp, lại bị Mạc Khanh Khanh lập tức bắt bẻ sai lầm: “Phu nhân, Diệc Phong tuổi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, lại không có cơ hội được ngày ngày phụng dưỡng người, người cũng không thể bởi vì như vậy mà trách tội nó được?”

“Sao, làm sao có thể như vậy? Diệc Phong, con quá đa lễ rồi. Ta làm sao có thể trách con được!” Liễu thị vừa cười gượng vừa nói.

Mạc Khanh Khanh liếc nhìn Liễu thị, tiếp tục nói: “Phu nhân là người đại nhân đại lượng, nhất định sẽ không trách tội Diệc Phong. Vậy... sau này mong phu nhân quan tâm đến Diệc Phong. Đứa nhỏ này vốn tính tình hướng nội, cho tới bây giờ cũng không có một người thầy thật sự dạy dỗ nó, cũng khó trách vì sao lại có những hành vi vô lễ như vừa rồi.”

Liễu thị nghe Mạc Khanh Khanh nói càng ngày càng hết nói nổi, trong lòng tức giận, nhưng lại không thể phát tiết, chỉ có thể nói: “Con nhanh nhanh lên xe đi, các tí muội của con đều đang chờ con đấy.”

"Nữ nhi tuân mệnh." Mạc Khanh Khanh quả nhiên không dài dòng nữa, liếc nhìn Mạc Diệc Phong, dựa vào Hồng Tiêu bước lên xe ngựa.

Liễu thị đang muốn quay đầu rồi đi, nhưng rồi lại nghe thấy Mạc Khanh Khanh ung dung hỏi: "Phu nhân, tại sao Lục muội không tham gia cùng chúng ta?"

Liễu thị lập tức ngẩn ngơ, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Nó dậy sớm nên có chút không thoải mái, cho nên không đi cùng các con.”

Mạc Khanh Khanh nghe vậy, khẽ mỉm cười, không hề nói năng rườm rà, lên xe ngựa.

Liễu thị ngậm bực mình vì Mạc Khanh Khanh lăm miệng, trong lòng suy nghĩ, không để ý vì sao Mạc Diệc Phong vẫn còn đang đứng đó, quay người trở về phủ.

Thế nhưng, vừa mới đi được hai bước, bà ta bỗng nhìn thấy một gương mặt lạnh lùng đứng ở nơi đó, đang gắt gao trừng mắt nhìn bà ta.

"Lão gia!" Liễu thị vừa kinh vừa sợ, sau đó lúng ta lúng túng nói: "Lão gia... Chàng

tại sao lại ở chỗ này..."

Người này tuổi không đến bốn mươi, cơ thể vẫn như trước rất cân xứng, cũng không vì đến tuổi trung niên mà thân hình mập ra. Khuôn mặt tuấn tú, được chăm sóc tỉ mỉ thích hợp, trên người mang theo ba phần nho nhã, bảy phần uy nghiêm. Đây chính là thừa tướng nước Đại Thuận Mạc Trường Thanh!

"Ta tại sao lại không nên ở chỗ này?" Mạc Trường Thanh hỏi ngược lại, sau đó là một tiếng cười lạnh.

Liễu thị càng thêm hoảng loạn, bà ta luôn ở trước mặt Mạc Trường Thanh thể hiện mình là một người mẹ mẫu mực, đối xử với vợ lẽ, thứ nữ đều cực kì khoan dung, cũng chính vì vậy, mới khiến cho Mạc Trường Thanh dễ dàng mang tất cả mọi việc trong nhà cho bà ta xử lí, cũng không có nghi ngờ hỏi qua.

Nhưng không biết bởi vì điều gì, hôm nay bà ta cảm thấy rất hoảng hốt, giống như... điều mà mình che dấu bấy lâu nay cứ như vậy phơi bày rõ trước mặt người khác.

Mạc Trường Thanh ý vị thâm sâu liếc nhìn Liễu thị. Bà ta càng lo sợ càng khiến cho Mạc Trường Thanh không ngừng âm thầm suy đoán.

Phương Ma Ma cảm thấy tình hình có chút không ổn, vội vàng lên tiếng nhắc nhở Liễu thị: “Phu nhân, lát nữa bên kia sẽ phái người đến, chúng ta có thể sẽ phải chuẩn bị một chút”

Liễu thị hiểu ý, vội vàng vòng vo đề tài, nói ra chuyện quan trọng tối nay.

Quả nhiên, Mạc Trường Thanh nghe vậy, sắc mặt đã khá hơn rất nhiều, gạt chuyện vừa rồi sang một bên, không thêm đề cập đến nữa, ngược lại nói: “Rốt cuộc đều là phu nhân suy nghĩ chu đáo. Nếu đã như vậy, lão phu trước hết nên tránh đi đã.” Nói xong liền thân nhiên rời đi.

Liễu thị thở phào nhẹ nhõm, dùng ánh mắt tán thưởng liếc nhìn Phương Ma Ma. Chủ tớ hai người cũng không nhiều lời nữa, liền dẫn nha hoàn vội vã rời đi.

Đợi đến lúc Mạc Trường Thanh cùng Liễu thị rời khỏi, Mạc Diệc Phong mới lặng lẽ đi ra khỏi nơi ẩn nấp. Chàng trầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ tỷ tỷ lần

này có ý muốn để cho phụ thân nhìn thấy một chút bộ mặt thật của phụ nhân? Nếu không như thế nào lại có ý nói hẳn tìm người mang phụ thân đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Khanh Khanh, Ta Chờ Đợi Thật Khổ!

Mạc Khanh Khanh theo mấy vị tỷ muội đến phủ thái tử.

Xe ngựa này quả thật có chút rộng rãi thoải mái – về mặt Liễu thị luôn là một bộ dạng hoàn hảo vô khuyết, trong phủ thứ nữ nào không mặc quần áo thêu chỉ bạc?

Ngược lại, hai vị thiếu gia có vẻ đơn giản hơn các nàng, thế nhưng chủ ý “Không nên đắm mình trong an nhàn, nên trải qua một ít khổ cực, mới có thể tiến bộ”, của Liễu thị xây dựng hình tượng nam tử làm cho Mạc Trường Thanh tán dương một hồi.

Mấy vị tỷ muội ngày thường đều quen thuộc, căn bản không có lời nào để nói. Trong xe ngựa không khí yên tĩnh đến quỷ dị.

Ước chừng qua vài khắc, bốn vị tiểu thư cảm thấy một hàng xe ngựa hí một tiếng rồi dừng lại. Bên ngoài xe bà tử hô một tiếng: “Các tiểu thư, đã đến phủ thái tử”

Bốn tỷ muội sửa sang lại y phục, liền nhao nhao muốn nha hoàn đỡ.

Bốn cái nha hoàn kia đều ngồi chung một chiếc xe ngựa nhỏ phía sau.

Mạc Khanh Khanh ngẩng đầu lên, nơi này quả thật là cửa hông của phủ thái tử.

Mấy người các nàng cũng không phải là lần đầu tiên đến đây, cũng không để ý lắm việc đãi ngộ không tốt cùng về bất mãn của các bà tử – đây là phủ thái tử đấy! Chính là dưới một người trên vạn người, cửa chính bên kia ngoại trừ thánh chỉ hoặc thiên tử tự mình giá lâm, tuyệt đối không mở ra!

Mạc Băng Băng cùng Mạc Diễm Diễm đều biểu lộ hưng phấn, các nàng là nghe được tin tức từ di nương của mình – lúc này chỉ sợ Thái tử phi có ý mời các nàng, có lẽ mục đích là cho Thái tử...

Nghĩ đến đây nụ cười trên mặt các nàng đều không thể kìm nén.

Đám bà tử đợi ở cửa tiến lên tươi cười chân thành nói: “Các vị tiểu thư mời, Thái tử phi đợi đã lâu!”

Hai người các nàng đều nhanh chân, không thể chờ đợi liền vào cửa trong!

Đến thời điểm các nàng chen chúc nhau ở cửa hông, hai người mới giật mình nhận ra sự tồn tại của đối phương. Hừ một tiếng, ai cũng không chịu yếu thế, thái phải chen chúc nào đi đâu.

Mạc Khanh Khanh nhìn các nàng đấu tranh gay gắt, trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười.

Bộ dáng này giống như, vào phủ Thái tử tương lai các nàng liền sung túc rồi!

“Không thể tưởng tượng được người quả là người thông minh! Ngược lại ta đã xem thường người rồi!” Giọng nói lãnh đạm vang lên.

Mạc Khanh Khanh quay đầu, đã thấy một bộ dạng yên tĩnh cao quý của Mạc Linh Linh từ bên người nàng đi đến.

Đuôi lông mày Mạc Khanh Khanh khẽ nhếch, cười mà không nói, cũng theo sau Mạc Linh Linh đi vào.

Phủ Thái tử là tòa nhà được chạm trổ mà thành, nổi tiếng với cỏ cây sum suê. Thế nhưng ở kiếp trước, Mạc Khanh Khanh chỉ lo thấy người sang bắt quàng làm họ, ở đâu có tâm tư ngắm nhìn thật kỹ?

Lúc này bỏ đi cái tâm tư vô vị kia, nàng không thèm nhìn phía trước Mạc Diễm Diễm cùng Mạc Băng Băng ngơ ngác một lời ta một câu trào phúng lẫn nhau, ngược lại bước chân càng lúc càng chậm lại, bị cảnh sắc hoang dã kia hấp dẫn.

Đột nhiên, một đóa Phù Dung từ trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng rơi xuống ngay dưới chân Mạc Khanh Khanh.

Trong nội tâm nàng thầm thấy kỳ quái, nhìn không được ngẩng đầu lên nhìn.

Ánh mặt trời vô cùng chói mắt, nàng bất chợt híp mắt lại... Tuy nhiên ngoài ý muốn rơi vào một đôi mắt đen như mực!

Mạc Khanh khanh đột nhiên giật mình, nhanh chóng hít một hơi lạnh.

Thật là một mỹ nam tử tuấn tú phi phàm!

Nam tử kia mặc dù vẫn ung dung ngồi trên chạc cây, một tay chống lên đùi, một tay chống lấy một gương mặt trắng nõn như ngọc, cười như không cười nhìn Mạc Khanh khanh.

Hắn mặc trường bào màu đỏ trên gấm thêu hoa văn mây uốn lượn, đai lưng bên hông thắt một ngọc bội.

Cặp mắt của hắn sáng như sao, khoe miệng ả ả một bộ dạng tươi cười.

Mạc Khanh khanh cảm thấy, chỉ trong chớp mắt đôi phương đối mặt với mình, phẳng phát như có gì đó lướt qua nhanh đến nỗi làm cho nàng không thể nắm bắt được.

Nam tử chọc chọc góc áo, tư thái tiêu sái thả người nhảy lên, rơi xuống trước mặt Mạc Khanh Khanh, khoe miệng giương lên một độ cong mê người, dùng tiếng nói đầy sức quyến rũ trầm giọng:

"Khanh Khanh, ta chờ đợi thật khổ nha!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đăng Đồ Tử Từ Đâu Đến?

Mạc Khanh Khanh nghe lời trêu chọc nhất thời trong lòng nổi lên một cỗ lửa giận.

Kiếp trước nàng bị lăng trì xử tử chỉ vì hai chữ “dâm phụ”, đời này nàng sao có thể để người khác phá hủy thanh danh của mình?

Nam tử này nói năng càn rỡ, rõ ràng nghĩ mình là nữ tử lăng ló!

Nhưng nơi này dù sao cũng là phủ Thái tử, nếu nàng buột miệng chửi ầm lên, chỉ sợ cuối cùng mất mặt cũng là chính nàng!

Nghĩ đến đây, nàng cố gắng đè ép lửa giận trong lòng, quay đầu rời đi. Thế nhưng cuối cùng nàng cũng không kìm nén được liền hung hăng giẫm nát đóa phù dung kiêu diễm dưới chân!

Nam tử kia sững sờ, quả thật không hề nghĩ đến, với sắc đẹp của hắn vậy mà trong mắt nàng không đáng giá một đồng!

Thế là thế nào? Chẳng lẽ nàng không ưa thích nam tử hào phóng? Lúc trước không phải nàng... thích nhất sao??

Hắn phiền muộn, nhưng không nản lòng, nhắc chân theo sát nàng, nịnh nọt nói: “Khanh Khanh, nàng xem, đừng nóng giận, ta không phải cố ý...”

Mạc Khanh Khanh tức giận thiếu chút ngã ngựa.

Nam tử “tự cho là quen thuộc” quyết tâm muốn dây dưa với mình? Nàng rút cuộc dừng lại quay đầu với ánh mắt xem thường nhìn nam tử kia.

Từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, nhìn đến mức làm nam tử kia cảm thấy lúng túng.

Hắn mới há miệng muốn giải thích, giọng Mạc Khanh Khanh đã nhẹ nhàng quát lên: “Đăng đồ tử ở đâu đến! Bộ dạng lớn lên thật khó nhìn vậy mà cũng dám can đường bôn cô nương!”

Nhiệt tình của nam tử bị dội một gáo nước lạnh!

Hôm ấy trong phủ thừa tướng, hắn nghe nói Mạc Khanh Khanh có thể nhìn thấu được âm mưu của Liễu Mộng Sinh cùng Mạc phu nhân, nên hắn cho rằng Mạc Khanh Khanh cũng một dạng với hắn. Thế mà hôm nay bộ dạng nàng dường như không biết mình?

“Khanh Khanh, nàng không biết ta? Ta là...” Nam tử kiên nhẫn kích thích trí nhớ của nàng.

“Ta quản ngươi là ai! Thật không biết xấu hổ!” Nói xong Mạc Khanh Khanh nhắc chân cho nam tử kia một cước, quay lưng liền chạy trốn thật nhanh.

Nàng chạy đi liền nghe nam tử bên cạnh kêu lên một tiếng thống khổ “Ta là...A!”

Ta không cần biết ngươi là ai! Mạc Khanh Khanh ta đời này sẽ không thề nguyện dưới trăng, ta đảm đương không nổi khẩu phật tâm xà...!

Bất quá, nam tử này làm sao lại có chút quen mắt?

Nhất là cặp mắt hoa đào kia, dường như đã gặp ở nơi nào rồi?

Mạc Khanh Khanh lắc lắc đầu, đem những ý nghĩ mơ hồ gạt bỏ!

Ai ngờ không đề ý, liền đụng phải một lồng ngực ấm áp!

Mạc Khanh Khanh bị hù dọa, thậm kê không tốt!

Thế nào hôm nay lại gặp nhiều chuyện ngoài ý muốn?

Vội vàng ngẩng đầu. Trước mặt là một nam tử cao lớn anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, gương mặt góc cạnh, lộ ra khí phách nam tử.

Trên đầu đội tử kim quan*, y phục màu vàng, một bộ dạng cao cao tại thượng, không phải Thái tử thì là ai?

(*tử kim quan: một loại mũ)

Mạc Khanh Khanh vội vàng hành lễ, ánh mắt rũ xuống không nhìn thêm một chút nào: “Dân nữ tham kiến Thái tử!”

“Ân” Thái tử cau mày, không nói gì.

Mạc Khanh Khanh không dừng lại, lập tức thừa dịp nói tiếp: “Thái tử thứ tội, dân nữ là tới bái kiến Thái tử phi nương nương, vừa rồi bị lạc đường, dân nữ xin cáo lui!” Nói xong không đợi Thái tử trả lời, liền vội vã chạy trốn.

Thái tử thấy nàng vội vã trốn liền ngơ ngác.

Hắn vốn tưởng các tiểu thư Mạc phủ có ý thiết kế “một lần gặp gỡ bất ngờ”, nào ngờ tiểu thư người ta thấy mình như gặp quỷ liền chạy trốn chết.

Hắn sờ cằm cười cười: “Thật thú vị!”

“Thái tử” Nam tử kia đuôi theo Mạc Khanh Khanh, không ngờ gặp phải Thái tử, liền vội vàng hành lễ.

Thái tử cười ôn hòa: “An Nhiên, người chạy đi nơi nào, cô cô cùng Ngũ đệ đều tìm người!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Là Hắn!

Kiếp trước Mạc Khanh Khanh đi đến phủ Thái tử không biết bao nhiêu lần, hiển nhiên ngựa quen đường cũ, rất thuận lợi tìm được chỗ của Thái tử phi.

Đây là một hoa viên có hồ nước trong phủ Thái tử, tuy rằng khí trời hôm nay nóng bức, nhưng những con gió nhẹ thổi qua mang đến từng trận mát mẻ. Nơi này vừa đặc biệt vừa yên tĩnh trong phủ đệ.

Mạc Khanh Khanh dừng bước, sửa sang lại y phục, lấy lại tâm tình, lúc này mới chậm rãi đi đến phòng khách.

Trong sân có không ít nha hoàn bà tử, mỗi người đều hết sức quy củ cúi đầu, có thể thấy Mạc Quân Quân là người trị gia cực kì nghiêm khắc.

Tử Loan là nha hoàn hồi môn của Mạc Quân Quân, liền nhận ra Mạc Khanh Khanh vội vàng vén rèm, cười nói: “Tam tiểu thư đã đến, Thái tử phi vừa mới nhắc đến người phái mấy bà tử đi tìm người đấy!”

“Đề cho Thái tử phi lo lắng rồi. Ta thấy phong cảnh xung quanh thật đẹp, liền chậm trễ. Phủ thái tử quả thật rất lớn cho nên bị lạc đường, thật xấu hổ!” Mạc Khanh Khanh áy náy.

Tử Loan làm sao có thể tin lời Mạc Khanh Khanh? Nàng cho rằng Tam tiểu thư là người luôn nịnh bợ có ý đi nơi nào lấy lòng rồi lại làm ra vẻ vô tội, thật là buồn cười.

Nàng gạt nhẹ đầu, không đáp lại lời nói của Mạc Khanh Khanh, chỉ đưa tay nhắc rèm cửa thêu bách điệp xuyên hoa lên.

Mạc Khanh Khanh không lưu tâm, cúi đầu vào trong.

Phòng khách tuy không lớn, nhưng là nơi Thái tử phi dùng để xử lý cung vụ hằng ngày, nên thiết kế có chút tinh xảo.

Đối diện là một bình phong đỉnh đá cẩm thạch điêu khắc Bát Tiên Quá Hải, hai bên đặc biệt sắp xếp nhiều loại trân bảo, từ hai bên đi vào mới thật sự là phòng khách nhỏ.

Bởi vậy, tuy không thể nhìn thấy, nhưng người bên trong cũng không dễ dàng phát hiện người bên ngoài tiến vào.

Mạc Khanh Khanh nhẹ bước, vừa vặn nghe được người bên trong đang thảo luận về mình.

“Tam tỷ tính khí cao ngạo, đương nhiên khinh thường đi cùng chúng ta” Lời nói đầy chua chất nhất định là Tứ tiểu thư Mạc Băng Băng.

“Tứ muội, người đừng nói vậy. Tam muội chắc là không cẩn thận đi lạc, lúc này chắc gặp phải chuyện gì, cho nên mới không kịp đến đây!” Lời này trong lòng có kim, nhìn như là đang giúp đỡ kì thực là mang hàm ý khác là của Nhị tiểu thư Mạc Diễm Diễm.

“Các người thật là buồn cười, chỉ là chậm trễ chốc lát, thế nào lại bàn luận khó nghe như vậy?”

Mạc Khanh Khanh không ngờ Mạc Linh Linh lạnh lùng lại có thể nói đỡ cho nàng.

Nàng đợi đến lúc tiếng nói bên trong trầm xuống, mới cố ý giương giọng: “Muội muội đến chậm, kính xin Thái tử phi tỷ tử thứ tội!”

Nói xong Mạc Khanh Khanh liền tiến vào.

Thái tử phi đang cảm thấy đau đầu, người nàng tính toán không thấy tung tích, ngược lại những người trước mắt lưu lú làm nàng đau đầu.

Trong nội tâm liền hiểu rõ, những tỷ muội này cũng không phải đèn cạn dầu, nhất là hai vị kia, căn bản chính là hướng đến vị trí thiếp thất của phủ Thái tử.

Mạc Quân Quân âm thầm cười lạnh một tiếng, cho rằng nàng là người chết sao? Ăn mặc trang điểm xinh đẹp, có phần thái quá, quả thực mất mặt!

Lúc này, nàng thấy Mạc Khanh Khanh một bộ dáng trang nhã càng nhìn càng thuận mắt vội vã đứng dậy.

“Khanh Khanh đến rồi, mau ngồi. Trong phủ quả thật rộng lớn, đừng nói là muội, bốn cung chính mình đi cũng sẽ rối loạn!”

Không giống như đang trách tội Mạc Khanh Khanh, Thái tử phi rõ ràng chủ động giải vây cho nàng.

Mạc Khanh Khanh giật mình, lời kéo như thế, có chút không bình thường.

Mạc Băng Băng nghe lời này, quyết miệng nói ra: “Thái tử phi bất công, chỉ đau lòng Tam tỷ!”

Thái tử phi không thêm để ý, vừa cười vừa nói: “Người lại nói vậy, đều là muội muội, bốn cung đều đau lòng như nhau.”

“Đều là lỗi của ta, để cho tỷ muội đợi lâu, ta đây phải tạ tội với các người rồi” Mạc Khanh Khanh nửa nghiêm túc nửa vui đùa nói.

Mạc Băng Băng thấy thế cũng chỉ hừ một tiếng liền không dây dưa.

Mấy người các nàng vừa nói vài câu, liền nghe nha hoàn bên ngoài bẩm báo: “Khởi bẩm nương nương, Thái tử đến!”

Mấy vị tiểu thư nghe xong liền kinh hãi, nhao nhao đứng dậy muốn lên phía trước, Mạc Linh Linh bình thường cao quý yên tĩnh cũng vuốt nhẹ tóc mình.

Chỉ có ánh mắt Mạc Khanh Khanh buông xuống, cố gắng giảm sự tồn tại chính mình.

“Thái tử, sao người lại tới đây? Ngũ đệ cũng đi theo hả? Thật là hiếm thấy!!”

“Tham kiến thái tử phi! Thần đệ đã lâu không gặp, đặc biệt tới đây thăm hỏi!”

Mạc Khanh Khanh nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, trong lòng tựa như ai bóp một phát!

Là hắn!

Chính là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kim Nén Ý Định Muốn Giết Người!

Mạc Khanh Khanh hung hăng nắm chặt quả đấm, đến mức móng tay cứa vào da thịt.

Giống như làm vậy chút đau đớn ấy có thể làm cho nàng tỉnh táo lại.

Hít một hơi bình ổn tâm tình, âm thầm cắn chặt môi dưới, cuối cùng vẫn nhìn được ý định muốn giết chết người kia!

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy một ánh mắt đã từng khiến cho nàng thần hồn điên đảo.

Đôi mắt ấy tỉnh mạch làm người khác say mê.

Trong ấy chứa đựng những tình cảm chân thành.

Phía dưới sống mũi thẳng tắp là cặp môi mỏng, lúc đóng lúc mở, đã từng thốt ra bao lời diễm ngon mật ngọt, thề non hẹn biển.

Gương mặt như quan như ngọc không biết đã mê đảo biết bao thiếu nữ.

Mọi người đều nói, Ngũ hoàng tử có một sức hấp dẫn kì lạ, có thể làm cho thiếu nữ nhà nhặng lịch sự trở nên điên cuồng, làm bao nhiêu tức phụ theo đuôi.

Hắn không phải là người anh tuấn nhất cũng không phải người có địa vị cao, trái lại là luôn mang đến cảm giác bình dị gần gũi.

Cũng chính là cảm giác này sẽ khiến người khác tự cho rằng hắn đối với mình là đặc biệt!!

Nhìn xem, hắn chỉ cần tung tý xú mị lực, các tiểu thư Mạc gia đều không thể rời mắt khỏi hắn!

Ánh mắt đầy mị lực nam tính của Ngũ hoàng tử Nghiêm Minh Nghĩa dừng lại trên người Mạc Khanh Khanh chỉ làm cho nàng cảm thấy dịch độc dính nhớp nháp trên người khiến người khác buồn nôn.

Nàng cảm nhận được ánh mắt hắn kín đáo lướt qua mọi người, cố ý muốn cùng nàng bốn mắt giao nhau. Thế nhưng nàng khéo léo nghiêng đầu, cứ như vậy bỏ lỡ.

Nghiêm Minh Nghĩa như có mây, trong lòng có chút không vui.

Lần trước hắn vô tình gặp được Mạc Khanh Khanh thay Liễu thị đến tặng đồ cho Thái tử Phi, lúc ấy hắn bị nhan sắc thanh lệ vô song của nàng làm kinh sợ.

Nhưng mà lúc đó hắn cảm thấy Tam tiểu thư này gương mặt kín đáo, thẹn thùng cười, bộ dáng đầy tình ý.

Thế nhưng hôm nay ngược lại thành đáng vẻ chậm chạp, ngây ngô không hiểu phong tình?

Thái tử phi ở một bên thờ ơ cũng nhìn thấy Mạc Khanh Khanh đang cố ý trốn phía sau nàng.

Trong nội tâm nàng có ba phần kinh ngạc, nha đầu kia rõ ràng cố chấp đến chết, thế nào thật sự gặp “quý nhân” lại chùn bước rồi?

“Ngũ hoàng tử, người hôm nay đến phủ Thái tử có chuyện gì thế?” Đôi mắt Mạc Băng Băng lấp lánh tự cho mình đã tìm đúng chủ đề.

Thế nhưng trong lòng Nghiêm Minh Nghĩa lại cho rằng nàng là một người không có đầu óc. Chính mình là khách nhân lại cố ý hỏi thăm người khác?

Thế nhưng hắn vẫn cười nói: “Hôm nay bốn Hoàng tử qua đây thăm Thái tử”

Mạc Băng Băng tự cho là mình đã hấp dẫn ánh mắt của Ngũ hoàng tử.

Nhìn sắc mặt lạnh lùng của Thái tử, Mạc Băng Băng không cảm lòng tiến tới gần Ngũ hoàng tử.

Thái tử phi thấy tình cảnh này, trong nội tâm cảm thấy rất phiền. Nàng đem Mạc Khanh Khanh kéo qua, cười nói: “Minh Nghĩa, đây là mấy muội muội nhà mẹ đẻ ta, bốn cung giới thiệu cho người nhìn chút”

Mạc Khanh Khanh cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Đâu ra người đem muội muội trong nhà còn chưa gả lại lớn tuổi đi giới thiệu cho nam tử xa lạ?

Nàng muốn tìm có từ chối, bỗng trông thấy Tử Loan vội vàng chạy vào, nhẹ bên tai Thái tử phi nói gì đó.

Sắc mặt Thái tử phi đại biến.

Nàng buông lỏng tay Mạc Khanh Khanh, mặt lạnh nói: “Người gác cổng báo lại, Diệc Phong đến! Đang ở cửa ra vào tranh luận ầm ĩ muốn gặp người!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Mẫu Thân Bị Bệnh Nặng!

Mạc Khanh Khanh nghe vậy nhất thời thở phào một hơi. Cuối cùng không cần phải đối mặt Nghiêm Minh Nghĩa, nàng sợ mình không nhận được liền tiến lên cào mặt hắn!

Thế nhưng nàng lập tức lo lắng...

Cuối cùng là xảy ra chuyện gì, làm cho Mạc Diệc Phong chạy đến tận phủ Thái tử?

“Thái tử phi thứ tội, Diệc Phong không phải là người không có chừng mực, chắc là có đại sự, nếu không cũng không lỗ mãng chạy tới đây! Có thể cho mọi người nhìn xem rốt cuộc là có chuyện gì?” Mạc Khanh Khanh cung kính hỏi.

Mặc dù trong lòng Thái tử phi có chút không vui nhưng dù sao vẫn đang ở trước mặt Thái tử cùng Ngũ hoàng tử, nàng cũng không thể tranh chấp nhỏ trong nhà phơi bày ra. Chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Người đi đi. Chỉ sợ thật là có chuyện gì gấp!”

Nói xong nàng còn liếc nhìn Thái tử, thấy hắn không lộ vẻ gì đang quan tâm, mới buông lỏng tâm tình.

Mạc Khanh Khanh nhẹ nhàng thi lễ, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Nghiêm Minh Nghĩa liếc mắt thấy bóng dáng mềm mại kia biến mất, trong nội tâm có chút trống rỗng, hôm nay rõ ràng là bị nàng ta xem nhẹ?

Chẳng lẽ mị lực mình không bằng lúc trước rồi à?

“Ngũ hoàng tử, sao người không trả lời?” Mạc Băng Băng dịu dàng nói.

Nghiêm Minh Nghĩa nhìn ánh mắt say mê kia, tâm tình lại chuyển biến tốt.

Không phải là do mị lực mình kém, là nữ nhân kia có mắt như mù, thật không hiểu phong tình!

(*edit tôi đoạn này thấy anh này tự kỉ gôm *oi*)

“Tỷ tỷ...” Thấy Mạc Khanh Khanh từ cửa hông ra ngoài, Mạc Diệc Phong vội vàng chạy đến, thời điểm đối mặt với nàng có chút thấp thỏm.

Bộ dạng hắn thật khẩn trương, luống cuống không biết mở miệng thế nào.

“Diệc Phong, làm sao vậy? Đệ như thế nào tìm đến nơi này?” Mạc Khanh Khanh kéo hắn qua một bên, thấp giọng hỏi.

Cảm nhận thân mật từ tỷ tỷ, Mạc Diệc Phong cảm giác mình thật không đến sai chỗ.

“Tỷ tỷ, mẫu thân, mẫu thân người bị bệnh nặng! Sốt cao không lui!” Mạc Diệc Phong nói gấp gáp.

“Cái gì?” Đột nhiên sao lại như vậy? Rõ ràng hôm qua còn rất tốt!

“Đệ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc này đệ sang nhìn nàng, nghe nha hoàn nói, buổi sáng hôm nay bỗng nhiên sốt cao, nóng đến mức hồ đồ, miệng nói mê sảng. Đệ cho người bẩm báo phu nhân, thế nhưng vẫn không thấy đại phu đến! Nếu chậm trễ nữa...” Mạc Diệc Phong cắn môi mình không có nói tiếp.

“Đi! Bây giờ đệ theo ta! Chúng ta lập tức đi mời đại phu!” Mạc Khanh Khanh không nói hai lời, liền đi ra ngoài!

Giờ phút này đối với nàng chỉ có mẫu thân và đệ đệ là quan trọng, những thứ khác đều không phải!

Nàng vừa đi vừa hỏi: “Sao đệ lại chạy ra ngoài? Phu nhân có biết không?”

“Đệ không quản được nhiều vậy! Trước kia đệ có vào phủ Thái tử một lần, liền biết đường. Đệ vốn là muốn chính mình đi tìm đại phu... Thế nhưng đệ... Đệ không đủ bạc...” Mạc Diệc Phong đi phía sau, ánh mắt trầm xuống, có chút khó xử.

Trên danh nghĩa hần là Nhị thiếu gia Mạc phủ, Liễu thị vốn chẳng quan tâm đến, tiền tiêu vật hằng tháng cũng không đúng hạn chu cấp. Tiền tiêu vật tháng này hần còn chưa cầm được.

Tuy rằng chỉ mới mười hai tuổi, thế nhưng là một nam tử, hần tự cho là mình có thể đảm đương một mình. Nhưng mẫu thân bị bệnh ngay cả mời đại phu hần đều không làm được!

Mạc Diệc Phong vô cùng chán nản cúi đầu!

Hần nhìn bước chân vội vàng của tỷ tỷ phía trước.

Tỷ tỷ của hần? Có năng lực cứu mẫu thân không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Công Tử Có Thể Cho Ta Mượn Ngựa Một Lát?

Bước chân Mạc Khanh Khanh vội vàng, trong lòng cảm thấy nổi bất an càng lớn.

Sau khi trọng sinh, sự việc so với kiếp trước càng ngày càng bất đồng?

Tôn di nương thân thể luôn khỏe mạnh, sao đột nhiên sốt cao không lùi?

Hơn nữa nàng rõ ràng có thể bình an sống, cho đến khi mình....

Chẳng lẽ mình sống lại, tâm tình khác nhau, sự việc cũng diễn biến khác?

Nghĩ tới đây, Mạc Khanh Khanh bị ý nghĩ của mình dọa sợ, chẳng lẽ tính mạng Tôn di nương sẽ..?

Không tự chủ được cắn cắn môi, đáy mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Tỷ đệ hai người vừa đến nhị môn.

Cách đó không xa xe ngựa Mạc phủ đang đỗ.

Tình thế khẩn cấp đương nhiên ngồi xe ngựa có thể nhanh mời được đại phu, Mạc Khanh Khanh liếc mắt nhìn bà tử trông giữ xe ngựa nói: “Gọi người đến đánh xe, ta muốn lập tức hỏi phủ!”

Bà tử kia bộ dạng xấu xí nhưng là Liễu thị mang từ nhà mẹ đẻ đến, bình thường đều mắt cao hơn đầu, trong lòng đều coi khinh những chủ tử thứ xuất.

Bà cười giả dối: “Tam tiểu thư sao lại nói như vậy? Hai vị tiểu thư còn chưa đi ra, sao có thể hỏi phủ? Tiểu thư đừng đùa với lão nô.” Nói xong liền tiếp tục cắn hạt dưa, một chút ý tứ gọi người cũng không có.

Mạc Khanh Khanh lạnh lùng nhìn bà ta: “Đánh xe! Ta cùng nhị thiếu gia phải về phủ!”

Bà tử kia liếc mắt nhìn nàng, mỉa mai cười, lầm bầm: “Ánh mắt người phải nhìn một chút, chẳng lẽ đem chính mình thành chủ nhân rồi à? Chỉ bằng người? Hôm nay cũng không...” Giọng nói bà ta không lớn nhưng Mạc Khanh Khanh lại nghe rõ ràng.

“Ba~!” Mạc Khanh Khanh trực tiếp tiến lên cho bà ta một tát.

Bà tử kia sững sờ ngay tại chỗ, hạt dưa rơi vãi đầy đất!

“Ta nói cho người biết, thế nào là tôn ti trật tự! Người chỉ là một hạ nhân, đến phủ Thái tử, người lại không coi ai ra gì, thật không có thể thống, người đem phu nhân để ở đâu? Để Thái tử phi ở chỗ nào? Trong mắt người bọn họ đều không đáng nhắc đến!” Mạc Khanh Khanh không cho bà tử kia có cơ hội mở miệng, liền trực tiếp kết tội bà ta!

Bà tử kia tức đến ngã ngựa, chính mình bị người ta đánh còn bị chụp cái mũ “không có tôn ti” lên đầu!

Miệng nàng run rẩy, một chữ cũng không thốt ra được, dù sao đây cũng là phủ Thái tử, nếu như nàng thật sự cãi lại, chỉ sợ không cần Mạc Khanh Khanh đi cáo trạng, phu nhân trực lột da các bà!

Nhưng nàng bị đánh, không thể bị thiệt, liền ra chủ ý, không chịu đứng dậy, cũng không cho xa phu khởi động xe ngựa!

Phu xe kia lúng túng, động cũng không được, không động cũng không xong!

Mạc Khanh Khanh liếc nhìn bà tử kia, trực tiếp kéo Mạc Diệc Phong qua nhị môn.

“Tỷ tỷ, hay là chúng ta tự mình đi! Không nên chấp nhặt với đám tiểu nhân này!”

Mạc Khanh Khanh gật nhẹ đầu: “Ta vốn chỉ là muốn xem thử, căn bản không trông chờ bà ta có thể để xe ngựa cho chúng ta đi!”

Mạc Diệc Phong giật mình: “Vậy sao còn động thủ đánh bà ta?”

“Tỷ vốn một bụng hỏa khí, không có chỗ phát tiết, liền đánh bà ta cho hả giận!” Mạc Khanh Khanh xem thường, nói.

“Phốc xuy!” Một tiếng cười khẽ vang lên.

Trong lòng hai tỷ đệ cả kinh, vừa quay đầu liền nhìn thấy một vị nam tử tựa như tiên nhân cười con ngựa cao to, vẻ mặt trêu tức nhìn hai người.

Mạc Khanh Khanh nhìn hẩn, trên mặt liền nở nụ cười diễm lệ.

“Vị công tử này, ta nhìn có chút quen mắt, có thể cho mượn ngựa dùng một lát?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ta Là Tạ An Nhiên!

Một con ngựa đen bóng chạy băng băng trên phố.

Con tuần mã màu đen thuần khiết, không có một tia tạp sắc, nhưng bốn móng lại trắng như tuyết, đúng là thần tuần khó cầu – Tuyệt Ô!

Con ngựa kia tốc độ cực nhanh, người cưỡi ngựa kỹ thuật thật tốt, hẩn chỉ huy con ngựa tránh né linh hoạt người bán hàng hai bên đường.

Trên phố dân chúng kinh hô liên tục nhưng không có người nào bị thương.

Vị công tử áo đỏ ngồi sau là Mạc Diệc Phong, trong nội tâm hẩn đối với kỹ thuật cưỡi ngựa của vị công tử này bội phục cực điểm!

Trong lòng hẩn nghĩ, người xuất sắc như thế sao trước đây chưa từng nghe nói? Nếu có cơ hội cùng hẩn kết giao, nhất định có thể hỗ trợ cho võ công mình không ít.

Tỷ tỷ làm sao có thể quen biết với người như vậy?

Cũng không biết bên kia tỷ tỷ thế nào?

Hẩn đang nghĩ ngợi lung tung, cảm giác ngựa chồm lên, người cưỡi ngựa siết dây cương khiến con ngựa hí một tiếng, sau đó bốn vó vững vàng rơi xuống, đứng trước phủ đệ nhà mình.

Vị công tử kia tiêu sái xuống ngựa đưa tay đỡ Mạc Diệc Phong.

Trước mặt người mình ngưỡng mộ Mạc Diệc Phong sao có thể chịu yếu thế, quật cường bỏ qua cái tay kia, chính mình có chút khó khăn nhảy xuống ngựa.

Công tử kia cảm thấy vui vẻ, đáng vẻ quật cường ngược lại có chút đáng yêu!

(làm tới đoạn này sao thấy giống 2 anh đang đối nhau như người yêu))))

Mạc Diệc Phong ngẩng đầu lên, phủ đệ này thật giản dị, thế nhưng hai chữ trên cửa thế nhưng khiến hẩn vừa mừng vừa sợ.

“Hoắc phủ!”

“Huynh, huynh chẳng lẽ là người của Hoắc phủ?” Bờ môi Mạc Diệc Phong run rẩy nói.

Công tử kia cười nói: “Đúng vậy!”

Hoắc Phụng Quân! Viện trưởng thái y viện đương triều!

Đây là đệ nhất thần y chỉ bắt mạch cho Hoàng Thượng và Thái Hậu!

Mạc Diệc Phong có chút lo lắng nhìn vị công tử kia, thấp giọng hỏi: “Huỳnh... Ân đức của huynh, tiểu đệ... thật không thể hồi đáp.”

“Không sao! Đệ về nói với tỷ tỷ đệ! Ta là Tạ An Nhiên!” Nói xong liền chấp tay sau lưng tiến vào cửa chính!

Tạ An Nhiên?

Mạc Diệc Phong nghi hoặc lẩm bẩm ba chữ kia.

Đột nhiên, hần thông suốt.

Chẳng lẽ là hần!

Hoa nở hai đóa, khác bề ngoài nhưng chung một cảnh.

Trong lúc Mạc Diệc Phong ở Hoắc phủ, Mạc Khanh Khanh dẫn Hồng Tiêu ngồi xe ngựa Tạ An Nhiên chuẩn bị thuận lợi về đến Mạc phủ.

Thủ vệ cùng hai bà tử trông cửa thấy chiếc xe ngựa lạ lẫm cỡ chút nghi ngờ, nhưng khi nhìn thấy rèm xe được vén lên, vẻ mặt liền xanh mét, đột ngột kinh hãi!

Đó không phải là Tam tiểu thư sao?

Nàng chẳng phải đi phủ Thái tử sao? Làm sao không có báo trước đã quay về?

Bà tử trông coi cửa vội vàng chạy đến viện Liễu thị bẩm báo, tuy nhiên được thông báo, phu nhân đang tiếp kiến một vị khách vô cùng quan trọng, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu!

Mạc Khanh Khanh vội vã đi đến Phụng uyển.

“Tiểu thư, bên Thái tử phi?” Hồng Tiêu có chút lo lắng hỏi.

“Bên chỗ Thái tử phi có rất nhiều người nịnh nọt, thiếu ta cũng không sao” Mạc Khanh Khanh lạnh lùng nói “Nhưng mẹ ta chỉ có một đứa con gái!”

Chủ tớ hai người một đường đều im lặng

Vừa đến Phụng uyển, Mạc Khanh Khanh vội vàng tiến vào tiểu viện của Tôn di nương.

Tôn di nương nằm trên giường, bị sốt đến hôn mê.

Nhưng bên cạnh nàng chỉ có một nha hoàn hoảng sợ, mặt đầy nước mắt!

Ánh mắt Mạc Khanh Khanh sắc lạnh, lập tức nức nở: “Di nương! Mạng của người sao khổ như vậy? Bệnh nặng thế này, lại không có ai chăm sóc! Thật là không thể sống trong phủ này được mà!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hai Nhân Chứng

Hồng Tiêu cùng nha đầu kia nghe tiếng khóc nức nở, càng hoảng sợ.

Hai người đều trừng mắt nhìn nhau, không hiểu sao Tam tiểu thư đột nhiên gào khóc.

Mạc Khanh Khanh tiến lên, sờ trán Tôn di nương, quả nhiên là nóng hổi.

Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Di nương! Di nương!”

Tôn di nương không có ý thức “Ân” một tiếng rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Mạc Khanh Khanh quan sát, trong lòng tuy lo lắng nhưng cũng biết Tôn di nương không nguy hiểm tính mạng.

Nàng cắn bờ môi, chính mình giặt khăn tay đắp lên trán Tôn di nương.

Cũng không biết Mạc Diệc Phong khi nào mới trở về!

Trong lòng Mạc Khanh Khanh cũng không hiểu tại sao tin rằng nam tử thần bí kia chắc chắn sẽ giúp Mạc Diệc Phong tìm được đại phu!

“Người gọi là Tiểu Hoàn? Đến đây, chăm sóc thật kỹ cho di nương! Cần liên tục đổi khăn cho nàng! Còn có, đi tìm chút rượu đến đây!” Mạc Khanh Khanh nhìn tiểu nha đầu đang ngơ ngác đứng bên cạnh liền phân phó.

Tiểu nha đầu có chút kì quái hỏi: “Cần rượu để làm gì?”

Nội tâm Mạc Khanh Khanh thật bất đắc dĩ. Những kĩ năng này tiểu nha đầu vốn dĩ sẽ không biết. Nàng năm đó cũng như thế? Nếu không phải về sau nàng nghe từ người khác mới biết được, thì ra dùng rượu lau người có thể hạ nhiệt độ sao?

Đúng rồi, rốt cuộc là từ người nào biết?

Sao nàng nghĩ không ra?

Mạc Khanh Khanh lắc đầu, không muốn nghĩ đến việc vô vị, để cho tiểu nha đầu kia đi lấy chút rượu trắng, một bên phân phó cho Hồng Tiêu: “Người đi, đi tìm quản gia, nhất định phải đem bệnh tình của di nương nói cho rõ ràng!”

Hồng Tiêu nhẹ nhàng gạt đầu, vén rèm muốn đi ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Vương di nương và Trương di nương ở bên ngoài đang nhìn trộm vào trong!

Mạc Khanh Khanh cười lạnh, mình khóc lớn như vậy khiến cho những người làm bộ chuyện không liên quan đến mình, đến xem náo nhiệt đây!

Các nàng nghĩ thật tốt!

Nếu không để cho di nương sống dễ chịu, các nàng ai cũng đừng nghĩ mình sẽ được yên tĩnh!

Mạc Khanh Khanh lập tức đổi mặt khóc rống: “Hai vị di nương tới rồi! Con thật không biết làm thế nào cho phải đây! Tôn di nương hôm nay bỗng nhiên sốt cao không giảm, hai vị di nương có biện pháp vào không?”

Hai người Trương, Vương lúc này nghe trong phòng Tôn di nương truyền đến tiếng khóc thê thảm, không hẹn mà gặp cùng nhau đến xem xét, không nghĩ tới bị Mạc Khanh Khanh bắt được, còn bị hỏi một câu như vậy.

Hai người các nàng đương nhiên biết Tôn di nương bị bệnh, nhưng việc không liên quan đến mình, tự nhiên là cao hứng, huống chi Tôn di nương dung mạo xuất chúng, lại được Mạc Trường Thanh yêu thích, các nàng hận nàng ta không trực tiếp sốt đến chết đi!

Nhưng mà sự việc chỉ có thể nghĩ trong lòng, không thể nói ra ngoài được!

Hai người có chút ngượng ngùng nhìn nhau. Cuối cùng Vương di nương mở miệng trước: “Cái này... Người xem, Tam tiểu thư, chúng ta từ sớm đến giờ đều ở trong phòng, cũng không biết rõ bệnh tình của Tôn di nương!”

Trương di nương tiếp lời hỏi: “Tam tiểu thư chẳng phải cùng ba vị tiểu thư đến phủ Thái tử, sao lại trở về sớm như vậy?”

Mạc Khanh Khanh liếc nhìn, thầm nghĩ, quả nhiên chó không sủa là chó cắn người! Trương di nương này cùng Nhị tiểu thư đều cùng một loại người!

Mạc Khanh Khanh không trả lời câu hỏi của nàng: “Hôm nay trong lòng ta lo lắng không yên. Cũng không biết phải làm cái gì? Đã cho người đi tìm phu nhân, sao lại không thấy đại phu tới chứ?”

Hai người Trương Vương ai dám trả lời vấn đề này?

Hai người đều muốn tìm cơ hội ly khai, không ngờ Mạc Khanh Khanh cứ nhìn chăm chăm vào hai người, hỏi han, khóc lóc nỉ non.

“Tiểu thư, nô tài đã về!”

Nghe được giọng Hồng Tiêu, lòng mày Mạc Khanh Khanh khẽ động, nói: “Nhanh! Người mau tới đây đem tình hình vừa rồi nói rõ một lần cho hai vị di nương nghe!”

Nếu không nói rõ ràng cho hai nữ nhân này nghe, chỉ sợ khi nàng tìm Mạc Trường Khanh cáo trạng làm sao có chứng cứ! Ở đây có sẵn hai nhân chứng này!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Bộ Dáng Lạnh Lùng Lại Có Bản Lĩnh!

Hồng Tiêu không nghĩ tới tiểu thư nhà mình ở trước mặt các di nương bảo mình kể rõ sự tình, cảm thấy có chút đột ngột.

Mạc Khanh Khanh cho nàng một ánh mắt: “Ngươi mau nói, chẳng lẽ muốn ta sốt ruột chết sao?” Ngữ khí ngược lại có chút lo lắng.

Hồng Tiêu chỉ có thể thấp giọng nói ra: “Nô tỳ đi bẩm báo phu nhân, nhưng không gặp được người, chỉ thấy được Phương ma ma bên cạnh phu nhân”

“Ngươi có nói Tôn di nương phát bệnh tới mức hôn mê?” Mạc Khanh Khanh cố ý làm ra bộ dạng không thể tin được.

Hồng Tiêu thật có chút khó xử nói: “Phương ma ma nói, phu nhân đang gặp một vị khách quan trọng, không rảnh để ý những việc vớ vẩn này!”

Mạc Khanh Khanh nghe xong lời này, lập tức bày ra một bộ dáng suy yếu, thân thể mềm nhũn, sắp té ngã.

“Tiểu thư!” Hồng Tiêu vội vàng tiến lên đỡ Mạc Khanh Khanh.

Hai người Trương Vương thấy cảnh này, một mặt cho rằng một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, Liễu thị quả thật đối với di nương các nàng tuyệt đối hung ác, một mặt khác lại có chút mừng thầm.

“Hai vị di nương, ta tuổi còn nhỏ chưa từng trải qua sự việc thế này bao giờ, không có cách nào khác, kính xin hai vị di nương giúp đỡ ta cầu xin phu nhân!” Mạc Khanh Khanh suy yếu dựa vào bờ vai Hồng Tiêu hướng các nàng khẩn cầu.

Hai vị di nương đang tìm cách ly khai khỏi địa phương này, nghe được lời này liền gạt đầu vội vã ra ngoài.

Cuối cùng đến bóng dáng hai người nọ cũng không thấy.

Mạc Khanh Khanh không buông lỏng. Nàng ứng phó hai nữ nhân kia xong, lập tức vào trong phòng Tôn di nương.

Sau khi được Tiểu Hoàn chà lau thân thể, nhiệt độ trên người Tôn di nương đã hạ xuống không ít, nhưng thần trí vẫn còn có chút mơ hồ.

Trong lòng nàng vừa nghĩ Mạc Diệc Phong cũng nên trở về rồi.

“Tỷ! Ta đã về! Nhanh, thuốc đây, mau sắc cho nương uống!” Đầu Mạc Diệc Phong đầy mồ hôi cầm một bọc giấy chạy vào.

Mạc Khanh Khanh thấy rốt cuộc đệ đệ cũng trở lại, vội vàng nói: “Đệ đã về! Đại phu đâu?”

Nàng thấy Mạc Diệc Phong trở về một mình, sau lưng không có ai đi cùng, không khỏi cảm thấy kì quái.

Mạc Diệc Phong mỉm cười có chút kì lạ: “Không cần đại phu, tỷ yên tâm, thuốc này cam đoan có tác dụng! Đây là thuốc Hoắc lão tự mình kê đơn!”

“Hoắc Phụng Quân?” Mắt Mạc Khanh Khanh khẽ động, lập tức nghĩ đến Hoắc lão thần tiên có thể không cần nhìn thấy người bệnh cũng có thể bốc thuốc đúng bệnh!

Nam tử kia quả nhiên có bản lĩnh, lại có thể dẫn Mạc Diệc Phong đi tìm Hoắc Phụng Quân! Dáng vẻ có chút lạnh lùng, không nghĩ tới có thể quen biết một đại nhân vật như vậy!

Nghĩ lại cũng đúng, Hoắc Phụng Quân thân phận cao quý, làm sao có thể hạ thấp địa vị đến phủ Thừa tướng bắt mạch cho một vị di nương được chứ? Có đơn thuốc cũng là nề mặt rồi.

Mạc Diệc Phong cũng không nói nhiều, lập tức mang ấm sắc thuốc đến trước cửa phòng, ngồi xổm trước bếp lò nấu thuốc cho Tôn di nương.

Mạc Khanh Khanh lau thân thể Tôn di nương lần nữa. Lúc ra ngoài nhìn thấy trên mặt Mạc Diệc Phong dính than đen, một đầu đầy mồ hôi, cầm quạt thổi lửa nấu thuốc. Mạc Khanh Khanh kinh hô một tiếng: “Diệc Phong”

Mạc Diệc Phong quay đầu nhìn tỷ tỷ: “Tỷ mau vào nha đi, ở đây gió lớn, cẩn thận sắc đấy!”

Mạc Khanh Khanh tiến lên, ngồi xổm xuống dùng khăn tay lau bụi và mồ hôi trên mặt Mạc Diệc Phong.

Bắt đầu Mạc Diệc Phong có chút lúng túng, nhưng sau đó liền trấn định.

Tỷ đệ hai người mười mấy năm qua, lần đầu tiên thân mật như vậy.

“Tỷ, thuốc sắc xong, mau mang vào cho nương!”

Mạc Khanh Khanh vội vàng tiếp lấy chén thuốc Mạc Diệc Phong cẩn thận đưa đến, xoay người lại nghe Mạc Diệc Phong phía sau nói một câu: “Tỷ, huynh ấy đệ đệ nói lại với tỷ, huynh ấy gọi là Tạ An Nhiên!”

Trong nội tâm Mạc Khanh Khanh không hiểu vì sao bỗng chưa xót một trận. Vị nam tử đẩy nhấn lại thế để làm gì? Đơn giản “Ân” một tiếng sau đó liền chậm rãi cho Tôn di nương uống thuốc.

Uống một chén thuốc, Tôn di nương thoát mồ hôi, sau đó sắc mặt quả nhiên tốt hơn rất nhiều, hơn nữa cũng dần dần thanh tỉnh.

Nàng vừa mở mắt liền thấy Mạc Khanh Khanh đáng vẻ sẵn sóc ngồi kế bên.

“Khanh Khanh, ta, có việc gì vậy?” Mấy ngày này Tôn di nương cũng kéo gần lại quan hệ mẫu tử lạnh lùng với Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh thở dài một hơi, may mắn, có chút trách cứ nói: “Mẫu thân, người sao lại hồ đồ như vậy? Ta nghe Tiểu Hoàn nói, hôm qua người tắm rửa bị nhiễm phong hàn mới phát sốt! Đây rốt cuộc là sao?”

Về mặt Tôn di nương lúng túng, bộ dạng muốn nói lại thôi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mạc Diệc Phong Ở Đâu?

Tôn di nương nhìn gương mặt mệt mỏi của Mạc Khanh Khanh, liền biết mình khéo quá hóa vụng rồi.

“Khanh Khanh, con không nên tức giận. Ta chỉ là...Bất quá...Ai...!”

“Nương bất quá có ý làm mình mắc bệnh, như vậy liền có cớ để cho con không ở chỗ Thái tử phi miễn cưỡng vui vẻ phải không? Mạc Khanh Khanh sau khi nghe tiểu nha hoàn nói, liền biết tình mẫu tử của Tôn di nương phát tác, làm ra chuyện hồ đồ.

Tôn di nương thấy Mạc Khanh Khanh biết được ý tưởng của mình, trong nội tâm cảm thấy tự hào và cảm thán.

Con gái thông minh như vậy, nhưng là được di nương sinh, hôn sự tương lai...

Tôn di nương thở dài.

“Di nương, người hồ đồ rồi! Ta nói quả thật khó nghe, coi như hôm nay người mất mạng, bọn họ có thể để trong lòng? Mẫu thân! Sau này đừng tiếp tục làm loại chuyện ngốc này! Chúng ta không quý trọng chính mình, thì ai sẽ bảo vệ đây?” Mạc Khanh Khanh tuy rằng cảm động tấm lòng của Tôn di nương, thế nhưng mà không thể không khuyên bảo nàng, tương lai sẽ có người lợi dụng chuyện như vậy âm toán mẹ con nàng.

Nàng kéo tay Tôn di nương: “Di nương, về sau đừng làm chuyện ngốc ngếch nữa, con gái của người có năng lực tự bảo vệ mình, nhất định có thể bảo vệ tốt nương cùng đệ!”

Nội tâm Tôn di nương hối hận, lúc này không như nàng đoán là truyền tin cho Mạc Khanh Khanh trước khi lên đường, ngược lại thiếu chút nữa khiến mình bị sốt đến hồ đồ, lần này quả thật nóng vội, làm việc vội vàng rồi.

“Ài...Khanh Khanh, con nói ta hiểu được. Về sau ta sẽ không hồ đồ như vậy. Lúc này cũng là ta nóng lòng. Ta thấy con mấy ngày nay đều có vẻ không muốn đi phủ Thái tử, nên mới...”

Mạc Khanh Khanh thấy Tôn di nương mới nói mấy câu đã thở hắt ra, vội vàng đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi, an ủi nàng không nên suy nghĩ nhiều.

“Tiểu thư, người đến nhìn thử xem...” Hồng Tiêu đột nhiên tiến vào.

Mạc Khanh Khanh vội vàng lau mồ hôi cho Tôn di nương, cũng không quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?”

“Thuốc, thuốc có chút vấn đề, ngài xem thử...”

“Thuốc, thuốc không phải...” Mạc Khanh Khanh nghe tiếng Hồng Tiêu có chút không đúng, mới quay đầu sang.

Quả nhiên nhìn thấy Hồng Tiêu có chút lo lắng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy? Khanh Khanh có việc gì không?” Tôn di nương vừa mới nhắm mắt lại, thì thảo hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì, người nghỉ ngơi đi. Con ra xem. Bất quá là thuốc có chút vấn đề” Mạc Khanh Khanh vội vàng an ủi.

Nghe vậy Tôn di nương thở dài một hơi, cuối cùng không chống đỡ được hiệu lực của thuốc, nặng nề thiếp đi.

“Rốt cuộc là làm sao? Người thế nào có bộ dáng thế này?” Mạc Khanh Khanh xúc rèm, thấp giọng hỏi.

“Nhị thiếu gia đâu?” Mạc Khanh Khanh phát hiện vốn là Mạc Diệc Phong sắc thuốc trên hành lang giờ phút này lại không thấy bóng dáng, chỉ còn lại âm thuốc bốc hơi lên.

“Phương ma ma đem người bắt nhị thiếu gia đi!”

Lúc này Hồng Tiêu mới vội vã theo sát nhỏ giọng nói: “Nói là nhị thiếu gia tự ý xuất phủ du ngoạn, phu nhân đã biết, muốn tìm thiếu gia tra hỏi!”

Trước mắt Mạc Khanh Khanh lập tức tối sầm, thiếu chút nữa khiến nàng thở không thông: “Bọn họ là đem nhị thiếu gia bắt đi?”

“Đúng, đúng là nhị thiếu gia tự mình theo chân bọn họ đi, nói không nên kinh động đến nương” Hồng Tiêu cuối đầu nói ra.

“Đừng nói tình hình của nhị thiếu gia cho di nương. Ở lại chăm sóc di nương, nhớ rõ canh chừng nàng có nóng lên hay không!” Vốn là Mạc Khanh Khanh muốn lập tức đi ngay, nghĩ lại liền dừng lại đắn đo tiểu nha hoàn đang sợ tới mức không dám lên tiếng.

“Vâng, nô tì hiểu” Hồng Tiêu đẩy nha hoàn một chút, tiểu nha hoàn mới vàng ửng một tiếng.

Lúc này Mạc Khanh Khanh mới vội vàng dẫn Hồng Tiêu ra khỏi tiểu viện.

“Các nàng mang nhị thiếu gia đi đâu?” Mạc Khanh Khanh đi vội vã, mở miệng hỏi.

Hồng Tiêu theo sát liền nói: “Ta nghe Phương ma ma thì thầm một câu, nói là lão gia đang chờ nhị thiếu gia ở thư phòng”

Mạc Khanh Khanh biết rõ đây là Mạc Diệc Phong nhất thời nóng nảy, tất nhiên sẽ cùng Mạc Trường Thanh náo loạn, như vậy chính mình liền thua thiệt.

Lúc này Mạc Khanh Khanh hận không thể lập tức chạy đến phòng của Liễu thị, nhưng trong phủ hạ nhân đông, khắp nơi đều có tai mắt. Nàng suy đoán không ra.

Nữ tử cười không hở răng, không lộ sơ hở, Mạc Khanh Khanh thầm mắng một tiếng!

Nhưng nàng thật sự không thể mắng ra miệng, cũng thể thể làm trái với nữ đức! Hiện tại nàng không thể dễ dàng hủy hoại thanh danh của mình như vậy!

Thông thả một đường đi tới, khi Mạc Khanh Khanh đến thư phòng, Hồng Tiêu đang vội vàng muốn đi vào trong, lại bị Mạc Khanh Khanh kéo lại.

“Hôm nay lão gia ở trong phủ?” Ánh mắt Mạc Khanh Khanh khẽ động, dừng bước, hỏi hạ nhân canh giữ ở cửa.

Hạ nhân lập tức nói: “Bẩm báo Tam tiểu thư, lão gia sáng sớm liền ra cửa, vừa vặn mới trở về, vừa trước khi tiểu thư đến không sai biệt lắm. Tiểu thư có chuyện gì sao?”

Tâm Mạc Khanh Khanh trầm xuống, ngược lại vừa cười vừa nói: “Không có gì, ta đang rảnh rồi, muốn hỏi một chút mà thôi.” Nói xong nàng liền kéo Hồng Tiêu đi.

Vừa trở về?

Hạ nhân kia rõ ràng là một bộ dạng không có chuyện gì phát sinh.

Như vậy, Mạc Diệc Phong căn bản không có bị mang tới đây!

Vậy đệ ấy bị mang đi nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cút!

Mạc Khanh Khanh nghe hạ nhân canh chừng thư phòng nói, liền biết rõ lần này Trường Thanh thật sự tức giận, ngược lại là Liễu thị cố tình nắm được sai lầm của Mạc Diệc Phong, liền mượn cơ nổi giận!

Liễu thị kia hết sức oán hận hai tỷ đệ Mạc Diệc Phong và Mạc Khanh Khanh, bây giờ có cơ hội làm thế nào buông tha đơn giản như vậy được?

Nội tâm Mạc Khanh Khanh càng ngày càng gấp, sợ Liễu thị thừa cơ hội này đã thương tính mạng của Mạc Diệc Phong.

Nhưng mà lần này, nàng thật không đoán trước được, để Liễu thị sai người đến bắt Mạc Diệc Phong.

Phủ thừa tướng này nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ, nếu là muốn tìm một người trong phủ, sợ là trời tối cũng không tìm thấy người!

Nàng cắn chặt răng, vừa đi vừa nói với Hồng Tiêu: “Hồng Tiêu, ngươi thông minh cơ trí, đơn độc đi nghe ngóng sự tình, còn có đi đến phòng bếp tinh thông tin tức hỏi một câu!” Nói xong nàng tháo xuống mấy vòng vàng nhỏ trên tay, trực tiếp đeo lên cổ tay Hồng Tiêu.

“Tiểu thư...” Hồng Tiêu liền bị hù dọa.

“Cái gì cũng không trả giá, ai chịu nói tin tức cho người? Ngươi xem xét thấy đúng, có thể đưa người ta mấy cái vòng tay này, hay đưa bạc cũng được, chúng ta không sợ thiếu tiền! Mau đi đi!” Mạc Khanh Khanh hiểu rõ, tại thời điểm thế này, bản thân trực tiếp đi nghe ngóng tin tức chỉ sợ làm người khác chú ý, ngược lại để nha đầu Hồng Tiêu đi biết đâu lại có được tin tức hữu dụng!

Mạc Khanh Khanh cắn răng về chỗ Tôn di nương, lo lắng đợi tin tức của Hồng Tiêu.

Lần này tốt xấu gì nàng cũng xem như thành công rồi!

Chỉ lát sau, Hồng Tiêu vội vàng trở về tìm nàng, hơn nữa mấy cái vòng trên tay quả nhiên không thấy.

“Tiểu thư, ta thăm dò được, bà con của quản sự phòng bếp chuyên đi mua thức ăn cho ngựa nói, vừa rồi thời điểm đưa đồ ăn vào trong phủ, liền nhìn thấy Phurong ma ma mang nhị thiếu gia đi đến đình Tiểu Hoa trong vườn!”

Đình Tiểu Hoa?

Đó là địa phương mà Liễu thị đi dạo vườn một mối liền tiến vào nghỉ ngơi, nơi ấy tuy nhỏ nhưng lại rất kín đáo.

Nếu là các nàng cùng nhau đi tìm, không tới nửa khắc liền tìm tới!

Mạc Khanh Khanh thầm mắng Liễu thị nham hiểm.

Một bên phái người dựa vào danh nghĩa Mạc Trường Thanh đem Mạc Diệc Phong đi, một mặt cố ý mang người tới chỗ bí mật để xử lý. Nếu như Mạc Khanh Khanh lỗ mãng, trực tiếp đi tìm Mạc Trường Thanh chất vấn, chỉ sợ giữa cha con liền nổi lên tranh chấp!

Mạc Khanh Khanh không do dự, trực tiếp dẫn theo Hồng Tiêu chạy đến căn phòng kia.

Đi đến trước cửa, liền đụng phải hai người đang canh giữ, nói gì cũng không chịu cho Mạc Khanh Khanh đi vào.

“Tam tiểu thư, người đừng làm khó dễ nô tài, nơi này không phải địa phương người có thể tới!” Một nô tài nham hiểm nói, tất nhiên là không đem Mạc Khanh Khanh thứ xuất tiểu thư này để trong mắt!

Hai đại nam nhân mỗi người một bên trực tiếp ngăn cản Mạc Khanh Khanh tiến vào.

Bọn họ là nghe lệnh làm việc, dù sao cũng chỉ là một nha đầu sau có thể đấu cùng hai đại nam nhân. Nếu không phu nhân cũng không để bọn họ đến trông giữ nơi này!

Mạc Khanh Khanh giận dữ, đột nhiên tiến về phía trước, bắt chấp thể diện liền cho người nọ một cước!

Sau đó nàng lại đem quần áo trên người kéo xuống, nhìn thoáng qua giống như bị người nào lôi kéo.

Bọn nô tài liền bị hành động của nàng dọa cho ngây ngẩn.

“Cút! Các ngươi hôm nay nếu dám ngăn cản ta, ngày mai ta sẽ đi tìm phụ thân nói các ngươi mạo phạm ta, muốn hủy trong sạch của ta, để cho người trực tiếp lăng trì xử tử các ngươi!”

Hành động hung dữ cùng với quần áo lộn xộn từ một tiểu thư xinh đẹp thốt ra, cứ thế làm cho hai nô tài kia sợ tới mức trực tiếp chết lặng, không dám nói thêm nữa câu!

Đừng nói hủy trong sạch của tiểu thư, chỉ cần lão gia biết bọn hắn chạm qua Tam tiểu thư, bọn hắn nhất định phải chết!

Bọn họ tự nhiên ngoan ngoãn nhường đường!

Mạc Khanh Khanh xông vào phòng, vừa phình lập tức trước mắt tối sầm, thiếu chút ngã đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Thả Cái Rắm!

Mạc Diệc Phong vừa ngẩn đầu, đã nhìn thấy bộ dáng sắp ngã của tỷ tỷ mình.

“Tỷ, người trở về đi. Đệ không sao, tỷ không cần đề ý!”

Nói như thế nhưng căn răng chịu đựng, dáng vẻ giống không có chuyện gì sao?

Mạc Khanh Khanh hung hăng lắc đầu, đem chính mình tỉnh táo lại!

Đệ đệ của nàng, rõ ràng bị trói, đang quỳ trên mảnh sứ vỡ!

Một hình phạt như vậy lại có thể dùng trên người hài tử mười hai tuổi!

Dù cố gắng kiềm chế, nhưng Mạc Khanh Khanh vẫn tức giận đến toàn thân phát run.

Liễu thị ác độc như vậy, muốn đem hủy đôi chân của Mạc Diệc Phong?

Hình phạt quỳ trên mảnh sứ vỡ cũng không đến mức huyết nhục mơ hồ, nhưng mảnh vỡ bén nhọn đâm vào thân thể, như thế có thể chịu đựng được hay sao?

“Ồiii, Tam tiểu thư đến rồi sao?” Phương ma ma dẫn theo hai bà tử, nhăm hiềm nói.

Quả thật bà ta không nghĩ tới, Mạc Khanh Khanh nhanh như vậy tìm đến nơi này rồi.

“Tiểu thư, mời trở về. Nơi này không phải nơi nữ nhân nên đến!” Phương ma ma cố ý đứng giữa Mạc Khanh Khanh và Mạc Diệc Phong.

“Không phải nơi nữ nhân nên đến?” Mạc Khanh Khanh cười lạnh hỏi ngược lại: “Vậy các người là nam nhân à?”

Phương ma ma nghẹn lời, sắc mặt liền chìm xuống. Nàng theo Liễu thị nhiều năm, trong phủ làm mưa làm gió, chưa từng chịu qua ức hiếp như vậy.

Bà cũng không nhịn được liền cười khinh thường: “Tam tiểu thư đây là cố ý chèn ép sao? Muốn làm nô tỳ khó xử? Cùng chúng ta tức giận cũng vô dụng! Đây là phân phó của phu nhân!”

“Cút! Ta chỉ nói một lần!” Mạc Khanh Khanh lạnh lùng nhìn Phương ma ma.

Hành động như vậy trong mắt Phương ma ma chỉ là mạnh miệng, nàng nào dám trực tiếp động thủ?

Mạc Khanh Khanh không nói hai lời, trực tiếp cho Phương ma ma một cái tát vang dội.

Các nàng từng người đều đem Mạc Khanh Khanh nàng trở thành quả hồng mềm, muốn khi dễ liền khi dễ?

Kiếp trước, nàng vì nịnh nọt Liễu thị, vì tiền đồ rực rỡ, liền nhẫn nhịn chịu đựng con giận của bà ta, thế nhưng kiếp này, nàng tuyệt đối không ủy khuất mình và người nhà.

Huống chi, nàng đi theo người kia nhiều năm, mạng người trong tay nàng cũng không ít, nô tài đem khí thế kiêu ngạo của nàng để nơi nào?

Nàng đánh vừa chuẩn vừa mạnh, trực tiếp đánh Phương ma ma đến hồ đồ, ngây ngốc đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Mạc Khanh Khanh vượt qua Phương ma ma, đến trước mặt Mạc Diệc Phong, đau lòng hỏi: “Đệ không sao chứ?”

Nói xong nàng liền dùng sức kéo dây thừng, muốn đem chúng tháo xuống. Không biết thế nào, Liễu thị kia quả thực ngoan độc, rõ ràng là dùng gân trâu làm dây thừng, mặc cho Mạc Khanh Khanh dùng sức thế nào, cắt cũng không đứt.

Trước tiên Mạc Khanh Khanh chỉ có thể đem Mạc Diệc Phong đỡ qua một bên ngồi xuống, muốn kiểm tra vết thương của hắn một chút.

“Trời ơi! Ta không sống được! Thế diện nhiều năm như vậy hôm nay liền mất hết!” Phương ma ma rớt cuộc cũng phản ứng, liền ngồi bệt xuống đất khóc rống.

Bà ta ở Mạc phủ nhiều năm như vậy, người duy nhất khiến bà ta sợ là Liễu phu nhân, những di nương, thứ xuất thiếu gia, tiểu thư, bà căn bản không để vào mắt.

Nhưng hôm nay, chính người mà bà hết lần này tới lần khác xem thường liền tát nàng một bạt tai, bà ta làm sao có thể từ bỏ ý đồ?

Mạc Khanh Khanh hoàn toàn không để ý tới Phương ma ma, một mực hỏi Mạc Diệc Phong: “Đệ thấy thế nào? Trên đùi có đau hay không?” Nàng

cũng không dám tùy tiện kiểm tra chân đế đã nhuộm đỏ quần áo. Nàng sợ quần kia dính vào da thịt, bản thân chạm vào, ngược lại sẽ làm đau đế ấy.

Mạc Diệc Phong nghe Phương ma ma gào khóc, biết rõ sự việc đã gây ra động tĩnh lớn, liền vội vã nói: “Tỷ tỷ, người đi mau, đừng quản ta!”

“Đệ đệ ngốc, đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây ai cũng không dám động tới người!” Nói xong, nàng liền đảo mắt nhìn Phương ma ma cùng hai bà tử đi sau.

Phương ma ma bị ánh mắt âm trầm kia dọa sợ, lập tức nín khóc, nội tâm đột nhiên nảy một cái.

“Phương ma ma, thế nào ngừng khóc rồi? Người khóc một lát nữa đem những người trong phủ đều chạy tới” Mạc Khanh Khanh cười chế giễu.

Nội tâm Phương ma ma cả kinh, dường như lúc này mới nhớ lại, Liễu thị hôm nay có “khách quý”, lần này mình gào khóc nếu là quấy nhiễu đến khách nhân, chỉ sợ mạng mình khó giữ.

Nghĩ tới đây, nàng lau nước mắt đứng lên nói: “Tam tiểu thư, phu nhân là mẹ cả của người, người vì phạm ý mệnh mẹ cả, chính là đại nghịch bất đạo!”

“Thả cái rắm!” Mạc Khanh Khanh trực tiếp mắng một câu.

“Ta đại nghịch bất đạo cũng không tới lượt nô tài người nói! Người là gì? Bất quá chỉ là một con chó bên người phu nhân! Xứng cùng ta nói cái gì là đại nghịch bất đạo sao?”

Phương ma ma tức giận tới ngã ngửa, một câu cũng không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cứ Nhìn Người Chạy Như Vạy?

Mạc Khanh Khanh cùng Hồng Tiểu mỗi người một bên đỡ Mạc Diệc Phong đứng lên.

“Tiểu thư, người muốn đưa nhị thiếu gia đi đâu?” Phương ma ma thấy vậy, quên luôn cả khóc, vội vàng hỏi.

“Đi! Tỷ tỷ dẫn đệ đi tìm phụ thân, ta quả thật muốn hỏi người, đệ rốt cuộc phạm phải tội gì mà ra tay ác độc như vậy!” Mạc Khanh Khanh không thèm nhìn Phương ma ma, đỡ Mạc Diệc Phong rời đi.

Phương ma ma nghe vậy, bà ta liền nóng nảy sao có thể Mạc Khanh Khanh đi tìm lão gia.

Chuyện này bà làm là trên danh nghĩa của lão gia, hôm nay phu nhân lại đang gặp khách quý, không thể nói đỡ giúp bà ta, nếu để lão gia biết, chỉ sợ mạng bà khó giữ rồi.

Phương ma ma quăng một ánh mắt, hai bà tử to lớn lập tức tiến lên ngăn cản Mạc Khanh Khanh cùng Mạc Diệc Phong.

Mạc Khanh Khanh nổi giận. Hôm nay nàng quả thật hiểu rõ, những hạ nhân trong phủ này vốn không để chủ tử như nàng cùng đệ đệ ở trong mắt!

Nàng đang đỡ Diệc Phong không thể cùng hai bà tử thô bỉ này xuống tay một cách thô bạo được, nhìn lại con tức nàng lạnh băng nói: “Phương ma ma càng ngày càng hiểu quy củ! Phu nhân quả nhiên là luôn che chở cho người! Người làm mưa làm gió trong phủ vậy mà cũng dám đánh chủ ý lên đầu chủ tử!”

Phương ma ma có chút chột dạ. Hai vị trước mắt tuy là thứ xuất nhưng cũng là tiểu thư và thiếu gia, trong tay bà quyền hành có lớn hơn nữa, cũng chỉ là nô bộc.

“Tiểu thư người hiểu lầm rồi. Người xem nhị thiếu gia bị thương đi đứng không tiện, người lại đỡ thiếu gia đi khắp nơi, chỉ sợ không tốt cho vết thương” Phương ma ma biện minh nói.

Mạc Khanh Khanh nghe thế, không giận ngược lại cười lớn. Nàng muốn đem Mạc Diệc Phong trở về.

“Đệ đệ ngoan, tương lai nếu đệ muốn làm việc lớn, đừng nên động thủ với loại người hạ tiện này” Mạc Khanh Khanh đứng thẳng người, giọng nói phát ra càng ngày càng âm lãnh.

“Đệ yên tâm, tỷ tỷ tuyệt đối không để đệ chịu thiệt. Bọn họ không xem ai ra gì chỉ vì chủ tử bọn họ không có ở đây!”

Phương ma ma nghe lời này, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Không đợi bà phản ứng, Mạc Khanh Khanh nhanh như chớp chạy về phía phòng khách!

Phương ma ma cùng hai bà tử kia còn đang đề phòng nàng hoặc muốn tiến lên động thủ cho nàng một bạt tai, nào nghĩ tới người tự dung bỏ chạy?

Phương ma ma tay chân già yếu làm sao so với Mạc Khanh Khanh trẻ tuổi khỏe mạnh, bước chân nhẹ nhàng, đợi đến khi nàng chạy đến cửa, mới nhìn thấy hai hạ nhân giữ cửa kia đứng ngây ngốc.

Phương ma ma hít ngậm khí, tức giận tiến lên cho kẻ giữ cửa kia một bạt tai: “Phế vật! Ngươi vậy cứ tro mắt để người chạy thoát? Các người là lũ bất tài sao?”

Hạ nhân giữ cửa kia một bụng uy khuất nhưng chỉ có thể cật lực chịu đựng.

Bọn họ nào dám nói, Tam tiểu thư khi tiến vào liền động thủ xé xiêm y uy hiếp họ! Cho bọn họ ăn gan hùm mật gấu cũng không dám đụng vào nàng dù chỉ một chút!

Hôm nay Mạc Khanh Khanh dò la được Liễu thị đang ở trong vườn hoa trong viện bà tiếp đãi “Khách quý”

Quả thật không phải nàng đa nghi, chỉ là hôm nay nhiều việc xảy ra quá mức khả nghi.

Theo lý thuyết, Liễu thị tuyệt đối không buông tha cơ hội tốt như vậy —— dù sao Mạc Diệc Phong một mình xuất phủ —— lý do đường hoàng như vậy quả thật rất tốt.

Xảy ra chuyện như vậy, mà Liễu thị đều không xuất đầu lộ diện, chỉ để nô tài như Phương ma ma xử lý.

Có thể thấy được vị khách mà Liễu thị gặp, cực kì trọng yếu!

Liễu thị quý trọng nhất là danh dự, đề ý danh tiếng, bình thường thích nhất là ở trước mặt người khác bày ra bộ dạng hiền thê lương mẫu, mặt mũi hiền lành.

Hôm nay Mạc Khanh Khanh muốn nhìn xem, trước mặt “Khách quý” nàng xé rách bộ mặt giả dối của Liễu thị, sau này và ta sẽ thu xếp thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thì Ra Là Thế!

Bước chân Mạc Khanh Khanh vội vàng, chạy tới vườn hoa có cảnh sắc đẹp nhất phủ Thừa tướng – Lan Đình.

Nơi này phía sau dựa vào một tòa núi giả, phía trước đào một hồ trồng sen, bây giờ hoa sen đang nở, quả nhiên là nơi có phong cảnh tốt nhất.

“Mợ, người xem sen nở này...A! Sao người lại tới đây!”

Người đang ngồi trên đình, xiêm áo hoa lệ còn không phải Lục tiểu thư – Mạc Kiều Kiều thì là ai?

Giờ phút này, nàng trông thấy Mạc Khanh Khanh không mời mà tới, sợ tới mức đứng bật dậy.

“Khanh Khanh?” Trong lòng Liễu thị cả kinh. Bà hoàn toàn không biết chuyện phát sinh ở phòng khách, trong nội tâm chỉ là đang oán trách nha hoàn trong vườn đều ngu hay sao? Sao lại để Mạc Khanh Khanh thần không biết quỷ không hay chạy đến trước mặt nàng?

Hình như bà đã quên, mấy nha hoàn kia nào biết được Mạc Khanh Khanh là cái đinh trong mắt Liễu thị, các nàng làm sao vô cớ ngăn cản tiểu thư trong phủ?

Lúc Mạc Khanh Khanh thấy Liễu thị cùng Mạc Kiều Kiều, đồng thời cũng thấy một vị Dung phu nhân, thân thể có chút đầy đặn.

Bà mặc áo màu xanh ngọc, phía dưới là quần lụa mỏng cùng màu, lộ ra khí chất cao quý.

Người này Mạc Khanh Khanh có nhận thức, kiếp trước nàng vì Nghiêm Minh Nghĩa, vô số lần đi lôi kéo vị phu nhân này, là một người ăn mềm không ăn cứng.

Nàng chính là con của Liễu Ninh Viễn Thái Phó của Thái tử, chính thất phu nhân của nhất phẩm hộ quốc Đại Tướng Quân Liễu Kính Nghiêu, Bành thị. Cũng chính là đại tẩu của Liễu thị!

“Đây là?...” Bành thị nhìn thần sắc Mạc Khanh Khanh mặt mũi, có chút kì quái nhìn về phía Liễu thị.

Liễu thị miễn cưỡng cười nói: “Đây là Tam tiểu thư trong phủ muội!”

Sau đó nàng quay sang lạnh lùng nhìn Mạc Khanh Khanh: “Còn không mau hành lễ với phu nhân tướng quân! Thực là không có quy củ!”

Mạc Khanh Khanh lập tức quy củ hành lễ với Bành thị.

“Mọi người đều nói Tam tiểu thư phủ thừa tướng là một mỹ nữ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là vậy! Nhìn này, cùng Kiều Kiều đứng chung một chỗ đúng là xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ! Muội muội, người quả nhiên là có phúc khí.”

Bành thị yếu ớt nói giúp Mạc Khanh Khanh, lời nói cứ như đang nhô ra.

Lời này ai nghe cũng biết được chỉ là lời khách sáo, thế nhưng Mạc Kiều Kiều có chút không vui.

Nàng rất chú ý tới Mạc Khanh Khanh một bộ dáng quyến rũ, mọ rõ ràng hết lần này tới lần khác đem nàng cùng tiện nhân này đánh đồng. Hơn nữa hôm nay nàng đến đây là có mục đích, kết quả Bành thị nửa ngày cũng không nói đến nàng thế nhưng lại tán dương dung mạo Mạc Khanh Khanh, nàng lập tức nổi giận nói.

“Mợ, tam tỷ tính khí cao ngạo, người ưa thích nàng nhưng nàng chú ý tới gia thế chúng ta đấy!”

Bành thị lập tức nghẹn lời, nụ cười trên mặt cũng vội đi phân nửa. Thế nhưng tốt xấu gì nàng cũng từng trải qua nhiều tình cảnh tự nhiên sẽ không đem lời nói hồ đồ của Mạc Kiều Kiều để trong lòng.

Liễu thị một bên tức muốn ngã ngửa.

Nữ nhi này của bà sao lại không giống đại tỷ của nàng, thật là thành sự không có bại sự có thừa. Bà vốn nhìn trúng con trưởng của đại ca Liễu Vân Sinh. Là một người văn võ song toàn, tính tình lại ôn hòa cùng đệ đệ hần Liễu Mộng Sinh khác nhau một trời một vực. Nếu có thể đem Kiều Kiều gả đi, thứ nhất thân càng thêm thân, đối với con mình trong tương lai sẽ thêm trợ lực, thứ hai là tính hình ngang ngược này của Mạc Kiều Kiều chỉ có thể trở lại nhà mẹ bà mới có thể yên tâm.

Thế nhưng những lời này của Mạc Kiều Kiều, thứ nhất là đánh vào mặt mũi Bành thị, thứ hai là mất đi tác phong, rõ ràng cùng thứ nữ hơn thua, bộ dáng này làm sao có thể làm đương gia phu nhân?

Liễu thị vội vã đem lời nói trở nên chu toàn: “Kiều Kiều là một đứa trẻ nhanh nhẹn miệng, đại tẩu đừng cùng nàng chấp nhặt!”

Nói xong bà vội hỏi: “Mạc Khanh Khanh, người đến làm cái gì? Không cho người thông báo lại đột ngột xông vào!”

Thế nhưng bà vừa ngẩng đầu, lại phát hiện đôi mắt đẹp Mạc Khanh Khanh đang nhìn chăm chăm vào bộ tranh thêu đang để trên kệ.

Liễu thị trầm nghĩ không tốt, ít nhiều có chút lúng túng.

Mạc Khanh Khanh đối với bức tranh thêu kia không thể quen thuộc hơn nữa.

Kiếp trước, nàng bỏ ra nửa tháng không kể ngày đêm mới thêu được một bộ như vậy “Bách điều hướng hoàng”, chính là để chúc thọ Liễu thị.

Không nghĩ tới, lại xuất hiện ở nơi như thế này.

Thì ra là thế!

Nội tâm Mạc Khanh Khanh cười lạnh.

Liễu thị mang bộ tranh thêu này ra, Mạc Kiều Kiều lại cố ý ăn mặc, rõ ràng là, bà hi vọng trước mặt phu nhân tướng quân bày ra một bộ dạng tài mạo song toàn của nữ nhi, công phu thêu thùa cao minh, là một khuê nữ xuất sắc!

Trách không được, Liễu thị cố ý an bài các nàng hôm nay đến phủ thái tử, nguyên lai là vì cái này!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Cố Ý Hủy Đi Sân Khấu Của Người!

Liễu thị quả nhiên là đã tính toán tốt!

Đem những thứ nữ chú ý tới đây đi, để không có người nào đoạt danh tiếng của Mạc Kiều Kiều, lại không có ai sẽ nói ra sự thật là bộ tranh thêu này

cản bản không phải của Mạc Kiều Kiều.

Quả nhiên là nhất cử lưỡng tiện!

Có lẽ kiếp trước cũng xảy ra như vậy, chỉ là lúc ấy Mạc Khanh Khanh bị Liễu Mộng Sinh khinh bạc rồi bị cảm tức, nên không biết đến.

Chẳng qua là về sau, Mạc Kiều Kiều không có tới Liễu gia đi, chẳng qua điên cuồng yêu Nghiêm Chính Nghĩa, cái này thật không hiểu được.

Nhưng mà, lần này lại để Mạc Khanh Khanh thấy được, nàng dù sao cũng sẽ không để cho mẹ con Liễu thị có thể lừa dối để vượt qua kiểm tra!

Nàng đang lo không cách nào giúp Mạc Diệc Phong đòi lại công đạo đây!

“Khanh Khanh, rốt cuộc là có chuyện gì?” Liễu thị thấy Mạc Khanh Khanh nhìn chăm chăm vào bộ tranh thêu, rốt cuộc thì cũng có chút chột dạ, nhìn không được thúc giục.

“Vốn trong lòng ta thấy không thoải mái, sau khi thấy bộ tranh thêu của Lục muội quả nhiên là tinh xảo, khó chịu liền tan thành mây khói.” Mạc Khanh Khanh khẽ nhếch chân mày, vừa cười vừa nói.

Liễu thị thấy nàng đem chú ý dời đến bộ tranh thêu, trong nội tâm liền lo lắng. Thế nhưng bà cho rằng, với tính tình Mạc Khanh Khanh, tất nhiên là muốn thành toàn cho mình – dù sao hôn sự của Mạc Khanh Khanh còn phải nhờ đến phu nhân này quyết định đây!

Mạc Kiều Kiều vốn không vui khi thấy một Mạc Khanh Khanh nho nhỏ nhìn đồ vật của mình, nghe những lời này, nhìn không được liền buộc miệng nói ra “Àn, cũng thường thôi, người quá khen!”

Liễu thị hận không thể bịt miệng Mạc Kiều Kiều, bà trông thấy bộ dáng trầm tư của Bành phu nhân, chỉ có thể hỏi lại một câu: “Mạc Khanh Khanh, người vội vã chạy đến đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Bịch” một tiếng, Mạc Khanh Khanh quỵ xuống, lớn tiếng nói: “Phu nhân, xin người tha cho Diệc Phong. Tuổi hán còn nhỏ, không chịu được dày vò như vậy!”

Liễu thị thấy thế, đỏ mặt tía tai. Bị một thứ nữ ở trước mặt người ngoài nói ra bà cố ý đánh con của di nương, hơn nữa đây còn là đại tẩu của bà, bà cảm thấy mặt mũi đều bị vứt sạch!

Lúc còn ở nhà và cùng đại tẩu vốn không quá thân thiết, mỗi lần đều tranh đấu cùng oán hận, nếu không như thế bà cần gì phải dùng đến biện pháp này để đem con gái gả đi!

Giờ phút này, nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn Mạc Khanh Khanh, sau đó cố gắng gượng ép cười nói: “Đứa nhỏ ngốc! Người nói bậy bạ gì đó? Ta trách phạt hán bao giờ?”

Hôm nay bà chỉ có thể trước tiên trấn an Mạc Khanh Khanh. Nếu không bị nàng ở chỗ này nói lên sự thật của bộ tranh thêu này, thế diện Liễu thị trực tiếp bị găm trên mặt đất rồi!

“Đa tạ mẫu thân! Con xin người cho người gọi đại phu đến xem và chữa bệnh cho Diệc Phong!” Mạc Khanh Khanh thấy uy hiếp có hiệu quả, nhưng không buông tha cho Liễu thị, lại bồi thêm một câu như vậy.

Liễu thị hận không thể một cước đá chết Mạc Khanh Khanh.

Thế nhưng bà vừa quay đầu, đã nhìn thấy đại tẩu về mặt trào phúng, dường như nói... nguyên lai được xem là hiền thê, lại có một mặt đối trá như thế!

Liễu thị chỉ có thể phát tay: “Người đi đi, vấn đề này cho người xử lý!” Chẳng qua là hi vọng đuổi Mạc Khanh Khanh đi sớm một chút.

Hiện tại vấn đề quan trọng là trấn an Bành thị nếu không vấn đề hôn sự sẽ hỏng mất.

Về phần hai tỷ đệ tiện nhân này, bà còn rất nhiều thời gian và thủ đoạn để trừng trị!

Mạc Khanh Khanh hài lòng đứng dậy, hành lễ, sau đó chuẩn bị ly khai.

Thế nhưng vừa đi được hai bước, bỗng nhiên nàng quay đầu lại nói một câu: “Tướng quân phu nhân, bộ thêu phẩm này là Lục muội đưa người hay sao?”

Bành thị cảm thấy không hiểu, gật gật đầu.

“Phu nhân, người phải ngàn vạn chú ý rồi, về sau không nên đem bộ thêu phẩm như vậy để ở ánh nắng trực tiếp, càng không nên để ở nơi ẩm ướt!”

Mạc Khanh Khanh về mặt tươi cười, thế nhưng trong đáy mắt lại lộ vẻ giảo hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chủ Động Nghênh Đón!

Bành thị nghe vậy càng cảm thấy kì quái, nhìn không được liền hỏi: “Thế là thế nào?”

Mạc Khanh Khanh dừng bước, quay lại cười nói: “Bộ tranh thêu 《Bách điều hướng hoàng》sắc thái lộng lẫy, một trăm con chim lớn nhỏ mỗi con đều có màu sắc khác nhau, nhất là Phượng Hoàng là dùng chỉ kim tuyến để thêu. Thế nhưng bởi vì vậy mà bức tranh thêu có thể nói là dùng trăm loại kim tuyến. Dây kim tuyến này được phân thành mười tám sợi, mỗi sợi đều như sợi tóc, rất khó cam đoan bức tranh sẽ vĩnh viễn tốt. Nếu để ánh nắng chiếu trực tiếp, sẽ làm bức tranh bị tẩy màu. Mà quá ẩm ướt sẽ làm cho tranh thêu màu sắc hỗn loạn, chỉ qua mấy tháng sẽ không còn lộng lẫy chói mắt nữa. Lục muội, người cũng là người trong nghề thêu, người nói xem ta nói có đúng không?”

Mạc Kiều Kiều nào phải người trong nghề? Nàng ngay cả khăn tay thêu còn không được, phải để nha hoàn làm thay. Nghe Mạc Khanh Khanh nói lưu loát, sớm đã choáng váng, chỉ có thể máy móc gật đầu phụ họa.

Bành thị thấy thế, gương mặt liền chìm xuống.

Chúng kiến phản ứng của hai vị cô nương, bà còn không hiểu huyền cơ trong việc này?

Một người nói năng chậm rãi, lời lẽ có lý, một người đều á khẩu không trả lời được.

Đương nhiên, bộ tranh thêu này không phải Mạc Kiều Kiều thêu, nếu không nàng làm sao đem bộ tranh thêu để cạnh hồ sen, lại ở dưới ánh mặt trời.

“Muội muội, bộ tranh thêu này quả thật là Kiều Kiều thêu sao? Người quả thật sinh ra một nữ nhi tốt!”

Liễu thị nhìn thấy bộ dạng của Bành thị, liền hiểu rõ tâm huyết ngày hôm nay đều uổng phí.

Lúc này, Mạc Kiều Kiều cũng phản ứng, nàng cảm thấy lời nói của Mạc Khanh Khanh có ý khác, hiển nhiên là muốn cho nàng bề mặt!

Nghĩ tới đây, trong lòng bỗng bốc hỏa, đột nhiên đứng dậy nói: “Có gì đặc biệt hơn người đâu, không phải chỉ là một bộ tranh thêu hay sao?” Nói xong, nàng liền trực tiếp cầm bộ tranh thêu ném xuống hồ sen bên cạnh!

Sắc mặt Bành thị đen lại: “Kiều Kiều đây là bày sắc mặt cho ta xem? Ta biết rõ, nhà của chúng ta không treo cao nổi với phủ Thừa tướng!” Nói xong lập tức đứng dậy đi!

Liễu thị trầm nghĩ, không xong, hoàn toàn phá hủy.

Bà vội vàng hô to: “Mạc Kiều Kiều! Còn không nhận lỗi với mẹ của người!”

Mạc Kiều Kiều ngậm miệng, vốn không biết làm thế nào cho phải, đảo mắt liền thấy Mạc Khanh Khanh đang cười lạnh.

Ánh mắt kia như đang nói... người thật là người ngu xuẩn nhất!

Mạc Kiều Kiều làm sao nhìn được, nàng tiến tới, trực tiếp cho Mạc Khanh Khanh một bạt tai!

“Dừng tay!”

Mạc Kiều Kiều bị quát tới toàn thân run lên.

Mạc Khanh Khanh nghe tiếng nói, liền biết là Mạc Trường Thanh đến. Nếu là bình thường, Mạc Trường Thanh đều không đến vườn hoa đi dạo, cũng không để ý việc các nữ nhân tranh đấu, thế nào hôm nay nghe giống như là không kìm được tức giận!

Thế nhưng Mạc Khanh Khanh đảo mắt, liền nhận ra có điểm khả nghi, trong nội tâm đột nhiên hiện lên một ý tưởng can đảm.

Nàng vốn muốn chờ lúc Mạc Kiều Kiều chán chừ liền tránh thoát, nhưng bây giờ nàng đổi ý, chủ động đem mặt mặt nghênh đón cái tát!

Sau đó, Mạc Khanh Khanh tựa như cảnh liễu, té trên mặt đất, dùng bàn tay trắng nõn che lấy một bên mặt, vẻ mặt u oán nhìn Mạc Kiều Kiều.

Ánh mắt kia muốn đáng thương bao nhiêu, liền có bao nhiêu đáng thương!

Mạc Kiều Kiều vẫn cảm thấy kì quái, tại sao lúc Mạc Khanh Khanh lại té ngã, thỉnh thoảng có một cánh tay bắt lấy bàn tay nàng!

Lực đạo vô cùng lớn, làm cho nàng đau đến muốn hét lên, nhưng khi nàng quay đầu lại thấy được người phía sau, liền đem thanh âm nuốt trở vào!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Người Ngày Thường Đều Dạy Nữ Nhi Như Vậy?

Mạc Trường Thanh trừng mắt tức giận, Mạc Kiều Kiều như trước vẫn không hiểu tại sao.

“Phụ, phụ thân...” Mạc Khanh Khanh ở một bên bùm mặt khóc nức nở đứng lên, tiếng kêu nghe thật thương tâm.

Mạc Trường Thanh lửa giận trong lòng lại càng lớn, động một cái liền đem Mạc Kiều Kiều đẩy ngã trên đất, quay đầu lạnh lùng nhìn Liễu thị đã sớm hoảng loạn.

Tướng quân phu nhân Bành thị thấy thế liền cũng tiểu nha hoàn thiếp thân của mình vội vã rời đi.

Bà không có hứng thú nhìn em chồng cùng phu quân cãi nhau!

Huống chi bà cũng sớm nhìn thấy cửa sau thấp thoáng bóng người lạ!

Hôm nay trò cười cũng xem đủ rồi, tôi thiếu bà tuyệt đối không để Mạc Kiều Kiều gả cho nhi tử tiền đồ vô hạn của mình, mang đến tai họa cho Liễu gia!

Mạc Trường Thanh nghĩ người phía sau yên lặng xem trò hề này, liền hận không thể đem Mạc Kiều Kiều bóp chết!

“Các người rốt cuộc náo loạn cái gì?” Mạc Trường Thanh thẹn quá hóa giận hét lớn, đâu còn là người ngày thường giỏi kiềm chế?

Liễu thị vội vàng tiến tới giải thích: “Lão gia, lão gia, ngài...” Khăn trong tay cơ hồ bị Liễu thị xoắn nát, bà không cách nào giải thích hành vi Mạc Kiều Kiều đánh Mạc Khanh Khanh.

Mạc Kiều Kiều té ngã trên đất cũng không hề để ý đến tâm tư phức tạp của Mạc Trường Thanh, không sợ chết ngoan cố nói: “Phụ thân! Người vì cái tiện nhân thứ xuất này đánh con?”

“Câm miệng!” Mạc Trường Thanh lập tức cắt ngang lời chấp vãn của Mạc Kiều Kiều, ánh mắt sắc bén làm Mạc Kiều Kiều đem lời muốn nói nuốt trở về.

“Thì ra bình thường người dạy nữ nhi như vậy! Quả thật là hiền thê lương mẫu!”

Đối mặt với chỉ trích của Mạc Trường Thanh, Liễu thị mặc dù muốn giải thích nhưng mọi việc vừa rồi đều xảy ra trước mắt, bà chỉ có thể lúng túng nói: “Kiều Kiều còn nhỏ, không hiểu chuyện, lão gia...Nàng không phải cố ý!”

“Phu nhân, con biết rõ di nương bị bệnh, Diệc Phong cũng không nên một mình xuất phủ. Nhưng khi chúng con tìm Phương ma ma, người lại nói phu nhân bề bộn, không rảnh đi tìm đại phu. Di nương phát sốt thần trí mơ hồ, chúng con không còn cách nào khác, Diệc Phong mới tự ý xuất phủ. Đệ đệ vi phạm quy định trong phủ, thế nhưng cũng chỉ là tiểu tử mười hai tuổi, van cầu người buông tha cho đệ ấy!” Mạc Khanh Khanh đột nhiên quý gối ôm lấy chân Liễu thị, nghẹn ngào nói ra tin tức động trời như vậy.

Liễu thị sững sờ tại chỗ!

Mạc Khanh Khanh nói như vậy, giống như Liễu thị bất mãn với Diệc Phong, sau đó cố ý để Mạc Kiều Kiều đem bức tức phát tiết lên người tỷ tỷ Mạc Khanh Khanh này!

Mạc Trường Thanh không ngờ còn có một chuyện như vậy!

Ánh mắt hắn nhìn Liễu thị mang thêm ba phần thống hận!!

Không thể dạy dỗ đích nữ, lại không đối xử tốt với con vợ kế, người như vậy lại là đương gia chủ mẫu?

“Tam tiểu thư, ta thấy người hồ đồ rồi! Ta chưa từng không buông tha nhị thiếu gia!” Liễu thị nhìn Mạc Khanh Khanh hai mắt đầm lệ, thực hận không thể một cước đá chết nàng.

“Phu nhân, Diệc Phong đã quý đến huyết nhục mơ hồ rồi, người vẫn không hả giận, ta đi quỳ, ta thay đệ ấy quỳ!” Mạc Khanh Khanh khóc đến cong người!

Nhưng Liễu thị tức giận đến muốn trôn!

Trong lòng bà liền hiểu ý đồ của Mạc Khanh Khanh, tiểu tiện nhân này muốn trước mặt lão gia nói nàng gian xảo!

Mạc Trường Thanh nghe Mạc Khanh Khanh nói càng ngày càng không thể tượng tượng nổi, trong lòng lo lắng người đang núp phía sau, vội vàng quát lớn: “Khanh Khanh! Không nên nói bậy! Mẹ của ngươi không phải người như vậy” Nói xong liền có chút chột dạ nhìn về phía cửa nhỏ sau vườn.

Mạc Khanh Khanh cũng biết hôm nay đùa giỡn không sai biệt lắm, nếu làm tới, chỉ sợ Mạc Trường Thanh kiên trì.

Nàng yên lặng lau nước mắt đứng một bên: “Phụ thân người nói đúng, là con bị dọa đến bất an, tạ phụ thân dạy bảo.”

Mạc Trường Thanh thấy Mạc Khanh Khanh thức thời như vậy, trái lại Mạc Kiều Kiều trước sau vẫn làm nhảm hung hãn tròng Mạc Khanh Khanh, trong lòng tốt xấu đã rõ!

Mạc Khanh Khanh khẽ dời tầm mắt đến cửa sau hoa viên, quả nhiên thấy được một gương mặt quen thuộc ở kiếp trước!

Quả nhiên là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Làm Bộ Làm Tịch

Phía cửa sau của hoa viên không ai khác chính là, Hoàng đế đương triều – Võ Thịnh Đế Nghiêm Tĩnh An!

Hiện tại, ông đang tại vị, tuổi chỉ vừa qua năm mươi, đang là thời điểm khỏe mạnh. Khuôn mặt anh tuấn, nhìn bình dị gần gũi, nhưng là người có cá tính nham hiểm và đa nghi.

Nội tâm Mạc Khanh Khanh khẽ động, đột nhiên nhớ đến, kiếp trước thời điểm mình bị cảm tức, từng có tin tức truyền đến, phu nhân Liễu thị có đạo trị gia, hiền lương thực đức, là người mẫu mực, cho nên phá lệ tấn phong cáo mệnh phu nhân!

Sở dĩ nói là phá lệ, bởi vì bình thường trong một nhà chỉ có thể có một nhất phẩm cáo mệnh, mà vinh quang này ở Mạc phủ tự nhiên là mẫu thân của Mạc Trường Thanh, Mạc lão Thái phu nhân!

Chuyện này vốn dĩ khiến cho Liễu thị thất vọng, bởi vì bà ta thủy chung cũng chỉ là nhị phẩm cáo mệnh!

Hôm nay nghĩ lại, thời điểm này của kiếp trước, Hoàng đế cũng từng đến Mạc phủ, hơn nữa do Mạc Trường Thanh dẫn đi gặp Liễu thị. Có lẽ Mạc Trường Thanh muốn cho phu nhân nhiều năm vất vả một chút thể diện, mới có ý dẫn Võ Thịnh Đế đến phủ, Hoàng đế từ trước đến nay đều coi trọng Mạc Trường Thanh là cánh tay phải đắc lực, đương nhiên cũng vui vẻ cho cái thể diện này!

Nghĩ đến hôm nay quả thật chó ngáp phải ruồi, làm hư chuyện tốt của Liễu thị!

Nội tâm Mạc Khanh Khanh quả thật muốn rộng to, thật thống khoái!

“Mạc đại nhân quả nhiên có đạo trị gia! Trong phủ này đích thứ liền phân biệt!”

Một người mặc trường bào tím đột nhiên nói ra. Nếu như nhìn kỹ, có thể phát hiện, trong mắt hắn lóe lên tia phần nộ! Nắm đấm siết chặt, nổi gân xanh, trong lúc này vô tình để lộ tâm tình của hắn!

Vị kia là mỹ nam xinh đẹp Tạ An Nhiên!

“An Nhiên, ngươi cần gì kích động như thế? Cái này có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi, trong phủ nào không có tranh chấp?” Ngũ hoàng tử Nghiêm Minh Nghĩa đi phía sau Võ Thịnh Đế, lại giúp Mạc Trường Thanh giải vây.

Quả nhiên, Mạc Trường Thanh nhìn hắn cảm kích.

Nội tâm Nghiêm Minh Nghĩa tuy rằng thương hại cho tiểu mỹ nhân bị ức hiếp, nhưng nàng xinh đẹp cũng chỉ để ngắm nhìn, sao có thể trọng yếu so với thừa tướng Mạc Trường Thanh đây?

Võ Thịnh Đế gật nhẹ đầu nhưng trên mặt lại không mang nét cười.

Tâm tình Mạc Trường Thanh có chút buông lỏng, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Võ Thịnh Đế, lập tức tâm lại bị treo lên.

Đợi cả buổi, hắn mới nghe Hoàng đế buông một câu: “Ái khanh, thánh nhân nói rằng “Tề gia trị quốc bình thiên hạ” nếu gia đình cũng không trị hòa đáng làm sao có năng lực trị quốc đây?”

Ngữ khí của ông không nghiêm khắc, nhưng từng câu từng chữ đều mang ý trách phạt, toàn thân Mạc Trường Thanh nhin không được liền run rẩy.

Hắn vừa muốn nói vài lời khách sáo như “chuộc tội” “tha mạng”, thế nhưng Võ Thịnh Đế lại nói tiếp khiến hắn trực tiếp tuyệt vọng.

“Hôm nay Trẫm thật mất hứng. Ái khanh ngày mai cũng không cần vào triều, trước tiên hãy dạy bảo tốt phu nhân rồi nói sau!”

Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi!

Tạ An Nhiên lạnh lùng nhìn Mạc Trường Thanh, trong lòng hận không thể xé xác lão già làm bộ làm tịch này.

Thế nhưng Nghiêm Minh Nghĩa lại đi qua, đỡ Mạc Khanh Khanh một mực quỳ dưới đất dậy, an ủi: “Mạc đại nhân, không cần kinh hoàng, có câu “hữu ái chi thâm, trách chi thiết”. Phụ hoàng là coi trọng ngài, nên mới đặc biệt nghiêm khắc. Người yên tâm, ta sẽ giúp khuyên can phụ hoàng!”

Mạc Trường Thanh có chút run run xoa đầu gối, cảm kích nói: “Đa tạ Ngũ hoàng tử! Đa tạ Ngũ hoàng tử!” Phía sau mồ hôi lạnh thấm ướt cả lưng áo!

Tạ An Nhiên liếc mắt thấy Nghiêm Minh Nghĩa giả mù sa mưa lời kéo, ngoài cười lạnh vẫn là cười lạnh!

Xem xét một lúc, người này vẫn một bộ dạng như trước! Lúc trước chính là như vậy, một mặt cùng mình xưng huynh gọi đệ, một mặt lừa gạt vợ hắn!

Chỉ tiếc, lúc này, Tạ An Nhiên không bao giờ bị bộ dáng này của hắn lừa gạt nữa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Trương Di Nương Lật Lọng

“Nói! Hôm nay tóm lại là đã xảy ra chuyện gì? Thế diện của ta mấy chục năm nay rốt cuộc bị các người làm cho mất hết!” Sau khi Mạc Trường Thanh cung tiễn Võ Thịnh Đế, trực tiếp cho người gọi Liễu thị, Mạc Khanh Khanh, Mạc Kiều Kiều thậm chí Mạc Diệc Phong cũng bị gọi đến.

Mạc Diệc Phong thấy tỷ tỷ bình yên vô sự, tâm tình thấp thỏm rốt cuộc cũng buông xuống.

Thế nhưng chưa kịp hỏi Mạc Khanh Khanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì Liễu thị đã lên tiếng: “Lão gia, thật là oan uổng cho thiếp! Quy củ trong phủ, thiếu gia, tiểu thư không thể tùy tiện xuất phủ, vậy mà Nhị thiếu gia bất chấp thế diện, chạy ra bên ngoài còn đem Tam tiểu thư đang làm khách ở phủ Thái tử gọi trở về, chuyện như vậy, chẳng lẽ thiếp thân phải khoanh tay đứng nhìn sao? Đương nhiên phải trừng phạt nhỏ rồi!”

Mạc Trường Thanh nghe vậy liền nhìn về phía tỷ đệ Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh kéo Mạc Diệc Phong lên phía trước, trực tiếp kéo lên đầu gối chưa xử lý vết thương cho Mạc Trường Thanh xem: “Phụ thân, người nhìn xem, chân Diệc Phong đã thành ra thế này, thế này gọi là trừng phạt nhỏ sao?” Nói xong nàng cũng đau lòng, vì đề cho Mạc Trường Thanh thấy được Liễu thị ngoan độc, nàng cũng không bằng bó vết thương cho Diệc Phong, để đệ ấy chịu đựng đau đớn.

Mạc Trường Thanh nhìn thấy đầu gối nhũ tử dường như đang rướm máu, không khỏi cảm thấy phần nộ.

Mạc Diệc Phong tuy là thứ xuất, nhưng cũng là con của hắn, Liễu thị có thể đối xử như thế, ngày thường quả thật mình đã quá dung túng cho nàng rồi.

Liễu thị thấy thế, lập tức hoảng sợ: “Tại sao có thể như vậy? Ai ôiii, thật đáng thương. Lão gia, ngài biết đấy, ta sao có thể ngoan độc như vậy? Cái này nhất định là do bọn nô tài hiểu sai ý nghĩa của ta. Nhưng đây là Nhị thiếu gia vi phạm quy củ, nếu không, thiếp sao có thể phạt hắn?”

Ngụ ý là bà ta có lẽ trừng phạt quá nặng, nhưng là do Mạc Diệc Phong chính mình không tuân thủ quy củ trước!

Mạc Kiều Kiều lặng lẽ đứng một bên, nhin không được cười nhạo: “Bất quá chỉ là một di nương, chẳng lẽ không thể kêu đại phu trong phủ, lại chạy đi mời thái y đến xem sao? Còn đặc biệt chạy ra ngoài? Thật là chuyện bé xé ra to!”

“Chuyện bé xé ra to?” Mạc Khanh Khanh đề cao thanh âm, nói ra: “Lục muội cũng biết, di nương bị sớt cao đến mơ hồ? Chúng ta nhiều lần đi tìm Phương ma ma, thế nhưng đại phu kia một lần cũng không đến! Thấy tình trạng di nương kém đi, Diệc Phong bắt đắ dĩ mới xuất phủ! Vấn đề này cũng không phải chúng ta nói hươu nói vượn, Trương di nương cùng Vương di nương đều chứng kiến rõ ràng!”

Mạc Trường Thanh nghe xong lời này, thần nghĩ, vấn đề này phải làm cho rõ ràng, nếu Liễu thị biết rõ Tôn di nương bị bệnh cố ý làm chậm trễ, như vậy chuyện này không giải quyết đơn giản như thế!

"Trương thị, Vương thị, Tam tiểu thư nói các người có thể chứng minh, nàng nhiều lần đi tìm Phương ma ma, nhưng đại phu từ đầu đến cuối đều không đến, Nhưng mà, theo ta được biết, cũng không có chuyện như vậy, không biết... ý kiến hai người các người là thế nào?" Liễu thị lên tiếng trước.

Trương, Vương hai người nghe xong, trong nội tâm run lên một trận. Các nàng đều hiểu đây là uy hiếp trắng trợn!

Nhưng mà, quyết định này tuy là không có gì nhưng lại xích mích.

Liễu thị là đại phu nhân, tính mạng các nàng đều trong tay bà ta, đương nhiên phải vô điều kiện ủng hộ!

Về phần Tam tiểu thư*, tuy lão gia có yêu thương, nhưng dù sao cũng chỉ là thứ nữ được đi nương sinh ra, làm sao có thể có tiền đồ gì?

Cho nên Vương đi nương không chút do dự nói: "Vấn đề này, tỷ thiếp không biết nội tình bên trong đâu"

Trương đi nương chính là y dạng họa hồ lô (ý chỉ theo khuôn có sẵn), lại đột nhiên nghe thấy Mạc Khanh Khanh bên cạnh thấp giọng nói một câu.

Trương đi nương lập tức sững sờ, lời nói ra biến thành: "Không, ta quả thật cùng Vương đi nương đồng thời chứng kiến, nha hoàn Tam tiểu thư đi tìm Phương ma ma, nhưng bị đuổi trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thân Thể Người Gần Đây Không Tốt, Nên Tĩnh Dưỡng Cho Tốt

Liễu thị mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Trương đi nương.

Trương đi nương là khi Liễu thị gả cho Mạc Trường Thanh bị thu làm nha hoàn thông phòng, trước mặt Mạc Trường Thanh cũng có vài phần thể diện.

Nhưng mà nàng vốn là người cẩn thận, chưa bao giờ đắc tội với đi nương sống cùng viện, mà đối với phu nhân nàng là người nói gì nghe nấy.

Như thế nào hôm nay, nàng ta lại dám bỏ qua cảnh cáo rõ ràng như thế, đứng ra làm chứng cho tiểu tạp chủng Mạc Khanh Khanh?

"Trương thị, người nghĩ cho thật kĩ!" Liễu thị nhẹ giọng

Trương đi nương thoáng co rúm, nói tiếp: "Chúng ta, chúng ta chỉ là ở trong phòng Tồn đi nương nghe được Tam tiểu thư phân phó nha hoàn đi tìm Phương ma ma, mà nha hoàn kia lúc trở lại liền bẩm báo như vậy."

Nàng suy nghĩ một chút, lại thêm một câu: "Về phần nha đầu kia đến cùng có đi hay không đi, ta không biết.." Nói xong cũng trốn sang một bên.

Vương đi nương nghe nàng ta nói, miệng mấp máy như cá vàng hô hấp, nhưng lời nói đến miệng cũng không nói ra.

Mạc Trường Thanh thấy thế, làm sao còn không rõ chuyện gì đã xảy ra?

Liễu thị kia dù gì cũng là đương gia chủ mẫu của một phủ, dù sao ông cũng phải cho bà ba phần thể diện.

"Khanh Khanh, Diệc Phong, chuyện hôm nay, là các con bị ủy khuất! Các con trở về đi, lát nữa ta sẽ cho đại phu đến xem bệnh cho Diệc Phong cùng Tồn đi nương!"

Mạc Trường Thanh nói tiếp: "Trương thị, Vương thị, các người cũng lui xuống đi! Ta có lời muốn nói với phu nhân!"

Mạc Khanh Khanh cùng Mạc Diệc Phong tuy rằng muốn nhìn Liễu thị bị trách mắng, nhưng bọn họ cũng biết, chuyện hôm nay diễn biến đến thế này coi như đã đạt đến mục đích.

Vì vậy hai người thi hành lễ, Mạc Khanh Khanh liền đỡ Mạc Diệc Phong lui ra.

Trương, Vương hai vị đi nương làm sao quản được nhiều như vậy, cũng vội vàng rời đi.

Liễu thị mím môi, trong nội tâm hết sức phần nộ trăm ngàn lý do muốn hỏi lão gia.

Mạc Trường Thanh mặc dù không nói rõ ràng, hôm nay là bỏ qua cho nàng. Thế nhưng cách xử trí lúc này chẳng khác nào tát vào mặt nàng!

"Lão gia! Người đây là sao!" Liễu thị tức giận nói.

"Cái gì? Người còn có mặt mũi cùng ta àm? Người cũng biết vừa rồi ta ở cùng ai trong vườn?" Mạc Trường Thanh chứng kiến Liễu thị bày ra bộ dạng tức tối, con giận trong nội tâm nổi lên.

Liễu thị cả kinh, nàng vừa rồi chỉ lo cùng Mạc Khanh Khanh nổi giận, về sau bị Mạc Trường Thanh gọi đến đây, nào biết hóa ra còn có người khác đã đến phủ?

"Người nào?" Mạc Kiều Kiều ở một bên không sợ chết rất hiếu kì.

Mạc Trường Thanh cẩn thận nhìn xem đích nữ ngu xuẩn này, không hiểu được tám lòng phụ thân.

"Người đừng cho là ta không biết. Người muốn đánh cái chủ ý gì. Người muốn đem Kiều Kiều gả đến nhà mẹ của người, ta không phản đối. Thế nhưng người cầm tranh thêu của Khanh Khanh vàng thau lẫn lộn, muốn làm cái gì?" Tranh thêu được Phó Minh đặt trên đó, Mạc Trường Thanh xem rõ ràng, tranh thêu này căn bản là lễ vật Mạc Khanh Khanh năm ngoái đưa cho Liễu thị, Mạc Khanh Khanh còn cố ý tìm ông nói qua, chính là biểu hiện kính trọng mẹ cả.

Liễu thị không nghĩ tới lúc này hỗn loạn như vậy, Mạc Trường Thanh còn nhận thấy rõ ràng: "Lão gia, ta không phải muốn ủy khuất Khanh Khanh. Chẳng qua Kiều Kiều còn nhỏ, tay nghề thêu thùa không tinh xảo bằng Khanh Khanh, ta suy nghĩ để Kiều Kiều gả đi rồi, không phải còn có thể giúp đỡ tỷ muội trong nhà sao? Lão gia... Ta là lòng tốt muốn giúp người a". Nàng vẫn muốn tiếp tục nói dối.

"Một mảnh hảo tâm? Ta luôn tín nhiệm người, trông nom việc nhà, nội vụ đều giao cho người quản lý, chưa bao giờ nghi ngờ hỏi đến. Thế nhưng người xem rốt cuộc người đã làm cái gì? Kiều Kiều hôm nay bắt quá mới mười ba, phía trên còn bốn cái tỷ tỷ!" Khẩu khí Mạc Trường Thanh càng ngày càng nghiêm khắc.

Liễu thị rốt cuộc nói không nên lời. Xem như phía trên còn bốn tỷ tỷ thứ xuất, nhưng cũng không thể lướt qua các nàng để xử lý hôn sự của nữ nhi mình.

"Những thứ này đều là việc nhỏ, muốn ta không cùng người so đo cũng có thể. Chẳng qua người cũng biết, vừa rồi ở trong vườn chứng kiến con gái người đánh thứ nữ, không phải ai khác, chính là đương kim Hoàng Thượng!" Mạc Trường Thanh lạnh lùng nhìn Liễu thị bị dọa muốn té ngã.

"Hôm nay, Hoàng Thượng đã không cho phép lão phu vào triều, nói là trong nhà bất bình, làm sao có thể bình thiên hạ! Đây rõ ràng là trách ta không có phương pháp trị gia! Đoán chừng ngày mai, những tấu chương tố cáo của ngự sử cũng được dâng lên rồi!" Mạc Trường Thanh từ một người nghèo khổ, bỏ ra hai mươi năm mới bò lên đến vị trí này, từ lâu đã là cái đinh trong mắt những gia tộc quyền thế, lần này có một nhược điểm lớn như vậy, sao có thể bỏ qua?

Liễu thị dù sao cũng là phu nhân, mặc dù là con gái của Thái phó, nhưng ý kiến của Thái phó đại nhân cho rằng "Nữ tử không tài mới chính là đức" con gái trong nhà chỉ dạy thêu thùa, cho nên Liễu thị đối với những việc trong triều, đều không hiểu rõ.

Đến lúc này, nàng mặc dù uy phong trong nhà, cũng không nghĩ ra được biện pháp giải quyết!

Chẳng lẽ nàng đã thật sự ảnh hưởng đến con đường làm quan của phu quân rồi sao?

"Ta đã nghĩ qua! Người gần đây thân thể không được tốt, nên tĩnh dưỡng cho tốt. Có một số việc nên giao cho những người khác làm. Ta quyết định, qua mấy ngày nữa sẽ đón mẫu thân trở về!" Mạc Trường Thanh không để ý đến ánh mặt tuyệt vọng của Liễu thị, lạnh lùng nói ra.

Liễu thị ngã ngồi trên ghế.

Nàng nhìn gần hai mươi năm, mới có thể đem lão phu nhân thích trên chóc gây sóng gió kia bức ra khỏi đại môn của Mạc phủ. Lúc này, lão thái bà kia, muốn trở lại rồi sao?

Mạc Trường Thanh nhìn thoáng qua Mạc Kiều Kiều đứng ngây ngốc một bên: "Về phần Kiều Kiều, trực tiếp cầm tù ba tháng. Không có việc gì đừng đi ra ngoài làm cho ta mất mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Những Chuyện Giữa Mẹ Chồng Nàng Dâu

Khi tin tức phu nhân sinh bệnh không thể xử lý công việc truyền đến, Mạc Khanh Khanh đang ở chỗ Tôn di nương đốt cháo tổ yến cho bà.

Tôn di nương liếc nhìn Mạc Khanh Khanh, "Vậy là...phu nhân bị bệnh?"

Mạc Khanh Khanh nhẹ nhàng thổi thìa cháo, vừa cười vừa nói: "Bà ta bệnh hay không có quan hệ gì đến chúng ta? Di nương, người mau uống, đây là thượng đẳng huyết yến đây."

Tôn di nương nghe lời uống hết chén cháo tổ yến thơm ngon, nội tâm lại một trận ỳ khuất.

Đã bao nhiêu năm rồi bà chưa từng nếm qua đồ tốt như vậy.

Đều là mấy ngày nay lão gia cố ý cho người đưa đến.

"Di nương, nghe nói người là người bên cạnh Lão phu nhân phải không?" Mạc Khanh Khanh để chén bên cạnh, giúp đỡ Tôn di nương lau miệng, lót phía sau bà một cái gối, để bà nằm thoải mái.

Tôn di nương nhẹ gật đầu, than thở: "Đúng là vậy, thế nên phu nhân nhìn ta không vừa mắt. Một mặt là vì thời điểm phu nhân mang thai Đại thiếu gia, ta bị lão gia....thu phòng, mặt khác cũng vì phu nhân và lão phu nhân giữa hai người....có chút bất hòa."

Ra vậy, Mạc Trường Thanh còn nhỏ mất cha, chính là một tay lão phu nhân Phùng thị nuôi lớn. Mạc Trường Thanh khổ học nhiều năm, rốt cuộc cũng đậu được Tiến sĩ, hơn nữa còn là hạng ba thám hoa đấy!

Cũng là thời điểm tiến sĩ đi diễn phở, Liễu phủ đại tiểu thư Liễu thị liếc mắt liền chọn trúng tướng mạo anh tuấn Mạc Trường Thanh, không để ý đến phản đối của cha mẹ, cố chấp gả qua.

Mẹ chồng chịu khổ nhiều năm mới nở mày nở mặt cùng với con dâu cao quý được nuông chiều từ bé, có thể tưởng tượng, tự nhiên là có rất nhiều mâu thuẫn cùng xung đột. Mẹ chồng nàng dâu hai người tranh đấu nhiều năm, không ai nhường ai, Mạc Trường Thanh khó xử bị kẹp ở giữa.

Đến khi phụ thân của Liễu thị trở thành Thái phó Thái Tử, mà đại tiểu thư Mạc Quân Quân cũng nhờ tầng quan hệ này trở thành Thái tử phi, cán cân trong lòng Mạc Trường Thanh cũng nghiêng về phía Liễu thị.

Mà Lão phu nhân phi thường thức thời, tự biết không có cách nào chống đối với con dâu, cũng không muốn lưu lại trong phủ để bị khinh bỉ, liền chủ động nói với Mạc Trường Thanh vì phụ thân hắn ăn chay niệm Phật, đi đến tổ trạch ở ngoại ô kinh thành.

Chuyến đi này đi chính là ba năm!

Nghe Tôn di nương kể đầu đuôi sự việc, Mạc Khanh Khanh mỉm cười.

"Di nương, người nói cho con nghe một chút về Lão phu nhân yêu thích cái gì đi."

Tôn di nương cảm thấy nụ cười của nàng có chút quý dị, liền hỏi: "Đang êm đẹp con hỏi những điều ấy làm gì?"

"Di nương, con là nữ, chỉ sợ sáo đến, những chuyện này có thể phát huy công dụng rồi." Mạc Khanh Khanh đứng dậy ngay sau đó "Được rồi, người nghỉ ngơi trước, ngày mai rồi nói, con đi xem Diệc Phong thương tích thế nào rồi."

Nói xong, Mạc Khanh Khanh liền dẫn Hồng Tiêu ra ngoài.

Tôn di nương hơi sững sờ, ngay sau đó liền rõ ràng.

Liễu thị không thể xử lý công việc, trong phủ không thể không có người quản sự!

Mạc Khanh Khanh chậm rãi đi đến Thanh Phong trai của Mạc Diệc Phương.

"Tam tiểu thư, xin dừng bước." Tiếng người gọi nàng phía sau vang lên.

Đuôi lông mày Mạc Khanh Khanh khẽ nhếch, tựa hồ biết rõ người đến là ai.

Nàng quay đầu cười nói: "Di nương, thật là đúng lúc nha!"

Trương di nương có chút thấp thòm nhìn Mạc Khanh Khanh.

Bà nhìn Mạc Khanh Khanh trước đây và bây giờ có chút không giống nhau, cứ làm bà có cảm giác âm trầm.

Trương di nương gấp rút đi về phía trước vài bước, lại có thể hướng Mạc Khanh Khanh cung kính hành lễ.

"Di nương, tại sao lại hành đại lễ này?" Mạc Khanh Khanh ra vẻ kinh ngạc nói.

"Tam tiểu thư, hôm nay rốt cuộc cũng như người mong muốn. Có thể đem sự tình của ngày hôm ấy nói rõ ràng cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Lão Phu Nhân Trở Về!

Lão phu nhân Mạc phủ Phùng Thị năm nay mới qua sáu mươi, thân thể còn rất khỏe mạnh, lúc trước bị ép đến tổ trạch ở ngoại ô kinh thành hẻo lánh, quả thật là bất đắc dĩ.

Lần này, Mạc Trường Thanh dẫn theo con trai trưởng Mạc Diệc Sâm, tự mình đến đến tổ trạch nghênh đón Lão phu nhân, không khỏi làm lão phu nhân vô cùng đắc ý.

Cho dù Liễu thị tâm tư tính kế, cuối cùng cũng không chia rẽ được mẫu tử tình thâm—— Lão phu nhân nghĩ vậy.

Mạc phủ thiếu gia cùng các tiểu thư dưới sự dẫn dắt của Liễu thị tập trung ở nhị môn, chuẩn bị nghênh đón Lão phu nhân sắp hồi phủ.

Mạc Khanh Khanh đứng ở cuối cùng, vừa rồi nàng vụng trộm nhìn lên Liễu thị.

Mặc dù đã trang điểm thêm một lớp son phấn, cũng không cách nào che giấu được vết quần thâm dưới mắt cùng vẻ tiêu tụy của người đã từng khí thế cao ngạo.

Đoán chừng bà ta thế nào cũng không nghĩ tới, chính là một sự kiện nhỏ nhỏ, lại có thể mang lại một cục diện rối rắm như vậy.

Mạc Khanh Khanh nghĩ thầm, nàng đúng là chó ngáp phải ruồi, tuy rằng di nương phải chịu tội, chân của Diệc Phong cũng phải chịu vết thương nhỏ, thế nhưng rõ ràng là đã cho cho Liễu thị một đòn kích lớn.

Chỉ bởi rút dây động rừng.

Kiếp trước rõ ràng đây là ngày hãnh diện nhất của Liễu thị, kiếp này bởi vì Mạc Khanh Khanh phá rối, đã trở thành ác mộng lớn nhất của Liễu thị.

"Lão phu nhân đến!" có người phía trước cao giọng hô.

Mạc Khanh Khanh lập tức cúi đầu xuống, bày ra tư thái càng thêm cung kính—— Lão phu nhân là một người không câu nệ tiểu tiết, thế nhưng bà vẫn rất ghét người khác không tuân quy củ.

Lão phu nhân do Mạc Trường Thanh cùng Mạc Diệc Sâm một trái một phải dìu đi, dương dương đắc ý chậm rãi đi tới.

Bà liếc nhìn Liễu thị dung nhan tiêu tụy, nhưng vẫn cố gượng nụ cười, cười lạnh nói: "Ồ!!!, Trường Thanh. Đây là thế nào? Vợ của ngươi nhìn như thế nào giống như là già hơn mười tuổi? Có thể thấy được là sự vụ trong phủ quá mức nặng nề, nàng không chịu nổi gánh nặng rồi? Ta đã sớm nói, lúc ngươi vừa mới vào phủ, ngươi không đủ khả năng, cần gì phải quá sức?"

Nói xong, bà cười nhạt một tiếng, ngược đầu lên đi xuyên qua Liễu thị.

Liễu thị bị Lão phu nhân chế ngạo tức giận đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run.

Mạc Diệc Sâm không thể nhìn mẹ của mình bị khinh bỉ, khó tránh khỏi vịn tay Lão phu nhân sẽ dùng thêm chút sức.

Lão phu nhân hiểu ý, trong lòng biết rõ, rút cuộc vẫn là mẫu tử liên tâm, Liễu thị mới là mẹ ruột của hắn, đứa cháu này xem ra là không thể nào đem tâm hướng tới chính mình rồi.

Trong tương lai nếu là Mạc Trường Thanh có mệnh hệ gì, bản thân bà không có nơi dựa vào, chỉ sợ sau này trong phủ là thiên hạ của Liễu thị!

Lão phu nhân tức giận: "Diệc Sâm, ngươi tranh thủ thời gian đi xem mẹ của ngươi đi, ta thấy ngươi tuổi còn nhỏ mà đã sớm than thở rồi."

Bà lập tức bỏ tay ra, không chịu để cho Mạc Diệc Sâm dìu nữa.

Mạc Diệc Sâm giờ phút này đang lo lắng cho mẫu thân, cũng không có tâm tình chú ý đến thái độ Lão phu nhân, liền qua nâng đỡ Liễu thị đang lung lay sắp ngã.

Lão phu nhân thấy thế, lạnh lùng nói với Mạc Trường Thanh "Đứa con trai này của ngươi vẫn là rất hiếu thuận."

Mạc Trường Thanh chỉ có thể thừa dịp, những thứ khác nửa câu cũng nói không nên lời.

Lão phu nhân một đường đi tới, Bà đã nhìn thấy cô nương đang đứng phía sau mọi người Mạc Khanh Khanh, thấy nàng cúi đầu xoay người, dĩ nhiên là đặc biệt cung kính, thầm nghĩ, tam nha đầu luôn được Liễu thị phóng túng mất hết tôn ti, như thế nào hôm nay lại hiếu chuyện rồi?

Sau đó, bà liền phát hiện Mạc Diệc Phong hơi hơi ngẩng đầu lên, trộm nhìn mình, về mặt tôn kính hướng tới mình!

Lão phu nhân nhăn châu xoay động, lập tức trong lòng thông suốt.

Liễu thị nhi tử của ngươi ta không dám muốn, thế nhưng là ta còn có một cháu trai khác !

"Diệc Phong, mau tới đây, để ta xem con thật kỹ nào "

"Tổ mẫu! Diệc Phong cứ tưởng người đã chết rồi!" Mạc Diệc Phong một đường chạy tới, bỏ nhào vào trong lòng Lão phu nhân, đặc biệt thân mật.

Lão phu nhân trong lòng kinh ngạc, đứa cháu trai này luôn luôn là một người trầm mặc ít nói, như thế nào hôm nay lại rất biết nói chuyện? Chẳng lẽ là bị người sai khiến?

Cúi đầu xuống, Bà phát hiện trong mắt Mạc Diệc Phong ẩn chứa nước mắt, có thể thấy được là do kích động mừng rỡ tới cực điểm.

Lão phu nhân tâm lại buông xuống.

Bất quá chỉ là đứa bé mười hai tuổi, đây chỉ là chân tình mà thôi.

"Đi, cùng tổ mẫu cùng đi đi." Lão phu nhân giữ chặt tay Mạc Diệc Phong.

Mạc Diệc Phong thu người lại một chút, dường như lại biến thành đứa bé trầm mặc xấu hổ, vô tình nhưng hữu ý nhìn về phía phương hướng Liễu thị.

Lão phu nhân thấy thế, hừ lạnh một tiếng: "Đi! Có tổ mẫu ở đây, người nào cũng không dám nói gì!" Nàng lại thoáng liếc qua Mạc Trường Thanh.

Mạc Trường Thanh nào dám nghịch ý mẫu thân? Lập tức nghiêm mặt "Diệc Phong, tổ mẫu nói ngươi phải nghe lời!"

Mạc Diệc Phong nghe vậy, lúc này mới dường như là đè nén lấy nội tâm vui sướng, cùng theo Lão phu nhân rời đi.

Mạc Khanh khanh khoe miệng dần cong lên, nhìn qua Mạc Diệc Sâm vẫn đang nhẹ nhàng an ủi Liễu thị.

"Ngươi quả nhiên giỏi tính toán!" sau lưng Mạc Khanh khanh có một giọng nói lạnh như băng.

Mạc Khanh khanh thu hồi nụ cười trên mặt, chậm rãi quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thế Sự Thay Đổi, Tất Cả Đều Không Giống Nhau!

"Ngũ muội, ngươi thật là biết nói đùa. Sao ta không hiểu ngươi đang nói cái gì?" Mạc Khanh Khanh ngạc nhiên nhìn Mạc Linh Linh vẫn như cũ lạnh lùng.

"Nếu không phải do ngươi dạy, Mạc Diệc Phong đầu gối kia sẽ nói ra được những lời như thế?" Mạc Linh Linh cảm thấy những hành động của Mạc Khanh Khanh gần đây càng ngày càng quái dị.

Không chỉ không còn ở trước mặt phu nhân nịnh nọt, mà càng ngày càng thân cận cùng mẹ đẻ và đệ đệ.

"Ngũ muội, lời này của ngươi là ý gì? Chẳng lẽ nói Diệc Phong không nên nhớ Lão phu nhân? Ngươi cảm thấy Lão phu nhân đối với Diệc Phong quan tâm là không đúng? Ngược lại ta nên đi hỏi Vương di nương một chút về vấn đề này, hoặc là... Ta nên trực tiếp đến hỏi Lão phu nhân?" Khóe miệng Mạc Khanh Khanh chứa đựng ý cười, ngữ điệu nhẹ nhàng.

Mạc Linh Linh thật không ngờ, Mạc Khanh Khanh luôn tâm tính cao ngạo lại có thể uy hiếp mình như vậy!

Nàng ta nhất thời bị ghen, nửa ngày cũng không nói được một câu.

"Ngũ muội, ta không giống ngươi thông minh lanh lợi, nhưng cũng biết lời nào nên nói, lời nào không nên nói. Thay vì ở đây nói đến những việc vô nghĩa, chúng ta không phải nên cùng nhau đi thỉnh an Lão phu nhân?" Nói xong, Mạc Khanh Khanh không chút do dự, trực tiếp quay đầu bước đi.

Mạc Linh Linh cắn môi, đột nhiên cảm thấy mình bị dồn ép ở thế hạ phong.

Với tư cách thứ nữ, nàng ta ngày thường tuy luôn là bộ dáng lãnh diễm cao quý, thế nhưng cũng không hẳn không có tâm tranh giành với Mạc Khanh Khanh.

Nhưng mà nàng ta luôn xem thường đám người Mạc Khanh Khanh cùng Mạc Diễm Diễm, trước mặt Liễu thị thì hết sức nịnh hót bộ dạng hèn mọn, cảm

thấy các nàng chỉ là tên ăn mày tùy tiện.

Thế nhưng hôm nay, Mạc Khanh Khanh bỗng nhiên thoát ly đội ngũ, không hề phụ thuộc vào Liễu thị, hết lần này đến lần khác sống càng tự tại.

Mạc Linh Linh đột nhiên thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Dựa vào cái gì đều là thứ nữ, ngay từ đầu Mạc Khanh Khanh được Liễu thị coi trọng, mọi thứ đều so với với người khác cao hơn một bậc, nay nàng ta không muốn tiếp tục luồn cúi, có thể dễ dàng thực hiện?

Mà nàng tài hoa kiêu ngạo, mà lại phải tiếp tục chịu đựng cuộc sống không có tự do như vậy?

"Linh Linh, ngươi còn chờ cái gì nữa? Đi nhanh đi, Lão phu nhân đang chờ đấy." Mạc Băng Băng chứng kiến bảo muội đứng tại chỗ ngăn người, vội vàng gọi nàng ta.

Mạc Linh Linh nghe vậy, hoàn hồn, vội vàng surar sang lại xiêm y, bước nhanh đến.

Đến khi tỷ muội các nàng vội vàng đuổi đến Thọ Hi đường nơi ở của Lão phu nhân, bên trong sướm đã oanh oanh yến yến, vui vẻ không ngừng.

Mà người đang ngồi bên cạnh Lão phu nhân, vẻ mặt ngượng ngùng không dám lên tiếng chẳng phải là thứ đệ Mạc Diệc Phong sao?

Mạc Băng Băng cùng Mạc Linh Linh đồng thời nhếch miệng khinh thường.

Nhưng mà khi đến bên cạnh Lão phu nhân, lại cùng nhau đem dáng vẻ tuổi cười dán lên mặt.

Hai người dựa theo thứ tự ngồi dưới tay Mạc Khanh Khanh.

Giờ phút này, ngoại trừ Lục tiểu thư bị cảm tức ra ngoài, tất cả cháu nội đều ở nơi này.

Mạc Băng Băng vừa liếc mắt, liền phát hiện trong đại sảnh thiếu đi hai người —— phu nhân Liễu thị cùng Đại thiếu gia Mạc Diệc Sâm đều không có ở đây!

Xem ra phu nhân rốt cuộc cũng không chịu được không khí, thời điểm này nhất định là cáo ốm né tránh.

Mấy vị tiểu thư ở cùng một chỗ nịnh nọt Lão phu nhân, từ ngữ lấy lòng bình thường không thấy đều nhô ra, Lão phu nhân tự nhiên là mở cờ trong bụng.

Mạc Khanh Khanh ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, thầm nghĩ, quả nhiên thế sự thay đổi, hết thấy đều không giống nhau.

Kiếp trước, Lão phu nhân cũng về Mạc phủ, đương nhiên là bởi vì trong phủ xảy ra sự việc vui cực kì lớn. Nhưng trong lúc Liễu thị phong quang đắc ý, Lão phu nhân bắt quả là an phận ở một góc, không phải là cô độc tịch mịch, thế nhưng làm gì có nhiều người tận lực đến nịnh nọt?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhảy Ra Một Đứa Con Rể!

Mạc Khanh Khanh chợt nhớ tới kiếp trước, sau khi lão phu nhân trở về không phải chỉ có một mình, hôm nay sao không thấy bóng dáng vị kia?

Nghi ngờ của nàng rất nhanh có đáp án, chỉ sau ba ngày, trong phủ truyền đến tin tức, Lão phu nhân ở đâu lôi ra một vị con rể.

"Con rể?" Hồng Tiêu một bên giúp đỡ Mạc Khanh Khanh mặc quần áo, một bên khó hiểu.

Mạc Khanh Khanh nhếch môi không nói.

Nàng day day trán, hôm qua lại không có giấc ngủ ngon.

Không biết tại sao, luôn nằm mơ thấy thê thân của kiếp trước, hơn nữa kì quái là, nàng mơ hồ nhớ rõ trước khi chết đã từng thấy qua một người, vậy mà bây giờ vô luận thế nào cũng nghĩ không ra.

Sự tình kiếp trước như rõ ràng ngay trước mắt, vậy mà hết lần này đến lần khác như bị thiếu hụt chỗ nào đó, có một số việc không thể liên hệ rõ ràng được.

Rốt cuộc là thiếu đi cái gì?

"Tiểu thư, viện chúng ta từ khi Lục Hồng rời đi, cũng chỉ có một nha hoàn nhị đẳng, quả thật có chút không thích hợp. Nếu không người nhìn xem một chút mấy tiểu nha đầu đề bạt một cái lên?"

Hồng Tiêu chải đầu cho Mạc Khanh Khanh dường như không phát hiện tiểu thư nhà mình kỳ quái.

Nội tâm Mạc Khanh Khanh cảm thán, Hồng Tiêu quả thật rất thận trọng. Chuyện này, kỳ thật là đã rõ như ban ngày. Chẳng qua gần đây nàng bề bộn nhiều việc, liền quên mất.

Hồng Tiêu mặc dù trung thành —— đây là kết quả dự đoán từ kiếp trước, nhưng cũng không phải ba đầu sáu tay, một viện lớn như vậy cũng chỉ có mình nàng ta chăm nom, quả thật có chút ép buộc.

Nhưng mà thời điểm ở kiếp trước, Mạc Khanh Khanh chỉ lo "tranh thủ" hạnh phúc của riêng mình, đối với những hạ nhân trong sân không có quá mức lưu ý —— nếu không cũng sẽ không để Lục Hồng khinh bỉ người khác ở bên người lâu như thế —— hiện tại trong chót lát đi đâu tìm được người?

Mạc Khanh Khanh nhui mày: "Như vậy đi, người xem trước, đưa hai tam đẳng nha hoàn lên, dù sao tổng viện chúng ta cũng không có tam đẳng. Đúng rồi, lựa chọn thêm một ít nha hoàn vậy trước, thường ngày an phận chút, trước hết phải trung hậu hiền lành."

Đến bây giờ, nàng đã hiểu rõ, nha hoàng trung tâm trọng yếu thế nào, về phần năng lực cùng thủ đoạn, đều có thể chậm rãi bồi dưỡng.

Những ngày này, Mạc Khanh Khanh mỗi ngày đều đứng giờ qua việc Lão phu nhân vẫn an, không thiếu một ngày. Lão phu nhân thứ nhất là nhìn trên phân lượng của Mạc Diệc Phong cũng muốn gắn sát cùng tỷ tỷ ruột của hắn, thứ hai là vì Mạc Khanh Khanh gián tiếp làm cho Liễu thị bớt cao ngạo, nên đối với nàng đặc biệt thêm thân cận.

Ma ma họ Trần luôn đi theo bên người Lão phu nhân, quả là người hiểu chuyện, vừa thấy Mạc Khanh Khanh đến, lập tức thân mật nói: "Tam tiểu thư đã đến? Người bình thường đều đến sớm nhất đấy, trách không được Lão phu nhân thương người."

Mạc Khanh Khanh cười cười, cầm chặt tay Trần ma ma, vòng ngọc trên tay nàng cứ như vậy trượt sang tay bà ta.

"Ta tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, về sau còn phải nhờ ma ma chỉ điểm. Trong tay ta không có vật gì tốt, ma ma đừng ghét bỏ."

Mắt Trần ma ma khẽ liếc, liền biết được vòng tay này là đồ tốt, đáng giá không ít bạc đấu, nội tâm liền vui vẻ, lập tức ân cần xốc rèm, mời Mạc Khanh Khanh đi vào.

Lão phu nhân vừa thấy Mạc Khanh Khanh đến, liền cười nói: "Mau tới đây, gấp biểu cô của con một chút."

Mạc Khanh Khanh vừa nhắc mắt, liền nhìn thấy bên người Lão phu nhân quả nhiên ngồi một tiểu mỹ nhân bộ dáng đoan trang.

Tuổi nàng khoảng chừng hai mươi chín, tướng mạo có chút thanh tú. Một đôi lông mày như khói, đôi mắt kín đáo, dáng người như dương liễu uyển chuyển mềm mại.

Nàng chải một búi tóc đào tâm tinh xảo, lại cố ý đánh rơi vài sợi tóc, lộ ra thần thái khác biệt. Trên đầu chỉ có hai cây trâm tổ ngân trâm trổ hoa điều, lại bất đồng. Phối hợp với chiếc áo vàng nhạt mềm mại, quả thật như đào hoa ngênh xuân làm cho lòng người cảm thấy sáng khoái.

"Ai ôi!!! Đây là tiên nữ ở đâu tới vậy? Cháu thật sự bị hoa mắt rồi." Mạc Khanh Khanh cố ý khoa trương cười nói.

Lão phu nhân nghe thấy lời này, nội tâm liền vui vẻ một trận, cười bảo: "Đây là biểu cô của con, chính là con gái của đệ đệ đã mất của ta." Nói đến đây, Lão phu nhân cùng mỹ nhân kia đều có chút đau thương.

Đệ đệ của Lão phu nhân chỉ là một thiếu gia ăn chơi trát tán, trước kia đều do Lão phu nhân hao phí tâm sức khuyên nhủ, tiếp tế tiền bạc. Không biết tại sao vị kia chỉ là một tên bất tài vô dụng, cuối cùng bởi vì tử sắc quá độ cứ như vậy mất đi.

Vì vậy chỉ còn lại một đứa con gái như hoa như ngọc —— Phùng Thiên Nhi.

"Biểu cô!" Mạc Khanh Khanh thân mật gọi nàng ta.

Phùng Thiên Nhi thấy Mạc Khanh Khanh cũng mười bốn tuổi rồi, bị nàng ta kêu một tiếng biểu cô liền có chút xấu hổ.

Thế nhưng Mạc Khanh Khanh vô cùng tự nhiên lôi kéo Phùng Thiên Nhi thăm hỏi, lập tức liền quen thuộc.

"Phu nhân đã tới!"

Sau tiếng bẩm báo, ba người trong phòng liền dừng lại một chút.

Trong lòng Mạc Khanh Khanh không khỏi bội phục Liễu thị. Không đến mấy ngày, Liễu thị giống như đã suy nghĩ thông suốt, mỗi ngày đều bình tĩnh, đến vẫn an Lão phu nhân.

Tuy rằng Lão phu nhân không cho sắc mặt tốt, thế nhưng lại khiến Mạc Trường Thanh hòa hoãn đi rất nhiều.

Quả nhiên, Liễu thị này không dễ đối phó!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Nước Phù Sa Không Chảy Ruộng Người Ngoài

Liễu thị trên mặt vốn đang cố gấn ra vẻ tươi cười, thế nhưng nhìn thấy Phùng Thiển Nhi bày ra gương mặt trương thiên kiều bá mị, rút cuộc cũng không thể duy trì nụ cười.

"Lão phu nhân, vị này, vị này chính là..." Liễu thị ngử khí bất thiện.

Lão phu nhân thân nhiên nói: "Đây con gái của đệ đệ ta, Thiển Nhi, chính là biểu muội của các ngươi, nàng đến đây thăm ta."

Liễu thị nghe xong, trong nội tâm mang theo ba phần khinh thường, nói cái gì đến thăm Lão phu nhân, chỉ sợ căn bản chính là đến đây tìm nơi nương tựa.

Đã như vậy, lại còn giả bộ cao quý?

Mạc Khanh khanh nhìn thấy Liễu thị lộ rõ nét mặt khinh thường, thâm nghĩ, trong lòng Liễu thị quả nhiên không thích Phùng Thiển Thiển.

Về phần cuối cùng nguyên nhân là gì, chỉ sợ người ngoài sẽ không biết được.

Thời điểm này kiếp trước, Liễu thị tìm đủ mọi cách để đem Phùng Thiển Thiển gả nhanh ra ngoài.

"Chị dâu!" Phùng Thiển Thiển cung kính bước tới ra lễ với Liễu thị. Theo lẽ, nàng cùng Liễu thị coi như là cùng thế hệ, cũng không cần làm lễ như vậy. Thế nhưng nàng đã không còn phụ mẫu, lại muốn đến Mạc phủ nương nhờ, ngoại trừ phải nịnh nọt Lão phu nhân, hiển nhiên cũng không thể cùng Liễu thị đối địch.

Tuy rằng nàng trước khi đến đã biết rõ, Liễu thị hôm nay đã không còn quyền lực trong phủ, thế nhưng Lão phu nhân dù sao cũng đã lớn tuổi, có rất nhiều việc vất vả có thể tự mình làm lấy. Vì vậy trên thực tế, Mạc Trường Thanh mời Lão phu nhân về, cũng bất quá là vì ngăn cản Liễu thị, làm cho nàng không nên quá phận không biết kiêng nể gì mà thôi.

Thế nhưng không ngờ tới, Liễu thị thân nhiên đứng thẳng lưng nhận cái lễ này.

Việc này, Lão phu nhân có thể không thích.

Liễu thị đến thời điểm này, vẫn còn tỏ ra kiêu ngạo như vậy?

"Liễu thị, biểu muội ngươi muốn ở lại nhà chúng ta ít lâu, ngươi nhanh chóng đem Phúc quang vinh đường chỉnh đốn lại đi. Sau đó lại tìm tám mươi cây tơ lụa, cho Thiển Nhi may hơn mười kiện quần áo mới." Lão phu nhân cố ý nói ra.

Liễu thị nghe xong lời này, lập tức tức giận đến ngả ngửa.

Phúc quang vinh đường?

Đây chính là nơi trong phủ gần nhất với Thọ hi đường của Lão phu nhân, Phúc quang vinh đường, nằm ở vị trí tốt nhất, trang trí xa hoa nhất phủ, Thiển Nhi chỉ là một cô nương mồ côi tìm đến đây nương nhờ dựa vào cái gì ở chỗ như thế?

Lại còn tám mươi cây tơ lụa, hơn mười kiện xiêm y?

Lão phu nhân xem ra là già nên hồ đồ rồi đi?

Liễu thị vốn định nhin một chút, ít nhất không nên cùng Lão phu nhân tranh chấp ở thời điểm này, thế nhưng tâm cao khí ngạo như nàng, nghe xong Lão phu nhân nói những câu hoang đường, lập tức đem Phùng Thiển Thiển cùng nhà mẹ đẻ của nàng mắng chửi một phen trong đầu.

"Lão phu nhân, việc này dường như không thích hợp. Biểu muội vừa mới đoạn tang, lại ở địa phương hoa lệ như vậy, chỉ sợ là sẽ làm cho người khác chỉ trích." Liễu thị nhìn thấy Phùng Thiển Thiển sắc mặt trắng nhợt, tựa hồ vẫn ngại chưa đủ, lại thêm một câu: "Biểu muội hôm nay ăn mặc kiêu diễm như thế, thật là làm cho người khác hâm mộ."

Phùng Thiển Thiển chính là có ngốc, cũng biết Liễu thị châm chọc phụ thân nàng vừa mới mất, nàng lại trang điểm xinh đẹp đi khắp nơi, rõ ràng chính là bắt hiếu!

Lão phu nhân nghe xong lời này cũng hiểu được, bây giờ bà nhìn Phùng Thiển Thiển thân bạn xiêm y sắc sỡ đột nhiên có chút chướng mắt rồi.

Phùng Thiển Nhi lập tức luống cuống, việc này phải làm như thế nào cho phải?

"Phu nhân nhất định là đã hiểu lầm. Ta nghĩ biểu cô cô làm như vậy, nhất định không phải là bởi vì đã quên cậu công, mà là vì sợ bản thân một thân đồ trắng đến thăm Lão phu nhân, sẽ mang điềm xấu! Cái này chính là tấm lòng của biểu cô cô."

Mạc Khanh khanh vừa cười nói ra, trong nháy mắt đã giúp Phùng Thiển Thiển giải vây.

Phùng Thiển Nhi cảm kích nhìn Mạc Khanh khanh.

Mạc Khanh khanh thăm nghĩ trong lòng có biểu cô cô xinh đẹp như vậy ở lại Mạc phủ, nàng làm sao lại để ngoại nhân như nàng ta ở lại không công được?

Bởi vì nước phù sa không chảy ruộng người ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Người Như Vậy Làm Sao Có Thể Gả?

Liễu thị giận dữ tròn mắt nhìn Mạc Khanh Khanh, càng ngày Mạc Khanh Khanh kia lại càng xem không vừa mắt

Bà vừa định lên tiếng trách cứ thì bên ngoài truyền đến tiếng người, thì ra là những tiểu thư khác trong nhà đến thỉnh an Lão phu nhân.

Liễu thị dâu gì cũng là phu nhân, chung quy cũng không nên trước mặt các tiểu bối mà cố trách cứ một người họ hàng xa không nơi nương tựa như vậy, vì vậy bà đành nhẫn nhịn ngồi xuống, không nói thêm gì nữa

Phùng Thiển Nhi coi như là đã tránh được một kiếp, bây giờ nàng hiểu rõ "Chị dâu" này nàng không thể nào nịnh nọt được rồi!

Mấy vị tiểu thư sau khi đi vào, tự nhiên cũng sẽ cùng Phùng Thiển Nhi làm quen, nhưng mà thái độ của mấy nàng rõ ràng không thân thiết bằng Mạc Khanh khanh——hiển nhiên các nàng đều cho rằng Phùng Thiển Nhi vừa không có tiền lại chẳng còn người thân, căn bản cũng không cần phải giao hảo làm gì!

Bởi vì như thế, càng làm cho việc Mạc Khanh Khanh trước đây chân thành thân thiết lại càng đáng quý hơn

Những ngày tiếp theo, Mạc Khanh Khanh mỗi lần đến thỉnh an Lão phu nhân đều cùng Phùng Thiển Nhi gặp nhau, giữa hai người trò chuyện thân cận không ít.

Biểu cô, nghe Lão phu nhân nói công phu may vá người là tuyệt nhất, cô có thể đến chỗ ta ngồi chơi, thuận tiện giúp ta chỉ điểm một chút hay không?

Phùng Thiển Nhi ngẩng đầu nhìn Mạc Khanh khanh, phát hiện nàng hôm nay mặc một bộ thêu đặc biệt tinh xảo Tề ngực váy ngắn, bên ngoài khoác một cái áo nửa cánh tay bảy màu, trên đầu đeo trâm cài trăn quý, đúng là phú quý thanh lệ, đặc biệt xinh đẹp.

Lại nhìn đến trên người mình ăn mặc chỉ là áo xuân bình thường, trên đầu cũng không có món trang sức nào ra hồn, Phùng Thiển Nhi đột nhiên có chút tự ti mặc cảm.

Mạc Khanh khanh không chờ Phùng Thiển Nhi kịp phản ứng, liền lôi kéo nàng một đường đến Hoa Lan uyển

Hoa lan uyển vốn là một nơi xinh đẹp trong phủ, đến cả đường đi cũng được trang trí tinh xảo. Lúc trước Liễu thị vì biểu hiện đối với Mạc Khanh khanh coi trọng và cũng để cho những tiểu thư khác trong nhà ganh ghét với Mạc Khanh khanh, cố ý chọn cho nàng nơi ở này.

Thế nhưng là giờ phút trong mắt Phùng Thiển Nhi chỉ nhìn thấy khắp nơi đều là đồ vật tinh xảo phú quý.

Trên kệ đều là bình hoa sứ trắng tinh xảo, trên tường lại treo tranh chữ quý hiếm, hương được làm từ đồng xanh ngay cả bình phong cũng được làm bằng gỗ tử đàn

Thật không ngờ, trong phủ Thừa tướng chỉ là một thứ nữ lại có thể phú quý kinh người như thế. Liễu thị lại là chính thất phu nhân không biết nào vinh hoa phú quý lại đến bậc này

Phùng Thiển Nhi lần đầu vào một nơi phú quý bậc này, tâm thần cũng có chút bất định.

Biểu cô, người xem chỗ này ta thù như thế nào là phù hợp? Mạc Khanh khanh thấy Phùng Thiển Nhi ánh mắt loạn lên, trong lòng mừng thầm.

A, a, người làm rất khá, so với ta thù tốt hơn nhiều

Phùng Thiển Nhi nói qua loa cho có, chứ trong tâm của nàng bây giờ chỉ nhớ đến cả phòng bảo bối kia thôi

Biểu cô, người biết không, ta và người mới quen mà như đã thân, trong tâm ta rất thích người, ta cảm thấy người nếu có thể cả đời lưu lại trong phủ thì thật tốt!. Mạc Khanh khanh than thở.

Hồng Tiêu ở cạnh bên nở nụ cười “Tiểu Thư thật biết trêu người, biểu cô của người lớn lên thật xinh đẹp, hẳn nhiên là sẽ có người muốn thành thân với nàng, làm sao có thể lưu lại đây với người được?”

Phùng Thiển Nhi nghe xong, trên mặt ửng đỏ khẽ cúi đầu

Mạc Khanh khanh thấy thế, liền trêu ghẹo: "Chẳng lẽ Lão phu nhân thật sự làm mai cho ngài rồi hả?"

Phùng Thiển Nhi tuy rằng ngượng ngùng, nhưng là con gái vẫn muốn chia sẻ chuyện khuê mật với nhau. Trong Phủ này cũng chỉ có Mạc Khanh khanh nguyện ý cùng nàng chia sẻ tâm sự.

"Ừ, đúng là như thế. Chị dâu giúp ta nói chuyện với hai nhà." Phùng Thiển Nhi nhỏ giọng nói ra.

Mạc Khanh khanh vội vàng hỏi nói: "Nhanh nói cho ta nghe một chút, ta tuy rằng không thể đi ra ngoài, thế nhưng là tốt xấu gì cũng ở trong kinh thành nhiều năm, ta có thể nhờ Diệc Phong giúp đỡ người hỏi thăm một chút."

Phùng Thiển Nhi nghe xong lời này, trầm nghĩ, nếu là thật có thể tìm hiểu một chút cũng tốt. Nàng có thể quyết định rút cuộc gả cho nhà nào tốt hơn.

Nàng cố nén ngượng ngùng nói ra: "Một nhà là con vợ kế của hộ bộ Thị Lang Mã gia, còn một nhà là con trai trưởng của Thái y viện Trần ngự y."

Mạc Khanh khanh nghe xong, nụ cười trên mặt liền ngừng lại, nhìn Phùng Thiển Nhi muốn nói lại thôi.

Một bên Hồng Tiêu không kìm nén được, cả kinh nói: "Người như vậy làm sao có thể gả!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phụ Thân, Vị Đây Là Biểu Cô!

Nội tâm Phùng Thiển Nhi cả kinh, trầm nghĩ, Hộ bộ thị lang mặc dù là con vợ kế, nhưng tốt xấu gì cũng là tam phẩm thế gia, mà Ngự y của Thái y viện kia tuy rằng chỉ là bát phẩm, nhưng tương lai lại có thể kế thừa gia nghiệp vì là con trai trưởng. Người như vậy nếu không phải dựa trên mặt mũi phủ Thừa tướng, làm sao có thể đến cầu hôn, vì sao nha đầu Hồng Tiêu kia nói không thể gả?

Nàng vội vàng hỏi: "Lời này là có ý gì?"

"Đây là Hồng Tiêu nói bậy. Tục ngữ bảo thà rằng hủy đi mười cái miếu, cũng không hủy một mối lương duyên. Con tuổi còn nhỏ, người đừng hời hợt." Mạc Khanh Khanh thật khó xử.

"Tam tiểu thư, người nếu thật lòng đối xử tốt với ta, nên nói thật cho ta biết! Ta tuyệt đối không trách người!" Phùng Thiển Nhi càng nghe càng cảm thấy không đúng.

Mạc Khanh Khanh nghe vậy liền liếc mắt nhìn Hồng Tiêu, ý bảo nàng nói tiếp.

"Trong kinh hành người nào không biết, vị thiếu gia nhà kia là một người què, tâm tính lại tầm hoa văn liễu, là một công tử vô cùng phóng đảng! Tuy rằng không thể so sánh với thế tử Tạ An Nhiên của An Bình hầu phủ, thế nhưng đó là bởi vì dung mạo tuấn tú không bằng người ta! Về Trần thiếu gia, căn bản là một con ma ốm, đoán chừng có thể sống qua năm không cũng không biết!" Hồng Tiêu có chút khoa trương nói.

Phùng Thiển Nhi sắc mặt trắng bệch! Trách không được!

Trách không được chị dâu vô cùng hào hứng nói đến hai cửa đến cầu hôn!

Phùng Thiển Nhi còn cho rằng Liễu thị đột nhiên nổi lên thiện tâm, giúp đỡ nàng tìm được hai gia đình trong sạch!

Đáng tiếc Lão phu nhân ly khai kinh thành đã lâu, dĩ nhiên không biết được những bí mật này, còn giúp nàng cảm tạ Liễu thị kia cả một buổi!

Thật sự rất đáng giận!

Thật sự rất tức giận!

"Biểu cô, người đừng nóng giận. Ta xem chừng phu nhân cũng không biết rõ nội tình, cho nên mới không cẩn thận suy nghĩ thấu đáo." Mạc Khanh Khanh lên tiếng an ủi.

Không biết? Không cẩn thận? Nha đầu bên cạnh Mạc Khanh Khanh đều biết rõ sự tình, bà ta là một đương gia phu nhân thấu tình đạt lý thể nhưng không biết? Cái này rõ ràng là muốn chà đạp chính mình!

Nhưng mà Phùng Thiển Nhi vẫn kiên cường cười nói: "Người nói có lý. Hắn là như vậy."

Hai người nhất thời im lặng.

Mạc Khanh Khanh âm thầm nghĩ, bỗng nhiên nghe Hồng Tiêu nhắc đến Tạ An Nhiên, không biết tại sao nội tâm khẽ động. Trong đầu liền hiện lên ánh mắt hoa đào sáng như sao kia.

Nàng lắc đầu, vứt bỏ tạp niệm, trong nội tâm tính toán một chút, liền cười nói: "Biểu cô, nếu không người cùng ta đi thăm Diệc Phong? Người đến đây lâu như vậy, đệ ấy còn chưa đến vẫn an người đấy. Tuy rằng nam nữ khác biệt, nhưng đệ ấy chỉ mới mười hai tuổi, thân cận hơn cũng không sao đâu."

Phùng Thiển Nhi tuy rằng không có tâm tình, nhưng gần đây Lão phu nhân đều nhắc đến Mạc Diệc Phong, hiển nhiên là thập phần yêu thương hắn. Nàng không ngại qua xem hắn một chút.

Nghĩ vậy, Phùng Thiển Nhi gật nhẹ đầu.

Hai người liền dắt tay nhau mang theo Hồng Tiêu hướng viện Thanh Phong đi.

Thời điểm đến cửa viện Thanh Phong, đi trước Phùng Thiển Nhi không để ý liền đập đầu vào ngực một người!

Phùng Thiển Nhi thông suốt liền lập tức đỏ mặt!

Nơi này là nơi tiếp giáp với ngoại viện, mà người này thân hình cao lớn, hiển nhiên là nam tử.

Nàng khẽ nâng đầu, nhìn thấy một vị cực kì anh tuấn đang nhìn mình kỳ quái.

Tuổi hắn ước chừng bốn mươi, da trắng đáng cao, phong độ nhẹ nhàng, mà dung mạo phong độ lại mang ba phần nho nhã.

Không ai khác chính là Mạc Trường Thanh mới từ viện Tranh Phong đi ra.

Nội tâm Mạc Khanh Khanh vỗ tay liên hồi, quả nhiên thời gian thật chuẩn xác.

Mỗi khi đến thời điểm này trong ngày, Mạc Trường Thanh canh giờ này đều khảo sát học vấn của Mạc Diệc Sâm cùng Mạc Diệc Phong!

Thường ngày, ông ta đều không xem trọng Mạc Diệc Phong, nhưng hôm nay có Lão phu nhân đốc thúc, hắn nhất định sẽ đến!

Mạc Khanh Khanh thấy Mạc Trường Thanh ánh mắt không tệ đang nhìn Phùng Thiển Nhi nũng nịu, càng vui vẻ.

Nàng mỉm cười: "Thật trùng hợp, vậy mà chạm mặt phụ thân rồi. Phụ thân, vị này là biểu cô. Người chắc chưa biết đâu."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Có Nên Làm Di Nương Không?

Phùng Thiển Nhi nghe được người đối diện là Mạc Trường Thanh —— vị thừa tướng từ khi khai quốc đến nay được xem là trẻ tuổi nhất, đôi mắt xinh đẹp của nàng càng không không chế được khẽ liếc trộm đánh giá đối phương, ý tứ hàm mộ rất rõ ràng.

"Biểu ca, Thiển nhi thỉnh an huynh." Một tiếng "biểu ca" này tựa như tiếng hoàng anh, mềm dẻo đi vào lòng người. Mạc Trường Thanh cảm giác cả người như muốn say.

Nửa ngày Mạc Trường Thanh mới tỉnh ngộ, che dấu lúng túng ho một tiếng, sau đó mới hướng Mạc Khanh Khanh nói: "Người... người, tại sao cũng đến đây."

"Biểu cô cùng con sang thăm Diệc Phong. Đúng rồi, phụ thân, người tiếp theo cũng đến chỗ Lão phu nhân sao?" Mạc Khanh Khanh tiếp lời thập phần tự nhiên.

"Đúng vậy." Mạc Trường Thanh một bên nói chuyện, một bên nhin không được liếc trộm đánh giá Phùng Thiển Nhi.

Vui vẻ trên mặt Mạc Khanh Khanh càng sâu: "Vậy thì thật tốt, liền làm phiền phụ thân đưa biểu cô đến chỗ Lão phu nhân được không. Con sợ nàng một mình không biết đường liền đi lạc! Người thấy được không?"

Mặt Mạc Trường Thanh đỏ lên một cách khả nghi. Không khỏi ho nhẹ một tiếng, rồi lên tiếng: "Cũng tốt, biểu muội mời." Lấy một tư thế dẫn đường bước ra ngoài.

Phùng Thiển Nhi sớm đã quên mất bản thân phải đi thăm Mạc Diệc Phong, vội vàng đi theo phía sau lưng Mạc Trường Thanh.

Mạc Khanh Khanh nhìn hai bóng người càng lúc càng gần, bên môi cười một tiếng châm chọc.

Liễu thị, tiếp theo người lại có việc phải làm! Mấy ngày tiếp theo, Mạc Trường Thanh thường không tỉnh an sớm như vậy, lại chạy đến chỗ Lão phu nhân.

Mà vị Phùng Thiển Nhi kia mỗi lần đều cùng Mạc Trường Thanh "vô tình chạm mặt".

Hai người đều gọi "biểu muội" "biểu ca" thân mật.

Lão phu nhân sống đến từng tuổi này, tự nhiên không ngốc. Thường xuyên qua lại đương nhiên nhìn được ý tứ con mình.

"Trần ma ma, người xem, Thiển Nhi làm sao thế?" Lão phu nhân thừa dịp Phùng Thiển Nhi không có ở đây, muốn thăm dò ý kiến của nô tài bên người.

Trần ma ma là nha hoàn hồi môn của Lão phu nhân, đi theo bên người Lão phu nhân đã được bốn mươi năm, trước mắt là chủ tớ, nhưng cũng có ba phần tình nghĩa tỷ muội.

Trần ma ma cũng sớm nhìn được ý tứ của Mạc Trường Thanh, vừa đúng lúc Lão phu nhân hỏi tới, thuận tiện nói ra: "Khuê nữ Phùng gia chúng ta, đương nhiên vô cùng tốt, phẩm chất cũng tương mạo trưởng thành có chỗ nào không phải?"

"Ân, người nói không sai. Phùng gia tiểu thư đương nhiên mọi thứ đều tốt. Chung quy vẫn tốt hơn những người khác giả tự cho mình là đúng, bằng mặt không bằng lòng." Lão phu nhân ám chỉ Liễu thị.

Bởi vì bà phát hiện, Liễu thị mấy hôm trước còn hướng mình cung kính, nhưng là bây giờ lại chứng nào tật nấy rồi. Vấn đề là Lão phu nhân cũng đã lớn tuổi, một là tinh lực không đủ, hai là đối với tình hình trong Kinh thành cũng không nắm chắc, rất nhiều chuyện đều không thể không để Liễu thị lo liệu.

Bà là nhất phẩm cáo mệnh, cũng không thể không nể mặt cùng tiểu bọn tiểu bối tranh đoạt quyền lợi, ngược lại tiện nghi cho Liễu thị rồi.

Hôm nay, không bằng, tìm người áp chế kiêu ngạo của Liễu thị!

Huống chi, Mạc Trường Thanh có thân phận cùng địa vị như vậy, dù cho lấy mười hay tám di nương thì thế nào?

Hôm nay chỉ có bốn cái di nương, trong đó lại có ba người xuất thân nha hoàn, một người là ca cơ được đồng liêu tặng. Một người xuất thân đảng hoàng đều không có, nói ra chẳng ra thể thống gì.

Lão phu nhân cũng không phải người có tâm tư quanh co. Bà muốn gì đều liền làm lấy.

Bà nghĩ là làm, gọi Phùng Thiển Nhi qua, rồi nói rõ ý tưởng.

Phùng Thiển Nhi là người thông minh, lập tức sẽ hiểu được tâm tư Lão phu nhân.

Thế nhưng nàng có chút do dự, Mạc phủ phú quý cũng làm nàng hâm mộ, nhưng là người có xuất thân đảng hoàng, lại phải gả cho người khác làm thiếp, cha mẹ dưới tuổi vàng có biết, chỉ sợ sẽ tức giận. Thế nhưng nếu để cho nàng gả cho những thiếu gia ăn chơi hay ma ốm bệnh liên tục làm chính thể, nàng không thể tự chà đạp chính mình. Còn gả cho người bình thường? Nàng sao có thể chịu được mệnh khổ đây?

Trong nội tâm lo lắng một trận, chỉ có thể giả bộ ngưng ngẫm, tìm cơ muốn cân nhắc liền lui ra ngoài.

Trong lòng có tâm sự, lo lắng đi không có mục đích.

"Biểu cô! Biểu cô cô!"

Phùng Thiển Nhi cả buổi mới tỉnh lại, quay đầu liền nhìn thấy Mạc Khanh Khanh dẫn theo Hồng Tiêu cười vui vẻ nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Người Cảm Thấy Thiên Nhi Thế Nào?

Phùng Thiên Nhi vừa nghĩ tới nếu như mình gả cho Mạc Trường Thanh làm thiếp, sẽ biến thành di nương của Mạc Khanh Khanh, trong nội tâm đột nhiên có chút không được tự nhiên.

"Biểu cô, người sao vậy? Như thế nào giống như có tâm sự?" Mạc Khanh Khanh cười hỏi, kì thực nàng đã sớm biết được tin tức từ Trần ma ma nên có ý chờ ở chỗ này.

"Ta...Không có gì, chỉ là trong lòng có chút phiền muộn." Phùng Thiên Nhi không tập trung nói.

Mạc Khanh Khanh kéo tay Phùng Thiên Nhi: "Con cũng đang phiền lòng, đã như vậy, hay là biểu cô cùng con đi dạo một chút?"

Phùng Thiên Nhi thấy vậy, chỉ có thể đáp ứng, qua loa hỏi: "Tam tiểu thư, có cái gì phiền lòng hay sao?"

"Ai...Còn không phải vì bạn khuê mật của con. Cũng vì bản cùng mà vợ chồng trăm mối lo lắng buồn bã!" Mạc Khanh Khanh thở dài.

Lời này quả thật đụng đến tâm sự của Phùng Thiên Nhi, nàng không tự chủ được mà hỏi: "Là thế nào?"

"Biểu cô không phải người ngoài, đừng trách con nói thẳng. Người cũng biết, con là thứ nữ, vị bằng hữu này của con cũng là thứ xuất. Vốn là mẹ cả an bài nàng đến một hộ quan lại làm thiếp, nhưng cũng không tính là ủy khuất nàng. Ai biết nàng lúc ấy lại mẹ luyện một đệ tử bản hàn, muốn gả cho người ta làm chính thê. Mẹ cả nàng sợ người ta chỉ trích là buộc thứ nữ trong nhà đi làm thiếp, nên cũng chỉ có thể theo ý nàng. Ai..." Mạc Khanh Khanh sâu kín thở dài.

Phùng Thiên Nhi cảm thấy đây quả thực giống với tình huống của mình hiện tại: "Người kia sau này thế nào?"

"Làm sao được? Dòng chính trong nhà nàng tự nhiên là an bài một thứ xuất muội muội khác gả đi, vị kia muội muội sinh ra nhi tử, cũng bởi vì tướng mạo đẹp, tính tình ôn nhu, đặc biệt được phu quân sủng ái, mỗi ngày son hào hải vị, tơ lụa gấm vóc, đương nhiên có thể sánh với phu nhân. Mà bạn thân hồ đồ của con, gia cảnh nghèo khổ, muốn cái gì cũng không có, già nua cứ như lão phụ nhân. Phu quân nàng ta lại không thi đỗ lần đầu, cả ngày cùng rượu làm bạn, đời này xem như hủy!" Mạc Khanh Khanh đồng tình tiếc nuối kể xong câu chuyện.

Trong lòng Phùng Thiên Nhi lúc này đã triệt để rối loạn. Nàng không có tâm tư tìm hiểu xem Mạc Khanh Khanh chỉ là một cô nương mười bốn tuổi lại có một khuê mật bằng hữu đã kết hôn như vậy, nàng tập trung tinh thần nghĩ "Nghèo hèn vợ chồng trăm sự buồn bã!"

Nàng vô thức từ biệt Mạc Khanh Khanh, lại trần trọc đến nửa đêm, cuối cùng vẫn chủ động đến chỗ Lão phu nhân gặt đầu!

Ngày thứ hai, lúc tất cả các thứ nữ đến thỉnh an, Lão phu nhân đột nhiên hỏi Liễu thị một câu:

"Con dâu, người cảm thấy Thiên Nhi thế nào?"

Liễu thị sắc mặt lập tức trắng nhợt, lại nhìn Phùng Thiên Nhi đang đỏ mặt, còn có cái gì không rõ?

"Liễu huynh, như thế nào ra ngoài vui chơi lại mặt mày ủ rũ thế này?" Tạ An Nhiên đang ở nơi ăn chơi xa hoa trụy lạc trên mặt cũng mang dáng vẻ công tử ăn chơi một bộ dáng tươi cười, thế nhưng phong thái tao nhã kia, có thể khiến hoa khôi đứng đầu bảng đang bồi rượu bên cạnh xem trọng, tim đập liên hồi.

Hoa khôi kia lại nhìn người bên cạnh, bởi vì uống quá chén Liễu Mộng Sinh đã sớm không còn tỉnh thần, không tự chủ được dịch ra tạo chút khoảng cách, thần nghĩ, vì cái gì đều là công tử trong kinh thành, vị kia cùng vị này căn bản khác nhau một trời một vực!

"Thúy Như, nhanh rót rượu cho bản thiếu gia!" Liễu Mộng Sinh miệng đầy hơi rượu thúc giục, Thúy Như kia chỉ có thể đề xuống chán ghét trong lòng, cười lấy lòng rót rượu.

"Còn không phải bởi vì sự tình của cô cô ta!" Ánh mắt Liễu Mộng Sinh đục ngầu nhìn Tạ An Nhiên đối diện, lại uống một ngụm rượu, lúc này mới than thở.

Tạ An Nhiên nghe lời này liền biết đã nói đến trọng điểm, vội vàng theo câu chuyện: "Ôi!!! tranh thủ thời gian kể cho huynh đệ nghe một chút, cũng giúp người xem xét cặn kẽ!"

Chương 48: Đã Có Hấn Trong Quá Khứ Để Giúp Khanh Khanh

Liễu Mộng Sinh đối với người đặc biệt bạn thân cận cùng mình suốt hai năm Tạ An Nhiên, quả thật là có vài phần hảo cảm. Cũng không phải chỉ vì cả hai đều yêu thích tửu sắc, hơn nữa là bởi vì đối phương xem mình là bằng hữu, chứ không phải một tên ăn chơi thiếu gia có thể lợi dụng.

Chỉ là lời cảm tạ này Liễu Mộng Sinh để trong lòng, không biết An Nhiên khi biết được trên đầu đồ mồ hôi lạnh hay không.

"Ta nghe mẹ ta kể, trong phủ lão thái thái đột nhiên nạp một phòng di nương cho dưỡng ta, hơn nữa còn là một cô nương xuất thân gia thế hoàng cung. Cô cô ta tức giận tới mức mắc bệnh không dậy nổi, đến nay vẫn không chịu uống kính trà của di nương kia." Liễu Mộng Sinh cũng không giấu giếm, nói hết tất cả.

Tạ An Nhiên nhún nhún vai, như thể nào cũng không nhớ ra được, kiếp trước nhạc phụ của mình có nạp thiếp, chẳng lẽ lại là nàng giờ trò quý?

Thế này cũng có thể xem là một phương pháp giải quyết tận gốc

Liễu thị thật sự là bức bối muốn chết

Sở dĩ Liễu thị có thể bày ra tư thái hiền thê lương mẫu, một là vì trong phủ cơ thiếp đều là xuất thân thấp hèn, không thể ảnh hưởng địa vị của bà, hai là trong phủ con cái của thứ xuất bị bà khống chế như là con rối, bình thường không có lực phản kháng. Ngày nay, thứ con gái con vợ kế làm cho bà ấm ức, mà lại còn xuất hiện một thiếp thất có xuất thân hoàng cung, làm sao bà không tức giận đến ngã ngũ?

Tạ An Nhiên nhún nhún vai không được trong lòng khen một câu, quả nhiên là Khanh Khanh của ta, rốt cuộc cũng không có lại để cho ả Liễu thị ác độc chế trụ!

Đã như vậy, hấn dù sao cũng phải qua giúp cho Khanh Khanh một tay, thuận tiện xem trò hay!

Nhưng mà, nghĩ tới đây, hấn lại không thể không cau mày.

Vì sao mọi việc về Khanh Khanh hấn đều nhớ kỹ, chỉ có nàng tại sao lại không nhớ hấn?

"Bị bệnh?" Lão phu nhân cười lạnh. Lý do như vậy chỉ dành để đi lừa gạt kẻ đàn!

Mạc Trường Thanh kỳ thật cũng biết Liễu thị là trong lòng tức giận. Lại nói tiếp, Liễu thị cũng là cùng hấn nhiều năm vợ chồng, cảm tình thủy chung cũng không tệ. Hấn cũng là vì việc này, thủy chung không có chủ động nạp thiếp —— mấy cái thiếp thất không phải là Liễu thị cho, cũng là Lão phu nhân đưa qua, còn lại là đồng liêu tặng. Nói thật, hấn đối với những di nương kia, thật sự cũng không có tình cảm gì.

Thế nhưng bây giờ đây Phùng Thiển Nhi không giống như vậy.

Nàng trẻ tuổi xinh đẹp, lại tinh thông thi từ ca phú, người lại ôn nhu thẹn thùng, so với Liễu thị xuất thân dòng dõi Thái Phó càng giống một tiểu thư khuê các hơn.

Hấn đột nhiên cảm thấy, trên người nàng hấn đã tìm được cảm xúc mạnh mẽ đã lâu không có. Hấn cảm giác mình thật tâm ưa thích Phùng Thiển Nhi "Biểu muội" này!

Có thể là vì như thế, hấn đối với Liễu thị tồn tại ba phần lòng áy náy.

Vì vậy, giờ phút này, hấn vội vàng giúp đỡ Liễu thị che lấp: "Mấy ngày nay nàng cảm thấy không thoải mái, vì vậy nhi tử cũng không có miễn cưỡng nàng tới đây. Tránh để lây bệnh cho người."

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Bệnh này tới thật là đúng lúc! Ta nhắc tới việc cho người nạp thiếp, nàng liền bị bệnh? Chỉ sợ là nàng muốn ta phải nhìn sắc mặt của nàng chăng!"

Đứng ở bên cạnh Lão Phu Nhân là Phùng Thiển Nhi, nàng đã ăn vận theo kiểu của một di nương, giờ phút này hơi úy khuất nhìn Mạc Trường Thanh.

Liễu thị vẫn không chịu uống kính trà của nàng, khiến cho nàng hôm nay không có danh phận, làm cho nàng ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không bằng!

Mạc Trường Thanh vừa nhìn thấy mỹ nhân kia đáng người mảnh mai, tuổi còn trẻ giống như là cành liễu lung lay đáng người, đồng cam cộng khổ lão thê kia cũng bị hấn bỏ qua một bên.

"Đứng, Liễu thị là hồ đồ rồi. Nhi tử sẽ đến xem nàng, lại để cho Trần đại phu đến xem đến cùng bị bệnh gì!" Mạc Trường Thanh chấp tay nói.

"Mà thôi đi. Đại phu kia xem hết vài ngày, cũng không tìm ra nguyên nhân, vẫn là tự ta đi mời đại phu đến xem đi! thôi được, ta liền tự mình đi nhìn xem con dâu ta bệnh nặng như thế nào!" Lão phu nhân được Phùng Thiển Nhi nâng dậy, liền thẳng tắp đi ra ngoài.

Mạc Trường Thanh không còn cách nào, cũng chỉ có thể là đi theo đằng sau.

Một đoàn người đi tới cửa ra vào, vừa đúng lúc đụng phải Mạc Khanh khanh tới đây thỉnh an.

Mạc Khanh khanh nghe xong nơi Lão phu nhân muốn đi, lập tức nói: "Đúng lúc con cũng muốn đi thăm Phu nhân, con cùng với Lão phu nhân đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tại Sao Lại Là Tạ An Nhiên?

Lão phu nhân đương nhiên là không từ chối, bà hiện tại một lòng muốn chọc thủng bộ mặt giả dối của Liễu thị, tự nhiên không ngăn cản nhiều người đến xem trò cười này.

Vì vậy, Mạc Khanh Khanh trao đổi ánh mắt với thăm thăm Thiển Nhi, liền cùng đi phía sau lão phu nhân, Mạc Trường Thanh cùng một đám người hướng đến thùy tường đường.

Một đoàn người đi chưa được mấy bước, liền thấy một nha hoàn dẫn Liễu Mộng Sinh cùng một nam tử thần sắc kiêu căng đi vào hướng nội viện.

Mạc Trường Thanh vốn là chúm chịt Liễu Mộng Sinh, lúc này lại thấy hắn mang theo một nam tử đi về phía nội viện, sự việc đột ngột này, nữ nhi cùng ai tiếp đều tránh không kịp, thực là không ra thế thống gì.

Ông cau mày quát lớn: "Láo xược! Mộng Sinh, người là điên rồi à? Ban ngày ban mặt dẫn nam tử xa lạ tiến vào nội viện là ý gì?"

Nam tử trẻ tuổi lạnh lùng nói ra: "Liễu huynh, dưỡng người tuy là thừa tướng, cũng trở nên vô lễ như thế? Chẳng lẽ xem tại hạ là đáng đồ tử?" Nói xong liền quay người bước đi.

Liễu Mộng Sinh vội vàng đem người giữ chặt, vừa cười vừa nói: "Chu huynh đừng vội! Dưỡng là không biết thân phận của người!"

Hắn hướng Mạc Trường Thanh giải thích vội vàng: "Dưỡng hiểu lầm rồi! Vị này là hạnh thánh thủ đang nổi tiếng trong kinh thành, Chu Thành An!"

Chu Thành An?

Mạc Trường Thanh cùng Mạc Khanh Khanh trong nội tâm đều không tự chủ được khẽ động.

Mạc Trường Thanh cũng biết người này tuần tú, tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng một thân y thuật cao minh, gần đây lại có thể cùng Phụng Quân lão đại nhân phân cao thấp.

Một nhân vật khó thể chạm đến như hắn, là sao có thể đến phủ của mình?

Liễu Mộng Sinh vừa cười vừa giới thiệu: "Đây là An Nhiên biết cô khó thở công tâm ngã bệnh, cho nên cố ý giới thiệu cho con, con vội dẫn đến xem bệnh cho cô cô đây."

"An Nhiên? Người nói là An Bình Hầu thế tử Tạ An Nhiên?" Mạc Trường Thanh hỏi.

"Đúng là, là hắn! Vị Chu huynh này thường xuyên bận rộn, vài ngày nữa sẽ vào cung làm thái y, hôm nay là rút chút thời gian đến đây." Liễu Mộng Sinh đắc ý lớn tiếng nói.

Lão phu nhân đang lo lắng không ai giúp mình xem bệnh của Liễu thị, lại nghe được đây là một vị y thuật cao minh, mặc dù là do cháu bên nhà Liễu thị mang đến, nhưng nhìn bộ dáng cũng là một người ngay thẳng, cũng không phản đối, vui vẻ nhận lời để cho đôi phượng cùng theo đến xem bệnh.

Dù sao bà cũng nhờ người khác tìm một danh y ở Kinh Thành, đến trong phủ chờ đợi! Nếu người họ Chu này cố ý che chở Liễu thị, bà vừa vặn tìm được người có thể vạch trần, đến lúc đó Liễu thị lại có thêm một tội danh!

"Đi thôi! Đừng chậm trễ. Miễn cho bệnh tình cô của người thêm nghiêm trọng!" Lão phu nhân cười lạnh nói.

Nói xong liền dẫn đầu đi trước, Phùng Thiển Nhi đỡ tay bà bước đi.

Mọi người tự nhiên theo thứ tự đi phía sau.

Chu Thành An tuy không cam lòng nhìn thái độ nhà giàu mới nổi của mọi người trong tương phủ, nhưng vì được Tạ An Nhiên nhờ cậy, cũng chỉ có thể nén tính tình theo sau.

Duy chỉ có Mạc Khanh Khanh đi cuối cùng, trong đầu hiện lên một tia nghi hoặc.

Tại sao lại là hắn?

An Bình Hầu thế tử?

Tạ An Nhiên?

Nàng đột nhiên cảm thấy mọi thứ dường như rất quen thuộc, thế nhưng lại không nghĩ ra được chút manh mối nào.

Nàng biết vị Chu Thành An này trong tương lai chính là đệ nhất danh y cả nước!

Thế nhưng thời điểm này, hắn có lẽ còn ở một thị trấn nhỏ ở Giang Nam không có tiếng tăm, làm sao đến kinh thành, còn có thanh danh được lan truyền rộng rãi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Giả Bệnh Không Dễ Dàng

Thời điểm mọi người đi đến Thụy Tường đường, Lão phu nhân cũng không nhiều lời, người không có đi vào ngay, mà để cho Trần ma ma dẫn Chu Thành An đi vào trước bắt mạch, rồi lại tìm cơ để Liễu Mộng Sinh cũng ở lại bên ngoài.

Chỉ trong chốc lát, đã nhìn thấy Chu Thành an mặt lạnh đi ra. Hắn hành lễ với Lão phu nhân rồi nói: "Lão phu nhân, vãn bối vô năng, xem không ra bệnh của vị phu nhân!"

Lão phu nhân có ý hỏi: "Ngươi nói như vậy là thế nào? Chẳng lẽ con dâu ta có bệnh gì bất trị?"

Chu Thành an cười lạnh: "Không có bệnh ta làm sao xem bệnh như thế nào? Vị phu nhân này thân thể khỏe mạnh, chẳng qua là tâm tư khó chịu, tích tụ tại tâm mới sinh ra bệnh như vậy. Theo tại hạ, chỉ cần phu nhân thoải mái, buông lỏng tinh thần bệnh sẽ tự khỏi! Tại hạ cáo từ!" Nói xong phẩy tay áo bỏ đi!

Liễu Mộng Sinh thấy thế, biết được cô của mình hẳn là không có bệnh. Trong lòng của hắn lộp bộp một cái, chẳng lẽ cô cô lần này cô là giả bộ bệnh, mượn cơ hội gây khó cho dượng?

Hắn nhìn thoáng qua Mạc Trường Thanh trở sắc mặt nên xanh mét, lập tức biết mình lại làm hư chuyện rồi!

"Chu huynh, ngươi đừng có buồn bực mà!" lòng bàn chân hắn như bôi mỡ, giả vờ đuổi theo Chu Thành An đi.

Lập tức sắc mặt Lão phu nhân trở nên khó chịu, bà đứng dậy, nhìn Mạc Trường Thanh nói: "Ta quả thực là phải xem cho kỹ người con dâu tâm tư quá nặng này!"

Mạc Trường Thanh theo Lão phu nhân đi vào, nhưng lại nhìn thấy Liễu thị vẻ mặt trắng bệch, hơi thở mệt nhọc dựa vào giường, đầu tóc chỉnh tề hằng ngày nay cũng có ba phần rối loạn, cả người thân thể suy kiệt

Thấy tình cảnh này, Mạc Trường Thanh cảm thấy Liễu thị thật sự bị bệnh. Chẳng lẽ vừa rồi Chu Thành An kia y thuật không tinh, lại đi nói hươu nói vượn?

Liễu thị trông thấy Lão phu nhân tiến đến, cố gắng đứng dậy hành lễ, nhưng lại lập tức ho khan liên tục, khiến Mạc Trường Thanh lộ ra vài phần đau lòng.

Lão phu nhân thấy thế, hừ lạnh một tiếng: "Không cần đa lễ. Thân thể ngươi mệt mỏi, không cần cố gắng hành lễ với ta." Nói xong bà bước đến ngồi vào ghế bành

Mạc Khanh khanh nhìn thoáng qua Mạc Kiều Kiều cung kính canh giữ ở bên cạnh Liễu thị, cầm trong tay một chén thuốc màu đen.

Mạc Kiều Kiều đáng lẽ ra vẫn còn bị cấm ra khỏi phòng, nhưng lại mượn cơ Liễu Thị bị bệnh, nói là muốn tự mình chăm sóc chăm sóc cho bà, nên mới được thả ra sớm như vậy

Mạc Khanh khanh vừa cười vừa nói: "Phu nhân, người không cần phải lo lắng. Vừa rồi Chu đại phu có nói, người không có bệnh gì nặng, chỉ cần thoải mái, buông lỏng tinh thần, sẽ không trị mà khỏe hơn đây. Chu đại phu là danh y nổi tiếng nhất Kinh Thành hiện nay. Lời ngài ấy nói nhất định là không có sai bao giờ. Mấy ngày nay Lục muội lại tự mình ngày đêm hầu hạ ngài, không thể yên ổn nghỉ ngơi, người chắc chắn sẽ mau khỏi bệnh thôi."

Gương mặt Liễu thị lập tức cứng đờ, thân thể giống như trúng phải một cái tát vang dội!

Vừa rồi bà đã hỏi rõ ràng, vị đại phu kia là do cháu bà rước tới, tại sao lại có thể không biết chuyện mà nói ra như vậy?

Liễu thị trong nội tâm thầm nghĩ Liễu Mộng Sinh thành sự không có bại sự có dư.

Bà chỉ có thể là cố gắng vừa cười vừa nói: "Làm phiền Lão phu nhân đã đến thăm."

"Quả là như vậy. Hôm nay con dâu ta bị bệnh, ta phải tự mình qua đây thăm, chỉ sợ cả đất nước rộng lớn này chỉ có phủ Thừa Tướng chúng ta là như vậy thôi!" Lão phu nhân tiếp tục bày gương mặt không vui.

Mạc Kiều Kiều nhìn thấy Lão phu nhân tức giận với nương của nàng, vội vàng nói: "Tổ mẫu đừng hiểu lầm. Mẫu thân cũng không phải cố ý không qua thăm hỏi ngài. Chỉ là mấy ngày trước vì thăm hỏi ngài thức dậy quá sớm, gặp lạnh, cho nên mới cảm thấy không khỏe trong người."

Lão phu nhân nghe xong lời này, trong lòng càng giận. Nghe ý tứ của lời này, giống như là bà làm cho Liễu thị bệnh hay sao?

"Người thân thể yếu nhược, ta thấy về sau người không cần đến thỉnh an nữa." Lão thanh âm của phu nhân càng ngày càng lạnh.

Liễu thị giờ phút này cũng đã tỉnh hồn lại, ủy khuất nhìn Mạc Trường Thanh: "miễn là con dâu còn có thể đứng dậy, nhất định sẽ đến chỗ Lão phu nhân để hiểu thuận với ngài." Ân ý trong câu nói là ta đây là thật sự không đứng dậy nổi. Và cũng để cho Mạc Trường Thanh thấy, mẹ của người làm khó dễ người con dâu như ta thế nào này.

Mạc Khanh khanh âm thầm vỗ tay cho Liễu thị, quả nhiên không hổ là nhiều năm tính kế, trong phút chốc liền nghĩ ra đối sách. Nhưng tiếc là con gái của người lại không thông minh như vậy

Nàng trêu mếu nhìn Mạc Kiều Kiều: "Lục muội, nương bị bệnh nhiều ngày như vậy, vẫn nằm suốt không thể dậy nổi, thật là làm cho người lo lắng. Không biết lúc trước đại phu nói như thế nào?"

Mạc Kiều Kiều nhìn thấy gương mặt này của Mạc Khanh khanh liền hận không thể lập tức xé ra, nhưng tốt xấu gì coi như là nàng ngã một lần khôn hơn một chút, lần này nàng không có biểu lộ trên mặt, chỉ có thể dựa vào chính mình vì Liễu thị giải thích: "Mấy ngày hôm trước đại phu tới đây bắt mạch, đều nói nương cần nằm nghỉ ngơi, không nên vất vả đi lại nhiều, vì vậy nên mới không đến thỉnh an Tổ mẫu!" nói như vậy Lão phu nhân sẽ không tức giận thêm chứ!

Liễu thị nghe xong lời này, cảm giác thấy không đúng ở chỗ nào, thế nhưng không đợi đến bà kịp phản ứng, chỉ nghe thấy Lão phu nhân thần nhiên nói: "Đã như vậy, người cứ yên tâm nằm nghỉ ngơi đi. Việc bếp núc tạm thời không cần người lo nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Đổi Cách Gọi Thành Phùng Di Nương

Bà theo bản năng trả lời: "Thiếp không có việc gì..." Vừa nói ra, bà liền biết mình lỡ lời.

Vừa rồi Kiều Kiều lớn tiếng bảo bà cần nghỉ ngơi, hôm nay lại bảo không sao nữa, chẳng phải tự tát mình một cái sao?

Bà hung dữ liếc nhìn kẻ giả vờ vô tội, cố ý dẫn Kiều Kiều khiến mình nói sai, Mạc Khanh Khanh.

Cái tiện nhân này, lại đến phá hoại!

Bây giờ quyền hành trong phủ phần lớn đều nằm trong tay Lão phu nhân, Liễu thị bắt quả chỉ quản chút ít thu chi, tiền tiêu vật hàng tháng. Thế nhưng xem ra, Lão phu nhân muốn đem tất cả quyền lợi này thu hồi.

Liễu thị hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười nói: "Mẫu thân, con dâu tuy rằng vô năng, nhưng cũng quản gia

nhiều năm. Cho dù thân thể không tốt, cũng không thể khiến người mệt lòng vì những chuyện nhỏ nhặt".

Lão phu nhân bày ra dáng vẻ yêu thương: "Người nói gì vậy? Trong lòng ta lúc nào cũng xem như người là con gái ruột mà đối xử, đương nhiên không thể để người đang sinh bệnh mà vẫn vất vả. Nếu không nhà mẹ đẻ người sẽ trách ta ngược đãi con dâu? Người yên tâm, cứ nghỉ ngơi thật tốt, ta đương nhiên sẽ tìm người 'tạm thời' giúp đỡ người!"

Liễu thị gần như cắn răng nói ra: "Không biết Lão phu nhân muốn lựa chọn ai?"

Lão phu nhân một chút cũng không do dự, trực tiếp đem Phùng Thiển Nhi đang đứng bên cạnh lôi ra, nói: "Đây không phải là người ứng cử tốt nhất sao?"

Kiều Kiều lập tức la lớn: "Bà ta bắt quá cũng chẳng được xem là di nương!" Nàng từ nhỏ mưa dầm thấm đất, trước giờ luôn chú ý những di nương thứ nữ, bây giờ lại không quan tâm, trực tiếp nói ra.

Bà lúc nói chuyện đã vô cùng kích động, chén thuốc trong tay cũng bắn ra ngoài.

Liễu thị bị ý tưởng vớ vẩn của Lão phu nhân chọc tức tới mức ho khan. Phương ma ma cùng nha hoàn muốn sang xem, nhưng bị Lão phu nhân cản trở, động cũng không dám động.

Lão phu nhân rũ mắt, thấp giọng nói: "Nhìn Lục tiểu thư cùng các nha hoàn của người xem, không có chút ớn trọng nào, như thế nào có thể hầu hạ người? Thiển Nhi, vẫn không nhanh giúp phu nhân người rót chén trà, áp chế ho khan"

Phùng Thiển Nhi trong lòng vui vẻ, lập tức rót chén trà, cung kính bưng lên đưa đến trước mặt Liễu thị.

Mặt Liễu thị đỏ lên như gan heo. Bà biết rõ đây là Lão phu nhân cố tình sắp xếp cho bà uống chén trà di nương của Phùng Thiển Nhi!

Nhưng mà, bây giờ bà lại lâm vào tình thế khó xử.

Nếu uống, không thể nghi ngờ là bà ngầm thừa nhận danh phận di nương của Phùng Thiển Nhi.

Nếu không uống, chính là công khai đánh vào mặt mũi Lão phu nhân, điều này cũng chẳng có gì, nhưng hết lần này đến lần khác, phu quân Trường Thanh của bà luôn đứng bên cạnh, bày bộ dạng mọi việc không liên quan đến mình.

Bà trái lo phải nghĩ, nhiều lần cân nhắc, cũng chỉ có thể ghen tức giận ở trong lòng, tiếp nhận chén trà trong tay Phùng Thiển Nhi, uống một hơi cạn sạch.

Mạc Khanh Khanh lập tức tiếp lời: "Xem ra là tổ mẫu có biện pháp, phu nhân uống chén trà của Phùng di nương, liền không ho khan nữa".

Liễu thị nghe xong lời này, tức giận xuyết chút nữa đem trà trong miệng phun ra ngoài.

Tiền nhân này lại đổi giọng xưng hô nhanh như vậy, há miệng liền gọi Phùng di nương rồi!

Lão phu nhân nhìn thoáng qua Phùng Thiển Nhi đứng nhu thuận, nói tiếp: "Thiển Nhi cũng là xuất thân từ gia đình đẳng hoàng, chắc hẳn có thể chường quản mọi việc trong vài ngày. Dù sao cũng chỉ là những việc nhỏ không đáng kể, đoán chừng ai cũng có thể tiếp nhận đấy!"

Buổi nói chuyện hôm nay bà đem công sức của Liễu thị nhiều năm trực tiếp gạt bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bị Người Đẩy Xuống Bậc Thang

Mạc Kiều Kiều đứng bên cạnh nghe Lão phu nhân nói, không biết sống chết liền lên tiếng: "Bà ta chỉ là một di nương, như thế nào làm người khác phục tùng? Chúng ta đường đường là phủ thừa tướng, chẳng lẽ không có người khác?"

Mạc Khanh Khanh lập tức tiếp lời: "Cái này không đúng rồi. Phủ chúng ta là do tổ mẫu quản lý! Tổ mẫu nói để cho Phùng di nương tạm thay phu nhân chường quản nội vụ, ai dám không phục? Còn nữa, đây chỉ là tạm thời, tại sao lại có thể liên lụy đến người khác nữa?"

Nàng tuy là nói như thế, trong nội tâm lại cười thầm, quyền lực này giao ra dễ dàng, lúc muốn thu về, sợ là khó khăn!

Lão phu nhân tán thưởng nhìn Mạc Khanh Khanh, cảm thấy lời nàng nói rất hợp tâm ý của bà. Lời như vậy thân phận Mạc Khanh Khanh nói ra mới phù hợp, bà cùng Phùng di nương đều không thể nói như vậy được.

Liễu thị nghe xong lời này liền minh bạch, Lão phu nhân đây là muốn đoạt toàn bộ quyền lực của bà.

Được rồi, nếu bây giờ cùng bà ta vạch mặt, phu quân chắc chắn sẽ oán hận, chẳng bằng bày ra tư thái yếu đuối, để cho phu quân cảm thấy bà bị Lão phu nhân cưỡng bức lấy quyền hành.

Trong phủ sớm không giống như lúc Lão phu nhân rời đi nữa rồi! Liễu thị bà mới là chủ tử chính thức trong phủ!

Nếu mấy ngày tới trong phủ xảy ra chuyện, sợ là lão bà này sẽ mời mình đi quản gia!

Nghĩ tới đây bà ta bày ra bộ dạng ủy khuất cố gắng cười: “Mẫu thân nói đúng. Chắc hẳn lão gia cũng đáp ứng...” Bà liếc nhìn Mạc Trường Thanh, quả nhiên Mạc Trường Thanh đang lộ vẻ do dự.

Bà lại lập tức nói tiếp: “Lệnh của cha mẹ, tức phụ sao dám cãi lời? Đương nhiên là bảo gì nghe nấy!”

Lão phu nhân đối với tư thái của Liễu thị có chút ngoài ý muốn, nhưng mục đích bà gần như đã đạt được, cũng không thêm so đo với người làm người khác chán ghét. Bà trực tiếp đứng dậy, tiễn hô hậu ủng rồi đi.

Ngược lại Mạc Trường Thanh bị giữ lại.

Ông ho khan một tiếng: “Mẫu thân đã lớn tuổi, người hãy thông cảm. Cố gắng nghỉ ngơi thật tốt!”

Ông mời Lão phu nhân trở về, ý muốn để bà áp chế Liễu thị, không ngờ mẫu thân làm việc có chút hoang đường. Nhưng mà trong lòng, ông cảm thấy hài lòng khi thấy dáng vẻ kiêu ngạo của Liễu thị bị chèn ép, nếu không vừa rồi cũng sẽ không nói một lời.

Thế nhưng dù gì Liễu thị cũng xuất thân danh môn, nếu không phải thật lòng yêu mến, cũng sẽ không theo ông. Cho nên tốt xấu gì ông cũng nên trấn an một chút.

Liễu thị buồn bã cười: “Lão gia, có ý tốt là được” Bày ra một bộ dáng nhu nhược không giống như ngày trước.

Mạc Trường Thanh trong lòng khẽ động, không tự chủ được nhẹ nói: “Buổi tối ta sẽ đến xem nàng” Nói xong nắm chặt tay Liễu thị rồi mới thản nhiên rời đi.

Liễu thị đợi đến lúc Mạc Trường Thanh ly khai, trong mắt liền lóe lên tia hung ác, cầm lấy chén trà Phùng Thiên Nhi đưa chưa kịp thu hồi trực tiếp ném xuống đất!

Phượng ma ma vội vàng an ủi: “Phu nhân, phu nhân! Người yên tâm, tiện nhân kia bất quá không thể làm được gì, không tạo ra được sóng gió gì lớn!”

“Ta biết rõ, chỉ là ta nuốt không trôi được cục tức này! Lão bà kia khinh người quá đáng!” Liễu thị tức giận nói.

“Người vừa rồi làm rất tốt! Kéo lại tâm lão gia mới là biện pháp đúng đắn!” Phượng ma ma âm thầm may mắn, sớm đi tìm nhà mẹ đẻ cùng chị dâu đến khuyên nhủ Liễu thị, nếu không hôm nay, dựa vào tính nóng nảy của Liễu thị có thể đẩy lên một hồi phong ba rồi.

Liễu thị nhớ đến ánh mắt vừa rồi của Mạc Trường Thanh không khỏi có chút xấu hổ, nhìn thoáng qua Mạc Kiều Kiều đang đứng bên cạnh, oán trách nói: “Ma ma, người nói những nói cuội gì đấy!”

Nhưng mà, mặc dù Liễu thị vô cùng chờ mong, tỉ mỉ chuẩn bị, cuối cùng Mạc Trường Thanh không có đến!

Bởi vì, tại đây Phùng di nương bị người đẩy ngã xuống bậc thang, làm bị thương mất cá chân!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Giúp Ta Truyền Tin

"Tam nha đầu quả nhiên là người có ánh mắt."

Trở về Thọ Hi Đường, Lão phu nhân liền lộ vẻ mặt hài lòng cùng Trần ma ma nói chuyện.

"Vẫn là Lão phu nhân tinh mắt. Nếu người không có ánh mắt tinh tường làm sao nhìn được tài hoa." Trần ma ma cố ý nịnh nọt nói.

"Phải. Trước kia Tam nha đầu bị Liễu thị khiến cho lớn lên không có tôn ti trật tự, đều là một bộ dáng vênh vác tự đắc. Trái lại so với tiểu thư thiếu gia con vợ cả còn tôn quý. Nhưng lại không biết lòng dạ cao cao tại thượng như vậy khiến cho mạng mình mỏng manh. Hôm nay ngược lại đã thông suốt. Người nói, nha đầu này rốt cuộc là như thế nào?" Lão phu nhân lại hỏi.

"Tam tiểu thư cùng nhị thiếu gia trước kia tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, không biết ai là thật tâm đối với họ. Hôm nay Lão phu nhân người quay về, bọn họ mới hiểu được, trong phủ này chỉ có Lão phu nhân là có thể cho họ dựa vào!" Trần ma ma đã thu bạc của Mạc Khanh Khanh, dĩ nhiên nói lời tốt đẹp giúp nàng.

Lão phu nhân vốn là không quan tâm đến thứ xuất tôn tử tôn nữ, nhưng bây giờ nghe Trần ma ma nói vài câu, ngược lại cảm thấy mình quả thật đã từng đối tốt với tỷ đệ Mạc Khanh Khanh cùng Mạc Diệc Phong.

"Hai người chúng nó coi như là có lương tâm! Tam nha đầu này đã muốn hảo hảo chiếu cố một chút, sau này gả đi vào nhà giàu làm quý thiếp cũng tốt, đi Vương phủ làm phu nhân cũng được. Cũng là một trợ lực tốt cho phủ chúng ta. Cũng không uổng công ta thương yêu nàng." Lão phu nhân giờ phút này quả thật là một bộ dạng thật tâm vui vẻ. Thế nhưng, không biết bà nghĩ đến điều gì, tươi cười bỗng vụt tắt.

Trần ma ma phát hiện liền hỏi: "Lão phu nhân, người đây là...."

"Ta hôm nay xem ra được, lão gia các người đối với vợ hần quả thật có ba phần chân tình, chỉ sợ hần có vợ đã quên mẹ!" Bà như thế nào không biết, nghĩ từ tìm bà về là để áp chế kiều ngao của con dâu. Thế nhưng tính cách của đứa con trai này, bà rõ ràng nhất —— đa nghi mà không quả quyết. Người bên ngoài nhìn thấy đều là một bộ dáng ôn hòa nho nhã, nhưng bà biết trong đó có bao nhiêu phần thay đổi thất thường.

Trần ma ma thở dài một hơi: "Lão phu nhân, người cũng biết. Lão gia cùng phu nhân là vợ chồng cùng chung hoạn nạn. Cái này, chỉ sợ là không tốt..."

"Người hồ đồ rồi!" Lão phu nhân trừng mắt nhìn Trần ma ma, "Nhà ai làm mẹ mà trông ngóng nhi tử cùng vợ lục đục? Ta chỉ là không muốn nhìn nàng ở phía sau lưng một tay che trời, làm những việc tổn hại âm đức! Những đứa nhỏ kia mặc dù là thứ xuất, nhưng cũng là cháu trai cháu gái ruột của ta!"

Trần ma ma biết rõ Lão phu nhân nói như vậy nhưng thực tế vẫn không nỡ bỏ quyền lực trong phủ.

Bà chỉ có thể theo lão phu nhân an ủi vài câu.

Đã đến giờ lên đèn, lão phu nhân vừa mới ngủ, thì có nha hoàn hấp tấp chạy đến báo tin.

Trần ma ma nghe xong, quá sợ hãi, bà vốn muốn gạt Lão phu nhân, cũng không muốn kinh động đến người.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Trần ma ma, mau nói cho ta biết!"

Trần ma ma chỉ có thể tiến vào nội thất, thấp giọng nói: "Phùng di nương bên kia gửi thư nói, nàng đột nhiên đau chân!"

"Đột nhiên? Lời này là ý gì?" Lão phu nhân liếc mắt một cái, liền cảm thấy không đúng.

"Nha hoàn nói, hình như có người thừa dịp Phùng di nương không phòng bị, ở sau lưng đẩy nàng một cái, nàng liền từ trên bậc thang ngã xuống!"

Mạc Khanh Khanh tự nhiên cũng nhận được tin tức.

"A? Nói là bị người khác đẩy?" Mạc Khanh Khanh nghe Hồng Tiêu nói, khóe miệng giương lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Nàng thâm nghĩ, Phùng Thiên Nhi này quả thật không đơn giản.

Nàng cũng chỉ là chỉ điểm một chút, nói là cảm giác của phụ thân với phu nhân là tình thâm nghĩa trọng, nàng ta liền trở mình một cái có trò hay để xem!

Nàng quả nhiên không nhìn lầm người!

Quả thật lần này nàng tìm được một di nương tốt cho phụ thân, cho phu nhân có được một hảo tỷ muội!

"Hồng Tiêu, người gần đây có phải cũng kết giao không ít nha hoàn trong phủ?" Mạc Khanh Khanh đã sớm phân phó Hồng Tiêu, từng viện đều phải nhận thức mấy người, tương lai ít có chỗ dùng!

Hồng Tiêu cười nhẹ gật đầu: "Tiểu thư phân phó, nô tài đương nhiên làm theo." Tính tình nàng ta gần đây cũng năng nổ sáng sủa hơn rất nhiều.

"Người những ngày này nhất định phải ở khắp nơi đi đi lại lại, thuận tiện giúp ta truyền một tin tức đặc biệt trọng yếu!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Lời Đồn Truyền Đi Như Vậy Đây!

Từ khi Phùng đi nương vô ý ngã, lão gia luôn xuất hiện trong phòng nàng ta.

Đừng nói đi đến phòng phu nhân, ngay cả Bạch đi nương trước đây được sủng ái cũng không để ý đến, rốt cuộc trở thành một mình một phòng!

Liễu thị đương nhiên vô nát một cái khăn tay, thăm hận Phùng Thị cư nhiên sử dụng mảnh khăn đề lên đầu người khác, dùng thủ đoạn như vậy, giữ lấy tâm lão gia!

Thế nhưng sự tình không thể đơn giản như nàng mong muốn được.

Không biết từ lúc nào, trong phủ bắt đầu lưu truyền tin tức phu nhân ghen ghét Phùng đi nương, cho nên phái người cố ý muốn hãm hại Phùng đi nương, không ngờ Phùng đi nương phúc lớn mạng lớn nên chỉ ngã bị thương ở chân.

Tin tức hoang đường như vậy, đương nhiên Liễu thị nghe xong chỉ cười lạnh.

Không nghĩ đến, ba ngày sau, tin tức lại được truyền ra càng thái quá hơn, ngay cả Mạc Trường Thanh cũng đến trách cứ bà, nói bà "Ghen tuông không ra gì, điên cuồng!"

Sau đó vị thừa tướng đại nhân này liền không bước vào cửa viện Liễu thị nữa!

Liễu thị tức giận đập bệ không ít ly trà, bình hoa, thế nhưng nhà mẹ đẻ lại đưa đến một phong thư!

Phượng ma ma giao cho Liễu thị, Liễu thị vừa xem lướt qua, lập tức đem thư xé tan thành từng mảnh nhỏ!

"A! Quả thực là khinh người quá đáng!" Liễu thị tức giận đến chân mày dựng ngược, ánh mắt đều toát ra lửa giận.

Phượng ma ma vội vàng hỏi: "Phu nhân, có chuyện gì vậy?"

"Chị dâu nói, hôm nay bên ngoài đồn đãi rằng ra bởi vì đồ kỵ cư nhiên ám hại đi nương, chị dâu khích lệ ta không nên vì nhỏ mất lớn, ra tay đối phó với đi nương, tránh làm hỏng thanh danh vất vả mới dựng lên được!" Âm thanh Liễu thị phát run!

Phượng ma ma nhất thời ngây ngẩn cả người. Bà vốn nghĩ trong phủ có người âm thầm trợ giúp, mới có những lời đồn vô căn cứ như vậy, hiềm nghi lớn nhất hiển nhiên là Phùng đi nương!

Thế nhưng hôm nay, tin tức như vậy lại có thể truyền ra bên ngoài phủ?

Nhìn thế nào cũng không giống một đi nương sa cơ thất thế có năng lực truyền ra!

Rốt cuộc là ai? Là ai ở sau lưng từng bước hãm hại phu nhân?

"Tỷ, tỷ nghe gì không? Trường tư thực của chúng đệ đều nói là phu nhân cố ý đẩy ngã Phùng đi nương đấy!" Mạc Diệc Phong vừa thấy tỷ tỷ của mình bước vào phòng, liền hứng thú đào đạt "Báo tin vui!"

Mạc Khanh Khanh sững sờ, tin tức này đều truyền đến thư viện? Không thể nhanh như thế được? Nàng cho rằng dựa vào năng lực của Liễu thị, có lẽ không để tin tức lưu truyền ra ngoài đâu.

Nàng để cho Hồng Tiêu truyền tin đồn trong phủ, mục đích cũng không quá đáng, chỉ muốn Mạc Trường Thanh đối với Liễu thị bất mãn sâu sắc mà thôi, không nghĩ đến sự tình phát triển ngoài ý muốn?

Nàng chậm rãi ngồi xuống, nghiêm mặt nói với Mạc Diệc Phong: "Quân tử ra ngoài, không thể lộ rõ hi nộ trên mặt. Đệ lại ngược lại, vui vẻ tức giận đều hiện trên mặt, như vậy làm sao có thể làm đại sự?"

Mạc Diệc Phong vội vàng thu liễm vẻ mặt tươi cười, nịnh nọt nói: "Tỷ, đệ không phải là đang cao hứng sao?"

"Nói bậy! Đệ chẳng lẽ không biết trong viện này đều có tai mắt? Đúng rồi nha đầu quái lạ vừa rồi là thế nào?" Mạc Khanh Khanh cau mày nói ra. Nàng vừa rồi thấy được trong sân có một nha hoàn ăn mặc cực kỳ lòe loẹt đi loanh quanh.

"A? Ai? Đệ luôn không chú ý đến bọn họ." Mạc Diệc Phong dù sao cũng chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi, đối với những chuyện nam nữ còn chưa hiểu rõ.

Mạc Khanh Khanh thấy vậy chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, thấy Mạc Diệc Phong đang vội vàng châm trà cho nàng, liền đi đến án thư bên cạnh, muốn xem Mạc Diệc Phong vừa rồi đang học cái gì.

Tuy rằng tương lai Mạc Diệc Phong có thể sẽ được dốc lòng đưa đi học võ, nhưng cũng không thể như vậy mà một chữ cũng không biết, có câu "Người biết thi thư khí chất nho nhã", học thêm chút ít thi từ ca phú đều hữu dụng!

Nàng đang xem một quyển 《Đại Nho》，đột nhiên phát hiện bên trong có kẹp một phong thư!

Mạc Khanh Khanh có chút kỳ quái, đệ đệ có thể cùng người nào thư từ qua lại?

Mạc Khanh Khanh vừa mở phong thư, mới chỉ nhìn thoáng qua, đã bị Mạc Diệc Phong nhanh nhẹn giắt lại giấu sau lưng, có chút ngượng ngùng nhìn Mạc Khanh Khanh.

Dù vậy, Mạc Khanh Khanh cũng nhanh mắt thấy được, phía trên chỗ người gửi đề là "An Nhiên huynh viết!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hẳn Rõ Ràng Muốn Cùng Ngươi!

"Tạ An Nhiên? Đệ đang cùng Tạ An Nhiên thư từ qua lại?"

Mạc Khanh Khanh có chút không thể tin hỏi lại.

Đệ đệ bất quá cũng chỉ mới gặp Tạ An Nhiên có một lần, như thế nào lại có thể thư từ qua lại?

Chẳng lẽ...?

Đang lúc Mạc Diệc Phong tìm lý do để che giấu, Mạc Khanh Khanh lại mở miệng.

"Nói như vậy, sự tình lần này của phu nhân bị truyền ra bên ngoài có phải do đệ nói cho Tạ An Nhiên, mời hẳn hỗ trợ..."

Mạc Diệc Phong thấy tỷ tỷ chỉ mới nhìn thoáng qua, đã có thể liên tưởng đến như vậy, biết mình có muốn giấu diếm thêm cũng không được, có chút chột dạ nói: "Đệ, đệ, đệ chỉ muốn giúp đỡ tỷ tỷ... Phu nhân là người như vậy, nên để người khác biết rõ bộ mặt ghê tởm của bà ta!"

Mạc Khanh Khanh tức giận trừng Mạc Diệc Phong, nghiêm mặt nói: "Một đệ có thể không biết xấu hổ, đem sự tình xấu hổ trong nhà ra ngoài khoe khoang, cũng không sợ người khác chê cười đệ à!"

"Không biết. An Nhiên đại ca không phải người như vậy!" Mạc Diệc Phong lập tức liền cố gắng giải thích cho Tạ An Nhiên.

Mạc Khanh Khanh cảm thấy có chút kỳ quái: "Đệ gọi thực thân mật!" Đệ đệ năng tính tình luôn hướng nội, bình thường đều không cùng người khác thân cận, như thế nào lại cùng thể từ An Bình Hầu có duyên gặp mặt một lần đã thư từ qua lại cực kỳ thân thiết?

"Ta... Ta đây không phải chỉ là sợ tỷ hiểu lầm sao." Mạc Diệc Phong vội đưa một ly trà đến cho Mạc Khanh Khanh, hi vọng nàng mau nguôi giận.

"Nói ra một chút, các ngươi tính thế nào?" Mạc Khanh Khanh hỏi

Mạc Diệc Phong gãi đầu nói: "Không gạt tỷ, sự việc lần này đều do An Nhiên đại ca bố trí. Huynh ấy nói chuyện tình này nếu chỉ trong nhà chúng ta biết, nhiều lắm chỉ làm phu nhân khó chịu vài ngày, chỉ khi bên ngoài đều biết mới thật sự làm cho bà ta thương gân động cốt!"

Mạc Khanh Khanh ngược lại có chút bội phục Tạ An Nhiên. Không nghĩ tới một người nhìn như nhà giàu mới nổi thế từ hầu phủ lại có thể có tâm cơ như vậy, biết nắm bắt thời cơ, biết thời thế —— vốn là Hoàng Thượng đi vào ngay tại thời điểm Mạc Kiều Kiều trước mặt mọi người chất vấn Mạc Khanh Khanh, đã đối với Mạc phủ có bất mãn, hôm nay lại có lời đồn như vậy... Chỉ sợ đến Thái tử phi cũng bị liên lụy!

Người này tuy không biết là địch hay bạn, nhưng làm việc kín đáo, lại cùng Mạc Diệc Phong qua lại thân thiết, lúc này có thể lợi dụng đối phương một chút.

"Nếu như hẳn và đệ tốt như vậy, đệ liền cầu hẳn giúp đệ một lần, được chứ?" Mạc Khanh Khanh liếc mắt.

Mạc Diệc Phong nhìn ánh mắt hoa đào của tỷ tỷ, oán thầm, huynh ấy sao là muốn cùng ta tốt, rõ ràng là muốn cùng tỷ thân thiết! Nếu không tại sao lại có thể thư từ liên tục chỉ muốn biết tỷ yêu thích cái gì?

Lời đến bên miệng lại thành: "Tỷ tỷ cứ việc phân phó, An Nhiên đại ca vô cùng hiệp nghĩa, nhất định giúp!"

"Được, trong viện của đệ rỗng rần lẫn lộn, cũng nên xử lý một chút. Nếu không sao có thể an tâm? Đệ đưa lỗi tai đến đây, chỉ cần như thế này, như vậy. Đệ hiểu chưa? Mạc Khanh Khanh có ý hỏi một câu.

Ánh mắt Mạc Diệc Phong sáng lên, thoáng hiện vẻ giảo hoạt, che miệng nói: "Tỷ tỷ, tỷ thật xấu!"

"Nói bậy! Ta đây là gây ông đập lưng ông!" Mạc Khanh Khanh chọc chọc cái trán Mạc Diệc Phong

Liều thị vốn tưởng những tin đồn hoang đường kia ít ngày nữa sẽ tự tiêu tan, dù sao trong kinh thành tin đồn mới luôn xuất hiện, một ngày không phải đều xuất hiện đến hai ba cái? Chuyện của bà ta chỉ làm cho lòng người khác hiếu kỳ, cũng nên lắng xuống rồi.

Ai biết, thời gian tiêu tan tin đồn căn bản là không có xuất hiện!

Không đến hai ngày, bà lại nhận được thư từ nhà mẹ đẻ do chị dâu Bành thị viết!

Lúc này, bà xem xong thư, chưa kịp nói một tiếng, trực tiếp ngắt xủ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Trợ Giúp

Phương ma ma thấy Liều thị ngắt đi thi bị dọa thiếu chút nữa ói máu.

Một đám nha hoàn bà từ liền vây quanh Liều thị, vừa dứt nước uống, vừa ấn huyết nhân trung, vừa dùng quạt quạt, hơn nửa ngày Liều thị mới tỉnh lại.

Ai ngờ Liều thị vừa tỉnh lại không nói gì, trực tiếp hô to một tiếng: "Nhanh! Nhanh đi Thanh Phong trai!"

Phương ma ma không hiểu chuyện gì. Thanh Phong trai? Đó không phải là nơi ở của Nhị thiếu gia? Đến chỗ đó làm cái gì?

Đợi đến khi tâm trạng Liều thị có chút ổn định, nói rõ lý do, ngay lúc đó vội vàng dẫn Phương ma ma cùng một đám nha hoàn bà từ nhanh chóng đến Thanh Phong trai, nhưng khi đi đến ngã rẽ lại gặp Lão phu nhân!

Liều thị hoảng sợ một hồi, liền thăm nghĩ nên xử lý như thế nào cho tốt?

Bà dòi tầm mắt, lại nhìn thấy vẻ mặt cung kính hướng mình hành lễ của Mạc Khanh Khanh, nghi ngờ trong lòng lập tức nổi dậy. Làm sao nha đầu đáng chết kia lại ở đây?

Liều thị vừa cười gượng vừa nói: "Lão phu nhân như thế này là đang muốn đi đâu?"

"Ta muốn đi xem Diệc Phong một chút. Nếu không phải hôm nay Khanh Khanh nhắc đến, ta cũng không nhận ra, thì ra ta trở về đã lâu như vậy, cũng chưa từng đi đến chỗ Diệc Phong!" Lão phu nhân thân nhiên nói.

Liều thị hung hăng tròn mắt liếc nhìn Mạc Khanh Khanh, quả nhiên là do nha đầu đáng chết này gây sóng gió, lần trước giúp đỡ Phùng di nương gạt bà không nói, lần này lại kích động lão phu nhân tới gây phiền toái.

"Tam nha đầu thật là hồ đồ? Làm gì có đạo lý tổ mẫu đi thăm tôn tử? Không nói người thân làm tỷ tỷ nên dẫn theo đệ đệ đến hiếu kính, ngược lại làm phiền Lão phu nhân, thật sự là hoang đường!" Liều thị lớn tiếng nói đạo lý.

Mạc Khanh Khanh cười nói: "Phu nhân đã suy nghĩ nhiều rồi. Tổ mẫu luôn luôn từ ái, lại vô cùng yêu thương Diệc Phong, bắt quá đây là một chút tâm ý của tổ mẫu, sao lại nói thành không hiếu kính bề trên? Phu nhân, người đây dẫn theo nhiều người như vậy là muốn đi đâu a?"

Liều thị ghen lời, bà nào dám nói ra mục đích của mình?

"Ta... Ta đây không phải là cũng quan tâm đến việc học của Diệc Phong, cố ý tới xem một chút." Nét mặt Liều thị ít nhiều có chút không tự nhiên.

Lão phu nhân lúc đầu vốn là không muốn đi thăm tiểu tôn tử thứ xuất này, bắt quá là bị Mạc Khanh Khanh khuyến khích, muốn cùng tôn tử cang thân thiết hơn mà thôi, bây giờ nhìn thấy bộ dáng của Liều thị, ngược lại nổi lên lòng nghi ngờ. Chẳng lẽ trong viện của Diệc Phong có việc gì không để cho người khác biết được?

Lão phu nhân nheo mắt nói: "Đúng lúc, ta và người đều cùng đi" nói xong cũng không dài dòng, dẫn đầu bước ra ngoài.

Mạc Khanh Khanh biểu hiện không biết liếc mắt nhìn Liều thị một cái, cũng vội vàng đuổi theo.

Liều thị cố ý đi chậm nửa bước, cùng Phương ma ma thấp giọng phân phó vài câu, Phương ma ma hiểu ý, nhanh chóng rời đi, theo con đường tắt nhanh chóng đi đến Thanh Phong Trai.

Mạc Khanh Khanh mặc dù đi ở phía trước, nhưng thỉnh thoảng cũng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Phương ma ma lén lút rời đi.

Nàng cũng không phá hỏng, chỉ là nụ cười trên môi càng châm biến.

Chính người làm ra cục diện rồi rắm, lần này tự chính người thu thập!

Một đoàn người đi không xa, đã nhìn thấy Lão phu nhân bên cạnh Trần ma ma mặt trầm xuống, nét mặt không vui.

"Lão phu nhân, ngài mau tới nhìn một chút đi, lão nô vô năng, thật là hoàn toàn không quản được người trong viện này!" Trần ma ma tức giận bất bình nói.

Lão phu nhân nghe vậy, liếc mắt nhìn Liễu thị một cái, quả nhiên thấy bà mất tự nhiên xoắn chiếc khăn trong tay, trong lòng nhiều ít cũng hiểu ba phần.

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Làm càn! Chẳng lẽ bầu trời trong phủ này thay đổi rồi à! Lời nói của ta lại không có tác dụng gì?"

Trong lòng Liễu thị một phen lo lắng, thầm kêu một tiếng, việc lớn không tốt, chỉ sợ Phương ma ma đến trễ một bước rồi!

Thế nhưng ý cười trong đáy mắt Mạc Khanh Khanh càng đậm.

Quả nhiên, để cho Trần ma ma đi trước, đúng là có điều bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Sân Viên Không Bình Thường

"Ta muốn gửi lòng theo trăng sáng, thế nhưng trăng sáng chiếu xuống hồ!" một thân ảnh yêu kiều, người con gái khuôn mặt kiều mị, dáng người mềm mại không xương đứng dưới mái hiên, tràn đầy buồn bã ngậm thơ.

Lão phu nhân vừa vào cửa Thanh Phong trai, liền nhìn thấy cảnh tượng hoang đường thế này!

Trông thấy nha hoàn bà tử trong sân viện nhàn rỗi không phải cắn hạt dưa thì tán gẫu, Lão phu nhân lập tức tức giận đến ngã ngửa!

"To gan! Hạ nhân của viện này làm người hầu như thế nào? Chủ tử đến cửa cũng không có người ra mở cửa, cũng không có ai đi đến thỉnh an?" giọng nói của Lão phu nhân âm run rẩy.

"Người quả nhiên là đương gia chủ mẫu tốt, ** nô tài thật tốt!" Lão phu nhân hướng đến Liễu thị nói một câu, nhân tiện cho Trần ma ma một ánh mắt.

Trần ma ma trong lòng cười lạnh, bà vừa rồi đến đây, chính là bị đám người này lạnh nhạt! Bà thừa nhận bản thân đã nhiều năm không ở trong phủ, quyền thế trước kia đã sớm không còn. Thế nhưng cũng không nghĩ đến một nơi nhỏ như Thanh Phong trai, nói cả nửa ngày, cũng không có người để ý tới! Bà đâu gì cũng là người đặc ý bên cạnh Lão phu nhân, làm sao chịu nổi bị xem thường như vậy, đương nhiên là muốn thêm dầu thêm củi với Lão phu nhân!

Trần ma ma cũng bất chấp bản thân mình đã lớn tuổi, đi tới trước một bước liền đạp vào bụng bà tử giữ cửa một cái, nghiêm nghị quát lớn: "Những kẻ hỗn trướng không có mắt này! Lão phu nhân đến đây, lại còn dám làm càn như thế! Là không muốn sống nữa sao?"

Mạc Khanh Khanh trong lòng cười thầm, Trần ma ma đã lâu không có ở trong phủ, nô tài trong viện này đều do Liễu thị sau khi lên nắm quyền từ từ đưa vào đây, làm sao biết được?

Bọn họ lại được Liễu thị dung túng, hết sức lười biếng qua quýt, không có quy củ, ngay cả đối với Mạc Diệc Phong cũng thờ ơ cần xén, làm sao lại đem một lão bà không quen biết để vào mắt? Xem ra, vừa rồi Trần ma ma quả nhiên là chịu không ít ức uất.

Những nha hoàn bà tử kia mắt đã sớm choáng váng. Có kẻ thông minh, mặc dù không quen biết Lão phu nhân rồi phủ đã lâu này, thế nhưng lại nhận ra Liễu thị, lập tức liền quỳ xuống, run rẩy nói: "Nô tỳ, nô tỳ..."

Liễu thị thấy thế, thầm nghĩ không tốt. Thường ngày Lão phu nhân cùng Lão gia cũng không đặc biệt đi đến nơi đây, nào biết đâu rằng trong viện này có "cảnh đặc sắc"? Hôm nay đều phải trách con nha đầu chết tiệt Mạc Khanh Khanh kia, nếu không...

Liễu thị vẫn đang nguyên rùa Mạc Khanh Khanh đáng chết, lại nghe thấy Mạc Khanh Khanh nhẹ giọng hô: "Ai u! Đây không phải là Phương ma ma sao? Người vừa rồi đi nơi nào? Như thế nào lại xuất hiện ở nơi này!"

Lão phu nhân nghe vậy đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên đã nhìn thấy Phương ma ma lén lén lút lút về mặt ngưỡng ngừng đứng ở đó, tiến cũng không được, lui cũng không xong.

Lão phu nhân cắn răng trầm giọng nói: "Có kỳ chủ tất có kỳ phó!" nói xong liền cất bước đi vào trong viện.

Lão phu nhân cũng không hỏi gì khác, trực tiếp đi xem cuộc sống hằng ngày của Mạc Diệc Phong trong thư phòng, vừa thấy được tình cảnh bên trong nhất thời lại tức đến thiếu chút nữa không thở nổi!

Giấy dán trên cửa sổ này đều đã rách nát, trên bàn đặt tách trà dính đầy bụi, bên kia trên án thư nơi để bút lông có vài cây đầu bút đã bị trụ đầu!

Nơi này làm sao giống là thư phòng của Thiếu gia phủ Thừa tướng? Đây quả thực so với nhà thư sinh nghèo còn không bằng! Tình cảnh như vậy nếu như bị người ngoài biết, chỉ sợ là thanh danh Mạc phủ của bà đều phải mất hết!

Mạc Khanh Khanh trong lòng ghen cười, cảm thấy Mạc Diệc Phong làm việc có chút hơi quá, cũng không biết những thứ đồ hư hỏng này rốt cuộc là tìm thấy ở đâu!

Nàng chuyển động cặp mắt, cất giọng nói: "Thiên Nhi còn không mau lại đây dâng trà!"

Thân thể nha hoàn đó liền lay động, nhẹ như tơ liễu từ bên trong đám nha hoàn đi đến, lập tức đem trà dâng tới trước mặt lão phu.

"Lão phu nhân, mời uống trà!" Thanh âm này thật sự là vô cùng kiều mị dịu dàng, làm cho lòng người ngửa ngáy.

Thế nhưng nghe vào tai Lão phu nhân, lại thành chói tai hung hãn!

Không có phẩm hạnh như thế, vừa nhìn là biết một nha hoàn tùy tiện lại có thể an bài ở bên cạnh Mạc Diệc Phong một hài tử mười hai tuổi? Đây là trong lòng Liễu thị rốt cuộc muốn sắp đặt chuyện gì?

"Thiên Nhi, ngươi lại hồ đồ rồi, bình thường dâng trà cho lão gia cũng là không có quy củ như vậy? Còn không bung trà đưa cho Trần ma ma" Mạc Khanh Khanh nhẹ giọng trách cứ.

Cái gì? Thứ lẳng lơ này lại còn gặp qua Trường Thanh?

Lão phu nhân vừa nghe lời này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên! Liễu thị này quá ác độc, để một kẻ lẳng lơ như vậy ở trong phòng Diệc Phong, không phải là gieo họa cho cháu của bà, chính là ** con trai của bà. Liễu thị là thật lòng muốn làm cho con cháu bà không yên?

"Đi! Lập tức mời Lão gia đến đây cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thêm Dầu Vào Lửa

Mạc Trường Thanh vốn là đang ở chỗ Phùng di nương, cùng giai nhân bị thương chàng chàng thiếp thiếp, thế nhưng lại không ngờ lão phu nhân đột nhiên gọi hắn đến nơi ở của Mạc Diệc Phong. Hắn mới vừa vào cửa, đã nhìn thấy một nha hoàn xinh đẹp khóc đến lệ hoa đái vũ quỳ gối trước mặt Lão phu nhân.

Mạc Trường Thanh cảm thấy nha hoàn này có vài phần quen mặt, lại hỏi: "Đây không phải là nha hoàn của Diệc Phong sao? Đây là thế nào, đây là người chọc tức lão phu nhân?"

Lão phu nhân nghe thấy lời nói của Mạc Trường Thanh, càng nhận định là nha hoàn này có mưu đồ ** tâm tư làm chủ tử, nếu không nha hoàn trong phủ này trên trăm người, làm sao Mạc Trường Thanh nhớ rõ một mình nàng?

"Thật không biết là có ý đồ gì! Rõ ràng biết bây giờ Thiên Nhi là di nương, nha đầu kia lại có thể không biết kiêng kị, còn tự xưng Thiên Nhi, đây không phải là mạo phạm chủ tử sao?" Lão phu nhân nhặt xương trong trứng.

Liễu thị nghe vậy, thân thể lập tức run lên! Lúc nào thì, một người di nương lại trở thành chủ tử, còn cần phải kiêng kị tặc danh? Liễu thị vốn định muốn tranh luận vài câu, thế nhưng Phương ma ma đứng bên cạnh giữ chặt bà lại.

"Chính là chuyện này? Lão phu nhân cần gì tức giận, để cho nàng sửa lại là được!" Mạc Trường Thanh nghe nói nha đầu kia lại dám cả gan mạo tên tặc danh của ái thiếp mình, trong lòng cũng có vài phần bất mãn.

"Đây đều là chuyện nhỏ! Người lại hỏi phu nhân của mình, rốt cuộc bình thường nàng chăm sóc Diệc Phong như thế nào! Hẳn dầu gì cũng là cốt nhục của người, vậy mà cuộc sống thường ngày ngay cả tiểu tử con nhà nghèo cũng không bằng?" Lão phu nhân cố ý đem chén trà đầy bụi kia làm đổ ở trên bàn.

Mạc Trường Thanh vừa thấy, nhú mày, nơi đây như thế nào trở thành giản dị như vậy, cũng quá không ra thể thống gì rồi. Nhưng hẳn nhớ rõ lần trước lúc hắn tới, hình như không có khoa trương như vậy, chẳng lẽ là hắn nhìn lầm rồi?

Thực ra, không phải là Mạc Trường Thanh có bệnh hay quên, chẳng qua lần trước hắn đến đúng lúc đụng phải Phùng Thiên Nhi, lòng dạ đều đặt ở trên người tiểu mỹ nhân, làm sao nhớ rõ những thứ nhỏ nhặt này. Còn nữa, hắn căn bản không quá mức quan tâm đến Mạc Diệc Phong!

Liễu thị được Phương ma ma nhắc nhở, lập tức cầm khăn, che lại khuôn mặt, mang theo tiếng khóc nói ra: "Lão gia, đều là lỗi của thiếp. Thời gian trước thiếp bị bệnh, nội vụ trong phủ giao cho Phùng di nương, hạ nhân trong viện này không có quy củ, đắc tội Lão phu nhân."

Lông mày của Lão phu nhân lập tức dựng đứng: "Người ngược lại không biết xấu hổ lại đẩy mọi chuyện lên người Thiên Nhi! Nàng quản gia mới có vài ngày, lại là bệnh nặng mới khỏi, người cũng đừng nói đám nô tỳ này là mấy ngày nay mới không có quy củ như vậy!" nói xong, bà liếc mắt với Mạc Khanh Khanh, dường như kêu nàng đứng ra làm chứng.

Mạc Khanh Khanh có chút khó khăn nói: "Cái này... trong phủ có nhiều chuyện, phu nhân có chỗ sai sót cũng là lẽ thường. Chúng ta làm con cái cũng không thể thiếu lý."

Ánh mắt Liễu thị như dao trực tiếp phóng đến! Mạc Khanh Khanh đáng chết, nói như vậy chỉ bằng không nói! Bà thật muốn một cái bóp chết nàng!

Thế nhưng Mạc Khanh Khanh lại không để ý tới những thứ này, ngược lại nhú mày nói ra: "Trong viện này nhị đẳng nha hoàn Lục Trúc ngược lại là một người hiểu chuyện, Lão phu nhân không ngại gọi tới hỏi một chút, cũng có thể hiểu rõ tình hình."

Liễu thị trầm nghĩ, nếu Lục Trúc hiểu chuyện, vì sao lúc này lại kêu Thiên Nhi đi đến dâng trà? Nha đầu đáng chết này thật sự là càng ngày càng giáo hoạt!

Lục Trúc người này tính tình rất ngay thẳng, đã sớm không quen nhìn người trong viện lửa trên gạt dưới, nàng sau khi đi vào, giống như triết đề, nói không ngừng: "Hồi bẩm Lão phu nhân! Các nàng ngày thường chính là lười biếng như vậy, chỉ biết ăn uống chơi đùa, hoàn toàn mặc kệ Nhị thiếu gia. Nô tỳ thấy quá đáng nên nói các nàng vài câu, các nàng... Các nàng..." Nói tới chỗ này, Lục Trúc đột nhiên có chút đỏ mặt.

Lão phu nhân làm sao có tính nhẫn nại, lập tức quát lớn: "Nói mau!"

Lục Trúc cắn răng, chịu đựng ngượng ngùng nói ra: "Các nàng ngược lại nói, các nàng lúc vào đây, đều là có người hứa cho các nàng làm di nương! Đương nhiên là không thể làm những việc nặng này!"

Lão phu nhân tức giận đến toàn thân phát run. Bà một lòng muốn bồi dưỡng, tiểu tôn tử coi như chỗ dựa, cư nhiên bị người tính toán làm hỏng như vậy?

"Người xem đi! Đây là phu nhân của người! Đây là phủ thừa tướng của người!" Lão phu nhân nhìn chăm chăm vào Mạc Trường Thanh!

Mạc Trường Thanh cũng không nghĩ tới lại có chuyện hoang đường như vậy, hắn lạnh lùng nhìn Liễu thị: "Người chính là như vậy quản lý phủ đệ? Ta cho là người bất quá dạy không tốt con gái của ta, thì ra là người ngay cả con trai của ta cũng muốn làm hư!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Thu Thập Người Thứ Nhất!

"Không, sẽ không! Ma ma, lão gia làm sao có thể đưa ta đến từ đường!" Liễu thị khó có thể tin!

Bà như thế nào cũng không nghĩ tới, lúc này đây Mạc Trường Thanh lại có thể đưa ra quyết định như vậy!

Trước đó thời điểm Liễu thị nhận được thư của Bành thị viết, cũng đã cảm thấy việc lớn không ổn.

Thì ra Liễu thị cho rằng chuyện bà làm tổn thương di nương trong phủ sẽ từ từ lắng xuống, lại không có nghĩ đến một lời đồn đáng sợ khác đang lưu truyền trong kinh thành.

Mạc phủ phu nhân Liễu thị, không những giết hại di nương, mà còn khắc nghiệt với con của vợ kế, làm cho con của vợ kế sống không bằng heo chó!

Di nương, nói dễ nghe một chút là thiếp thất, không dễ nghe đó chỉ là đồ chơi, cho nên mặc dù là đồn đại Liễu thị giết hại di nương, những phu nhân quý

tộc bên ngoài bắt quá là cười bỏ qua. Trong phủ nhà nào không có mấy người tiện nhân không có mắt? Xử trí liền xử trí! Thật ra ngược lại cũng không ảnh hưởng gì quá lớn đến danh tiếng của Liễu thị. Bất quá là mang tiếng xấu là hung hãn đồ kị mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục.

Nhưng lúc này lại khác, khát nghiệt với con vợ kếp! Đây có thể xem là giống như giết hại con nói dối nhà chồng, nói khó nghe một chút đó chính là muốn làm cho nhà chồng đoạn tử tuyệt tôn!

Con dâu như vậy có nhà nào dám muốn? Chẳng phải là giống như cưới một kẻ giết người về nhà?

Một người nam nhân có thể cho phép khoan nhượng thế tử trách phạt, bán thậm chí giết chết tiểu thiếp, bởi vì "thiếp được mua bán", ai sẽ ** thiếp diệt thế?

Thế nhưng Mạc Trường Thanh hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho thế tử khắc nghiệt giết hại con nói dối của mình! Mặc kệ đó là con vợ cả hay là thứ xuất, đó đều là cốt nhục của hắn! Chính hắn có thể đánh có thể mắng, nếu là người khác động đến một cái đầu ngón tay, hắn nhất định là giận không kềm được, bởi vì đây là mạo phạm đến uy quyền của hắn!

Lúc này đây mới thật sự chính xác là đánh trúng uy hiếp của Liễu thị, cũng làm cho danh tiếng của bà hoàn toàn mất sạch!

Liễu thị tự biết không có cách nào cứu vãn, lập tức đi tìm Mạc Trường Thanh thỉnh tội, quỳ ở ngoài cửa thư phòng của hắn**. Nhưng mà cuối cùng, nhận được tin tức, Mạc Trường Thanh hoàn toàn không có trong thư phòng, mà là đi Tôn di nương ở trong đi ra**!

Liễu thị biết rõ, đây là Mạc Trường Thanh cố ý đánh vào mặt bà! Cũng là trở thành trấn an lão phu nhân!

Lúc này, Liễu thị vẫn như cũ không thể tin rằng, bà ở trong phủ này khắc nghiệt với thứ tử, thứ nữ cũng không phải là một ngày hai ngày, vì sao bây giờ lại khẳng khái ép buộc đưa bà đến từ đường!

Đều là do con tiện nhân Mạc Khanh Khanh kia!

Đều là nàng! Một lần rồi lại một lần phá hư chuyện tốt của bà không nói, còn ở trước mặt Lão phu nhân khiêu khích, lại giúp đỡ Phùng di nương tranh **, bây giờ làm Mạc Trường Thanh đối với bà lạnh tâm!

Mạc Khanh Khanh, ta Liễu thị nhất định phải cho ngươi thiên đao vạn quả!

Đợi đến ngày Liễu thị xuất phủ, dĩ nhiên là vô cùng thê lương, mà ngay cả Mạc Diệc Sâm cùng Mạc Kiều Kiều hai người con ruột của Liễu thị đều bị Lão phu nhân cấm không được đến đưa tiễn.

Liễu thị trong lòng oán giận ngập trời, nhưng lại biết bây giờ không phải thời điểm tức giận, chỉ có thể nhịn giảm bức bối trong lòng, vịn tay Phương mã mã đi lên xe ngựa.

"Phu nhân! Đường đi khó nhọc, ngài nhất định phải bình an!"

Liễu thị đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên là nhìn thấy Mạc Khanh Khanh cười nhẹ nhàng nhìn mình.

"Ngươi cũng phải tự giải quyết cho tốt! Đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma!" Liễu thị ác hung hãn nói.

"Phu nhân không cần phải lo lắng. Ta vốn cũng không phải là người, làm sao lại sợ quỷ!"

Mạc Khanh Khanh nói những lời này mang theo mười phần lãnh khí, lại mang theo vài phần quý ý. Nhất là cặp mắt sâu kín kia, rõ ràng giống như là một thứ vững lay, làm cho Liễu thị có cảm giác hít thở không thông!

Liễu thị không hiểu làm sao bản thân run sợ, nhưng mà thế nào cũng không chịu yếu thế, Cường Tử ngẩng đầu nói: "Phương mã mã! Xuất phát!" nói xong, con ngựa kêu lên một tiếng, giương cao bốn vó chạy ra khỏi nhị môn.

Mạc Khanh Khanh lúc này mới ngẩng đầu lên, giữa ánh nắng nụ cười trên mặt lộ ra mấy phần quý dị.

Đây mới là người đầu tiên!

Kế tiếp, nàng sẽ đem mỗi một người đã từng chà đạp lên cuộc sống của nàng tàn nhẫn đâm mỗi người một đao, rồi rắc muối lên, để cho bọn họ hiểu được thế nào là đau như cắt!

"Hong Tiêu, ra đi! Chúng ta đi thôi, chuẩn bị tốt một chút, mấy ngày nữa chúng ta sẽ đi Hộ Quốc tự!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Khanh Khanh, Gả Cho Ta Được Không?

Ngày mười lăm tháng bảy, trên núi Tây Sơn ở ngoại ô kinh thành tiếng người huyên náo, vô số người đổ xô đến một ngôi chùa cao lớn.

Nếu nói miếu tự có hương khói thịnh nhất kinh đô nước Đại Thuận, đương nhiên là trấn quốc Hộ Quốc tự.

Đây không chỉ bởi vì Hộ Quốc tự chính là ngôi chùa Hoàng gia, kiến trúc to lớn, khí thế bất phàm, hấp dẫn hàng loạt quan lại quyền quý chạy đổ xô vào, chủ động hiến tặng vàng bạc, còn thêm nữa bởi vì bên trong chùa thờ phụng một vị cao tăng đắc đạo!

Vị cao tăng này pháp danh Diệu Tâm, nghe đồn thân phận của ngài cao quý, tướng mạo oai vệ, chỉ cần là đã từng gặp qua người đều khen ngợi không ngừng, thiên cơ thâm trọng, chính là kỳ nhân hiếm có!

Bởi vì Diệu Tâm thiền sư đang vân du bên ngoài, là mỗi mùa một mười lăm thì công khai tiếp đón khách hành hương hữu duyên đến thăm, cho nên vừa đến ngày mừng một mười lăm, lúc này Hộ Quốc tự thực đáng được gọi là một biển người, người người chen chúc nhau.

Một vị đội mũ che mặt màu xanh nhạt, mặc bộ quần áo màu xanh vẩy lụa bát bửu, cô nương bên hông buộc một dải tơ lụa bảy màu đang vịn tay nha hoàn đi bên cạnh, chậm rãi đi ở trong đám người dâng hương.

"Cô nương, người cẩn thận, đám người này đều là người thô kệch, nếu không cẩn thận bị thương, hoặc là bị cướp, thì phải làm như thế nào?" Hồng Tiêu trái ngăn phải ngăn, chỉ lo gặp phải mấy kẻ gây rối đến bên cạnh Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh nhìn thấy bộ dáng khấn trương kia của Hồng Tiêu thì trong lòng buồn cười, nhưng mà cũng lại cảm động sự quan tâm của nàng.

"Người không cần chuyện bé xé to, người không nói, ai biết chúng ta là người phủ Thừa tướng? Chúng ta xen lẫn trong đám người, sẽ không dễ làm người khác chú ý."

Hồng Tiêu nhanh miệng nói: "Nói tới đây, cô nương, nô tỳ thật sự là không hiểu. Coi như là người vì Lão phu nhân cầu phúc, cũng không đáng để chính mình đích thân phải đi một trăm lễ tám bậc tam cấp chứ?" Hơn nữa còn không cho phép những nha hoàn ma ma khác đi theo hầu hạ, cho dù là muốn biểu hiện thành tâm, cũng không thể để như vậy?..Nàng không khỏi có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn cô nương nhà mình.

Mạc Khanh Khanh oán thầm, nha đầu Hồng Tiêu được chính mình * nhưng cũng là càng ngày càng thông minh lanh lợi, chỉ sợ là nổi lên lòng nghi ngờ.

"Người cũng không suy nghĩ một chút, có thể giúp cho Lão phu nhân dâng hương cầu nguyện đâu chỉ hơn mười mấy người? Nếu đã để cho ta tới, ta cũng phải làm ra một bộ dáng hết sức hiếu kính. Người nghĩ rằng ta mặt ngoài cung kính, sau lưng nghênh ngang ngồi kiệu lên núi, Lão phu nhân trong lòng có thể không có vương mắc? Bà ghét nhất là bằng mặt không bằng lòng!" Mạc Khanh Khanh đành phải từ từ giải thích.

Hồng Tiêu không thể không thừa nhận Mạc Khanh Khanh nói rất có đạo lý, cũng liền đem nghi ngờ trong lòng bỏ qua một bên, đỡ Mạc Khanh Khanh từ từ theo dòng người hướng cửa chùa tiếp tục đi tới.

Đến khi hai người thật vất vả đi đến Đại Hùng bảo điện, thì mồ hôi đã đổ đầm đìa.

Chủ tớ hai người tìm đến vị sư tiếp khách, nói rõ mục đích đến, nói thẳng là muốn thay trường bối trong nhà dâng lên tiền nhang đèn.

Vị sư tiếp khách là người rất biết thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, là người cẩn thận tỉ mỉ, hẳn thấy nhị vị này rõ ràng một vị là cô nương, một vị là nha hoàn đi theo.

Vị cô nương kia đầu đội mũ che mặt, cử chỉ đoan trang, phong cách quý phái, quần áo mặc dù đơn giản, thế nhưng chất liệu lại là thượng đẳng, liền đoán rằng hai vị này nhất định là xuất thân từ gia đình giàu có.

"Không biết cô nương muốn quyên bao nhiêu tiền nhang đèn?" Vị sư tiếp khách chấp tay trước ngực, mặt mũi hiền lành, thế nhưng khi mở miệng lại nói đến tiền.

Hồng Tiêu chắn ở phía trước, hành lễ nói: "Đại sư, cô nương nhà chúng ta muốn dâng lên năm trăm lượng tiền nhang đèn!"

Năm trăm lượng?

Vừa nghe lời này, vị sư tiếp khách hai mắt lập tức sáng lên - quả nhiên là một người giàu có!

Nụ cười trên mặt hẳn càng thêm chân thành, đích thân dẫn theo Mạc Khanh Khanh chủ tớ hai người đi dâng hương đồng thời cung kính nhận tiền nhang đèn.

Mạc Khanh Khanh nhàn châu xoay động, âm giọng hỏi: "Không biết... hôm nay Diệu Tâm thiền sư có thuận tiện gặp khách? Gia tổ mẫu rất là ngưỡng mộ phong thái của Diệu Tâm thiền sư, phân phó tiểu nữ nhất định phải đích thân dâng lên cung phụng."

Cung phụng?

Vị sư tiếp khách dường như lại thấy được bạc trắng, thế nhưng hẳn lập tức tỉnh táo lại. Dù sao đây là Diệu Tâm thiền sư, không phải là giống những

người khác, chính là tùy ý sắp xếp nói dối lừa gạt.

Hắn chỉ có thể tiếc nuối nói: "Thí chủ tôi không đúng lúc. Hôm nay Diệu Tâm thiền sư có khách, chỉ sợ là không thể gặp những người khác."

"Thì ra là như vậy. Vậy tiểu nữ cũng không làm người khó xử" khéo miệng Mạc Khanh Khanh lộ ra một nụ cười.

Vị sư tiếp khách lập tức chuyển đề tài nói: "xâm nhập duyên ở bản tự rất là linh nghiệm, thí chủ nếu như có lòng, không ngại đến xin một quẻ, chắc chắn có thể cầu được ước thấy!"

Mạc Khanh Khanh gật đầu: "Làm phiền đại sư chỉ điểm, đã như vậy, ta sẽ đi tới xem một chút" nói xong liền dẫn Hồng Tiêu đi đến chỗ xin xâm.

Mạc Khanh Khanh đứng dưới bức tượng Bồ Tát mặt mũi hiền lành, vẻ mặt nghiêm túc quý xuống, trong miệng nói lầm bầm, song cũng khiến những người khác không cách nào nghe rõ nàng cầu xin điều gì.

Nàng cảm lấy ống sâm nhẹ nhàng lắc lư, một quẻ xâm liền rút xuống.

Mạc Khanh Khanh cảm lấy quẻ sâm, nhìn thấy chữ viết trên quẻ là dạng chữ Khải, trên quẻ viết bốn chữ rất nhỏ "Vô Cát mại sai", nàng xoay người nói với Hồng Tiêu: "Người đi tìm sư phụ giúp ta giải xâm, ta ở tại chỗ này chờ người!"

"Dạ vâng." Hồng Tiêu cầm quẻ sâm trong tay liền chạy đi.

Thế nhưng đến lúc Hồng Tiêu giải xâm xong, vẻ mặt vui vẻ quay trở lại, nhưng lại không thấy bóng dáng Mạc Khanh Khanh đâu?

Bên trong thiện phòng của Hộ Quốc tự lúc này thật yên tĩnh, hai người đang ngồi đối diện đánh cờ.

Một người trong đó với bộ râu dài, nét mặt anh tuấn uy nghiêm, ánh mắt trong suốt, tuổi chừng quá năm mươi. Mặc dù chỉ mặc một bộ trường sam bình thường màu xanh ngọc, thể nhưng tản rạt sắc bén giống như bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, vô luận như thế nào cũng không che giấu được. Mà dáng vẻ cử chỉ của hắn lúc này rất tự nhiên song lại mang theo ba phần quý khí.

Người đối diện với hắn, lại chính là cùng hắn tạo thành sự đối lập rõ ràng. Cả người như là thanh phong bạch vân một loại lãnh đạm thuần khiết, khuôn mặt lúc này lộ vẻ hài lòng, dường như cả người trong lúc này đã xa rời cõi trần thế. Một bộ bố y vải thô màu xám tro, và chín khóa giới ba rõ ràng trên đỉnh đầu kia, cũng nói rõ hắn là một vị cao tăng.

Nam nhân trung niên đặt xuống một quân cờ đen, cau đầu mày lại nói: "Cửu đệ, mấy năm không gặp, tài đánh cờ của ngươi như thế nào lại thụt lùi rồi?"

"Không phải là bản tăng kỳ nghệ thụt lùi, mà là ngài có tiến bộ" tăng nhân kia suy nghĩ nửa khắc mới từ từ đặt xuống một quân cờ trắng.

Nhưng mà quân cờ trắng này đặt xuống, rất hiển nhiên liền rơi vào cái bẫy của quân cờ đen, làm cho nửa giang san của quân cờ trắng vì vậy không còn đường sống.

Nam nhân trung niên trong lòng biết ván cờ này mình chắc chắn thắng, cũng không nguyên quá mức vương mắc, đem quân cờ đen để vào trong hộp cờ: "Thôi, hôm nay đã thỏa chí rồi."

Tăng nhân kia vừa cười vừa nói: "Đa tạ hạ thủ lưu tình."

"Oh? Các ngươi là người xuất gia cũng đề ý thắng thua?" Nam nhân trung niên giọng nói sắc bén hỏi.

"Người xuất gia không quan tâm thắng thua, nhưng lại biết tốt xấu! A di đà Phật!" Tăng nhân chấp tay trước ngực, nghiêm trang trả lời.

Nam nhân trung niên "ha ha" cười to, thể nhưng trên mặt lập tức cũng lộ ra vẻ mặt phức tạp.

"Nếu như mọi người cũng như ngươi vậy hiểu rõ tốt xấu, Trẫm chỉ sợ sẽ không có nhiều phiền não như vậy rồi!" Nam nhân trung niên kia rõ ràng trong miệng tự xưng là "Trẫm", chẳng lẽ lại là đương kim Hoàng Thượng?

Không sai, người này đúng là đương kim thánh thượng Võ Thịnh đế Nghiêm Tĩnh An, đối diện hắn lúc này là vị cao tăng tướng mạo cao quý trang nghiêm, dĩ nhiên chính là Diệu Tâm thiền sư nổi tiếng thiên hạ kia.

"Hoàng Thượng, có chuyện gì phiền não như vậy? Hôm nay hải thanh hà yên, khắp nơi thái bình, đúng là thời kỳ thịnh thế. Đây cũng là bởi vì Hoàng Thượng có cách trị quốc, có đạo trị thần" Đây cũng không phải Diệu Tâm cố tình tâng bốc Võ Thịnh đế. Kể từ sau khi Võ Thịnh đế lên ngôi, đích thật là mất ăn mất ngủ, chăm lo triều chính, thiên hạ đại an hồi lâu.

Võ Thịnh đế cười lạnh một tiếng: "không có cách nào hoá tử trong nhà!"

Diệu Tâm trong lòng khẽ động: "Hoàng Thượng nói đùa. Thái tử nhân hậu, lại ở vị trí thái tử đã lâu, chắc hẳn rất được lòng các đại thần, ngài làm sao vẫn còn lo lắng như thế"

Nghe xong những lời nói của Diệu Tâm thiền sư, vẻ mặt Võ Thịnh đế chẳng những không có lộ ra vui mừng, ngược lại lãnh ý càng tăng lên: "Hắn là nhân hậu! Chỉ sợ là nhân hậu chỉ được lúc đầu! Hắn cùng với Thái tử phi thành thân nhiều năm, lại không có con nối dòng. Mà nhà mẹ đẻ Thái tử phi gần đây

có nhiều lời đồn không tốt, ít nhiều cũng ảnh hưởng tới mặt mũi Thái tử. Thậm chí có người đã nói với Trẫm, có kỳ mẫu tất có kỳ nữ, Thái tử không có con nhiều năm, chỉ sợ là Thái tử phi gây trở ngại bên trong, năng sợ có người sinh hạ được con nối dòng sẽ ảnh hưởng đến địa vị, cho nên động tay chân!"

Diệu Tâm nghe những chuyện thế tục này, nhất thời cảm thấy vô cùng xa xôi, nụ cười trên mặt hần không thay đổi, thế nhưng đáy lòng rõ ràng sinh ra vài phần cảm giác thê lương.

"Hoàng Thượng, Thái tử là bản tăng nhìn lớn lên, là người rất có phong thái nhân nghĩa. Ngài là một minh quân, thần không muốn nhiều xen vào nhiều quá. Chỉ hy vọng ngài hiểu được từ xưa đến nay trường ầu có thứ tự, đích thứ khác biệt. Phế trường lập ầu, chính là nguyên do thiên hạ đại loạn!"

Diệu Tâm đi theo Võ Thịnh để nói vài lời đơn giản, sau đó phát giác hần đối với Thái tử sinh ra cảm giác chán ghét. Nếu không thì làm sao lại vì nội vụ không quan trọng trong phủ Thái tử mà tính khí nóng nảy lớn như thế?

Võ Thịnh để sững sờ, lập tức cười một tiếng: "Người quá lo lắng. Trẫm cũng không có ý nghĩ hoang đường như vậy."

Diệu Tâm gật gù đầu, nói ra: "Bản tăng biết rõ, bất quá bản thân là buồn lo vô có thôi." Thế nhưng trong lòng của hần đối với lời nói của Võ Thịnh để rất là không đồng ý.

Hần mặc dù đang ở phương ngoại, thế nhưng đối với chuyện triều đình hậu cung cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả.

Nghe nói con của Trần phi bây giờ đã tám tuổi, rất là thông minh lanh lợi. Mà Hoàng Thượng lại trẻ trung khoẻ mạnh, nhưng thái tử cũng gần trung niên.

Ban đầu lập trường là vì yên ổn lòng dân, nhưng mà bây giờ thái tử này quá mức được lòng dân, chỉ sợ là làm cho Hoàng Thượng kiêng kị, đương nhiên là không bằng tiểu nhi tử càng thân thiết đáng yêu.

Võ Thịnh để cùng Diệu Tâm nói ra một chút khổ tâm, cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn không ít, liền từ đứng dậy nói: "Mỗi lần cũng chỉ khi đến nơi này của người, trẫm mới có thời gian an bình. Nếu không mỗi ngày bị mấy cái công văn làm hao tổn tinh thần, chỉ sợ thân thể này của Trẫm... Ai..."

"Hoàng Thượng đang là lúc long tinh hổ mãnh, cũng không cần tự xem thường mình như thế. Nếu ngài đã yêu thích sự thanh tịnh và đẹp đẽ của nơi này, về sau thuận tiện lại đến. Bản tăng nhất định quét dọn giường chiếu mà đợi!" Diệu Tâm cũng thuận theo đứng dậy, chuẩn bị tiễn Võ Thịnh để đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Khanh Khanh, Gả Cho Ta Được Không? 2

Hai người một trước một sau khi đi đến cửa thiền phòng, đang muốn nói lời từ biệt, lại đột nhiên có một tiểu sa di nhỏ tuổi vội vàng đi tới, đến trước người Diệu Tâm thiền sư khom người chào nói: "Đại sư, phương trượng tìm ngài ở phía trước, có việc thương nghị!"

Thì ra Diệu Tâm thiền sư này mặc dù thanh danh lan xa, thế nhưng lại không phải là phương trượng của Hộ Quốc tự này.

Diệu Tâm không nghi ngờ gì, liền đối diện với Võ Thịnh để nói: "Đã như vậy, thí chủ trước hết xin mời. Chúng ta ngày sau tạm biệt!"

Võ Thịnh để cũng gật gù đầu.

Diệu Tâm lúc này lại liếc mắt một cái nhìn tiểu sa di kia, nhất thời có chút kỳ quái hỏi: "Người là người nào... Bản tăng tại sao không..."

"Cẩn thận! Hần là thích khách!" Một giọng nói sắc bén của nữ tử từ tự nhiên vang lên, khiến cho Diệu Tâm cùng Võ Thịnh để đều tâm trạng kinh hãi.

Quả nhiên tiểu sa di kia đột nhiên mãnh mẽ lao về phía Võ Thịnh để, tốc độ của hần thật nhanh, thấy thế nào cũng không giống là một hài tử bình thường chừng mười tuổi!

Ổng tay áo kia của hần rộng lớn trong lúc đó mơ hồ có hần quang lóe lên, rõ ràng là một cây chùy thủ chém sắt như chém bùn!

Diệu Tâm không nói hai lời, bước lên phía trước một bước bảo vệ phía trước Võ Thịnh để, trầm giọng vội vàng nói: "Ngài đi mau!"

Võ Thịnh để lợi dụng thời gian ngắn ngủi này, nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

Thế nhưng Diệu Tâm tuy là phản ứng nhanh chóng, nhưng lại chưa từng tập luyện võ công, bất quá là trong thời gian nháy mắt, đã bị thích khách kia ném trên mặt đất!

"Cầu Hoàng đế! Người nạp mạng đi!" Thích khách kia mất lộ ra hung quang, bước chân không ngừng, từng bước một tiến tới gần Võ Thịnh để!

Võ Thịnh đế giờ phút này trong lòng hối hận, không nên vì muốn thanh tịnh đem thái giám bên mình cùng ám vệ toàn bộ đuổi đi, bây giờ phải làm sao?

Mất thấy tiếng bước chân của thích khách kia càng ngày càng gần, Võ Thịnh đế trong lòng càng lo lắng, thật chẳng lẽ bỏ mạng ở nơi này!

Nói thì chậm, kẻ đó thì nhanh, rồi lại có người kêu lớn: "Phụ hoàng! Nhi thần đến đây!"

Võ Thịnh đế đảo mắt vừa thấy, lại là Lục hoàng tử Nghiêm Minh Nghĩa!

Lúc này hắn cầm bảo kiếm trong tay, vẻ mặt chính khí nghiêm nghị đang hướng về phía mình chạy tới!

Võ Thịnh đế vừa muốn thở phào một cái, lại không biết tại sao, rõ ràng Nghiêm Minh Nghĩa kia thân thủ nhanh nhẹn lại có thể đột nhiên ngã nhào trên đất, ngã vào bãi phân chó!

Võ Thịnh đế nhất thời cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, này Lục hoàng nhi...

Mà ngay cả thích khách bước đi như bay vừa rồi cũng bị đột phát kỳ cảnh này làm cho sợ ngây người, rõ ràng dừng bước!

Đang lúc này, lại có một người từ một hướng khác nhảy ra.

"Hoàng Thượng! Thần đến hộ giá!"

Người này mặc cẩm bào đỏ thẫm dệt kim rải hoa, bên hông buộc bạch ngọc đai, khuôn mặt tuấn tú phi phàm, đuôi lông mày khỏe mắt mờ hồ có vẻ quyền rũ hồn xiêu phách lạc.

"An Nhiên! Mau! Giết kẻ tặc này!" Võ Thịnh đế nhìn người đến, lập tức an tâm.

Tạ An Nhiên lấy ra một cây kiếm hoa, thân kiếm này sắc bén lắm liệt liệt thẳng tắp run run, trực tiếp liền hướng cổ họng thích khách kia đâm tới!

Thích khách kia trong lòng cả kinh, biết rõ lần này hành thích đã bại lộ, hơn nữa lỡ mất thời cơ, lại xảy ra đánh nhau, chỉ sợ là sẽ dẫn tới nhiều người hơn!

Hắn lần này là đơn độc đến đây, mục đích chính là vì không khiến cho những thị vệ trong cung kia hoài nghi - dù sao cũng là từ sĩ có chết trăm lần cũng không sống kiếp dư thừa, nếu như có nhiều cao thủ võ công cao cường ra vào nơi đây, khó bảo đảm sẽ không có người phát giác.

Nhưng là không nghĩ tới, chuyện bại bài kín đáo như vậy, lại có thể nhiều lần bị người phá hỏng.

Đầu tiên là có người lớn tiếng nhắc nhở, sau đó lại xuất hiện hai người hộ giá !

Mặc dù người thứ nhất... ngã vào bãi phân chó, thế nhưng người thứ hai, nhìn cũng không giống như võ công cao thủ gì a!

Trong lòng thích khách chứa ba phần xem thường, tự cho là có thể toàn thân mà lui, đúng là không nghĩ tới người này nhìn giống như phú gia công tử tay trái gà không chặt, nhưng lại ra tay tàn nhẫn, giống như rắn độc bình thường gắt gao quần lấy chính mình, thân kiếm trước sau không rời đánh vào chỗ hiểm trên người mình!

Võ Thịnh đế thấy thế, rốt cục hoàn toàn yên tâm.

Mặc dù Tạ An Nhiên nhìn quần áo lụa là, ngày thường làm cho phổ phàm gà bay chó sủa, không làm chính sự. Thế nhưng hắn một tay công phu này, lại là được An Bình hầu đời trước chân truyền, chính là số một số hai trong kinh thành!

Bên này Tạ An Nhiên cùng thích khách kia chiến đấu đến say sưa, bên kia Nghiêm Minh Nghĩa cuối cùng cũng đứng lên.

Lúc này, sắc mặt của hắn xanh mét, vằn vẹo dị thường. Vừa rồi hắn rõ ràng có cơ hội biểu hiện bản lĩnh, giành được cơ hội lập công to, làm sao có thể đột nhiên bị té ngã trên đất?

Hắn nghĩ như thế nào cũng thấy rằng, vừa rồi rõ ràng là có người nào đó đuổi một chân ra, cố ý ngáng chân hắn một cái!

Thế nhưng bây giờ nơi này không có người nào khác?

Hắn chỉ có thể là nhìn xuống xấu hổ và giận dữ cùng tức giận trong lòng, lớn tiếng nói: "An Nhiên, ta đến giúp ngươi!"

Đúng là tuyệt đối không nghĩ tới, hắn vừa dứt lời, liền lại cảm thấy đuôi phải đột nhiên tê dại một trận, ngay sau đó, hắn lại một lần nữa té ngã xuống đất!

Võ Thịnh đế đang ở ngoài xem cuộc chiến, tranh thủ nhìn thoáng qua Nghiêm Minh Nghĩa, trong mắt hoàn toàn đều là lãnh ý mỉa mai.

Thành sự không có bại sự có thừa!

Phía bên này, Tạ An Nhiên đã là hoàn toàn chiếm thế thượng phong, thế nhưng thích khách kia vẫn là thân thủ bất phàm, hắn lại trong khoảng thời gian ngắn không cách nào hoàn toàn giành thắng lợi!

Đúng lúc này, "bịch bịch" tiếng bước chân vang lên, còn có thái giám âm thanh the the: "Nhanh! Nhanh hộ giá!"

Sau đó hàng loạt người ăn mặc như thị vệ trong cung ùn ùn kéo tới, đồng thời lập tức bao vây xung quanh thích khách kia!

Tạ An Nhiên đột nhiên thu kiếm, nhảy ra khỏi vòng vây, vừa cười vừa nói: "Ngô Hán! Giao cho ngươi! Tiểu gia sẽ không đoạt nhiệm vụ của ngươi!"

Có một người nam tử vạm vỡ sắc mặt tối đen chấp tay trả lời: "Làm phiền Thế tử! Nơi này hết thầy giao cho thần!"

Tạ An Nhiên vội vàng đi đến bên người Võ Thịnh đế, quỳ rạp xuống đất: "Thần cứu giá chậm trễ, khiến Hoàng Thượng kinh hãi, kính xin Hoàng Thượng thứ tội!"

"Ngươi có tội gì? Mau mau đứng lên! Hôm nay nếu không phải là có ngươi, chỉ sợ sự tình không thể lường được!" Võ Thịnh đế đích thân đỡ Tạ An Nhiên đứng lên.

Cao Đức Phúc đứng ở một bên – là thái giám cận thân của Võ Thịnh đế, lo lắng kiểm tra trên người Võ Thịnh đế có bị thương không, lại xác nhận quả thực không có gì đáng ngại về sau, hân hoan thở phào nhẹ nhõm: "Hoàng Thượng, thật sự là dọa chết nô tài!"

Võ Thịnh đế chứng kiến bên kia thích khách đã hoàn toàn đền tội, trong lòng ổn định, cũng an nhàn thoải mái hỏi thăm những chuyện khác.

"Các ngươi làm sao có thể đột nhiên đến đây? Ta không phải căn dặn các ngươi phải canh giữ ở đại điện bên kia, chỗ đó cách nơi này phải là một khoảng cách!" Ý ở ngoài lời là những người này phải nghe không được âm thanh của đao kiếm, làm sao lại chạy tới cứu giá!

Cao Đức Phúc vỗ một cái vào bắp đùi của mình nói ra: "May nhờ có vị cô nương này, là nàng sai tăng nhân kịp thời tới báo tin, lại chờ dẫn nô tài tới đây!" Ngón tay hân chỉ về một hướng, Võ Thịnh đế lúc này mới thấy trong góc kia còn có một vị cô nương trẻ tuổi đang đứng!

Nàng khẽ cúi đầu, gương mặt kia giống như một loại bạch ngọc mờ mờ còn có thể thấy được những giọt mồ hôi nhỏ trong suốt, có thể là bởi vì chuyện vừa rồi quá khẩn cấp, chạy nhanh gây ra. Chính bởi vì vậy, gương mặt nàng càng lộ ra hồng hào sáng long lanh, mang theo vài phần lộng lẫy mê người.

Nàng mặc quần áo đơn giản thỏa đáng, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến thiên sinh lệ chất của nàng. Mặc dù là lúc này khó có thể thấy rõ mặt mũi của nàng, nhưng cũng có thể cảm giác được nàng tuyệt đại tao nhã.

Vừa thấy người này, Nghiêm Minh Nghĩa cùng Tạ An Nhiên trong lòng đều căng thẳng, hô hấp không tự chủ được liền trở nên dồn dập.

Nhưng mà trong lòng của hai người lại là khác biệt rất lớn.

Một người nghĩ lại là nàng?

Một người khác nghĩ thực sự là nàng!

Võ Thịnh đế nhìn vị này cô nương trẻ tuổi này, cảm thấy có vài phần quen mặt, liền ra lệnh Cao Đức Phúc đi dẫn người đến.

Vừa thấy người đi vào, Võ Thịnh đế cuối cùng thì cũng nhớ ra.

"Ngươi là Mạc ái khanh ..." cũng không phải Võ Thịnh đế có trí nhớ tốt, chỉ là Mạc Khanh Khanh thật sự là xinh đẹp làm cho người vừa thấy khó quên.

"Thần nữ Mạc thị, tham kiến Hoàng Thượng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Mạc Khanh Khanh yêu kiều quỳ rạp xuống đất, miệng hô lớn vạn tuế.

Võ Thịnh đế trong lòng khẽ động, lập tức hỏi: "Nói như vậy, vừa rồi bên ngoài nhắc nhở Trẫm cùng Diệu Tâm thiền sư cũng là ngươi?"

"Hoàng Thượng anh minh! Đúng là thần nữ!" Mạc Khanh Khanh cũng không khiêm tốn từ chối, liền trực tiếp đem công lao nhận lấy.

"A? Ngươi tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây?" Võ Thịnh đế có chút hứng thú hỏi, nhưng mà trong mắt cũng thoáng hiện lên tia sắc lạnh.

Tạ An Nhiên thấy thế, biết Võ Thịnh đế là thấy Mạc Khanh Khanh xuất hiện đúng lúc nổi lên lòng nghi ngờ, trong lòng không khỏi có vài phần lo lắng.

Mạc Khanh Khanh nhưng lại không nhanh không chậm trả lời: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thần nữ hôm nay chính là thay mặt gia tổ mẫu đến đây quyên tiền nhang đèn. Bởi vì tổ mẫu ngưỡng mộ Diệu Tâm thiền sư, cho nên đặc biệt lệnh cho thần nữ tới bái phỏng! Thần nữ đi đến nửa đường, liền thấy được vị tiểu sa di vừa rồi, nhất thời cảm thấy có chút kỳ lạ, nhìn không được liền đi theo sau lưng, quả nhiên người này chính là thích khách!"

Lời giải thích này ngược lại hợp tình hợp lý, nhưng mà Võ Thịnh đế vẫn hỏi rõ ngọn nguồn: "Ngươi làm thế nào lại biết hẳn chính là thích khách, mà không phải là tiểu sa di bình thường?"

"Thần nữ bắt quả là thấy hẳn mặc dù cách ăn mặc là một thân tăng nhân nhưng da đầu màu đen, hiển nhiên là vừa mới cạo đầu, hơn nữa dưới chân của hẳn lại rõ ràng mang một đôi giày đế mỏng, mà không phải tăng nhân cần phải mang giày tăng sáu lỗ! Hiển nhiên hẳn cũng không phải là một tiểu sa di chân chính, nhưng mà lại có tình mặc quần áo tiểu sa di, có thể nào không làm người ta nghi ngờ?" Mạc Khanh Khanh lang lang nói.

"Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Nữ thí chủ quả nhiên là quan sát cẩn thận tỉ mỉ, bản tăng bội phục!" Lúc này, Diệu Tâm thiền sư cũng được thị vệ đỡ lên, từ từ

đi đến. Hắn đứng lúc nghe được Mạc Khanh Khanh giải thích, nhin không được vỗ tay tán thưởng.

Võ Thịnh đế nghe vậy, cũng bỏ đi hơn phân nửa lòng nghi ngờ, xinh đẹp như thế, nữ tử lòng như gấm miệng như thêu thực sự khó có được!

"Mạc ái khanh quả nhiên là biết cách dạy nữ nhi! Ngươi đứng thứ mấy ở trong phủ? Mẫu thân chính là Mạc phu nhân?" Võ Thịnh đế khó có được hỏi vài câu.

"Thần nữ ở trong nhà thứ ba, chính là di nương trong phủ sinh ra." Mạc Khanh Khanh đứng mực nói.

Võ Thịnh đế nghe vậy, trong lòng than một tiếng đáng tiếc. Cô nương như vậy lại là thứ xuất, nếu không thì ban cho vị hoàng tử kia, chẳng phải là một đoạn nhân duyên tốt?

Nhưng mà thân phận bây giờ quá thấp, cũng thật sự là không có cách nào khác thúc đẩy chuyện này.

Thôi được, không bằng tiện thể cho nàng vài phần thể diện, cũng để cho người trong thiên hạ biết, chỉ cần tận trung hộ chủ, bất luận là ai, đều có thể thăng quan tiến chức rất nhanh!

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Võ Thịnh đế cũng mang theo ba phần từ ái: "Mạc Tam cô nương, ngươi hôm nay cứu giá có công, Trẫm ban cho ngươi một tâm nguyện, ngươi có thể tùy ý nói ra!"

Mạc Khanh Khanh cười giảo hoạt: "Hoàng Thượng, lời này thật không?"

Võ Thịnh đế thấy nàng lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhi, có phần ngây thơ, trong lòng lại lay động: "Đây là đương nhiên, Trẫm kim khẩu đã khai, há có thể là trò đùa?"

"Đã như vậy, Hoàng Thượng có thể cho thần nữ tạm thời giữ lại tâm nguyện này không, đợi đến ngày sau, thật sự có điều muốn thỉnh cầu, có thể nói ra?" Mạc Khanh Khanh thuận theo nói ra.

Võ Thịnh đế sững sờ, lập tức vừa cười vừa nói: "Ngươi thật giỏi tính toán! Mà thôi, đã như vậy, Trẫm nên đáp ứng ngươi!"

Mạc Khanh Khanh mỉm cười nói: "Đa tạ Hoàng Thượng ân điển."

"Ngươi đứng dậy đi." Võ Thịnh đế lập tức để cho Mạc Khanh Khanh đứng lên.

Mạc Khanh Khanh từ từ đứng lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn một dãy đứng đối diện, Tạ An Nhiên ăn mặc giống như chiếc đèn lồng màu đỏ.

Chặc chặc chặc!

Quả nhiên là quần là áo lượt nổi tiếng kinh thành, nhìn cách ăn mặc này, chỉ sợ là so với các cô nương thanh lâu còn đẹp hơn.

Hai tròng mắt Tạ An Nhiên hiển nhiên cũng gắt gao dính trên người Mạc Khanh Khanh.

Vừa thấy nàng xinh đẹp thái độ thướt tha, trái tim của hắn say mê trước ba phần, bất kể nàng ở đâu kỳ thực trong lòng chính là đối với hắn oán thầm không thôi

Khắp người đầy bụi đất, chặt vật không chịu nổi, Nghiêm Minh Nghĩa hoàn toàn bị mọi người quên mất, đứng ở một bên, ngược lại là đem Mạc Khanh Khanh cùng Tạ An Nhiên "liếc mắt đưa tình" nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Trong lòng hắn tức giận, rõ ràng là hắn nhìn thấy nữ nhân này trước, chẳng lẽ tiểu tử Tạ An Nhiên này lại có ý nghĩ giống nhau?

Hắn có tình bày ra bộ dáng anh tuấn tiêu sái, ở trước mặt Mạc Khanh Khanh khoe khoang một phen, thế nhưng lúc này đầu đầy bụi đất mặt mày lấm lem, quần áo lộn xộn, cho dù là thiên tiên cũng thành chó vurun rồi!

Võ Thịnh đế đương nhiên là không biết giữa ba người này có sóng ngầm, hắn phái người thu xếp ổn thỏa Diệu Tâm thiền sư, liền muốn cho người đưa Mạc Khanh Khanh hồi phủ.

Thế nhưng Mạc Khanh Khanh lại dịu dàng từ chối nói: "Đa tạ ý tốt Hoàng Thượng. Chỉ là nha hoàn của thần nữ chỉ sợ bây giờ còn đang ở trong chùa tìm kiếm thần nữ, và lại nói, thần nữ còn muốn thay tổ mẫu vì tổ phụ quá cố thấp một chiếc đèn trường minh!"

"Trẫm thiên lý lấy hiếu làm đầu! Ngươi đã có phần tâm này, Trẫm cũng sẽ không cản trở. Ngươi hãy đi đi, chỉ là nhất định chú ý an toàn!" Võ Thịnh đế đây là sợ những thích khách kia chưa từ bỏ ý định, lại phái người tới làm loạn.

Mạc Khanh Khanh nghe vậy, vừa nói một tràng lời ca ngợi, lúc này mới chân thành rời đi.

Võ Thịnh đế nhìn thoáng qua Nghiêm Minh Nghĩa không còn hình dáng, nhưu mày, quát lớn: "Còn không mau theo Trẫm hồi cung! Ngươi biến thành bộ dạng này, cũng không sợ mẫu phi ngươi lo lắng!" Thì ra mẫu thân của Nghiêm Minh Nghĩa là Thục phi trong cung, địa vị khá cao, cũng rất được Võ Thịnh đế tôn trọng.

Nghiêm Minh Nghĩa xấu hổ đỏ mặt, lúng túng đáp lại, lúc này mới khép khiễng rời đi.

Tạ An Nhiên vốn là cần phải đi theo Võ Thịnh để cùng nhau rời đi, nhưng mà hấn trái lo phải nghĩ cuối cùng vẫn không nỡ bỏ.

Nhân châu xoay động, cười nói: "Hoàng Thượng, thần nghĩ thừa dịp cơ hội lúc này, đi Hộ Quốc tự thăm dò. Chuyện lần này thật sự là quá mức kỳ quặc cùng trùng hợp, chỉ sợ..." càng nói về sau, nét mặt của hấn càng tỏ ra nghiêm túc.

Võ Thịnh để trong lòng sợ hãi, cũng biết Tạ An Nhiên nói có lẽ đúng.

Thời điểm hấn đến Hộ Quốc tự thăm Diệu Tâm thiền sư, luôn luôn bất định, rất khó bắt được quy luật gì. Nếu không phải là có nội ứng, những thích khách kia không có khả năng tìm ra chính xác như thế!

"Ừ! Người nói có lý! Đi đi! Nhớ kỹ không được khiến cho dân chúng hoảng sợ, còn có... Nhân tiện bảo vệ an toàn cho Mạc Tam cô nương!" Võ Thịnh để cuối cùng còn thêm một câu như vậy.

Tạ An Nhiên trong lòng vui mừng, chấp tay một cái, không thể đợi liền đi.

Võ Thịnh để lúc này mới dẫn Cao Đức Phúc cùng các vị thị vệ, tầng tầng lớp lớp đi ra khỏi chùa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Khanh Khanh, Gả Cho Ta Được Không? 3

Mạc Khanh Khanh vừa nghĩ tới Nghiêm Minh Nghĩa lúc nãy bộ dạng đầu đầy bụi đất mặt mày lấm lem, bộ dáng chật vật không chịu nổi, liền không nhịn được muốn cười.

Giờ phút này trong lòng nàng thật sự là cực kỳ sung sướng!

Kiếp trước, Nghiêm Minh Nghĩa chính là dựa vào cơ hội hộ giá lúc này đây, lọt vào mắt Võ Thịnh để, dần dần tham dự vào bên trong triều chính, tiến tới phát triển thế lực một chút của mình, lại từng bước một áp đảo phía trên thái tử, giành lấy!

Chính là lúc này đây, thế nhưng nàng sẽ không để cho hấn dễ dàng được như ý như vậy!

Cũng không biết, nàng một cước đá trúng hấn có từng đau? Nàng một kim đâm trúng hấn có từng đau đớn?

Nàng giờ phút này cũng không khỏi có chút hối hận, sớm biết được hấn là chuẩn bị một ít thạch tín, các loại dược vật, vậy bây giờ chỉ sợ là cái mệnh này của Nghiêm Minh Nghĩa liền khai báo rồi!

Đúng là bất đắc dĩ, nàng một nữ nhi khuê các muốn lấy thạch tín thật sự là quá khó khăn, ngược lại thuốc tê này chính là Mạc Diệc Phong mất sức của chín trâu hai hổ lấy được.

Chân Mạc Khanh Khanh bước đi thật nhanh, thế nhưng phương hướng cũng không phải hướng tới Hồng Tiêu phải ở Đại Hùng bảo điện, ngược lại là đi về hướng phía sau núi.

Nàng càng chạy càng nhanh, cho đến một gian miếu thổ địa đồ nát phía trước, nàng mới xem như dừng bước.

Nàng đầu tiên là cẩn thận nhìn kỹ xung quanh một chút, xác định sau lưng không có người, lúc này thân thể mới khẽ ngồi xổm xuống, dùng đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc kia không ngừng cào lấy cỏ dại trên mặt đất, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Nàng lục lọi, rốt cục thì đụng đến một khối đá vuông.

Mạc Khanh Khanh trong lòng vui mừng, nhẹ nhàng nhấc hòn đá kia, chỉ nghe rầm rầm vài tiếng trầm đục, trên mặt đất kia rõ ràng trống rỗng hiện ra một cái cửa động kích cỡ một người!

Mạc Khanh Khanh đầu tiên là che miệng mũi, chỉ sợ bên trong có thể có độc khí cùng chướng khí làm cho hôn mê, lại qua thời gian nửa ngày, nàng cảm thấy quả thực vô sự, lúc này mới thật cẩn thận thuận theo bên trong thềm đá cửa động kia từng chút đi vào!

Nàng vẫn là hoài nghi tại sao Nghiêm Minh Nghĩa lại gặp đúng thời, vừa vặn ngay vào lúc đó xuất hiện cứu Võ Thịnh để.

Nàng vốn là cho rằng chẳng lẽ trận ám sát này vốn là Nghiêm Minh Nghĩa an bài? Nhưng mà suy nghĩ kỹ càng, hấn là không phải. Bởi vì thời điểm này Nghiêm Minh Nghĩa mặc dù đã có lòng cướp ngôi, nhưng mà lại không có năng lực này.

Như vậy rốt cuộc là tại sao vậy?

Nàng đột nhiên liên tưởng đến, kiếp trước, nơi này cũng từng là nơi hai người bọn họ thường xuyên vụng trộm, Nghiêm Minh Nghĩa đã từng vô số lần muốn mời nàng đến Hộ Quốc tự để bộc lộ hết nỗi lòng. Dĩ nhiên, cũng là bởi vì như thế, tại một lần vô tình, nàng đã từng chứng kiến Nghiêm Minh Nghĩa tại miếu thổ địa đồ nát này xuất hiện.

Lúc đó, nàng tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng là lại không có quá mức hoài nghi, đúng là bây giờ nghĩ đến, nhưng là nhiều điểm đáng ngờ.

Hắn đường đường là một hoàng tử tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa kiếp trước hắn đến thăm rốt cuộc là vì cùng nàng vụng trộm, hay là chủ yếu che dấu tai mắt, ngoài ra có mục đích?

Hôm nay vừa thấy, quả nhiên vẫn là nàng đánh giá thấp Nghiêm Minh Nghĩa.

Không, hoặc là nói nàng đánh giá cao chính mình!

Mạc Khanh Khanh trong lòng cười lạnh.

Bất kể như thế nào, Nghiêm Minh Nghĩa một lần lại một lần đến chỗ này, đã nói lên nơi này nhất định có vật gì đối với hắn vô cùng quan trọng!

Mặc kệ đó là gì, Mạc Khanh Khanh đều muốn phá hủy!

Địa đạo bên trong một mảnh tối đen, Mạc Khanh Khanh cũng không ngờ tới sẽ có tình huống như thế, bởi vậy trên người cũng không có mang theo hóa chuyết tử. Nàng bất quá là dựa vào hiểu biết kiếp trước đối với Nghiêm Minh Nghĩa - hắn thích nhất là bố trí cơ quan địa đạo, bố trí ôn hòa đồ vật bí mật của mình - mới đến nơi này thử một lần, không nghĩ tới lại có thể thật sự có thu hoạch ngoài ý muốn.

Mạc Khanh Khanh giờ phút này hai mắt thấy đều là bóng tối, nàng cũng chỉ có thể một tay vịn vào vách tường trên đại đạo, dưới chân lại không ngừng thử thăm dò đi xuống bậc thang thật dài.

Địa đạo này càng đi càng sâu, vốn phải là càng tối đen, thế nhưng Mạc Khanh Khanh lại nhạy bén phát hiện, phía trước rõ ràng mơ hồ xuất hiện một tia ánh sáng.

Trong lòng nàng nghi ngờ, bởi vì nơi này đã là đất bằng phẳng, nàng liền không khỏi bước nhanh hơn. Quả nhiên đi tới cách một khoảng, liền phát hiện hai bên địa đạo bố trí một chút nhô ra, phía trên những thứ nhô ra kia, rõ ràng đặt mấy viên dạ minh châu lớn chừng nắm tay!

Những ánh sáng yếu ớt kia chính là ánh sáng của những viên dạ minh châu này phát ra- vừa có thể chiếu sáng con đường phía trước, lại không đến mức khiến cho người đến bởi vì ánh sáng đột ngột mà đau nhói hai mắt, quả nhiên là suy nghĩ thật khéo léo.

Thế nhưng Mạc Khanh Khanh lại càng đi càng kinh ngạc, nơi này cách mỗi ba thước thì đặt một viên dạ minh châu, dọc đường đi, lại có khoảng chừng nhiều hơn hai mươi viên!

Những viên dạ minh châu này mỗi một viên đều mượt mà vô cùng, chính là cực phẩm trong cực phẩm, từ bất kỳ một góc độ nào nhìn đều có thể gọi là vô giá. Lúc này khắc sâu vào tầm mắt nàng là hai mươi viên dạ minh châu, đủ để mua được tất cả tiệm trang sức kinh thành rồi!

Nàng kiếp trước đi theo bên cạnh Nghiêm Minh Nghĩa nhiều năm, tự hỏi biết rõ đa số bí mật của hắn, thế nhưng lại không biết, thì ra Nghiêm Minh Nghĩa lại là người hào phú như vậy

Khó trách kiếp trước hắn có thể dễ dàng lôi kéo một phần người đã có quan to lộc hậu như vậy, lại có thể tùy tiện làm cho tử sĩ bán mạng cho hắn - tất cả dĩ nhiên đều do tiền tài gây ra!

Bởi vì cái gọi là người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Không có bất kỳ người nào là không thể thu mua, đích thực xem người ra giá là phù hợp hay không đối với mong muốn trong lòng đối phương!

Mạc Khanh Khanh cười khổ một tiếng.

“May mà” kiếp trước chính nàng còn cho rằng Nghiêm Minh Nghĩa là một "Hoàng tử nghèo", lại trăm phương ngàn kế đem của hồi môn của mình từng chút dời đi, cuối cùng dâng hiến cả hai tay đến trước mặt người kia!

Không nghĩ tới thật lòng của bản thân từ đầu đến cuối chính là một chuyện cười!

Thì ra chính mình từ trước đến nay đều không có nhìn rõ người mà bản thân tưởng rằng yêu đến khắc cốt ghi tâm!

Nàng lúc trước có bao nhiêu tin tưởng hắn, có bao nhiêu yêu hắn, nàng bây giờ liền có bao nhiêu hận hắn, rất muốn trả thù hắn!

Hắn không phải là muốn đoạt được ngôi vị hoàng đế sao? Nàng nhất định sẽ không để cho hắn đạt được! Bên cạnh hắn thiếu đi một "hồng nhan tri kỷ" như nàng, lại nhiều hơn một kẻ địch biết quá rõ ràng về hắn!

Mạc Khanh Khanh bỏ qua tức giận mãnh liệt trong lòng, hồi phục tâm tình một chút, vẫn như cũ đi sâu vào trong địa đạo.

Bắt quá là chỉ trong chốc lát, phía trước liền trở nên sáng sủa!

Trước mắt của nàng xuất hiện một cái hình nguyệt phía sau là một trượng vuông đất trống!

Trên đất trống kia không có vật gì khác, chỉ là bố trí hơn mười cái rương gỗ chường.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng thời điểm Mạc Khanh Khanh mở nắp rương kia, hay là nhìn không được kinh hãi thất thố! - bên trong dĩ nhiên là tràn đầy vàng bạc châu báu! Nào là ngọc khí, đồ trang sức, trân châu thậm chí còn có thỏi vàng nén bạc lớn nhỏ thiếu chút nữa tràn ra ngoài vì đầy!

Nàng sợ lược tính toán một chút, giá trị của những bảo vật này hẳn là cần phải trên trăm vạn!

Nghiêm Minh Nghĩa rốt cuộc là từ đâu được những thứ này?

Mạc Khanh Khanh lại không ngờ tới tình hình sẽ là như vậy. Nàng ban đầu nghĩ là nếu Nghiêm Minh Nghĩa để đồ vật quý trọng ở nơi này, nàng nhất định là muốn nghĩ hết biện pháp phá hủy. Thế nhưng hôm nay, đầy rẫy vàng bạc châu báu, nàng một nữ nhi yếu đuối lại muốn xử lý như thế nào?

Cũng không thể đi ra ngoài thuê vài người phu khuân vác đến giúp đỡ nàng vận chuyển đi?

Nàng chỉ có thể là lộ ra vẻ cười khổ, ngã ngồi ở trên cái rương kia.

Nàng vẫn là suy nghĩ quá đơn giản!

Xem ra muốn thật chính tay đâm kẻ thù, làm cho người kia cũng nếm thử đau như cắt, nàng bây giờ thủ đoạn cùng lực lượng đều khác xa!

"Ai ôi, Khanh Khanh, nàng để cho ta tìm được thật khó!" một âm thanh hài hước lại mang ý nghĩ sâu xa bỗng nhiên vang lên

Mạc Khanh Khanh trong lòng kinh hãi, nhưng lập tức liền thấy một gương mặt tuấn tú giương ra với cặp mắt đào hoa lóe sáng, lập tức lòng của nàng liền buông xuống không giải thích được.

Tạ An Nhiên dưới ánh sáng của dạ minh châu gương mặt trắng càng tỏ ra không nhân rồi, mà cặp mắt kia giống như ngôi sao lấp lánh, lúc này đang chớp mắt một cái nhìn chằm chằm vào Mạc Khanh Khanh - dường như nàng so với những thứ vàng bạc châu báu bên người nàng càng rạng rỡ sáng chói!

"Người... Sao người lại tới đây?" Mạc Khanh Khanh bị ánh mắt thẳng thắn rõ ràng mà trần trụi kia của hắn nhìn khiến cho cả người không được tự nhiên, rõ ràng lộ ra một tia bối rối hiếm thấy. Trong lòng ngấm tức giận cùng đồ lằng từ này, bất kể tới nơi nào đều là một bộ dáng đáng chết như vậy.

Hắn là lúc nào đuổi theo nàng?

Có phải hay không cửa động đã bại lộ?

Tạ An Nhiên lại dường như là đã biết suy nghĩ của Mạc Khanh Khanh, chủ động mở miệng nói: "Yên tâm, cửa động ta đã đóng lại!"

Hắn lại vừa tự nhiên tra xét những cái rương đó, sau đó cũng là tám tắc lấy làm kinh ngạc.

"Đây thật là làm cho bản Thể từ mở rộng tầm mắt. Chỉ không biết chủ nhân của những bảo vật này là..."

Mạc Khanh Khanh ma xui quỷ khiến liền thốt ra: "Là Lục hoàng tử!". Sau khi nói xong, nàng lập tức hận không thể nuốt đầu lưỡi của mình. Như thế nào đối với người như vậy liền nói thật rồi? Thật sự là gặp quỷ!

Thế nhưng Tạ An Nhiên nhưng là một chút kinh ngạc cũng không có: "Thì ra là thế. Không trách được. Nghĩ là hắn lúc này cũng đã có tính toán."

Mạc Khanh Khanh nghe xong những lời nói không đầu không đuôi này, đột nhiên trong lòng khẽ động, dường như có một tia ánh sáng chợt lóe lên, thế nhưng sau đó rồi lại không thấy tung tích.

"Khanh Khanh, khó xử như thế, rốt cuộc vì cái gì? Nàng xem, mày nàng nhũn lại này, rất là không đẹp!" Tạ An Nhiên thân mật nheo nhéo chiếc mũi xinh đẹp của Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh cứ ngây ngốc làm cho người ta như vậy cột nhà mình, bản thân lại thể hiện một bộ dáng không biết cái gì. Qua một hồi lâu, nàng mới tỉnh hồn lại, lập tức lui về sau vài bước, che mũi nói: "Làm càn! Người sao dám... A!"

Nàng một lòng tránh né Tạ An Nhiên, lại quên phía sau của nàng toàn là những chiếc rương lớn nhỏ, vậy liền ngã lui xuống, cả người liền vấp một cái, đầu kia mắt thấy sẽ phải đụng vào góc trên cái rương!

Mạc Khanh Khanh sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại, ai biết đầu đón trong dự đoán lại không có truyền đến, ngược lại có một cánh tay mạnh mẽ mà có lực vững vàng đỡ vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Đôi tay kia vừa to lớn mà lại ấm áp, lại mơ hồ mang theo một tia nhu tình.

Nàng từ từ mở mắt ra, liền phát hiện Tạ An Nhiên kia giương gương mặt tuấn tú xinh đẹp giống như yêu nghiệt gần ngay trước mắt, dường như là chỉ cần di chuyển một chút, môi của hai người sẽ dán khít lại!

Mạc Khanh Khanh mặt đỏ phai giống như vàng hồng ở chân trời, hai mắt lại giống như hai hồ nước sâu rộng trong suốt. Dù là nàng ngày xưa bên trong có thể nói lương thiện, miệng lưỡi khéo léo như rót mật, ngay lúc này, nàng nhưng là nửa chữ cũng nói không ra.

Tạ An Nhiên ngửi ngửi trên người nàng mùi vị đạo quen thuộc kia, đó là cùng đời trước trong trí nhớ giống nhau như đúc diễm hương, cái này đã một lần nữa khắc vào trong thân thể của hắn.

Dù cho hắn cả đời này nàng đã quên hắn, dù cho hắn biến thành người mù kẻ điên, hắn cũng sẽ không quên hơi thở của nàng.

Dù cho nữ nhân này lên trời xuống đất, trốn vào đám đông ở phố phường, giấu đến chân trời góc biển, hắn đều phải moi nàng ra!

"Khanh Khanh, gả cho ta được không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Trúng Liên Hoàn Kế

Đôi mắt Mạc Khanh Khanh lóe ra một tia mờ mịt, tựa hồ như không nghe hiểu lời nói của Tạ An Nhiên, nàng chỉ là giống như một người nói mơ bình thường phát ra một tiếng: "Ừ... ?"

Tạ An Nhiên thấy môi anh đào kia hơi khép lại, đột nhiên liền có một ý nghĩ kích động muốn trực tiếp hôn lên, hung hãn đi tới!

Thế nhưng ảo tưởng kiều diễm của hắn không trở thành sự thật, hắn liền cảm thấy ngang hông mình đau đớn, ngay sau đó hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp trắng mịn mềm mại liền lướt qua mặt hắn lách mình tránh ra.

Thì ra là Mạc Khanh Khanh thừa dịp hắn đau đớn, đã thoát khỏi không chế của hắn.

Tâm tư của Mạc Khanh Khanh trở nên rối loạn bởi vì lời thổ lộ vô cùng "kinh người" vừa rồi của hắn, nàng cố bình tĩnh làm ra vẻ trấn định nói: "Thế tử nói cái gì? Ta như thế nào nghe không hiểu?" Nói xong, liền đem đôi mắt dời đi nơi khác, nói như thế nào cũng không chịu nhìn Tạ An Nhiên một cái.

Tạ An Nhiên có chút kinh ngạc, nhưng là lập tức tự biến đổi cười nói: "thôi được, ta đương nhiên sẽ không ép nàng. Nhưng mà, nàng cuối cùng sẽ hiểu, ta cũng không phải là nói đùa. Chúng ta đây chính là kiếp trước đã định nhân duyên!"

Giọng nói hắn kiên định mà nghiêm túc, làm cho tim Mạc Khanh Khanh đột nhiên đập lỡ một nhịp.

Nhưng Mạc Khanh Khanh đã chết đi sống lại một lần, làm sao sẽ dễ dàng lại rơi vào cạm bẫy tình yêu như thế?

Nàng lắc đầu, có chút khinh bỉ cười nói: "Thế tử không phải là nói đùa? Thế tử muốn cưới một người thứ nữ làm phu nhân? Đừng nói là người trong thiên hạ không tin, Khanh Khanh cũng sẽ không tin!"

Tạ An Nhiên cười khổ. Làm sao những lời này của nàng giống hệt như những lời nói kiếp trước nàng đã từ chối hắn vào thời điểm lần đầu hắn và nàng gặp mặt.

Tạ An Nhiên không tự chủ được sờ sờ khuôn mặt của mình, trong thâm tâm oán thầm. Bản thể tử so với nàng đến sớm hai năm, đã tổn hết tâm tư luyện tập văn tài võ lược, lại trở thành người đào hoa phong nhã, làm sao lại còn không phù hợp mắt nàng?

Mạc Khanh Khanh cố tạo vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Không biết thế tử làm sao có thể đuổi theo ta đến nơi này?" Nàng cũng không tin đây là ngẫu nhiên, An Bình hầu Thế tử này có mục đích gì? Chẳng lẽ là ham muốn đóng cửa cái này?

Tạ An Nhiên cười mà không nói.

Mạc Khanh Khanh thấy hắn như vậy, ngược lại có chút bất an, tiếp tục hỏi: "Thế tử... Không bằng chúng ta hợp tác?" Nàng mặc dù không thích bộ dáng quần áo lụa là này của Tạ An Nhiên, nhưng mà hôm nay... hai người bọn họ có thể không phải là châu chấu trên một sợi dây thừng? Không tìm hắn hợp tác thì có thể tìm ai?

Tạ An Nhiên khẽ nhủ chân mày, không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc quạt xếp nan trúc tương phi, thoải mái nhàn nhã quạt lên: "lời này của Khanh Khanh ta không hiểu. Ta có được gì khi hợp tác với nàng?"

Mạc Khanh Khanh cắn cắn môi dưới, có chút nhăn nhó nói: "một số của cái lớn như vậy, chẳng lẽ Thế tử không động tâm? Ta nghe nói An Bình Hầu phủ hôm nay... ít nhiều có chút nhập bất phu xuất*." Những điều này là do nàng nói bóng nói gió hỏi được từ trong miệng Lão phu nhân.

(*) *Nhập bất phu xuất: Thu nhập không đủ tiêu xài*

Tạ An Nhiên nghe đến đó, cảm thấy trong lòng đau xót. Kiếp trước nếu không phải là bởi vì An Bình Hầu phủ quá mức xa hoa lãng phí phô trương, cũng sẽ không làm cho Mạc Khanh Khanh một người phụ nữ đã lập gia thất chạy ra ngoài kinh doanh cửa hiệu, ngược lại để cho Nghiêm Minh Nghĩa thừa cơ lợi dụng. Mà mẹ cả của hắn mặc dù đã sớm phát hiện con dâu có thể có nhị tâm, nhưng là bởi vì Mạc Khanh Khanh dâng lên một số lớn vàng bạc mà lựa chọn làm như không thấy. Đến đến thời điểm hắn từ từ phát hiện ra vấn đề, mọi thứ sớm đã không còn kịp rồi!

"Chuyện này không cần Khanh Khanh quan tâm!" Tạ An Nhiên khẩu khí đột nhiên có chút nghiêm khắc, "Ta An Bình Hầu phủ cho dù là nghèo không có cơm để ăn, cũng kiên quyết sẽ không lấy những thứ tiền tài bất nghĩa này!"

"Tiền tài bất nghĩa?" Mạc Khanh Khanh nghe khẩu khí Tạ An Nhiên, giống như là biết rõ nguồn gốc của số của cái này.

"Khanh Khanh là người thông minh, dù sao vẫn nên hiểu một số lớn của cái như vậy chung quy không phải là tự nhiên mà có. Nếu hắn Nghiêm Minh Nghĩa chiếm được, thì nhất định là có người mất đi! Nàng còn nhớ ba năm trước, trong kinh thành phát sinh thảm án diệt môn..." Tạ An Nhiên ý hữu sở chỉ* nói.

(*) *Ý hữu sở chỉ: ngoài ý nghĩa trên bề mặt câu chữ, bên trong còn ẩn chứa một ý nghĩa khác*

Mạc Khanh Khanh tỉnh tể hồi tưởng, lập tức trợn mắt há hốc mồm!

Hóa ra lại là như vậy!

Cách đây ba năm, nhà giàu nhất kinh thành Chu Hùng Tài cùng người nhà đang trên đường trở về quê tổ, gặp phải một nhóm cường đạo cướp sạch. Một nhà mười bảy người không một ai may mắn thoát khỏi! Một số lớn vàng bạc mang về tổ trạch cất giữ bảo quản cũng không cánh mà bay! Sau đó, Thuận Thiên Phủ nghiêm tra các nơi, nhưng là từ đầu đến cuối không có tìm được hung đồ! Dần dần chuyện này cũng trở thành án chưa giải quyết!

Chẳng lẽ nói, Nghiêm Minh Nghĩa đường đường là một hoàng tử không thể ngờ lại có thể hạ độc thủ như vậy?

Điều này thật sự là quá mức không thể tưởng tượng nổi !

"Nghiêm Minh Nghĩa người này, trước mặt người ra vẻ đạo mạo, sau lưng người nam đạo nữ xương*, không nghĩ tới lại có thể làm ra kinh thiên đại án như thế! Thật sự là lòng dạ độc ác!" Tạ An Nhiên khép lại chiếc quạt trong tay, đối với hành vi của Nghiêm Minh Nghĩa bày tỏ căm thù đến tận xương tủy. Dù sao mười bảy mạng người kia trong đó còn có trẻ con, hài nhi vừa sinh mấy tháng! Hắn lại có thể lòng dạ độc ác nhân tâm giết chết!

(*) *Nam đạo nữ xương: Nam trộm cắp nữ bán dâm ý là cùng một loại mèo mã gà đồng*

Mạc Khanh Khanh tự lẩm bẩm: "Thật sự là hắn làm? Quả nhiên là có thể thành đại sự! Không thể tưởng được lúc này dưới tay hắn đã có tử sĩ bán mạng rồi."

Tạ An Nhiên nghe hiểu một chút. Hắn mặc dù biết trong lòng Mạc Khanh Khanh là không hướng về Nghiêm Minh Nghĩa nữa, nhưng mà mắt thấy trong miệng nàng nhắc tới, trong lòng hắn vẫn không thoải mái!

Kiếp này không giống kiếp trước rồi!

Hắn Tạ An Nhiên không còn là người sợ hãi rụt rè không biết biểu đạt bản thân, chỉ biết lặng lẽ đứng ở trong bóng tối bảo vệ người hắn yêu nữa rồi. Hắn muốn đường đường chính chính đứng ở bên cạnh nàng, làm cho người của nàng, lòng của nàng chỉ thuộc về một mình hắn!

"Khụ khụ! Khanh Khanh, nàng rốt cuộc muốn làm như thế nào?" Hắn quyết đoán cắt đứt "tường niệm" của Mạc Khanh Khanh đối với Nghiêm Minh Nghĩa

Mạc Khanh Khanh trầm ngâm một lát, nói ra: "Vẫn là câu nói kia! Chuyện này trời biết đất biết, người biết ta biết! Chỉ có chúng ta bắt tay hợp tác!"

"Cách hợp tác như thế nào?" Tạ An Nhiên có chút háng hái nhìn đối phương.

"Cái này mặc dù là tiền tài bất nghĩa, thế nhưng nếu là dùng ở nơi thích đáng, lại có thể phát huy tác dụng khác nhau. Vẫn tốt hơn bị kẻ lòng lang dạ sói kia lãng phí! Và lại nói, thế tử có bạc trong tay, lo lắng cũng sẽ bớt đi!" Mạc Khanh Khanh nói đạo lý rõ ràng. Nàng không tin, với một lượng vàng bạc lớn như vậy trước mặt, Tạ An Nhiên có thể không động tâm.

"Ừ... Nàng nói ngược lại có vài phần đạo lý." Tạ An Nhiên sờ sờ cằm của mình.

Mạc Khanh Khanh mừng rỡ: "Vậy là Thế tử đồng ý rồi?" Nàng tin tưởng An Bình Hầu Thế tử nhất định là có thể lực của mình, xử lý những vàng bạc này vẫn là thừa sức.

"Không! Ta cự tuyệt!"

Mạc Khanh Khanh bị lời từ chối chẳng biết tại sao này khiến cho đầu óc mờ mịt!

Không phải vừa rồi còn nói có đạo lý, như thế nào bây giờ lại không đồng ý?

"Thế tử! Ngươi chính là cố ý trêu chọc Khanh Khanh?" Mạc Khanh Khanh tức giận đến ngả ngửa!

"Không phải! Nàng nói những điều này mặc dù có đạo lý, thế nhưng ta không có hứng thú!" Tạ An Nhiên từng bước từng bước tiến tới gần, dùng chiếc quạt xếp kia nhẹ nhàng chỉ hướng trái tim của Mạc Khanh Khanh, ý hữu sở chỉ nói: "Ta chỉ đối với... nàng, có hứng thú!"

Mạc Khanh Khanh lập tức mảy liễu dựng thẳng, vừa định muốn mắng một tiếng vô si, nhưng là nghĩ lại, giờ phút này không dựa vào hấn thì có thể tìm ai? Nhưng mà thật sự làm cho nàng bỏ qua một cơ hội tốt để đã kích Nghiêm Minh Nghĩa như vậy, nàng thật là không cam lòng! Nếu không nàng sống lại lần nữa chẳng phải là uổng phí!

Dưới tình huống này, hấn Tạ An Nhiên đúng là lựa chọn tốt nhất của nàng.

Thứ nhất là chuyện này không thể truyền ra bên ngoài, thứ hai là những kẻ khác cũng không thể tin được a!

Như vậy hấn đây? Hấn thì có thể tin sao?

Mạc Khanh Khanh nhin không được hỏi mình.

Đúng là rốt cuộc nàng vẫn là cần phải, bắt đắc dĩ thừa nhận - chính là nàng chẳng biết tại sao lại tin tưởng hấn.

"Đã như vậy, Thế tử rốt cuộc muốn như thế nào? Dứt khoát thẳng thắn nói một lời!" Mạc Khanh Khanh một bộ dáng khẳng khái hy sinh vì đại nghĩa. Da thịt trên mặt đều bởi vì phần nộ mà có chút run rẩy.

Tạ An Nhiên mỉm môi cười một tiếng, chiếc quạt trong tay lại "bá" một tiếng mở ra.

"Việc này đơn giản, đích thực xem Khanh Khanh có chịu làm hay không!"

"Hong Tiêu! Ta ở chỗ này" đến khi tìm được Mạc Khanh Khanh từ trong đám đông, lúc này Hồng Tiêu giống như kiến bò trên chảo nóng, nước mắt trên mặt còn chưa khô!

"Cô nương!" Hồng Tiêu vừa mừng vừa sợ, vừa khóc vừa cười, đẩy đám người ra liền chạy tới.

Nàng giữ chặt tay Mạc Khanh Khanh, oán giận nói: "Cô nương! Người thật sự là hồ nháo! Người đi đâu a! Nô tỳ thật sự là lo lắng gần chết!" Nói xong, nàng tức giận tới mức giậm chân, hận muốn trực tiếp đem Mạc Khanh Khanh cột ở thất lưng!

Mạc Khanh Khanh vội vàng giải thích: "Được rồi Hồng Tiêu, là ta không đúng. Ngươi đừng nóng giận, đều tại ta không tốt! Ta đây không phải là bình an trở về rồi sao?"

Hồng Tiêu quay lưng đi, nhẹ nhàng lau giọt lệ trên khóe mắt, phụng phịu nhiều lời nói ra: "Cô nương, đừng hồ nháo như vậy nữa, tim của nô tỳ đã muốn nhảy ra ngoài rồi! Người đây rốt cuộc là đi nơi nào? Vừa rồi rõ ràng để cho nô tỳ tìm người giải xâm, như thế nào không lâu sau, người liền biến mất!"

"Ngươi đừng có gấp. Cũng tại ta đã suy nghĩ không chu toàn rồi. Ta suy đi nghĩ lại vẫn là muốn đi bái phỏng Diệu Tâm thiền sư một chút, muốn thử thời vận, nói không chừng có thể may mắn được bái phỏng người!" Mạc Khanh Khanh chậm rãi nói.

Hồng Tiêu vừa nghe những lời này, biết là Mạc Khanh Khanh muốn nhân cơ hội lấy lòng Lão phu nhân, một mặt là đau lòng cô nương nhà mình dụng tâm lương khổ, một mặt vừa giận nàng tự chu trương.

Nàng cũng chỉ có thể oán trách một trận, sau đó liền lôi kéo tay Mạc Khanh Khanh nói: "Thời gian cũng đã trễ, hay là chúng ta nhanh chóng hồi phủ đi. Nếu không mấy vị kia chỉ sợ lại muốn đến chỗ của Lão phu nhân khua môi múa mép!"

Nàng vội vàng giúp Mạc Khanh Khanh đại khái sửa sang lại dung mạo một chút, nhưng thời điểm nhìn đến môi anh đào của cô nương, kinh sợ hô lên: "miệng của người thế này là làm sao vậy? Như thế nào còn trầy da? Nhìn giống như là bị cái gì cắn!"

Trên mặt Mạc Khanh Khanh không nhìn được ửng hồng, có chút ngượng ngùng nói: "đúng vậy nhất định là bị cái gì cắn!" nói xong lại hung hấn phi nhô bản thân một cái!

"A?" Hồng Tiêu về mặt hồ đồ, "Bị cái gì cắn rồi?"

"A! Không phải, là chính ta không cẩn thận cắn trúng. Ngươi không cần kinh ngạc. Đoán chừng xe ngựa chờ dưới chân núi cũng sốt ruột rồi, chúng ta đi thôi!" Mạc Khanh Khanh chột dạ mang theo mũ che mặt, tựa hồ sợ Hồng Tiêu phát hiện khuôn mặt nàng vì xấu hổ mà đã đỏ lên giống như con tôm nấu chín.

Chủ tớ hai người vội vã xuống núi, quả nhiên phu xe đã gấp đến độ đứng ngồi không yên.

Hai người giải thích sơ qua một chút, liền lên xe ngựa.

"Đúng rồi, cô nương, nô tỳ giúp người giải sấm, người còn chưa có xem đây!" Hồng Tiêu có chút oán trách nói.

"A? Nói như thế nào." Mạc Khanh Khanh không tập trung nói. Trong lòng bất giác vẫn còn nhớ lại chuyện hoang đường cùng "bỉ ôi" vừa rồi với người nào đó.

"Sư phụ giải sấm kia nói, đây là sấm đại cát đại quý. Nói là, nói nói thế nào ấy nhỉ. Nô tỳ xem một chút!" Hồng Tiêu vội vàng lấy ra tờ giấy giải sấm kia, xem ghi chú ở mặt sau của sư phụ giải sấm, sau đó từng chữ từng câu đọc nói: "Nhân duyên tất nhiên là kiếp trước định, đừng vì chấp nhất mà làm hỏng, tự có quý nhân giúp đỡ giải quyết, cầm nhánh quế đỏ tới cung tiền!"*

Mạc Khanh Khanh nhất thời sững sờ tại chỗ.

"Chúng ta đây chính là kiếp trước đã định nhân duyên!"

Lời nói của người kia đột nhiên trở lại vang lên trong đầu óc nàng!

Kiếp trước đã định?

(*) Đây là nguyên bản của quẻ sấm mình tra được trên google

Nguyên bản: Tiền duyên phối ngẫu tại kim sinh

Mạc khán tư tài trọng dữ khinh

Tự hữu quý nhân phò trì xử

Thủ phan đàn quế thượng thiềm cung

Dịch là: Hôn nhân kiếp trước đã se duyên

Đừng đem nặng nhẹ để so tiền

Tự có quý nhân ra sức giúp

Cầm nhánh quế đỏ tới cung tiền

Nghĩa là: hôn nhân tiền định, không so giàu nghèo, có quý nhân giúp thành tựu

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Trúng Liên Hoàn Kế 2

"Ồi! Đây là lang quân tuần tú nhà nào, thật sự là giống như tiền nhân hạ phạm thế kia!"

"Ai nha, này hình như là An Bình Hầu Thế tử đây! Đã sớm nghe nói hán tuần mỹ vô cùng, hôm nay vừa thấy quả nhiên là không giống người thường a!"

"Người không phải là vẫn luôn ngưỡng mộ hán sao? Như thế nào không đi qua!"

"Người muốn chết! Ai lại thích hán như vậy * quý!"

Thế nhưng đôi mắt đẹp kia lại là không nhìn được từ từ đem ánh mắt quyến rũ nhìn qua.

Thậm chí còn có người to gan, liền trực tiếp đem túi thơm, ngọc bội đeo trên người mình đưa tới!

Thế nhưng người mà gây ra xôn xao lúc này lại không chút bận lòng, dường như tình cảnh có phần xôn xao này, là hán sớm đã nhìn quen .

Hán chỉ là chăm chú nhìn mũi xe màu đỏ của xe ngựa kia từ từ lăn bánh đi xa

Hán từ từ vươn lưỡi ra, khẽ liếm liếm khoe môi, tựa hồ nơi đó vẫn còn tồn tại dư vị nộ hôn vừa rồi làm cho hán ý loạn tình mê

"Bây giờ, thì bỏ qua cho nàng, chỉ là tiếp theo... Ha ha, chỉ sợ không có đơn giản như vậy!"

Nói xong, hắn tà mị cười một tiếng, dung mạo trong lúc đó liền mang theo ba phần mị thái, lập tức lại dẫn tới kinh hô liên tục. Hắn nhưng lại ngẩng đầu ưỡn ngực, nghênh ngang rời đi!

Thời điểm Mạc Khanh Khanh hồi phủ, đã bỏ lỡ thời gian bữa trưa trong phủ.

Nàng dẫn Hồng Tiêu vội vã trở về sân viện thay đổi xiêm y, liền vội vàng đi đến Thọ Hi Đường, ai ngờ không để ý bị đá lát đã bám rêu xanh trên đường làm cho trượt chân!

Hồng Tiêu theo ở phía sau, mắt thấy muốn giúp đỡ, nhưng không kịp rồi.

Nàng vội vàng nhắm mắt lại, nhưng lại không có nghe thấy tiếng kêu đau trong dự đoán.

Nàng vội vàng mở mắt nhìn, lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Ah! Hồng Cẩm, thật may là có người, nếu không cô nương chỉ sợ là đã bị ngã!" Đá lát này rất cứng chắc, nếu là té ngã trên đó, chỉ sợ là phải tổn thương gân cốt!

Phía bên kia, Mạc Khanh Khanh vừa rồi sắp té ngã bây giờ đang yên lành đứng ở nơi đó, bên cạnh còn có một nha hoàn diện mạo bình thường, đáng người giống như Hồng Tiêu đỡ lấy.

Mạc Khanh Khanh sâu sắc nhìn nha hoàn kia một cái, sau đó cười kéo tay của nàng, nói: "Đúng vậy là nhờ có người, nếu không chỉ sợ ta sẽ lạnh ít dữ nhiều rồi!"

Tay nha hoàn kia đặc biệt rộng lớn, cũng rất thô ráp, hơn nữa dường như còn có không ít nốt chai.

Nha hoàn kia giống như sợ hãi rút tay về, ngoan ngoãn nói: "Đây đều là nô tỳ cần phải làm, cô nương cẩn thận."

Nụ cười trên mặt Mạc Khanh Khanh càng sâu, gật gật đầu nói: "Người, rất tốt!"

Cũng không trì hoãn liền cùng Hồng Tiêu, tiếp tục đi ra ngoài.

"Nàng gọi là Hồng Cẩm? Là người trong viện chúng ta?" Mạc Khanh Khanh vừa đi vừa hỏi.

Hồng Tiêu nghe xong, vội vàng giải thích: "Cô nương là nghi ngờ nàng... Người yên tâm, từ lần trước sau chuyện của Hồng Trù, người trong viện điều biết tính cách của cô nương, thu liễm rất nhiều. Còn nữa, gần đây đuổi đã đuổi, đi đã đi, bên trong bên ngoài viện chúng ta cũng bắt quá là còn lại ba tiểu nha hoàn, hai người ma ma, tính cả nô tỳ mới có sáu người! Bọn họ đều là cô nhi, ngoài tiền công mỗi tháng các nàng còn được thưởng hai mươi lượng nên hết lòng trung thành. Vì thế hẳn là không có vấn đề gì."

"Ta bắt quá tùy ý hỏi một câu, Người trái lại chuẩn bị một xe lời nói đến cho ta! Ta làm sao suy nghĩ nhiều như vậy? Ta bắt quá là nhìn thấy nha hoàn kia tốt, muốn đề cho người cất nhắc nàng mà thôi." Mạc Khanh Khanh dờ khóc dờ cười nói.

Hồng Tiêu chợt hiểu ra, vừa cười vừa nói: "Nô tỳ cũng nhìn thấy nàng tốt, thường ngày trong viện là người ít nói, cũng không nhiều chuyện tán gẫu. Với lại nàng mới đến mấy ngày hôm trước, nói là phụ mẫu trong nhà đã mất, chủ động đến đây ký khế ước bán thân. Quân sự nhìn nơi này của chúng ta ít người nói không hợp lý, liền đưa qua đây."

Mạc Khanh Khanh khẽ mỉm cười, cũng không nói nữa.

Quả nhiên, đợi đến lúc nàng đi tới Thọ Hi Đường, các vị tỷ muội đã sớm mang theo nụ cười chăm chọc, để trống chỗ chờ nàng.

"Ai ôi, Tam muội trở về hơi trễ. Có phải đói rồi không? Có mệt hay không a!" Nhị cô nương Mạc Diễm Diễm vẻ mặt quan tâm nói.

"Đa tạ Nhị tỷ quan tâm, vì tổ mẫu xử lý công việc, Khanh Khanh không sợ mệt mỏi." Mạc Khanh Khanh nhàn nhạt trả lời.

"Chỉ sợ là chính mình ham chơi cho nên mới bị chậm trễ đến giờ bây giờ? Quang minh chính đại!" Tứ cô nương Mạc Băng Băng vẫn là bất cứ lúc nào bắt cứ nơi nào không thể bỏ qua cơ hội châm chọc Mạc Khanh Khanh.

"Tam tỷ nhất định là có chuyện gì làm cho chậm trễ, nếu không làm sao có thể không đem phân phó của tổ mẫu để ở trong lòng? Đúng không?"

Mạc Khanh Khanh khoé mắt đảo qua, phát hiện người nói chuyện lại là Mạc Kiều Kiều.

Từ sau việc xấu của Liễu thị, Mạc Kiều Kiều trái lại đột nhiên giống như thông suốt, lại có thể mỗi ngày đều đến nơi này của Lão phu nhân nịnh hót. Hơn nữa mềm giọng nhẹ lời, những câu đều là lấy lòng, mặc dù Lão phu nhân chán ghét Liễu thị, nhưng mà nhìn thấy cháu gái nhỏ nhu thuận như vậy, cũng không thể không cho ba phần hoà nhã.

Mạc Khanh Khanh nghe những lời này của Mạc Kiều Kiều bên ngoài giống như là bênh vực nàng, kỳ thật lại là đang nói nàng không biết nguyên tắc, không đem lời nói của Lão phu nhân để ở trong lòng.

Mạc Khanh Khanh tâm tư khê động, liền vừa cười vừa nói: "Lục muội ngược lại nói đúng rồi. Ta thật đúng là vì làm một chút việc mà chậm trễ."

Mạc Kiều Kiều sững sờ, nàng không nghĩ tới Mạc Khanh Khanh lại có thể thừa nhận!

Sắc mặt Lão phu nhân lập tức có chút âm trầm. Từ sau khi Liễu thị đi rồi, những đứa cháu gái này cũng * trong lúc đó thấy rõ tình thế, mỗi ngày thay đổi phương thức đến nơi này của bà chọc cho bà vui vẻ. Thế nhưng trong lòng bà cuối cùng vẫn là nhớ kỹ tình nghĩa trước kia của Mạc Khanh Khanh, cho nên đối với nàng đặc biệt coi trọng hơn một chút. Nếu không cũng sẽ không phải nàng một mình thay bà đi dâng hương.

Như thế nào nàng lại dám chậm trễ? Chẳng lẽ hai tác phong xấu được nuông chiều và kiêu ngạo kia của nàng còn chưa có sửa?

Mạc Khanh Khanh vừa cười vừa nói: "Cháu gái là muốn thay Lão phu nhân đi bái kiến Diệu Tâm thiền sư kia! Cho nên mới chậm trễ!"

Vừa nhắc tới bốn chữ "Diệu Tâm thiền sư", hai mắt Lão phu nhân liền sáng lên!

"Thế nào? Con có được bái kiến đại sư không?" Lão phu nhân không thể chờ đợi được hỏi.

"Ai... Rốt cuộc là cháu gái tu hành không đủ, không có thể nhìn thấy mặt đại sư. Con suy nghĩ, Lão phu nhân là ăn chay niệm Phật nhiều năm, nếu như có cơ hội đích thân đi, chắc là sẽ có thể bái kiến Diệu Tâm thiền sư!" Mạc Khanh Khanh vừa tiếc nuối, lại vừa lấy lòng, làm cho tâm tư Lão phu nhân rất cuộc hoàn toàn chuyển đến Diệu Tâm thiền sư.

Mạc Kiều Kiều thấy Mạc Khanh Khanh nói mấy câu khéo léo như rót mật, làm cho Lão phu nhân không còn giận nàng, nhin không được cấn cấn cánh môi.

Tiền nhân này quả nhiên không đơn giản!

Chẳng trách mẫu thân ngàn dặn vạn dặn bảo nàng nhất định phải ỉn ỉn, không được tùy tiện ra tay!

"Tổ mẫu! Mấy ngày hôm trước đại tỷ gửi thư, nói là thật nhớ người, muốn tới thăm người đây!" Mạc Kiều Kiều chuyển đề tài câu chuyện.

Lão phu nhân vừa nghe nói đến Thái tử phi, lập tức mặt mày hớn hờ.

Liễu thị mặc dù không biết đối nhân xử thế, thế nhưng nàng sinh đứa con gái lớn này lại rất tốt, nếu không cũng sẽ không gả cho Thái tử làm chính phi rồi.

Đây cũng tính là phần mộ tổ tiên Mạc gia bọn họ bốc khói xanh rồi!

Năm đó trong kinh thành mọi người đều tránh xa người sa cơ thất thế, hôm nay chẳng những thành nhất phẩm thừa tướng đương triều, hơn nữa còn có thể trở thành thông gia của đương kim Hoàng đế!

Đây là vinh dự bậc nào!

"Thật sự là làm phiền Thái tử phi nương nương nhớ mong rồi. Thái tử phi trăm công ngàn việc, vẫn còn rảnh rỗi nhớ tới Lão tổ mẫu này, trong lòng lão già ta coi như cũng an ủi!"

Lão phu nhân chấp tay trước ngực, gầy gầy tràng hạt bằng ngọc bích trong tay.

Mạc Kiều Kiều rên sát khi còn nóng: "Đã như vậy, con đây liền thay mặt tổ mẫu mời đại tỷ ngay hôm đó trở về thăm phụ mẫu, chúng ta cũng được một nhà đoàn tụ a!"

Lão phu nhân nghe được bốn chữ "một nhà đoàn tụ" thì ánh mắt tối sầm, nhưng dù sao cũng không xụ mặt xuống: "Ừ, cũng tốt, ta đã lâu không gặp Thái tử phi rồi, ta cũng rất là nhớ. Gặp một lần cũng tốt." tránh không đề cập tới lời đoàn tụ vừa nói.

Mạc Kiều Kiều thấy thế, trong lòng lo lắng, nhưng cũng hiểu được, chuyện này chỉ có chờ đến lúc Thái tử phi trở về mới có thể bàn bạc kỹ hơn!

Mạc Khanh Khanh thấy Mạc Kiều Kiều nhất mực thuyết phục Lão phu nhân mời Thái tử phi trở về thăm phụ mẫu, trong lòng nổi lên cảnh giác.

Ba ngày sau, Mạc phu chính thức nghênh đón Thái tử phi Mạc Quân Quân trở về nhà thăm phụ mẫu.

Mạc Quân Quân vẫn như vậy một bộ mặt cao quý trang nhã, bộ dáng đoan trang đúng mực, nàng cố ý mặc cung trang màu xanh ngọc thất eo, rõ ràng càng lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, thế nhưng trên mặt của nàng lại cố ý mang khí chất nghiêm nghị bất khả xâm phạm, thật là làm cho người ta nhìn mà thấy sợ.

Thế nhưng nàng lại hoàn toàn hạ thấp thân phận của mình

Đầu tiên là nàng hành gia lễ với Lão phu nhân, tự nhiên là làm cho Lão phu nhân tự cho mình rất cao trong lòng đắc ý.

Sau đó nàng gặp qua từng người tỷ muội của mình. Những người khác thì không có gì, đợi đến thời điểm nàng nhìn thấy Mạc Khanh Khanh, cố ý nói một câu: "Tam muội nhìn càng ngày càng trưởng thành rồi. Quả nhiên là sĩ biệt tam nhật*", cũng làm ta thay đổi cách nhìn cùng đối đãi!"

() Sĩ biệt tam nhật: nhìn bằng cặp mắt khác – ý là khen ngợi người xa cách không lâu mà có tiến bộ rõ rệt.*

Mạc Khanh Khanh nghe nàng nói thoại lý hữu thoại*, cũng không giải thích, chỉ nhàn nhạt nói: "Thái tử phi quá khen. Chúng tỷ muội được Lão phu nhân hết lòng dạy dỗ bồi dưỡng, đương nhiên là đức hạnh và phẩm hạnh đều có tiến bộ vượt bậc, đây cũng là nỗi khổ tâm của Lão phu nhân."

() Thoại lý hữu thoại: câu nói có hàm ý khác*

Mạc Quân Quân nghẹn lời, lại không nghĩ tới, Mạc Khanh Khanh nói ra một lời như vậy.

Lời này bên ngoài nghe như là đang nịnh nọt Lão phu nhân, nhưng mà tỉ mỉ suy nghĩ, rõ ràng chính là đang nói Liễu thị ngày trước không biết dạy dỗ nữ nhi!

Như vậy là, ngược lại trở thành Mạc Quân Quân thân làm nữ nhi, để cho Mạc Khanh Khanh có cơ hội chửi bới mẩu thân của mình!

Mạc Quân Quân trong lòng thầm hận.

Chả trách mẫu thân gọi thư, nói là con tiểu tiện nhân này hại bà bị giam cầm ở tù đường, lại mất đi phụ thân ân *. Nàng lúc đầu còn chưa tin.

Trong ấn tượng của nàng Mạc Khanh Khanh rõ ràng chính là một người tranh danh trục lợi, vì vinh hoa phú quý không cần tôn nghiêm của nữ tử, làm sao có thể không tiếc đắc tội mẹ cả, phá hủy tiền đồ tốt đẹp của chính mình?

Đúng là hôm nay vừa thấy, quả nhiên là không giống bình thường!

Những lời này giáp thương đái bồng*, không kiêu ngạo không siểm nịnh, rõ ràng là làm cho nàng một chút tiện nghi cũng chưa được hưởng, còn làm cho bản thân rối loạn!

() Giáp thương đái bồng: Kẹp thương mang gậy - trong lời nói ẩn ý châm chọc, mỉa mai*

Mạc Quân Quân không hổ là Thái tử phi, lập tức liền khôi phục dáng vẻ: "Muội muội nói đúng lắm, Lão phu nhân khéo nhất là * đáng mạo"

Lão phu nhân vừa cười vừa nói: "Thái tử phi quá khen rồi."

"Tổ mẫu!" Mạc Quân Quân nói một cách nũng nịu, "Người sao lại xa cách như vậy? Nơi này cũng không có người ngoài, chỉ bằng người gọi con là Quân Quân!" Mạc Quân Quân ngược lại bỏ xuống dáng vẻ kiêu ngạo!

Lão phu nhân không khỏi càng thêm cao hứng, chỉ kéo tay Mạc Quân Quân nói không ngừng.

Những tỷ muội khác tự nhiên cũng đi theo góp vui, một đám người lười nhà hoa sen, lời may mắn cùng nịnh nọt nói không ngừng!

Mạc Khanh Khanh nhìn thấy bộ dáng của mọi người, trong lòng ít nhiều có chút nhàm chán, liền không nịnh được dòi đi tầm mắt. Nhưng là lúc vừa quay đầu, lại trông thấy Hồng Tiêu vẽ mặt lo lắng đứng ở cửa nhìn nàng.

Mạc Khanh Khanh trong lòng khó hiểu, thấy mọi người đang vui mừng nói chuyện, nàng liền lặng lẽ đứng dậy, đi ra ngoài, dẫn Hồng Tiêu qua một bên: "Người tại sao tới đây?"

"Việc lớn không tốt!" Hồng Tiêu thấp giọng nói.

"Đã xảy ra chuyện gì?" trực giác của Mạc Khanh Khanh nghĩ có chuyện gì không bình thường.

"Cô nương, việc lớn không tốt! tiểu nha hoàn trong sân viện của chúng ta đột nhiên chết bất đắc kỳ tử!"

"Cái gì? Sao lại như vậy?" Chết bất đắc kỳ tử? Mạc Khanh Khanh cau chặt lông mày, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Cô nương, việc này phải làm thế nào?"

Thái tử phi về nhà thăm phụ mẫu một ngày tốt như vậy lại truyền ra có nha hoàn tự dung chết bất đắc kỳ tử, nhìn thế nào đều là không may mắn.

Giương mắt nhìn thoáng qua những nha hoàn thiếp thân bên kia của các cô nương khác, lại tiếp tục cất giọng nói "Người bây giờ càng ngày càng to gan, cha người bị bệnh liền phải quay về?"

Hồng Tiêu đầu tiên là sững sờ, sau đó kịp phản ứng, theo câu chuyện nói: "Cô nương, nô tỳ ở đây cầu xin người."

"Người đi rồi, sân viện này ai sẽ trông nom? Người chẳng lẽ không biết sân viện này chỉ còn lại một vài người già yếu? tạm thời không thích hợp còn muốn ta đích thân trở về an bài!" Mạc Khanh Khanh có chút tức giận vung tay, quay đầu đi ra khỏi viện.

Hồng Tiêu chỉ có thể ừ rừ cúi đầu theo ở phía sau, nàng khẽ liếc mắt, cũng nhìn thấy nơi đứng của những nha hoàn kia đang cùng nhau chỉ chỉ trỏ trỏ vui sướng khi người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Trúng Liên Hoàn Kế 3

Đi đến chỗ không người, Mạc Khanh Khanh lập tức bước nhanh hơn.

"Việc này còn có người nào biết rõ?"

"Chỉ có một mình Hồng Cẩm. Nàng cùng Hồng Lăng ở cùng một phòng, phát hiện bất thường, liền lập tức tới tìm nô tỳ." Hồng Tiêu nói ra.

"Bệnh gì đột nhiên như vậy? Sẽ không phải là bệnh truyền nhiễm gì chứ?" Mạc Khanh Khanh cau mày hỏi.

Hồng Tiêu cắn cắn môi dưới nói: "nghe Hồng Cẩm nói, hình như, hình như là bệnh sốt rét!"

Bệnh sốt rét? Bệnh này đúng là bệnh truyền nhiễm! Thái tử phi đang ở trong phủ, nếu là bị truyền nhiễm sang? Đây chính là chuyện có miệng cũng nói không rõ rồi!

Mạc Khanh Khanh trong lòng run sợ, bước chân vội vã đi về Lan Uyển. Đi vài bước, nàng lại đột nhiên dừng bước, hỏi: "Nha hoàn, người nói bị bệnh là nha đầu nào?"

Hồng Tiêu trong lòng lo lắng, vừa đi vừa nói: "không phải chính là con ranh Hồng Lăng kia! Vốn là nô tỳ cảm thấy nàng thông minh lanh lợi, muốn cất nhắc nàng cùng Hồng Cẩm lên làm tam đẳng nha hoàn. . ."

Không đợi nàng nói xong, Mạc Khanh Khanh đột nhiên kinh sợ kêu một tiếng: "Không tốt!"

Hồng Tiêu hoảng sợ, vừa quay đầu lại chỉ thấy cô nương nhà nàng hướng một hướng khác chạy đi!

Hồng Lăng! Hồng Lăng!

Kia không phải là nha hoàn ngày hôm qua đưa điểm tâm cho Tôn di nương!

Từ lần trước bị sốt cao lại không có kịp thời chữa trị, Tôn di nương liền bị tổn thương nguyên khí, trước sau đều là * giường bệnh, có chút sơ xuất, sẽ phải uống thêm mấy ngày thuốc.

Mặc dù, Mạc Khanh Khanh dùng bạc tiêu hàng tháng để dành được, không ngừng đưa cho Tôn di nương mua đồ bổ thuốc bổ thân thể, ngay cả Lão phu nhân cũng cho hai cây nhân sâm, nhưng mà hiệu quả trước sau không rõ rệt.

Hồng Lăng kia tới hôm qua tiếp xúc với Tôn di nương, dựa vào sức khỏe Tôn di nương suy yếu như vậy, chỉ sợ là sẽ nhiễm bệnh!

Chẳng lẽ nói nàng sống lại lần nữa, vẫn không thể thay đổi vận mệnh của người thân, ngược lại còn gián tiếp hại mẹ ruột?

Trái tim Mạc Khanh Khanh như bị bóp nghẹt rất đau!

Nàng cắn chặt răng, cổ chịu đựng sự choáng váng, tăng cường nhịp bước dưới chân.

Thế nhưng thời điểm nàng đi đến Phương Uyển, lại đột nhiên dừng bước, làm cho Hồng Tiêu theo ở phía sau, thiếu chút nữa đụng phải người nàng.

"Cô nương, làm sao vậy?"

Mặc dù là âm thanh của Hồng Tiêu không nhỏ, nhưng mà Phương Uyển này vẫn như cũ yên tĩnh không tiếng động!

Những nô tỳ kia phải là đang làm việc, vậy nước quét nhà, sân trong ngay cả nha hoàn tán gẫu cũng không thấy đâu? Những di nương kia lúc nào cũng thì thầm với nhau sau khi nhìn thấy nàng xuất hiện, những di nương lộ ra nụ cười giả dối đâu?

Trong đại viện này tất cả lớn nhỏ vài chục người tại sao giống như đột nhiên đều biến mất?

Mạc Khanh Khanh tim đập càng lúc càng nhanh, nhưng mà bước chân lại càng ngày càng nhẹ!

Nàng gần như là rón rén đi vào sân viện nhỏ của Tôn di nương.

Nàng hơi dòi tầm mắt, lại phát hiện Tiểu Hoàn không biết sống hay chết mà hai mắt nhắm nghiền nằm xụi lơ trên mặt đất!

Hồng Tiêu thấy thế, lập tức tìm gan đều rung!

"A... Uhm..."

Tiếng kinh hô của Hồng Tiêu không đợi ra khỏi miệng, đã bị Mạc Khanh Khanh che lại rồi, tiếng thét kia đành nuốt xuống!

Mạc Khanh Khanh buông Hồng Tiêu ra, ra hiệu nàng giữ yên lặng, mà chính mình lại từng bước từng bước đi vào bên trong phòng ngủ của Tôn di nương.

Hồng Tiêu cố gắng bưng kín miệng của mình, chỉ sợ bản thân kinh hãi không cẩn thận sẽ kêu ra tiếng!

Nàng cố ý theo cô nương đi đến, nhưng khi nàng nhìn thấy Tiểu Hoàn kia sắc mặt giống như tro tàn, hai chân của nàng liền không ngừng run rẩy!

Ngay lúc này, Tôn di nương đang trải qua sinh tử trong nháy mắt!

Tôn di nương liều mạng muốn tránh khỏi hai bàn tay thô ráp mà có lực kia đang bóp trên cổ mình!

"Di nương, ta khuyên người vẫn là ngoan ngoãn đi đi! Vùng vẫy làm gì? Người phải cam chịu số phận!"

Ma ma với bộ mặt hung dữ kia đang gia tăng lực đạo trên tay.

Quả nhiên, sắc mặt Tôn di nương rất nhanh biến thành xanh mét, hai mắt cũng nhô ra, tròng mắt đỏ màu máu, há miệng giống như một con cá chết cố sức muốn hút vào một chút ít không khí để kéo dài sinh mạng của mình!

Không, bà không muốn chết!

Con trai của bà còn chưa có trưởng thành! Con gái của bà mới vừa trở lại bên cạnh bà! Bà còn muốn hưởng phúc con cháu!

Nghĩ tới đây, Tôn di nương cố lấy ra một chút sức lực cuối cùng của bản thân, cố gắng đẩy đi cánh tay có lực của ma ma kia!

Cánh tay ma ma bị móng tay của Tôn di nương khảy đau nhói, buộc phải ra tay ác hơn!

"Tiện nhân! Người đây mệnh ti tiện, sớm nên chết! Còn không chết đi! Miệng giềng cạm ở hậu viện kia mới là chỗ của người đi... A!"

Về tàn nhẫn trên gương mặt ma ma đột nhiên cứng lại, tiếp theo là cả người đột nhiên như con rối gỗ bị lấy đi sự sống toàn thân nhũn ra.

Đau đớn phía sau ốt truyền đến toàn thân, chất lỏng ấm áp nhanh chóng chảy đến cổ của bà ta!

Bà ta còn không kịp xem vết thương, thân thể khỏe mạnh mập mạp như vậy liền ầm ầm ngã xuống đất!

Cho đến trước khi bà ta nhắm hai mắt lại, bà ta mới mơ hồ thấy một thân ảnh gầy yếu đi đến!

Bà ta đến chết cũng không hiểu được, tại sao nàng lại xuất hiện tại nơi này?

"Khụ khụ khụ..." Tôn di nương ôm lấy cổ lớn tiếng thờ dóc!

"Di nương! Người không sao chứ?" Mạc Khanh Khanh đem hòn đá nhuộm máu trong tay ném qua một bên!

Tôn di nương sau một hồi lâu mới hồi phục tâm trạng, nàng nhìn hòn đá trên mặt đất, lại nhìn một chút đầu tóc đã có chút lộn xộn của Mạc Khanh Khanh, lập tức kinh ngạc nói: "Khanh Khanh! Con..."

Đúng lúc này Hồng Tiêu cuối cùng cũng cắn răng đi vào, nàng vừa vén rèm, liền đã nhìn thấy cái thi thể máu chảy đầm đìa kia!

Lúc này nàng đã bị giáo huấn, mặc dù sắc mặt trắng bệch vì sợ, cũng không có lên tiếng.

"Cô, cô nương, Vương mã mã, chết, chết rồi?" Hồng Tiêu thanh âm run rẩy thấp giọng hỏi.

"Uhm!" Mạc Khanh Khanh thậm chí không quay đầu lại, "Bà ta muốn giết di nương, ta liền thay Lão phu nhân sắp xếp!"

Mạc Khanh Khanh tự mình cho rằng Tôn di nương chưa hết hoảng sợ, rót một chén trà, đưa tới!

Tôn di nương nhìn gian phòng hỗn loạn, vội vàng uống một ngụm trà lạnh. Nàng bình tĩnh một lát, nói: "Ma ma này chính là người đắc lực bên cạnh phu nhân! Lại không biết tại sao đột nhiên lại muốn giết ta!"

Mạc Khanh Khanh liền tưởng tới tình hình vừa rồi, nhú mảy.

Hồng Tiêu vừa tới nói trong viện có nha hoàn chết bất đắc kỳ tử, bên này đã có người tới giết Tôn di nương, không khỏi quá trùng hợp!

Nếu là vừa rồi nàng về sân viện trước, chậm nửa bước, chỉ sợ Tôn di nương sẽ thành một vong hồn!

Chẳng lẽ tổn sức sắp xếp chu đáo như thế, thất sự chính là vì muốn giết Tôn di nương!

Mạc Khanh Khanh trong lòng xoay chuyển suy nghĩ tính toán, quay đầu nói với Hồng Tiêu: "Bên ngoài Tiểu Hoàn đúng là đã chết rồi?"

Hồng Tiêu mặt tái nhợt nhẹ gật đầu.

Tôn di nương nghe vậy, thân thể lập tức mềm nhũn, Tiểu Hoàn đi theo bà rất nhiều năm, ít nhiều có chút tình cảm.

"Di nương? Người chắc chắn là không có gì đáng ngại chứ?" Mạc Khanh Khanh lại hỏi một lần.

Tôn di nương cắn răng gật đầu.

"Tốt lắm, di nương, người bây giờ liền đi tìm một chỗ trong vườn, trốn hơn nửa canh giờ, nhất định không được để cho người khác nhìn thấy! Làm cho các nàng tưởng rằng người đã bị Vương ma ma này bóp chết."

Tôn di nương mặc dù không rõ chuyện gì, thế nhưng lời nói của nữ nhi tự nhiên là có đạo lý, bà chỉ có thể là giống như gà con mổ thóc gật đầu.

Nếu đối phương muốn làm một con rắn có màu xám, nàng cứ nhân tiện dụ rắn ra khỏi hang, xem một chút các nàng rốt cuộc muốn làm gì!

"Hồng Tiêu, ngươi đi theo ta trở về sân viện, ta có chuyện phân phó ngươi cùng Hồng Cẩm đi làm!"

"Lão phu nhân, có thể người đã nghe nói, hôm trước thổ địa miếu ở phía sau núi của Hộ Quốc tự đột nhiên lún! Làm cho phượng tượng trong chùa cùng Diệu Tâm thiền sư đều bị hoảng sợ!" Mạc Quân Quân chợt chuyển đề tài câu chuyện nói.

Lão phu nhân là một người sùng đạo, bà dù sao cũng cho rằng chỉ có chính mình ăn chay niệm Phật, mới có thể bảo vệ con cháu bình an. Đúng vào lúc bà mới vừa ăn chay không lâu, Mạc Trường Thanh thi đậu thám hoa, Lão phu nhân đối với quan điểm này thì càng thêm tin tưởng không nghi ngờ. Mấy năm nay bà hiến vàng bạc cho chùa miếu thì càng là vô số!

Bây giờ nghe nói Hộ Quốc tự xảy ra vấn đề, bà liền hai tay hợp thành chữ thập: "A di đà Phật! Lời này nói như thế nào! Hộ Quốc tự kia tập trung rất nhiều cao tăng, lẽ ra có Phật tổ phù hộ! Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?"

"Cháu gái nghe Khâm Thiên Giám nói là có tai tinh quá bộ đến Hộ Quốc tự, cho nên mới xảy ra thiên tai!" Mạc Quân Quân nói như có thật.

Vài vị cô nương nghe xong lời này đều không tránh khỏi rớt rít nghị luận.

"Tam tỷ, hôm trước người không phải là đúng lúc đi Hộ Quốc tự? Có phát hiện manh mối gì không?" Mạc Kiều Kiều liếc mắt một cái nhìn Mạc Khanh Khanh vừa mới ngồi xuống không lâu, đột nhiên đặt câu hỏi.

Mạc Khanh Khanh vẻ mặt có chút sợ hãi, có chút lắp bắp nói: "Này... Ta, ta không có chú ý!"

"Ôi, Tam muội đây là thế nào? Làm sao sắc mặt tái nhợt như vậy?" Mạc Quân Quân có ý lớn tiếng hỏi.

"Không sao, không sao, làm phiền Thái tử phi quan tâm rồi!" Mạc Khanh Khanh thấy Lão phu nhân cùng các tỷ muội khác đều nhìn về phía nàng nghi ngờ, nàng có chút bối rối vội vàng giải thích.

Mạc Quân Quân cũng không cần không tha, ngược lại cười đến càng rực rỡ: "Tổ mẫu, hôm kia Thái tử vừa có được một con chim anh vũ rất lớn đến từ Nam Dương, rất là thông minh lanh lợi. Thái tử cố ý để cho cháu gái đưa tới hiểu kính người!"

Lão phu nhân hai mắt sáng lên, nếp nhăn trên khuôn mặt đều hiện ra, giống như một đóa nở rộ kết hoa. Bà vẻ mặt phấn khởi nói: "Thật sự? Thật sự là Thái tử tặng?"

Mạc Quân Quân nhìn bộ dáng vội vàng của Lão phu nhân, đáy mắt lộ ra ba phần xem thường.

Mẫu thân nói quả nhiên không sai, Lão phu nhân này chính là tầm mắt hạn hẹp, không có kiến thức!

Nhưng mà Mạc Quân Quân không có đem loại tâm tình này bày ở trên mặt chút nào.

"Tư Loan, vào đây! Mau đem chim anh vũ kia dâng lên, cho Lão phu nhân xem một chút!"

Tư Loan trên người đeo kim ngân lên tiếng tiến vào, trong tay mang theo một cái khung bằng bạc nguyên chất được chế tạo cho chim anh vũ, đứng trên cái khung kia là một con chim anh vũ hình dáng to lớn.

Lông của chim anh vũ này khác với chim anh vũ bình thường là vàng hoặc xanh, ngược lại là màu lam tươi đẹp. Mỏ chim kia cong hình lưỡi câu màu đen bóng.

Hình dáng của nó lộng lẫy đẹp mắt, mang theo một cỗ thái độ vương giả bề ngễ khắp nơi.

"Lão phu nhân, Chim anh vũ này tên gọi là Từ Lan Kim Cang, trong kinh thành là độc nhất vô nhị đấy! Chính là cống phẩm tiến cống của Nam Dương!" Mạc Quân Quân nháy mắt một cái với Từ Loan, Từ Loan lập tức ném một khối thức ăn chim cho chim anh vũ kia.

Chim anh vũ kia linh hoạt ngừng đầu, trực tiếp đón lấy thức ăn chim, chậm rãi nhai nuốt.

Sau đó nó thỏa mãn run run đôi cánh màu sắc đẹp đẽ, âm thanh trong suốt nói: "Lão phu nhân sống lâu trăm tuổi! Lão phu nhân sống lâu trăm tuổi!"

Lão phu nhân mừng rỡ, vui vẻ nói: "Ngoan! Ngoan! Quả nhiên là lành lợi!"

Từ Loan lập tức đem cái khung chim đưa cho Trần ma ma bên cạnh Lão phu nhân.

"Lão phu nhân cát tường!"

"Lão phu nhân vạn phúc!"

Chim anh vũ kia trong miệng liên tục nói ra những lời nịnh hót, đem Lão phu nhân dụ dỗ đến mặt mày hớn hở, cười đến miệng không khép lại được.

Mạc Quân Quân mặt không biến sắc ra hiệu bằng mắt cho Mạc Kiều Kiều.

Mạc Kiều Kiều hiểu ý, lập tức tiến lên nói: "Quả nhiên là một bảo bối! Cũng làm cho cháu gái mở mang tầm mắt!"

Mạc Diễm Diễm nghe vậy, cùng Mạc Băng Băng không hẹn mà cùng nhau tiến lên trước.

Một người nói: "Lão phu nhân thật là có phúc, bảo bối như vậy chỉ sợ là vương phủ cũng không có!"

Một người khác cũng không cam chịu rút lại phía sau: "Vẫn là Thái tử phi thuần hiếu, có thứ gì tốt, người đầu tiên nghĩ đến là tổ mẫu!"

Mạc Linh Linh mắt lạnh nhìn hai vị tỷ tỷ đi tới ra về nịnh bợ, trong lòng mặc dù khinh thường, thế nhưng đắn đo suy nghĩ, cuối cùng cũng không thể ngoại lệ, đi lên phía trước cũng nói vài câu góp vui.

Chỉ còn lại Mạc Khanh Khanh cúi đầu ngồi một mình, vững như bàn thạch, nghiêm mặt bất động.

Mạc Kiều Kiều trao đổi ánh mắt với Mạc Quân Quân. Mạc Kiều Kiều lập tức cười: "Tam tỷ cũng tới xem một chút, có thể cũng sẽ yêu thích."

Lão phu nhân cũng mỉm cười nói: "Đúng vậy! Khanh Khanh cũng tới xem một chút!" nói xong còn cố ý vẫy vẫy tay.

Mạc Khanh Khanh vốn không nguyện đi tới, nhưng mà, Lão phu nhân đích thân vẫy gọi, nàng cũng không thể không biết tốt xấu, đành phải chậm rãi đi tới!

Mạc Kiều Kiều thấy Mạc Khanh Khanh cuối cùng đã đi đến, trong lòng vui mừng, liền dùng cánh tay như có như không đem những tỷ muội khác đang đứng trước mặt Lão phu nhân cùng chim anh vũ ngăn lại.

Mạc Khanh Khanh nhìn thoáng qua chim anh vũ, khen một câu: "Quả nhiên xinh đẹp, nhưng lại là một con chim!"

Con chim kia dường như nghe hiểu lời khen ngợi, phẩy phẩy đôi cánh!

Mạc Khanh Khanh khen ngợi một tiếng liền lui qua một bên, ai ngờ chân nàng chưa đứng lại, liền nghe thấy Mạc Kiều Kiều thét một tiếng chói tai: "Ah! Chim anh vũ này làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Vận Mệnh Của Ta Do Ta Quyết Định Không Phải Người.

Mạc Khanh Khanh vội vàng quay đầu lại, thì nhìn thấy chim anh vũ kia vốn cao quý hoạt bát đột nhiên đầu rũ xuống, tiếp theo lại phát ra tiếng kêu "quát quát" the thé thảm thiết, sau đó thì chim anh vũ từ trên cái khung ngả xuống, không nhúc nhích!

Mọi người kinh hãi. Cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!

Nhất là Lão phu nhân, lòng như lửa đốt nói: "Bảo bối của ta đây là thế nào? Quân Quân! Mau lại đây xem một chút!"

Về kinh ngạc trên mặt Thái tử phi ngày càng tăng: "Từ Loan, mau nhìn xem, đây chính là vật ngư ban, nếu như có mệnh hệ gì, chúng ta đều khó thoát khỏi liên quan!"

Từ Loan vội vàng cúi đầu kiểm tra, nhưng khuôn mặt xinh đẹp lập tức trắng bệch: "Thái tử phi, đây? ? Chim anh vũ, chết, chết rồi!"

"Làm sao có thể vô duyên vô cớ lại chết?" Lão phu nhân đang ngồi trên giường nhỏ lập tức cả kinh từ trên giường đứng lên!

"Đúng vậy, vừa rồi rõ ràng vẫn còn tốt, làm sao Tam tỷ mới vừa xem qua, lại đột nhiên chết?" Mạc Kiều Kiều ngạc nhiên nói.

Mạc Khanh Khanh khẽ nheo mắt lại, trong lòng khẽ động, nhưng là không có nổi giận.

"Lục muội nói đùa, vừa rồi mọi người ở đây đều nhìn qua chim anh vũ này, làm sao chỉ nhắm vào tỷ?" Mạc Khanh Khanh lạnh nhạt cười.

Mạc Kiều Kiều cười nhạo một tiếng: "Đúng là mỗi người chúng ta ở đây đều nhìn qua nhưng không có chuyện gì, riêng tỷ vừa nhìn liền chết!"

"Đây chính là Lục muội kêu tỷ nhìn! Nếu như tỷ không đi đến, chẳng phải cũng không biết là ai xui xẻo! Có thể thấy được đây vốn là ngẫu nhiên!"

Mạc Khanh Khanh nói hợp tình hợp lý, Lão phu nhân mặc dù ngay từ đầu có chút lòng nghi ngờ, giờ phút này cũng bình thường trở lại.

Mạc Kiều Kiều cắn môi dưới, mặc dù trong lòng không phục lắm nhưng mà cũng cố gắng nhẫn nhịn.

Xảy ra chuyện không giải thích được như vậy, sắc mặt của Lão phu nhân cũng có chút không vui, mấy tỷ muội cũng liền ngưng ngưng quay trở về chỗ ngồi.

"Thôi, thôi, chỉ cần trong phủ chúng ta không có tai tinh là tốt rồi!" Thái tử phi dường như vô tình nói.

Lão phu nhân một khi được nhắc nhở lập tức nghĩ tới chuyện vừa rồi Thái tử phi nói đến Hộ Quốc tự là vì có tai tinh quá bộ đến mới có thể vô duyên vô cớ bị lún, mà hôm nay, rõ ràng bảo bối chim anh vũ đang vui vẻ lại đột nhiên bị chết? ?

Thời điểm phát sinh hai chuyện này rõ ràng Mạc Khanh Khanh đứng lúc đều có mặt.

Không khỏi quá mức trùng hợp rồi chứ?

Lão phu nhân ánh mắt tối sầm lại, trầm giọng nói: "Khanh Khanh, ta còn nhớ hình như sinh thần của ngươi vào tháng mười phải không?"

Mạc Khanh Khanh trong lòng cười lạnh, vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy Mạc Băng Băng giành nói trước: "Đúng vậy! Sinh thần của Tam tỷ là tháng hai tháng mười!"

Thái tử phi nhíu mày lại: "Khanh Khanh, ngươi không phải là cảm tình con đẻ?"

Mạc Diễm Diễm cũng ngồi không yên: "Đây không phải là ngày âm tháng âm năm âm sao? Muội là toàn âm chi thân còn dám đi bái Phật tổ?"

Lão phu nhân vốn là người mê tín, vài vị cô nương tranh nhau nói, làm cho bà càng cảm thấy hối hận, thật chẳng lẽ vì Mạc Khanh Khanh là toàn âm chi thân, cho nên mang đến tai họa?

Thế nhưng, Khanh Khanh sống ở trong phủ cũng vài chục năm, mọi người trong nhà đều không có gì đáng ngại a!

Lão phu nhân đang suy nghĩ, nhưng lại nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng tranh chấp!

"Nô tỳ muốn bái kiến Lão phu nhân! Có chuyện quan trọng bẩm báo!"

"Thái tử phi ở bên trong, không cho phép làm càn!"

"Sự việc khẩn cấp, trong phủ có người đột nhiên chết bất đắc kỳ tử!"

Lão phu nhân càng nghe sắc mặt càng đen, nhìn không được mở miệng nói: "Mau để cho người tiến vào!"

Một vị tẩu tử khoảng hơn ba mươi tuổi đi đến, nàng ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, thái độ cung kính, mồm miệng lạnh lợi nói: "Nô tỳ chính là người chăm sóc vườn, lúc nô tỳ đi lại trong vườn thì đột nhiên thấy Hồng Tiêu nha hoàn trong sân viện của Tam cô nương lén lút cõng một người, nhìn bộ dáng kia chính là nha hoàn Hồng Lăng trong sân viện của các nàng! Nô tỳ quá lo sợ, đương nhiên là lập tức qua đây bẩm báo!"

Lão phu nhân tức giận đến ngã ngửa, duỗi tay ra run rẩy chỉ vào Mạc Khanh Khanh nói: "Ngươi! Đây rốt cuộc là chuyện gì? Nói!" về mặt kia trở nên dữ tợn hung tàn hoàn toàn không còn vẻ mặt từ ái từng thấy!

Mạc Khanh Khanh đi Hộ Quốc tự thì Hộ Quốc tự bị lũ. Nàng đến xem chim thì chim liền chết. Bây giờ nha hoàn bên cạnh lại đột nhiên chết?

Chẳng lẽ Mạc Khanh Khanh thật sự là tai tinh!

Nếu không mọi thứ làm sao lại trùng hợp như vậy? Lão phu nhân chỉ có thể đem những chuyện này đổ hết lên người Mạc Khanh Khanh!

Còn nữa, kẻ tiếp sẽ không đến phiên người tổ mẫu này? Còn có Mạc Trường Thanh nữa chứ?

Nếu như bà biết sự việc sẽ trở thành như vậy thì bà đã không hồ đồ cho phép người toàn âm chi thân như thế đi bái kiến Phật tổ thay mình! Nhất định là chọc giận tới ông trời, nếu không những chuyện kỳ lạ sau đó như thế nào cứ liên tục xảy ra!

Mạc Khanh Khanh trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt lại đều là ngỡ ngàng: "Điều này sao có thể chứ? Vừa rồi Hồng Tiêu tới tìm ta, chính là vì trong nhà phụ thân bị bệnh cấp tính, muốn nhanh chóng trở về nhà, nha hoàn ma ma trong sân đều nhìn thấy. Ta liền trở về sân viện an bài một phen, nàng bây giờ hẳn là đã về đến nhà rồi! Vị tâu tử này chẳng lẽ là nhìn lầm rồi?"

"Không thể nào!" vị tâu tử kia sững sờ, lập tức nói ra: "Nô tỳ là thường xuyên nhìn thấy Hồng Tiêu cùng Hồng Lăng, tuyệt đối sẽ không nhận lầm!" một mực chắc chắn chính là Hồng Tiêu!

"Ai nha, ta như thế nào nghe nói trong sân viện của Tam tỷ hôm nay có nha hoàn đột nhiên chết? Chẳng lẽ chính là người này?" Mạc Kiều Kiều lớn tiếng nói, "hoảng hốt đưa người ra ngoài như vậy, chẳng lẽ là muốn nhanh chóng chôn cất thi thể, sợ để người khác biết chính là tỷ đã khắc chết nàng ta!"

Mạc Khanh Khanh rốt cuộc cũng không che dấu lãnh ý trong mắt: "Lục muội quả nhiên tin tức lưu thông, việc này tỷ cũng không biết, ngươi làm sao biết được? Và lại nói, phụ thân và phụ nhân thân thể an khang nhiều năm như vậy, đừng nói nha hoàn kia không chết, mà thật đã chết rồi, thì có liên quan gì tới tỷ?"

Ngụ ý là, nếu như nàng thực sự là tai tinh, khắc chết người bên cạnh, như vậy phụ mẫu phải là người đứng mũi chịu sào, làm sao lại có thể khắc chết một nha hoàn không có liên hệ gì được?

Cổ họng Mạc Kiều Kiều nghẹn một cái nói không nên lời!

Nhưng mà trong lòng nàng lại là càng ngày càng lạnh, ngươi không cần kêu gọi, rất nhanh ngươi sẽ khắc chết phụ mẫu!

Phiền toái phía bên này còn chưa kết thúc, đột nhiên Vương di nương hốt hoảng chạy vào, nói: "Việc lớn không tốt!"

Lão phu nhân nghe lời này, dường như tức giận đến chết đi sống lại!

Hôm nay đây là thế nào? Một người hai người đến lại đều nói mọi thứ không tốt! Thật sự là họa vô đơn chí!

Lão phu nhân bắt giắc liếc mắt nhìn Mạc Khanh Khanh một cái, chẳng lẽ “không tốt” lần này vẫn có liên quan đến nàng nữa?

Vương di nương phịch một tiếng quỳ xuống đất, run rẩy nói: "Tôn, Tôn di nương, rơi xuống bên trong giếng cạn! Chỉ sợ, chỉ sợ?"

Lão phu nhân nghe vậy, cả người lay động.

Nương của Mạc Khanh Khanh chết?

Thật đúng là khắc chết phụ mẫu? Chẳng qua lần này là khắc chết mẹ ruột của nàng?

Nàng quả nhiên là một tai tinh!

Mạc Khanh Khanh nghe xong lời này, thân thể lay động một cái, gần như trực tiếp ngã xỉu, thế nhưng nàng chớp mắt một cái, lập tức đứng dậy vội vàng hỏi: "Lời di nương nói là thật sao? Người trông thấy Tôn di nương rơi xuống?"

Vương di nương sững sờ, lắc đầu nói: "Ta không có thấy. Nhưng mà, ta ở bên cạnh giếng tìm được đôi giày mà Tôn di nương thường mang. Với lại ta nhìn thấy ở trong giếng thật sự có một thi thể!"

Mạc Khanh Khanh liền nhún người ngã xuống chỗ ngồi, nàng khóc lớn tiếng nói: "Di nương, người bình thường làm việc ôn thuận, chưa bao giờ đắc tội với ai! Lần này là ai chướng mắt, hạ độc thủ như vậy, làm hại tính mạng của người a! Người dưới tuổi vàng có linh thiêng, nhất định phải tới tìm nàng, làm cho nàng đêm ngủ không yên, phải bị trừng phạt!"

Mạc Khanh Khanh khóc đến bi thảm thê lương, mang theo một luồng tử khí khiếp người.

Mạc Kiều Kiều vẫn là tuổi còn nhỏ, nghe xong những lời này cũng có chút phát run trong lòng, nàng nhịn không được liền muốn quay đầu lại xem!

Mạc Băng Băng cười nhạo một tiếng nói: "Tam tỷ, ngươi khóc nghe thật đau lòng. Chỉ sợ là lần này Tôn di nương rơi xuống giếng, không phải là bị người

nào đây, mà là bị tỷ khác thôi! Tỷ cũng nói Tôn di nương cùng người khác không thù không oán, người đang yên lành làm sao lại ở dưới đáy giếng? Quả nhiên là một tai tinh!" nói xong liền tự giác tránh xa Mạc Khanh Khanh.

Thái tử phi gật gật đầu, ý bảo Tứ cô nương Mạc Băng Băng nói thật đúng. Thế nhưng lúc ngoảnh đầu nhìn thấy Lão phu nhân, cũng là mờ to đôi mắt, kinh ngạc nói: "Trong phủ chúng ta luôn luôn bình an vô sự, làm sao mấy ngày nay ngược lại liên tiếp xuất hiện tai họa? Thật sự là quá mức kỳ lạ!"

Bây giờ hai mắt Lão phu nhân chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Khanh Khanh, lại nghe thấy lời nói của Thái tử phi, sắc mặt càng xanh mét.

Thái tử phi nhin không được đồ đầu vào lửa: "Sợ không phải trong phủ thật sự có tai tinh? Không bằng mời Khâm Thiên Giám đến xem? Hôm nay vừa là chim anh vũ chết bất đắc kỳ tử, nha hoàn đột tử, di nương sảy chân, e rằng không phải là ngoài ý muốn, nếu như sau này làm hại an khang của tổ mẫu và con đường làm quan của phụ thân, vậy thì nghiêm trọng rồi!"

Mạc Khanh Khanh liếc mắt thấy Thái tử phi miệng nói toàn là đạo lý, bây giờ đáy lòng nàng lại hiểu rõ hơn hết, thì ra đây là mục đích thật sự của Thái tử phi và Mạc Kiều Kiều đã tốn rất nhiều công sức bày ra!

Đầu tiên là dùng Hộ Quốc tự đột nhiên bị lún làm lời dẫn, làm ra một tai tinh, ngay sau đó vừa một tràng đồ tội một tràng sắp xếp chim anh vũ, nha hoàn, di nương chết, mặc dù nhìn như ngoài ý muốn, nhưng mà mỗi loại đồ vật, mỗi người cố tình đều có vài phần quan hệ với Mạc Khanh Khanh!

Hộ Quốc tự là do nàng đến mới lún, anh vũ là nàng nhìn mới chết, nha hoàn là trong sân viện đang muốn cất nhắc, mà Tôn di nương thì càng không cần phải nói - đây chính mẫu thân sinh của nàng!

Một chuyện hai chuyện, Lão phu nhân chắc chắn sẽ không tin tưởng, lại càng không nghĩ đến trên người nàng. Nhưng mà ba chuyện, bốn chuyện vậy? Làm sao Lão phu nhân có thể không tin?

Phen này an bài tỉ mỉ cẩn thận, thật sự có thể đem nàng tạo thành một "tai tinh" mười phần vẹn mười!

"Đại tỷ không nói, ta còn không có chú ý, lúc này hết việc này rồi đến việc khác, như thế nào đều cùng Tam tỷ có liên quan nhỉ?" Mạc Băng Băng làm ra một bộ đáng chột hiểu ra!

Lập tức vài vị cô nương khác cũng nhin không được liếc nhìn Mạc Khanh Khanh một cái, trong ánh mắt kia chứa đầy sợ hãi cùng dấy lên sự vui vẻ khi người gặp họa – xác định giống như nàng thật sự là một tai tinh, chỉ cần chạm một chút vào nàng, sẽ bị xui xẻo!

"Tam nha đầu, người hôm đó đi Hộ Quốc tự, có từng đắc tội Phật tổ! Nếu không thì làm sao có thể dẫn tới tai họa liên tục trong phủ? Người hay là lập tức chuyển ra khỏi phủ, để tránh tiếp tục gây tai họa cho người nhà!"

"Tổ mẫu! Người thật sự cho rằng cháu gái là tai tinh? Cháu gái hiếu kính ở trước mặt người lâu như vậy, chưa từng gây tổn hại gì đến người?" Mạc Khanh Khanh không nhìn người khác, đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn Lão phu nhân.

Lão phu nhân nhất thời có chút lúng túng. Mấy ngày này Mạc Khanh Khanh quả thực có thể gọi là thuần hiếu, không nói sáng trưa chiều đúng giờ thỉnh an, lại còn đảm lưng bóp vai cho bà, thật sự là còn chu đáo hơn so với nha hoàn.

Nghĩ đến đây, Lão phu nhân khẩu khí chậm lại nói: "Tam nha đầu, người yên tâm, chờ mệnh tai tinh này của người qua đi, ta liền đón người quay về!"

Đón nàng quay về? Nàng đi chuyển này tính mạng có thể còn sống không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Vận Mệnh Của Ta Do Ta Quyết Định Không Phải Người. 2

Mạc Khanh Khanh đáy lòng lạnh giá. Đây là người nhà của nàng, trái tim ấm áp của bọn họ đều đã bị đá che lấp! Đến thời khắc này, mọi người dĩ nhiên là cùng nhau đem mọi việc trút hết lên nàng.

Có người bỏ đá xuống giếng như Tứ cô nương Mạc Băng Băng, Lục cô nương Mạc Kiều Kiều. Có người thờ ơ lạnh nhạt như Nhị cô nương Mạc Diễm Diễm, Ngũ cô nương Mạc Linh Linh.

Đương nhiên còn có người khời xương - chính là vị nhìn như bình dị gần gũi thực ra lại thủ đoạn tàn nhẫn là Thái tử phi kia!

Lúc này mỗi người ở đây cùng nàng đều không có thâm cừu đại hận gì, thế nhưng lại đều nóng lòng mong muốn giẫm đạp lên nàng, không có một người nào bằng lòng đứng ra vạch trần lời nói dối hoang đường này!

"Tổ mẫu, chỉ sợ số mệnh này của Tam muội đích thực không tốt, nếu không cũng sẽ không phải đi đến chỗ nào thì chỗ ấy gặp chuyện không may? Nhưng mà nàng lại là một cô nương gia, người muốn nàng chuyển đi nơi nào? Vậy chẳng phải để cho người ngoài bàn tán!" Thái tử phi vẫn như cũ tiếp tục nói ra ý kiến của nàng.

Lão phu nhân lúc này vừa sợ vừa giận, đã sớm quên quy củ thể thống, lúc này kịp phản ứng, nét mặt già nua có phần đỏ bừng: "Ta, ta đây cũng là sợ tai này - a không, Tam nha đầu tiếp tục gây tai họa - nán lại ở trong phủ, ảnh hưởng đến phụ thân của các người". Mạc Khanh Khanh cho dù là nhu thuận ngoan ngoãn, lại khéo hiểu lòng người, cũng không thể so với vinh hoa phú quý cùng tiền đồ cầm tù của con trai bà!

"Không bằng để cho Tam muội cũng đến từ đường, nói là phải đi hầu hạ mẫu thân, như vậy vừa không làm người khác chú ý lại có thể làm cho Tam muội mưa dầm thấm đất, thân cận với Phật tổ cũng có thể làm cho tà khí trên người cho Tam muội được hóa giải!" Thái tử phi quan tâm đưa ra một biện pháp vẹn cả đôi đường, nhưng đáy lòng là đang cười lạnh

Mẫu thân, con sẽ đưa tiểu tiện nhân này đến cho người trút giận!

Mạc Khanh Khanh quả thực đã muốn vỗ tay tán thưởng khen ngợi!

Thật sự là từng vòng đan xen, từng bước đặc sắc!

Lão phu nhân có thể không quan tâm đến chim anh vũ tiến cống, cũng không quan tâm mạng sống của nha hoàn, thậm chí tình cảm chủ tớ của bà với di nương, thế nhưng ba người trở thành hồ!

Cho dù chỉ có một chút ít làm hại đến lợi ích của bản thân Lão phu nhân và Mạc Trường Thanh, bà đều sẽ không chút do dự vứt bỏ!

Thái tử phi quả nhiên không ra tay thì thôi, vừa ra nhất định phải trúng!

Nếu bản thân nàng thật sự đi đến từ đường, tới lúc đó sống hay chết còn không phải là tùy ý phu nhân Liễu thị định đoạt!

"Lão phu nhân, người thật sự nhẫn tâm như vậy? Cháu gái ở trong phủ mười mấy năm, chưa từng mang đến tai họa gì? Ta đã từng khắc chết ai?" ánh mắt của nàng liếc nhìn tất cả từng người ở đây, "chẳng lẽ mới có mấy ngày như vậy liền trở thành tai tinh rồi?" Mạc Khanh Khanh nước mắt lã chã.

"Đó là bởi vì tỷ chính là toàn âm chi thân nhưng lại nhất quyết muốn đi bái lạy Phật tổ, cho nên chọc giận ông trời!" Mạc Kiều Kiều cũng không để ý đáp lại chất vấn của Mạc Khanh Khanh, lập tức trả lời lại một cách mỉa mai!

"Thật sự là buồn cười, hôm đó đến Hộ Quốc tự dâng hương đâu chỉ mấy ngàn người, chẳng lẽ mỗi người đều là sinh ngày dương tháng dương năm dương? Chẳng lẽ chỉ riêng mình tỷ chọc giận ông trời?" Mạc Khanh Khanh liên tục cười lạnh.

"Vậy vì sao hôm nay trong phủ xuất hiện nhiều tai họa không giải thích được thế này, hơn nữa mọi việc đều có quan hệ cùng với tỷ, chỉ sợ không phải một câu trùng hợp là có thể giải thích được rồi!" Mạc Băng Băng nhện không được mở miệng phụ họa.

"Muội... !" Mạc Khanh Khanh cố tình làm bộ đáng tức giận đùng đùng, cố tình nhìn như á khẩu không trả lời được.

Mạc Kiều Kiều thấy thế, trong lòng càng thêm đắc ý, trong khoảng thời gian này đúng là khó có được thời điểm nhìn thấy con tiểu tiện nhân này nói không nên lời!

"Chim anh vũ kia còn có thể nói ngoài ý muốn, nha hoàn kia và di nương? Tỷ cũng đừng nói cái chết của bọn họ là vừa khéo... A! Quý a!"

Giọng nói thanh thúy của Mạc Kiều Kiều biến thành tiếng thét chói tai!

Lão phu nhân đã lớn tuổi nên không thể chịu nổi kinh hãi, giờ đây nghe thấy tiếng thét thảm thiết chói tai này, lập tức bị dọa tới mức trái tim nhảy loạn.

Bà đang muốn mắng Mạc Kiều Kiều một câu, nhưng khi chuyển tầm mắt lại nhìn trần trần một người đứng ngoài cửa kinh ngạc nói không nên lời, mắt tròn lên liền hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ!

Đến khi mọi người vừa dứt nước uống, vừa vỗ lưng, lại ấn huyệt nhân trung, lúc Lão phu nhân tỉnh lại trong miệng bà còn run rẩy lẩm bẩm: "Thực, thật sự là quý!"

"Lão phu nhân, người mở mắt nhìn nô tỳ một chút a, nô tỳ là Thanh Mộng a, nô tỳ không phải là quý!"

Lão phu nhân mở to mắt, quả nhiên liền nhìn thấy gương mặt của Tôn di nương xuất hiện ở trước mặt của mình.

Bà đầu tiên lại là bị dọa giật mình, nhưng mà dù sao cũng không đến nỗi hồ đồ, cẩn thận nhìn kỹ Tôn di nương một chút, lại nhìn một chút bóng người trên mặt đất.

"Lão phu nhân, nô tỳ có bóng người. Hơn nữa, làm gì có quý hồn nào giữa ban ngày đi ra ngoài?" Tôn di nương ôn nhu nói.

Lão phu nhân lúc này mới vuốt ve lồng ngực của mình, thờ phỉ phò nói: "Làm ta sợ muốn chết! Làm ta sợ muốn chết! Đều do Lục nha đầu! đang yên lành nói cái gì có quý! Người tốt cuộc là có dụng ý gì!"

Bên kia Mạc Kiều Kiều trong lòng vẫn còn sợ hãi, môi trên va vào môi dưới, run cầm cập một hồi, cứ thế một chữ cũng không nói ra được!

Tôn di nương không phải đã chết rồi sao!

Không phải nên bị ném ở bên trong giếng cạn kia sao?

Làm sao có thể sống sờ sờ đứng ở chỗ này?

Như vậy trong giếng cạn là ai?

Mạc Kiều Kiều càng nghĩ càng sợ hãi, nhìn về phía Thái tử phi giống như xin giúp đỡ.

Thái tử phi nhưng lại không để ý tới nàng, ngược lại gắt gao nhìn Mạc Khanh Khanh cùng Tôn di nương trình diễn tiết mục mẹ con tình thâm.

"Di nương, người làm nữ nhi sợ muốn chết, vừa rồi Vương di nương đến nói người rơi xuống giếng! Nữ nhi còn tưởng rằng con sẽ không còn được gặp lại người nữa rồi!"

"Nói bậy! Ta chẳng qua là đi tản bộ trong vườn, làm sao có thể rơi xuống giếng? Ta cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi!"

Vương di nương nghe hai người nói chuyện với nhau, sắc mặt trắng bệch, từ từ muốn lui ra ngoài.

Thế nhưng Mạc Khanh Khanh làm sao có thể buông tha cho bà!

"Vương di nương, người không phải nói di nương của con đã chết rồi sao? Làm sao bây giờ yên lành đứng ở chỗ này? Cái gì đó giằng a, thi thể a, có thể hay không xin người giải thích một chút!"

Lão phu nhân lúc này cũng đã tỉnh hồn lại, đối với tay sai của Liễu thị là Vương di nương, bà đương nhiên là càng thêm thích người của mình là Tôn di nương.

Lão phu nhân cũng nghiêm mặt nói: "Không thể khẳng định! Nhìn cũng không rõ lắm, liền nói hươu nói vượn! Đây chính là một mạng người! Người có phải là đầu heo đầu ngựa mà ngu muội không biết gì!"

Vương di nương nhìn trái một chút, nhìn bên phải một chút, đành phải phịch một tiếng quỳ xuống đất, lúng túng nói: "Là, là nô tỳ hoa mắt nhìn nhầm rồi! Nhìn đôi giày kia giống như của Tôn di nương, liền hoảng sợ, không có cẩn thận xem xét."

Lão phu nhân tức giận đến ngã ngửa!

Hoảng sợ? Có cái gì mà hoảng sợ?

Đây đều là mụ con có!

Đây đều là mong muốn cho Tôn di nương chết sớm, các nàng đến báo tin tốt! Đám di nương này không có một người nào là dễ bắt nạt! Tôn di nương cũng vậy, một người bệnh mới khỏi, đi dạo lung tung trong vườn làm gì!

Vẫn là Thiên Nhi của bà tốt nhất! Độ lượng khéo léo, lại ôn nhu hiền lành, đáng tiếc là tể bị tổn thương gân cốt một trăm ngày, tạm thời nửa năm vẫn không thể đến hầu hạ mình a!

"Nếu chỉ là một trận sợ bóng sợ gió, vậy thì thôi đi. Tổ mẫu, đầu gì cũng là ngày cháu gái về nhà thăm phụ mẫu, người cũng đừng trách phạt quá mức Vương di nương. Di nương đây cũng là tâm hoảng ý loạn mới nhìn lầm người." Thái tử phi nhẹ lời nói ra.

Lão phu nhân hết sức oán hận Vương thị rảnh rỗi đi gây ra sóng gió, nhưng mà Thái tử phi đã lên tiếng, bà cũng không thể bỏ qua mặt mũi của đôi phương, liền vừa cười vừa nói: "Con nói có lý. Vương thị! Liền phạt người nửa năm tiền tiêu hàng tháng đi!"

Vương thị hết sức vui mừng, liên tục tạ ơn, sau đó mới ảo não lui ra ngoài.

Thái tử phi đôi mắt khẽ động, nói tiếp: "Chuyện của Tôn di nương là hư ảo giả dối, nhưng mà nha hoàn kia chết bất đắc kỳ tử từ đây? Chúng ta cũng là cô nương của gia đình thế gia vọng tộc, cho dù là nha hoàn có gốc chút, ngu xuẩn chút, dạn dỏ là được, cần gì động thủ như vậy?"

Mạc Khanh Khanh quả thực là bội phục sát đất!

Không nghĩ tới câu nói đầu tiên của Thái tử phi là có thể đào ra hoa, nàng trong nháy mắt từ tai tinh biến thành Tam cô nương một nữ tử hung ác khiến trách nặng nề hạ nhân!

"Đúng vậy! Nô tỳ thấy rõ ràng, chính là Hồng Tiêu công Hồng Lăng!" Vị tẩu tử kia còn chưa đi, lập tức đi ra làm chứng!

Mạc Khanh Khanh vẻ mặt trào phúng.

Thật sự là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người chen lẫn cũng muốn chui vào!

Nàng nhìn thoáng thấy sự lo lắng của Tôn di nương, nàng giống như an ủi vỗ vỗ tay của bà nói ra: "Lão phu nhân, vừa rồi cháu gái cũng đã nói, vị tẩu tử nói chuyện từ đầu đến cuối chính là nói quá sự thật!"

"Nô tỳ nói đều là thật! Nô tỳ tận mắt nhìn thấy" Lời này không giả, vị tẩu tử kia là thật sự nhìn thấy có một người giống nha hoàn công một nha hoàn khác đi qua trước mặt nàng. Chỉ có điều không biết hai nha hoàn kia rốt cuộc là ai, về phần tên, tự nhiên là sớm đã có người phân phó cho nàng.

"Thật sự là buồn cười! Ta một cô nương, lúc này vốn không nên tranh chấp cùng hạ nhân như ngươi, nhưng mà ngươi lập đi lập lại nhiều lần vũ nhục nô tỳ thiếp thân của ta, quả thực cùng với vũ nhục ta không có gì khác biệt, ta há có thể cho phép ngươi!" Mạc Khanh Khanh đập lên bàn!

Đó cũng là vì sao ở gia đình thế gia vọng tộc, chọn lựa người bên cạnh cô nương điều là vô cùng cẩn thận, phần lớn là lựa chọn người hầu có thân thế trong sạch, sợ nhất là người từ bên ngoài không biết rõ nguồn gốc, làm tổn hại danh tiếng của tiểu thư!

Vị tẩu tử này luôn miệng nói Hồng Tiêu công thi thể đi khắp nơi, như vậy người là ai giết? Lúc này nàng là chủ tử lại có biết chuyện không? Mạc Khanh Khanh vô hình trung đã bị kéo xuống nước!

Vị tẩu tử kia bị uy thế của Mạc Khanh Khanh hù dọa khẽ run lên, nhưng mà vẫn cứ cắn chặt không buồn nói: "Ta thật sự nhìn thấy là Hồng Tiêu công thi thể Hồng Lăng đi qua, chắc là đi xử lý!"

"Tốt! Lời này là ngươi nói! Ngươi có thể nhớ rõ rồi chứ!"

Mạc Khanh Khanh quay đầu đối diện với Lão phu nhân cuối đầu hành lễ nói: "Tổ mẫu, cháu gái mặc dù thấp cổ bé họng, nhưng mà tốt xấu cũng cần phải có thể diện. Vị tẩu tử này miệng nói lời xằng bậy, bây giờ cháu gái liền muốn trước mặt mọi người vạch trần nàng!"

Lão phu nhân có chút do dự, bà thử thăm dò nói ra: "Có phải hay không lại là nhìn lầm rồi?"

Vị tẩu tử kia trong lòng sợ hãi, nghĩ đến kết cục vừa rồi Vương di nương "nhìn lầm", làm sao có thể thừa nhận?

Người ta là di nương, mất nửa năm tiền tiêu hàng tháng còn có thể sống, nàng không phải giống vậy, nàng dựa vào tiền này nuôi gia đình sống qua ngày, vả lại, người nợ chính là đáp ứng, nếu như sự việc thành, sẽ cho nàng năm trăm lượng!

Cho nên, vị tẩu tử này chính là cắn chặt không buồn: "Lão phu nhân, nô tỳ tuyệt đối không có nhìn lầm!"

"Bây giờ, phải nghiệm chứng như thế nào a?" Hai phía đều cắn chặt không buồn, Lão phu nhân cũng có chút khó xử!

Mạc Khanh Khanh khẽ mỉm cười, nói ra: "Việc này đơn giản! Đành phải làm phiền Trần ma ma rồi!"

Trần ma ma đứng ở sau lưng Lão phu nhân sững sờ, vội vàng nói: "Tam cô nương, nếu cần dùng đến lão nô, lão nô đương nhiên giúp đỡ!" Nói xong cuối cùng vẫn là nhìn Lão phu nhân một cái, Lão phu nhân cũng tỏ ý cho bà đi hỗ trợ.

Mạc Khanh Khanh đi đến trước mặt vị tẩu tử kia, trên cao nhìn xuống xem nàng, lạnh lùng nói ra: "Xin mời ngươi công Trần ma ma lên, sau đó ở trong phòng này đi hai bước!"

"Này... Đây là làm cái gì?" Mạc Kiều Kiều có chút kỳ quái, vội vàng hỏi.

"Như thế nào, chẳng lẽ nàng ta hiện tại đã không phải là nô tài Mạc phủ chúng ta, ta một cô nương phân phó nàng làm việc, nàng ta cũng có thể bỏ mặc rồi? Lục muội, ngươi rất là biết quy củ!" Mạc Khanh Khanh không cần quay đầu lại, làm cho Mạc Kiều Kiều nghẹn phải á khẩu không trả lời được.

Vị tẩu tử kia chỉ có thể là đầu óc mờ mịt đích thực đi tới, từ từ cúi người xuống, Trần ma ma cũng không khách khí, lập tức liền leo lên.

Nàng nhất thời cảm thấy Thái Sơn áp đỉnh, ngay cả đầu cũng đột nhiên trầm xuống.

Trần ma ma này vốn là một người thân hình cao lớn, hơn nữa lại sống an nhàn sung sướng nhiều năm như vậy, cho nên cân nặng khẳng định không nhẹ!

Mà vị tẩu tử kia bất quá là dáng người trung bình, làm sao có thể chống đỡ thân thể cường tráng của Trần ma ma?

Bây giờ, đừng nói là đi hai vòng, vị tẩu tử kia bây giờ ngay cả đi chuyển một bước cũng không nhúc nhích được!

Cố gắng nửa ngày, thật sự là không có biện pháp, vị tẩu tử kia chỉ có thể là hậm hực nói: "Nô tỳ vô năng, không thể công Trần ma ma đi!"

Trần ma ma an tâm đi xuống.

Mạc Khanh Khanh hướng Trần ma ma gật đầu ra hiệu, nói tiếp: "Tổ mẫu mời xem, cháu gái đã chứng minh, tẩu tử này từ đầu đến cuối chính là đang nói dối!"

Lão phu nhân thật sự là không hiểu gì, vội vàng hỏi: "Lời này nói có nghĩa gì?"

Thái tử phi bên cạnh nhưng là đã nghĩ tới điều gì, nhũn mảy, cắn chặt môi.

"Vị tẩu tử này hao phí hết toàn lực cũng không thể công Trần ma ma đi lên nửa bước, Hồng Tiêu bên cạnh ta so với nàng còn gầy yếu hơn ba phần, làm sao có thể công thi thể Hồng Lăng đi?" Mạc Khanh Khanh liếc mắt nói ra.

Vị tẩu tử kia lập tức nói: "Đó là bởi vì Hồng Lăng so với Hồng Tiêu vẫn còn gầy!"

"Ta chờ chính là những lời này của ngươi!" Mạc Khanh Khanh như là nhìn một người sắp chết, giọng điệu châm chọc nói: "Hồng Lăng mặc dù nghe tên ôn nhu, lại bất quá là một nha hoàn mười mấy tuổi, đương nhiên sẽ cho rằng nàng là đáng người mạnh khỏe."

"Chẳng lẽ không phải?" Mạc Kiều Kiều lại nhìn không được không sợ chết lên tiếng!

"Chẳng phải biết người không nhìn tướng mạo! Lại càng đừng nói đến tên! Thực ra Hồng Lăng vóc người khá cao, lưng hùm vai gấu, chỉ sợ so với Trần ma ma còn khỏe mạnh hơn!" Cũng chính bởi vì vậy, Hồng Tiêu cùng Mạc Khanh Khanh mới có thể chọn nàng lưu lại, chính là vì trông giữ bảo hộ sân viện!

"Cái gì?" Vị tẩu tử kia lúc này rốt cuộc không che giấu được nỗi sợ hãi trong nội tâm.

"Ngươi mới vừa nói cái gì thường xuyên gặp Hồng Tiêu cùng Hồng Lăng ra vào, cùng các nàng có quen biết, căn bản không thể nào nhìn lầm, bây giờ xem ra, tất cả đều là nói bậy!" Mạc Khanh Khanh từng bước đến gần vị tẩu tử kia, "với vóc người của ngươi còn không thể công được Trần ma ma, Hồng Tiêu tuổi tác so với ngươi còn nhỏ hơn, lại là đang ở nội viện hầu hạ, làm sao có đủ sức để có thể công Hồng Lăng? Bất kể nhìn từ các mặt, người đều là - đang - nói - dối!"

Mạc Khanh Khanh nói ra từng chữ từng câu, nói xong vị tẩu tử kia, nhưng đôi mắt lại nhìn về phía Thái tử phi.

Sau đó nàng vừa cười vừa nói: "Thái tử phi cho rằng muội muội nói có thể có lý?"

Thái tử phi hí hai mắt, cũng cười đến ám ám: "Muội là một người tốt! Đương nhiên nói rất có lý!"

Vị tẩu tử kia nghe xong những lời này, liền mất đi toàn bộ hi vọng, nàng cả người xụi lơ trên mặt đất, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Xong rồi, xong rồi, ta thật sự nhìn thấy, ta thật sự nhìn thấy..."

Lão phu nhân thấy bộ dáng si ngốc này của nàng, trong mắt lộ ra chán ghét, dùng khăn che miệng mũi nói: "Mau dẫn người xuống xử trí đi!"

"Lão phu nhân, nô tỳ thật sự nhìn thấy, thật sự nhìn thấy một nha hoàn công một nha hoàn khác!" lúc vị tẩu tử kia bị hai người ma ma vạm vỡ kéo dậy, vẫn còn hét lên, thế nhưng bây giờ, làm sao có người chịu nghe những lời nói dối của nàng?

Thái tử phi mất thấy an bài của mình cư nhiên bị Mạc Khanh Khanh từng cái hóa giải, toàn bộ đều hóa thành hư ảo, trong lòng tự nhiên là bức bối.

Nhưng mà hôm nay đã rơi xuống thế hạ phong, nếu như lại tiếp tục dây dưa nữa, chẳng những mất thân phận, hơn nữa cũng không có chút phần thắng nào.

Chi bằng tính việc lâu dài!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Vận Mệnh Của Ta Do Ta Quyết Định Không Phải Ngươi. 3

"Tổ mẫu, thời gian không còn sớm. Cháu gái cũng nên trở về phủ!" Thái tử phi đứng dậy, lại cung kính hành lễ.

"Ta hôm nay đã là người của phủ Thái tử, tự nhiên là không thể nào hầu hạ dưới gối, huống chi tổ mẫu rồi. Chỉ hy vọng các vị muội muội có thể thay ta tận hiếu!"

"Chúng muội cần tuân ý chỉ của Thái tử phi!"

Tất cả Mạc thị cô nương ở đây đều đứng nhưn gối hành lễ.

Thái tử phi gật gật đầu, trên cao nhìn xuống thấy Mạc Khanh Khanh vừa rồi còn tràn đầy tự tin, trong lòng thật sự là vô cùng thỏa mãn.

Người khéo ăn khéo nói thì sao? thủ đoạn cao minh thì như thế nào?

Bây giờ bảo toàn lực lượng trước mặt sau đó nhất định đối phó người, những thứ khác hết thảy đều là hư vô!

Chỉ cần sau khi nàng hồi phủ, nghĩ biện pháp, làm cho Thái tử giúp đỡ nàng đối phó Mạc Khanh Khanh, chẳng phải là trồng sung ra và*?

(*) Trồng sung ra và: Kết quả công việc thu được hơn công sức bỏ ra hoặc dự định ban đầu.

Nghĩ tới đây, tâm tình của nàng khá hơn nhiều.

"Các vị muội muội không cần đa lễ. Bây giờ ta cũng nên đi rồi, kính xin tổ mẫu cùng các vị muội muội không cần phải đưa tiễn."

Mỗi người ở đây đều không phải kẻ ngu, đương nhiên sẽ không đem lời khách sáo của Thái tử phi cho thật là. Ngoại trừ Lão phu nhân ra, các cô nương đều là cung kính theo ở phía sau tiễn Thái tử phi ra cửa.

Mất thấy Thái tử phi sẽ phải rời đi, nhưng mà Mạc Khanh Khanh tiện nhân kia vẫn là không bị thương chút nào, Mạc Kiều Kiều nhịn không được vội vàng nói: "Đại tỷ... Mẫu..."

"Lục muội!" Thái tử phi trực tiếp cắt ngang lời nàng, ở trường hợp như vậy nhắc tới mẫu thân của các nàng, chẳng phải là bỗng dưng đưa đề cho người khác thấy được nhược điểm?

"Muội an tâm một chút chớ nóng vội! Tất cả có tỷ!"

Nhìn thấy Thái tử phi kiên định và ánh mắt tự tin kia, Mạc Kiều Kiều cuối cùng cũng yên tâm.

Thái tử phi trước khi đi vẫn còn liếc mắt nhìn sâu sắc Mạc Khanh Khanh

Nữ tử này chắc chắn không phải vật trong ao, nhất định phải kịp thời bóp chết ở trong lúc mới phát sinh!

Thái tử phi ngồi lên xe ngựa đẹp để quý giá bốn bánh xe sơn chuyển động, bốn con tuấn mã kéo xe phía trước rõ ràng là hãn huyết bảo mã!

Trong khi đoàn người tầng tầng lớp lớp đi về hướng phủ Thái tử, Từ Loan ngồi ở trong xe ngựa, có chút bất an hỏi: "Thái tử rất là * ưa thích một đôi Từ Lam Kim Cang này, nếu như là biết chúng ta cho... Chỉ sợ sẽ trách tội xuống."

"Cho độc được vào thức ăn của con chim còn lại, chúng ta làm sao có thể nắm bắt chính xác thời điểm thuốc phát tác. Vừa vặn lúc tiện nhân kia tới thì con súc sinh đó liền chết?" Thái tử phi lo lắng sửa lại tóc bên thái dương

"Vậy nếu Thái tử truy đến cùng?" Từ Loan tiếp tục hỏi.

"Chết chính là chết, lại mắc mớ gì đến chúng ta? Dù sao con chim chết kia bình thường cũng không phải ta chăm sóc!" Thái tử phi liếc mắt.

Từ Loan trong lòng sợ hãi.

Đôi Từ Lam Kim Cang này chính là Thái tử gần đây * sủng ái trác phi – quý nữ Cao Ly tiến cống Kim thị đang chăm sóc, cũng vì vậy tháng này Thái tử đi đến viện của Kim thị kia nhiều hơn hai ngày. Đúng lúc hôm nay Kim thị đã bị Thái tử phi phái đi ra ngoài kiểm tra cửa hàng ở kinh thành rồi.

Tài sản dưới danh nghĩa của Thái tử rất nhiều, chỉ sợ là không đến trời tối, mọi người cũng chưa trở về!

Hôm nay, đôi chim anh vũ Từ Lam Kim Cang này cứ như vậy chết không lý do, Thái tử tất nhiên là muốn trách tội Kim thị lơ là chăm sóc, đến lúc đó đối với Kim thị * chỉ sợ sủng ái cũng không còn được như lúc trước!

Thái tử phi quả nhiên lợi hại, mặc dù là không có thể đối phó được Tam cô nương, không ngờ lại có thể giữ lại thủ đoạn này trừ đi trác phi được sủng ái trong phủ!

Từ Loan có chút kinh sợ nhìn chủ tử nhà mình một chút, đây là lòng dạ vô cùng thâm sâu, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn?

Nàng càng phải nhắc nhở bản thân, về sau nhất định không nên có mưu tính tỏ ra vẻ thông minh ở trước mặt Thái tử phi, cũng sẽ không phản bội Thái tử phi!

Nàng nhất thời cảm thấy có chút khó chịu, liền không nhịn được nhẹ nhàng vén màn xe lên, muốn hít thở một chút.

"A! Đây không phải là Cao công công!"

Từ Loan liếc mắt liền nhận ra, tùy tùng đang cưỡi ngựa huênh hoang đi bên cạnh xe ngựa của mình trên đường phố chính là tổng quản cung đình, thái giám thiếp thân của Hoàng Thượng Cao Đức Phúc!

"Hắn sao tự mình đi đến đây?" Thái tử phi cau mày, có chút kỳ quái hỏi.

Cao Đức Phúc này luôn luôn tự cho mình rất cao, mắt cao hơn đầu. Mặc dù là một thái giám, nhưng mà kêu căng tự đại, nếu như không phải là việc của Võ Thịnh đế, vậy thì ai cũng không sai khiến được hắn!

Rốt cuộc là chuyện gì lại có thể làm phiền hắn tự mình đi?

Thái tử phi cho dù là sức tướng tượng có phong phú, cũng không có nghĩ tới, nơi mà vị chỉ cao khí ngang* tổng quản cung điện bây giờ đi đến chính là Mạc phủ nơi nàng vừa mới đi ra!

() Chỉ cao khí ngang: miêu tả bộ dáng chân bước nhấc cao, mặt nhếch lên, hùng hực khí thế - chỉ bộ dáng của người dương dương tự đắc; vênh váo đắc ý*

Nghe nói Cao công công đến, Mạc Trường Thanh Vốn cùng Hình bộ thượng thư đang chơi cờ ở nhà bên cạnh phủ đệ, cũng không dè dặt, cũng không sợ người khác nói rằng hắn dựa vào nữ nhi mà được thăng quan, không quan tâm liền chạy trở về.

Hắn chạy một mạch trở về, mũi cũng lệch đi, cổ áo cũng lỏng lẻo, giống như là kẻ lười biếng của nhà nào.

Cao Đức Phúc thấy bộ dáng của hắn, khó được cười một tiếng: "Ai ôi, Thừa tướng đại nhân của ta, ngài đây là... Cũng không cần gấp gáp như vậy a!"

Mạc Trường Thanh bị Cao công công trêu chọc đôi câu khiến cho có chút không tự nhiên, lập tức tự mình sửa sang lại dáng vẻ một chút, gượng cười nói: "Hạ quan thất lễ. Không biết công công đến đây..."

Cao Đức Phúc trong nháy mắt thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Hoàng Thượng có khẩu dụ! Mạc Trường Thanh tiếp chỉ!"

Mạc Trường Thanh lập tức hốt hoảng quỳ xuống, ngay sau đó còn nói: "Hạ quan trở về vội vàng, còn chưa có chuẩn bị hương án, cũng chưa mở cửa lớn, có thể cho phép hạ quan chuẩn bị một chút?"

Cao Đức Phúc bĩu môi nói: "Hoàng Thượng không muốn quá rêu rao, cho nên mới lệnh chúng ta đến đây hạ khẩu dụ, đại nhân phô trương như vậy, chẳng phải là hoàn toàn làm trái dụng ý của Hoàng Thượng?"

"Hạ quan ngu dốt, hạ quan ngu dốt!" điều này cũng không trách Mạc Trường Thanh, từ lần trước Võ Thịnh đế vi phục đến Mạc phủ, chứng kiến phủ đệ hắn dơ bẩn không có phép tắc, thì đã rất ít cho hắn sắc mặt tốt. Mặc dù cũng không có lấy đi nhiều quyền quản lý việc chính vụ, nhưng mà cũng bắt đầu càng thêm nghe theo lời thần tử trẻ tuổi khác.

Bản thân hắn rất hối hận "một bước sa chân, ngàn đời ôm hận", khiến cho bây giờ nom nớp lo sợ, động một tí là phạm lỗi, mà ngay cả nhận thánh chỉ cũng không tự nhiên thoải mái giống như lúc trước.

Nói cho cùng, quyền thế của thần tử đều là Hoàng Thượng ban cho, đặc biệt là người gốc rễ mỏng như hắn, nếu là có một ngày Hoàng Thượng thật sự muốn thu hồi lại, căn bản chính là dễ như trở bàn tay!

"Tam nữ của Mạc Trường Thanh, đoan trang hiền thực, trí dũng song toàn, có thể làm tấm gương của nữ tử trong thiên hạ, đúng lúc gần đây gặp mặt nàng trong lễ tang Duệ Tâm trưởng công chúa, trong lòng thương tiếc, vừa thấy Mạc tam cô nương liền cảm thấy thân thiết, vì thế đặc biệt nhận làm nghĩa nữ! Khâm thờ!"

Mạc Trường Thanh hoàn toàn ngây người!

Trí dũng song toàn?

Đây là nói Tam nữ nhi của mình?

Là Mạc Khanh Khanh?

Nàng lại là lúc nào gặp qua Duệ Tâm trưởng công chúa?

Nhân vật như vậy, cho dù là bản thân là Thừa tướng cũng không phải muốn gặp là có thể gặp!

Khẩu dụ thật kỳ lạ như vậy, thật sự là làm cho người ta không có cách nào lý giải!

Nhìn thấy Mạc Trường Thanh vẫn còn ngây ngốc quỳ trên mặt đất bất động như trước, Cao Đức Phúc lạnh mặt nói: "Mạc đại nhân! Tiếp chỉ đi! Còn đứng ngây ở đó làm gì!"

"Vâng, vâng, thần lĩnh chỉ tạ ơn!" Mạc Trường Thanh chỉ có thể là thử thăm dò hỏi: "Cái này, công công, có thể nói rõ hay không?"

Nói xong, lúc hắn tiếp nhận thánh chỉ, khéo léo lấy một tấm chỉ phiếu đưa tới.

Cao Đức Phúc khẽ thoáng nhìn, năm trăm lượng!

Lão già này coi như là hào phóng, vậy thì chỉ điểm vài câu cũng được.

"Mạc đại nhân, ngài đã sinh được một nữ nhi tốt a! Chúng ta cũng không thể nhiều lời kể lại rõ chi tiết, lão nô chỉ nói cho ngài biết một câu, ngài có người nữ nhi này thì hơn hẳn người khác ngàn vạn lần."

Cao Đức Phúc thay đổi khuôn mặt, nói: "Mạc đại nhân, mời Tam cô nương đến đây đi. Hoàng Thượng vẫn còn việc khác là ban thưởng đấy!"

Mạc Khanh Khanh vừa vào cửa phòng khách, đã nhìn thấy Cao Đức Phúc, trong đầu suy nghĩ một chút, cũng hiểu đại khái.

Đoán chừng là Hoàng Thượng không muốn nợ nàng ân tình đây!

Nhưng nàng lại làm ra một nét mặt cùng lúc ngạc nhiên vui mừng: "Đại nhân, sao người lại tới đây!"

Cao Đức Phúc vừa thấy Mạc Khanh Khanh không giống những người khác gọi hắn là công công như vậy, ngược lại gọi hắn "Đại nhân", trong lòng càng cao hơn hứng.

Hắn nhanh chóng kéo tay Mạc Khanh Khanh, thân thiết nói: "Tam cô nương mấy ngày này vẫn tốt chứ? Chúng ta rất là nhớ đấy!"

Mạc Trường Thanh nghe xong những lời này, cái cảm thiếu chút nữa rớt xuống. Nhiều năm như vậy, hắn gặp Cao Đức Phúc không tới năm trăm lần, dù sao vẫn có tới ba trăm lần, lúc nào thì gặp qua bộ dáng này của hắn?

"Đại nhân, ngài tới nơi này làm gì a?" Mạc Khanh Khanh hỏi.

Cao Đức Phúc phát tay một cái, liền có hai tên tiểu thái giám một người bưng một cái hộp gỗ lim nhỏ hình vuông đi đến.

"Đây đều là một vị cố nhân nhờ ta mang cho cô nương!" Cao Đức Phúc nháy mắt ra dấu, "Ngươi hiểu được!"

Mạc Khanh Khanh hiểu ý, gật đầu cười: "Kính xin đại nhân chuyển lời đến cố nhân, tiểu nữ cũng không có nghĩ tới yêu cầu hồi báo đâu! Ngài ấy chỉ cần nói được là làm được! Tiểu nữ tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ nào khác"

Quả nhiên là một người thông minh!

Hoàng Thượng chính là sợ Mạc Tam cô nương này tuổi còn nhỏ, miệng không có chừng mực, đem chuyện nàng "cứu" Hoàng Thượng đi nói khắp nơi! Dù sao Vua của một nước bị một thích khách đuổi giết phải khôi đầu thổ liềm*, cũng không phải chuyện vinh quang gì!

(*) *Khôi đầu thổ liềm: Mặt xám mày tro (thất vọng, chán nản, nản lòng, chán chường)*

Nhưng mà nhìn tình hình hiện tại, ít nhất Mạc Trường Thanh người làm cha này chính là hoàn toàn không biết gì, mà Mạc Tam cô nương nói chuyện cũng là có ý giấu đầu lòi đuôi, hiển nhiên là một người có chừng mực.

Cao Đức Phúc hoàn toàn yên tâm, cười đến càng lúc càng thật tình: "Cô nương liền nhận lấy vậy! Nếu không người khác cũng không an lòng a! Còn có một việc vui, xin mời lệnh tôn truyền lại đi! Chúng ta cũng nên cáo từ rồi!"

Cao Đức Phúc xoay người dẫn người bước đi, đi vài bước liền quay đầu lại nói: "Đồ này chính là cho Tam cô nương! Mạc đại nhân có thể giúp đỡ xem chừng cho tốt!"

Thật ra là sợ những người khác trong phủ ham muốn đồ vật trong cái rương này, cố ý nhắc nhở Mạc Trường Thanh một câu.

Mạc Trường Thanh vội vàng gật đầu: "Hạ quan hiểu! Công công đi thông thả!"

Đợi cho Cao Đức Phúc thật sự đi xa, Mạc Trường Thanh lau mồ hôi trên trán một cái, lúc này mới nghiêm mặt hỏi: "Ngươi rốt cuộc là làm sao biết Cao công công?"

"Phụ thân không có nghe Cao đại nhân nói sao? là không cho phép nữ nhi nói ra sự thật câu chuyện!" Mạc Khanh Khanh cúi đầu nghịch ngọc bội trên váy, nhưng lại không chịu ngẩng mặt nhìn Mạc Trường Thanh.

"Ta là phụ thân ngươi!" Mạc Trường Thanh tức giận nói.

"Nhưng mà người kia, đúng là so với phụ thân còn quan trọng hơn! Thiên Địa Quân Thân Sư! Người đó chính là xếp ở phía trước Thân đấy!" Nói xong nàng liền quay đầu rồi đi, vừa đi vừa nói: "Làm phiền phụ thân sai người, giúp nữ nhi mang đồ vật đưa đến trong viện của con!"

"Thiên Địa Quân Thân Sư?" "Xếp ở phía trước Thân?"

Mạc Trường Thanh lập tức chảy mồ hôi lạnh - đó không phải là "Quân" sao?

Chương 69: Tai Tinh Biến Thành Phúc Tinh

Mạc Trường Thanh mặc dù là Thừa tướng địa vị cao quý, thế nhưng lại được xưng tụng là một vị sùng thần - dùng mười mấy năm ngăn ngừa liên từ một kẻ áo vải lác mình một cái trở thành nhất phẩm Thừa tướng đương triều, đây là chuyện mà triều đình Đại Thuận từ lúc khai quốc đến nay chưa từng có!

Cũng vì việc này, trên thực tế thái độ của chúng triều thần đối với hắn cũng không thể diễn đạt thích hợp trên một chữ "tốt". Trạng Nguyên cùng năm cùng Bảng nhãn với Mạc Trường Thanh lúc đó bây giờ bất quá là Tri phủ tam phẩm và Hình bộ thị lang, bởi vì bọn họ không có căn cơ không có gốc rễ nên hắn liền có thể leo lên địa vị Thừa tướng?

Mọi người vẫn ngầm chỉ trích sau lưng, hắn thắng quan chẳng qua là bởi vì nhà mẹ đẻ của nương tử hắn là Thái Phó, hắn nhận được tín nhiệm cũng là bởi vì nữ nhi của hắn làm Thái tử phi

Ngày tháng dài lâu, Mạc Trường Thanh cũng nghe được tin đồn, khó tránh khỏi càng thêm cử bộ duy gian*, ở trên triều đình cũng khúm núm, chỉ tuân theo mệnh lệnh của Võ Thịnh đế, rất ít phát biểu ý kiến, chỉ lo những người khác nghị luận bản thân tiểu nhân đắc chí!

()Cử bộ duy gian: Mỗi bước khó khăn / Gian nan đủ điều*

Thế nhưng, triều thần chẳng những không có thay đổi thái độ đối xử với hắn, ngược lại còn tặng hắn một biệt hiệu "tuân mệnh Thừa tướng"! Chăm chọc hắn chỉ biết nói một câu đối với Võ Thịnh đế "Vi thần tuân chỉ"!

Điều này cũng làm cho Mạc Trường Thanh biến hình trở thành "cô thần", hắn không có bè cánh, không có đồng僚, chỉ có toàn tâm toàn ý dựa vào Hoàng đế!

Mạc Trường Thanh thật hận không thể đem mỗi chữ mà Võ Thịnh đế nói đều tách ra rồi phân tích, lại tỉ mỉ nghiền ngẫm, bởi vì phỏng đoán đúng tâm ý của Hoàng đế hắn hoàn toàn có thể sống yên phận!

Tâm phúc của Võ Thịnh đế Cao công công cùng một đạo thánh chỉ đột nhiên đi đến như vậy, mà Mạc Khanh Khanh còn cố tình nói ra một phen khó hiểu, lời lẽ ba phải, Mạc Trường Thanh trong nháy mắt cảm thấy phiền muộn.

Hắn muốn tìm một người thương lượng, nhưng mà Liễu thị có chút hiểu biết đã bị hắn đưa đi rồi. Về phần Lão phu nhân... Mạc Trường Thanh cũng chỉ có thể là ha ha cười khổ một tiếng.

Mẫu thân của hắn, hắn rõ ràng nhất, có lẽ ở hậu trạch còn có thể cùng Liễu thị phân cao thấp, gây ra chút sóng gió, nhưng mà muốn nói đến chuyện chính đáng - nói hoàn toàn không biết gì cũng là không sai biệt bao nhiêu!

Nghĩ tới nghĩ lui, Mạc Trường Thanh chỉ có thể đi tìm Phùng di nương !

Bởi vì Phùng Thiên Nhi chính là xuất thân gia đình tử tế, dù sao cùng các di nương khác thân phận có khác biệt, cho nên Lão phu nhân liền coi đây là cái có, đặc biệt an bài cho nàng một mình ở trong một cái sân viện nhỏ.

Mặc dù sân viện không lớn, nhưng mà Phùng di nương lại khéo léo biết cách trang trí, phẩm vị cũng không kém, cho nên sân viện nho nhỏ có vẻ vô cùng ấm áp an nhàn.

Mạc Trường Thanh vừa tiến vào bên trong, Phùng di nương đi đứng còn chưa linh hoạt liền tự mình đi lại đưa y phục nhẹ nhàng mặc ở nhà cho hắn thay đổi. Hắn mới vừa ngồi vững, một ly trà thơm vẫn còn bốc hơi nóng liền đưa tới.

Mạc Trường Thanh nhẹ nhàng hớp một ngụm, lập tức thở ra một hơi dài – Vù vù! Lạnh nóng vừa phải, mùi thơm nồng đậm, trà ngon!

"Ân, là trà Long Tĩnh mới hái năm nay? Nàng nơi này ngược lại có không ít thứ tốt!" Mạc Trường Thanh khen một câu.

Phùng di nương vội vàng tiếp nhận chén trà, vừa cười nói: "Biểu ca nói đùa rồi. Thiếp làm sao có đồ tốt như vậy? Điều là Lão phu nhân ban thưởng tới, tiện đề cho thiếp hầu hạ chàng! Bản thân thiếp thực là chưa động vào chút nào!" Mặc dù hai người làm phu thê, nàng vẫn gọi hắn "biểu ca", nàng cảm thấy như vậy có thể làm cho nàng và hắn càng thêm thân mật! Nàng nói dứt lời, bộ dáng xinh đẹp quyến rũ liếc mắt nhìn Mạc Trường Thanh.

Mạc Trường Thanh trong lòng khẽ động, nhưng dù sao cũng không quên chuyện đứng đắn, đề xuống xúc động trong lòng, trước tiên đem chuyện phát sinh trước đó ngắt đầu bỏ đuôi nói ra.

Phùng di nương mặc dù là một tiểu gia bích ngọc*, cũng có ba phần kiến thức. Mặc dù Mạc Trường Thanh nói rồi rạc lộn xộn, nhưng nàng vẫn là tìm kiếm điểm mấu chốt.

() Tiểu gia bích ngọc: nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có hình dáng không*

nhất định phải đẹp nhưng khá ái, có điểm nghĩa giống như em gái nhà bên. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm "Tiểu thư khuê các". (Nguồn: greyphan.com)

"Biểu ca, thiếp là người không có hiểu biết, nhưng mà thiếp suy nghĩ đây hẳn không phải là chuyện xấu!"

"Nàng hãy nói ta nghe một chút, không cần cố kỵ nhiều như vậy." Mạc Trường Thanh thân nhiên nói.

Phùng di nương cân nhắc vài điều, mới cẩn thận nói: "Biểu ca, bất kể Tam cô nương rốt cuộc làm cái gì, lại vào thời điểm nào, chỗ nào biết vị Cao công công kia, từ thái độ đối phương mà nói, hẳn đều không phải là chuyện xấu, thậm chí có thể là một chuyện rất tốt! Đã như vậy, chàng cần gì phải lo lắng quá mức hàm ý phía sau việc này? Tóm lại, không có chỗ nào hại đến trong phủ chúng ta, chàng cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy?"

Mạc Trường Thanh nghe xong lời của Phùng di nương ngược lại thật có cảm giác bỗng nhiên hiểu rõ, chẳng lẽ lần này thật sự là hắn nghĩ sai rồi? Thật ra cũng không phải giấu diếm mình làm việc gì không thể cho ai biết?

Nhưng mà chứng kiến Cao Đức Phúc cùng Mạc Khanh Khanh vô cùng thân thiết, cảm thấy quan hệ này của hai người dĩ nhiên không tầm thường. Hơn nữa Cao công công luôn mắt cao hơn đầu kia lại có thể chính vì hai rương châu báu ban thưởng cho Mạc Khanh Khanh còn có ý dận dò một câu!

Lúc nghĩ đến thái độ của chính mình và Liễu thị, thậm chí Lão phu nhân đối đãi với ba mẹ con Mạc Khanh Khanh, Mạc Trường Thanh không dẫn được liền có chút chột dạ.

Phùng di nương giỏi nhất là suy đoán thăm dò ý nghĩ của người khác, nếu không thì cũng sẽ không khiến cho Lão phu nhân hết sức bất bẽ lại có thể vui vẻ trong lòng, năng lập tức phát hiện ra tâm tư của Mạc Trường Thanh.

"Biểu ca, nếu như chàng lo lắng Tam cô nương... Chàng không cần lo lắng! Nàng là người rất khiêm tốn nhã nhặn không có kiêu ngạo. Chàng cũng biết, thời điểm thiếp vào phủ... Phu nhân và... Những cô nương khác đều không có cho thiếp sắc mặt gì tốt. Ngoại trừ chỉ có Tam cô nương đối với thiếp vô cùng hữu hảo. Hơn nữa, nếu như không có Tam cô nương, chàng và thiếp... Cũng sẽ không..." Phùng di nương lại lên lút thẹn thùng liếc mắt nhìn Mạc Trường Thanh, sau đó mới nói tiếp: "Chỉ cần chàng bây giờ bắt đầu đối xử với nàng thật tốt, nàng nhất định sẽ không dễ tâm!"

Mạc Trường Thanh nhìn thấy ánh mắt nhỏ kia của Phùng di nương, con trùng thèm thường trong lòng lại rục rịch, nhưng mà vừa muốn hành động, lại nghe thấy Phùng di nương kinh hô một tiếng: "Việc lớn không tốt!"

Mạc Trường Thanh nhất thời bị kinh động tâm tư gì cũng bị mất, nghiêm mặt nói ra: "Chuyện gì kinh ngạc như vậy!"

"Thiếp mặc dù ở trong phòng tĩnh dưỡng, nhưng mà tin tức trong phủ ít nhiều cũng biết một chút, hôm nay... Chỉ sợ là toàn bộ chủ tử trong phủ cùng nhau làm cho Tam cô nương không còn mặt mũi!" Nói xong, nàng liền đem chuyện xảy ra hôm nay sơ lược nói một lần.

Mạc Trường Thanh nghe xong lời này, chẳng những không còn buồn ngủ, lại lập tức đứng dậy, không để ý gì liền xông ra ngoài, thừa dịp bóng đêm liền trực tiếp đi đến sân viện Lão phu nhân!

"Hong Cẩm, hôm nay ngươi làm rất khá! Ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi!" Mạc Khanh Khanh khen ngợi xuất phát từ nội tâm, nàng nhìn Hồng Cẩm vẫn như cũ ngoan ngoãn đứng ở trước mặt mình.

Sự việc ngày hôm nay nếu như không có Hồng Cẩm, chỉ sợ sẽ không giải quyết thuận lợi như thế.

Nàng hôm đó đã cảm thấy nha đầu Hồng Cẩm kia không tầm thường, có thể phản ứng nhanh như vậy, đồng thời đỡ lấy nàng sắp ngã xuống, đó cũng không phải một cô nương mười mấy tuổi bình thường có thể làm được!

Nàng có ý muốn tra cặn kẽ lai lịch nha đầu kia một chút rồi sẽ trọng dụng nàng, thế nhưng chuyện xảy ra cấp bách, mọi thứ vô cùng khẩn cấp, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nha đầu kia !

Cũng may nha đầu kia không để cho nàng thất vọng!

Để thật sự che dấu tai mắt người, hôm đó nàng thật sự trở lại sân viện giả bộ an bài sơ qua sau đó liền để cho Hồng Tiêu liền đi về nhà. Sau đó tất cả đều là dựa vào Hồng Cẩm tiến hành!

Đầu tiên là nàng để cho Hồng Cẩm đi đến trong viện của Tôn di nương thu dọn tàn cuộc, sau đó lại đem thi thể Vương ma ma quăng xuống giếng cạn, đồng thời cố ý để lại một đôi hài ở bên cạnh giếng.

Sau đó, nàng để cho Hồng Cẩm thay Hồng Tiêu mặc trang phục màu hồng phấn của nhị đẳng nha hoàn thường mặc, cố ý công thi thể Hồng Lăng đi một vòng ở chỗ dễ nhìn thấy trong vườn.

Quả nhiên những người kia lập tức mắc lừa.

Mạc Khanh Khanh mặc dù cũng không biết rốt cuộc Thái tử phi muốn đối với nàng làm gì. Nhưng mà trực giác kiếp trước cùng với kiếp này nói cho nàng biết, nhất định không phải là chuyện tốt gì!

Mà nàng cần phải làm chính là để cho tất cả tính toán của các nàng ở mặt ngoài luôn là hoàn mỹ vô khuyết, trên thực tế lại là tràn đầy chỗ sơ suất.

Mục đích chính là làm cho lúc các nàng đang tự cho là kế hoạch giết người được như ý lại cho các nàng một kích trí mạng!

"Đây đều là cô nương mưu kế hay, ta... Nô tỳ bất quá là thực hiện mà thôi." Hồng Cẩm vẫn là hết sức yên lặng.

"Ta ngược lại thật không có nghĩ đến, sức lực của người thật sự có chút thể này, có thể chống nổi Hồng Lăng!" Mạc Khanh Khanh tự tiểu phi tiểu* nói.

() Tự tiểu phi tiểu: cười mà như không cười*

Hồng Cẩm kia lúc đầu sóng gió trước mặt vẫn không hoảng sợ, cuối cùng không ngờ hiện ra một chút dao động, nàng có chút yên lặng, nhưng mà cuối cùng vẫn giải thích: "Nô tỳ là người thô kệch, không có gì khác, đúng là còn lại một chút sức lực."

Mạc Khanh Khanh cũng không có ép buộc nàng, ngược lại nói: "Ngày mai, ta liền đi bẩm báo Lão phu nhân, đề bạt người làm tam đẳng nha hoàn. Người giúp ta đem hai cái rương kia dời qua đây."

Hồng Cẩm gật đầu, không có lên tiếng, chỉ là thành thật đi tới mang hai cái rương nhỏ kia đến.

Hai người tiểu thái giám trẻ tuổi sức lực khỏe mạnh phải cố sức mới di chuyển được rương nhỏ, còn Hồng Cẩm mỗi tay nâng một cái rương trực tiếp đem đến.

Mạc Khanh Khanh cố ý ngay trước mặt Hồng Cẩm mở cái rương kia ra.

Không ngoài dự đoán của nàng, bên trong đúng là phục trang đẹp đẽ, nhiều loại trân châu, kim khí, ngọc thạch vật trang trí, quả thực là làm người ta không kịp nhìn!

Nàng tùy ý từ bên trong cầm một cái vòng bằng vàng đặt vào trong tay Hồng Cẩm, vừa cười vừa nói: "Người hôm nay vất vả, đây là thưởng cho người!"

Hồng Cẩm cũng không có liếc mắt nhìn cái vòng bằng vàng trong tay, liền cúi đầu nói: "Đa tạ cô nương ban thưởng."

"Đúng rồi, hôm nay người thừa dịp buổi tối, bóng đêm bên ngoài đi làm một việc!" Mạc Khanh Khanh thấp giọng phân phó.

Hồng Cẩm vừa nghe, một bên trên mặt biểu lộ vừa là khâm phục vừa là vẻ mặt kinh ngạc.

Mạc Khanh Khanh khẽ nheo mắt, nói ra: "Người đi xuống. Khoảng chừng quá giờ Tý, người lại đi làm chuyện này!"

Hồng Cẩm không có nhiều lời, liền lui ra ngoài.

Mạc Khanh Khanh nhìn thấy bóng dáng Hồng Cẩm kia có vẻ vô cùng nhỏ nhắn và yếu ớt, như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Tai Tinh Biến Thành Phúc Tinh 2

Hôm nay, Hồng Tiêu trở về nhà, Mạc Khanh Khanh cũng không có thói quen để cho những người khác trực đêm, liền bắt đầu tự mình rửa mặt, chính mình thu dọn đi ngủ.

Nằm ở * bên trên, trong lòng nàng còn đang suy nghĩ sự tình lúc này Mạc Trường Thanh nói cho nàng biết.

"Cao công công nói, Duệ Tâm công chúa nhìn thấy người hết sức hài lòng, muốn nhận người làm nghĩa nữ!"

Duệ Tâm Trưởng công chúa?

Mạc Khanh Khanh cẩn thận hồi tưởng, trong đầu vẫn không thể nào xuất hiện ra hình ảnh của người này.

Nàng có chút cười tự giễu.

Cũng đúng.

Đây chính là thân muội muội duy nhất của đương kim Hoàng Thượng! Tiền triều thiên kiều vạn * Duệ Tâm công chúa!

Bà lúc trước gả cho tiền triều Hộ quốc Đại tướng quân Mã Vĩnh Tân làm thê, ngày đó xuất giá là mười dặm trang phục và tư trang màu đỏ, dựa theo các

lão nhân nói, của hồi môn của nàng được xếp dài từ phủ Tướng quân đến ngoài cửa cung.

Tổng cộng 256 gánh của hồi môn!

Có người đồn rằng, Duệ Tâm công chúa này xuất giá, giống như là đòi hết hơn phân nửa hoàng cung!

Có thể thấy được lúc trước Duệ Tâm công chúa đoạt được ân * sâu!

Thế nhưng giai nhân bạc phước, phu quân của bà Hộ quốc Đại tướng quân tham dự vào cuộc tranh giành trữ vị của tiền triều, nhưng lại cố tình ủng hộ không phải đương kim Hoàng Thượng, thân huynh của thế tử, vì vậy phu thuê ly tâm, cừu huynh trở mặt.

Cuối cùng, đương nhiên là Hoàng Thượng đáng cơ, mà Hộ quốc Đại tướng quân kia lại là tự sát để bảo vệ vợ con.

Khi đó, Duệ Tâm Trưởng công chúa, cũng bắt quá là ngoài ba mươi tuổi.

Hoàng Thượng thương tiếc bà tuổi tác còn trẻ, nhưng lại thủ tiết ở nhà, liền thay bà bên ngoài tìm vị hôn phu khác, chính là thân đệ của Hộ quốc Đại tướng quân kia - Mã Thừa Tần.

Nói ra thật buồn cười, em trai cưới chị dâu, chuyện như vậy ở dân gian, nhất định bị nói là đi ngược lại nhân luân, trái lại lẽ thường, nhưng mà đặt ở Hoàng gia, lại trở thành một chuyện tốt.

Bây giờ tuổi của Duệ Tâm Trưởng công chúa bắt quá cũng là ngoài bốn mươi, nhưng mà dưới gối của bà chỉ có một nữ nhi, là vị Vạn Ninh quận chúa.

Đáng tiếc, vị quận chúa này cũng đồng dạng bạc mệnh, thế nhưng ở thời gian trước bị bệnh cấp tính đã mất rồi.

Dựa vào thân phận như vậy của Trưởng công chúa, muốn làm nghĩa nữ của bà, hầu hạ dưới gối chỉ sợ hàng trăm hàng ngàn, làm sao đến phiên nàng thứ nữ nhỏ nhoi này của Thừa tướng?

Mạc Khanh Khanh trong lòng suy nghĩ chuyện tốt như vậy làm sao lại từ trên trời rơi xuống, trong đầu lại đột nhiên hiện ra một gương mặt trắng như ngọc hiếm thấy, đôi mắt giống như hoa đào.

Vừa nghĩ tới chuyện đã xảy ra ở Hộ Quốc tự trước đây, hai gò má của Mạc Khanh Khanh liền so với vàng hồng ở chân trời còn xinh đẹp hơn

"Việc này đơn giản, thật ra xem Khanh Khanh có chịu làm hay không!"

"Rốt cuộc là chuyện gì, kính xin Thế tử nói rõ! Chỉ cần là tiểu nữ có thể làm được, đương nhiên là dốc hết toàn lực." Mạc Khanh Khanh không nghi ngờ gì, trực tiếp đáp ứng!

Tạ An Nhiên khẽ nhún mày, trên mặt bỗng nhiên đỏ bừng, tuy rằng vỗ vỗ gương mặt để che dấu, sau đó mới ho một tiếng, nói: "Cái này nha... Ta nói ra, lại sợ nàng cảm thấy ta giấu đồ bìm leo, nhưng mà không nói nha, lại cảm thấy có lỗi với chính mình..."

Mạc Khanh Khanh quả thực bị hấn làm cho lẩn quẩn hồ đồ: "Thế tử! xin người không cần quanh co!" Tạ An Nhiên này cũng không giống như là người kín đáo nội liêm như vậy a, đây là thế nào? Hấn đồ mặt là có ý gì a? Chẳng lẽ là đang xấu hổ?

Bất được ý nghĩ này trong đầu, Mạc Khanh Khanh bất giác lắc đầu khó có thể tin.

Nhưng mà vị đối diện kia, còn đang cùng chính mình rối rắm!

"Nàng biết, ta không phải là loại tiểu nhân kia, sẽ không lợi dụng nàng, cho nên nói, ta đưa ra yêu cầu này, cũng là bởi vì trong lòng ta nghĩ như vậy. Nàng ngàn vạn không nên hiểu lầm! Việc này... Cũng không phải... Ta hình như là có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bắt quá đây cũng là bởi vì nàng không chịu cho ta cơ hội..."

Mạc Khanh Khanh bị hấn lâm bảm hoàn toàn không có kiên nhẫn, lớn tiếng nói: "Thế tử! Người rốt cuộc quyết định làm gì? Không cần phải lãng phí thời gian của tiểu nữ!" Được thì được, không được thì không được, đây là đang làm gì a?

Tạ An Nhiên bị tiếng "thét" này đánh thức !

Không xong! Mới vừa rồi vì quá mức khẩn trương nên lại bị "Tạ An Nhiên" vừa thẹn thùng vừa bối rối ở kiếp trước nhập vào nữa rồi!

Tạ thế tử vội vàng ưỡn cao lồng ngực, hít sâu một hơi, nhưng là bị không khí có chút lạnh trong địa đạo lúc này làm cho cả người liền ho khan.

Nhưng mà dù sao, hấn lại một lần nữa tìm trở về * tự tin lỗi lạc!

"Xoát"! Hấn lại mở chiếc quạt nan của mình ra, sau đó cố làm ra vẻ tiêu sái nói: "Cũng không có gì khác, bản Thế tử chính là hi vọng Khanh Khanh có thể... nhẹ nhàng... nhỏ nhỏ... như vậy hôn ta một cái!"

Mạc Khanh Khanh nghe xong lời nói không biết xấu hổ này, liền mở to hai mắt nhìn!

"Người! Thật sự là không biết xấu hổ!" Mạc Khanh Khanh thầm nghĩ, ta kiếp trước bị người mắng thành dâm phụ, cũng chỉ là hôn qua một người nam nhân - mặc dù người nam nhân kia không phải là trượng phu của nàng!

Trượng phu của nàng... Trượng phu của nàng là ai ấy nhỉ ?

Đầu óc của Mạc Khanh Khanh nghĩ đến vấn đề này lại đột nhiên đau giống như bị kim châm.

Nàng chỉ có thể là lác đầu, ép buộc quên đi vấn đề này.

Nàng nhẹ nhàng đỡ trán của mình, ác thanh ác khí* nói: "Người quả nhiên là một kẻ lãng tử! Người coi ta thành loại người nào! Đừng mơ tưởng!" Nói xong, quay đầu bước đi.

() Ác thanh ác khí: Giọng nói tức giận và lời lẽ nặng nề.*

Tạ An Nhiên cũng không lo lắng.

Mạc Khanh Khanh đối với Nghiêm Minh Nghĩa kia đầy hận ý, cũng chỉ có người sống lại lần nữa như hắn đây mới có thể hiểu. Hắn không tin, Mạc Khanh Khanh sẽ dễ dàng bỏ qua một cơ hội có thể đá kích thật lớn Nghiêm Minh Nghĩa như vậy.

Quả nhiên, chỉ là không lâu sau, bản thân Mạc Khanh Khanh lại ủ rũ cúi đầu đi trở lại.

Nàng đứng cách chỗ Tạ An Nhiên khoảng chừng một thước, có chút cầu xin nói: "Thế tử, người nhất định là người có lòng tốt! sao lại không giúp đỡ ta?"

"Ta là người tâm địa độc nhất!"

"Người và Diệc Phong là hảo bằng hữu, ta chính là thân tỷ tỷ của hắn!"

"Ta cùng hắn là bằng hữu, cùng nàng... cũng không có quan hệ gì!"

"Ta..." Mạc Khanh Khanh đối với đối phương dầu muối không vào, cảm thấy vô lực và chán nản!

Nàng dẫn đo suy nghĩ.

Một bên là danh tiết, một bên là báo thù.

Cán cân đi lên đi xuống, rốt cuộc vẫn là báo thù thắng lợi!

Nàng cắn răng thuyết phục chính mình - danh tiết có ích lợi gì? Đến cuối cùng còn không phải liên lụy nữ nhân, là phương tiện hãm hại nữ nhân!

Kiếp trước bản thân quả thật có thể vì Nghiêm Minh Nghĩa gọi là thủ thân như ngọc, mà ngay cả đêm tân hôn cũng không có để cho trượng phu lên giường, nhưng mà cuối cùng còn không phải là được một "mỹ danh" dâm phụ!

Cả đời này...

Danh tiết là vô dụng!

Nghĩ đến đây, nàng hừ một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Thế tử nên giữ đúng lời nói!"

Sau đó cũng không để ý phương hướng có đúng hay không, nàng liền nhắm mắt lại hướng về phía trước mặt chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng tới.

Thôi được, coi như là ta hôn thân mẫu!

Nàng vốn muốn chạm vào mặt đối phương một cái liền vội vàng chạy đi.

Ai ngờ nhưng lại đón nhận một vật thể ấm áp mà mềm mại, ẩm ướt, tròn tròn...

Mạc Khanh Khanh trong lòng kinh hãi, vội vàng mở mắt, quả nhiên liền nhìn thấy ánh mắt sáng lấp lánh kia của Tạ An Nhiên đang nhìn mình chằm chằm hừng thục!

Mạc Khanh Khanh lập tức giả vờ muốn buông ra, nhưng mà đối phương hôn lại chặt chẽ, lúc này nàng liền dùng lực, lập tức đôi môi liền bị rách!

Một ít quệt máu trong nháy mắt liền rỉ ra, nhưng cũng khiến cho sắc môi Mạc Khanh Khanh càng thêm điểm lệ, cả người đều mang theo một chút cảm giác quyến rũ.

Tạ An Nhiên vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm đôi môi của mình, cười nói: "Khanh Khanh quả nhiên là một người thực tế a. Đại lễ như vậy, Bản thế tử liền

xin vui lòng nhận!"

Mạc Khanh Khanh nghe xong lời trêu đùa không có hổ thẹn không có xấu hổ này, cũng thật sự là không sống nổi rồi!

Nàng che mặt, xoay người liền chạy ra ngoài.

Nàng đi ra ngoài thật xa, còn nghe thấy Tạ An Nhiên lớn tiếng nói: "Khanh Khanh yên tâm, hết thầy có ta! Ta sẽ an bài thỏa đáng!"

An bài thỏa đáng!

Trong lòng Mạc Khanh Khanh âm thầm phi nhỏ một chút!

Nàng uống hết một bát lớn trà lạnh, mới xem như đem nhiệt ý không cảm được trên mặt kia cũng liên tiếp ép xuống

Đoán chừng cái gì đó ở phía sau núi của Hộ Quốc tự lún chính là bút tích của Tạ An Nhiên nhỉ?

Đáng lẽ đây coi như là một biện pháp tốt vẹn cả đôi đường, vừa dùng thiên tai che giấu địa đạo bí mật, nhưng cũng khiến cho Hộ Quốc tự chú ý, làm cho Nghiêm Minh Nghĩa không có cách nào đi đến căn thận điều tra.

Thế nhưng cũng là không nghĩ tới, một chuyện như vậy lại có thể bị Thái tử phi lợi dụng đến vụ cáo Mạc Khanh Khanh là tai tinh!

Nghĩ tới đây, Mạc Khanh Khanh không thể không cảm thấy, thì ra một phen giãy vò hôm nay, người khởi xướng chỉ sợ là vị Tạ An Nhiên đây!

Nàng chậm rãi trở lại nằm * bên trên, một mặt suy nghĩ, Tạ An Nhiên sẽ đem một số lớn của cải như vậy giấu ở nơi nào mới có thể tránh tai mắt của người, một mặt suy nghĩ Võ Thịnh đề tại sao phải quan tâm mình thế này, lại có thể nghĩ tới tìm Duệ Tâm Trường công chúa làm chỗ dựa vững chắc cho mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cũng dần dần tâm sức mệt mỏi, liền ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mạc Khanh Khanh thừa dịp trước khi đi đến chỗ Lão phu nhân thỉnh an, lên lúc tránh né người đi đến nơi ở của Tôn di nương.

Tôn di nương vừa thấy Mạc Khanh Khanh, thiếu chút nữa thì rơi lệ.

"Sao con lại tới đây? Cũng không sợ người khác trông thấy!" Tôn di nương vén rèm lên nhìn nhìn ngoài cửa, lúc này mới hạ thấp giọng nói.

"Không sợ! Cho dù là bị người khác thấy được, bây giờ cũng sẽ không có người dám đi nói xấu người khác! Đám người này bây giờ nhìn thấy hai mẫu tử chúng ta đều chột dạ! Ngày hôm qua mới vừa oan uổng chúng ta như vậy, bây giờ cũng không biết xấu hổ đi nói ra?" Mạc Khanh Khanh vẫn một bộ dáng bình thản.

Tôn di nương vừa nghĩ tới tình hình ngày hôm qua, trong lòng vẫn còn sợ hãi như cũ.

Bà tối hôm qua * đều ngủ không ngon, chỉ cần chớp mắt lại giống như có thể trông thấy vẻ mặt tro tàn, dữ tợn của Vương ma ma kia hiện ra.

Mạc Khanh Khanh nhìn Tôn di nương trước mắt xanh xao, liền biết bà buổi tối nhất định không có ngủ, nàng vội vàng hỏi: "Di nương là sợ hãi? Không sao, con bây giờ liền đi tìm Lão phu nhân, để cho bà nhanh chóng kêu người đưa một nha đầu đến."

"Ai... Mà thôi... Nếu không phải là bởi vì ta, chỉ sợ Tiểu Hoàn... Cũng không cần... Cần gì lại đưa một người đến? Ta chỉ sợ... Ai..." Tôn di nương nhất thời có chút nghẹn ngào.

Mạc Khanh Khanh an ủi: "Di nương, người nghĩ sai rồi. Những kẻ kia không phải là vì người mới hại Tiểu Hoàn, là vì ta! Người cũng nhìn rõ ràng! Các nàng đâu có quan tâm nhân mạng? Người hiện giờ thân thể yếu nhiều bệnh, nếu như bên cạnh không có người hầu hạ, muốn con làm sao an tâm?" Đám con cháu kia thật sự muốn làm cho Lão phu nhân chán ghét nàng, lựa chọn đầu tiên hẳn là muốn hại tính mạng Mạc Diệc Phong, chẳng qua bởi vì từ lần thanh trừng sân viện đó, sân viện của Mạc Diệc Phong bị Lão phu nhân trông coi giống như thùng sắt, căn bản không cách nào xuống tay, cho nên mới hủy bỏ mà tìm lựa chọn thứ hai là Tôn di nương.

Tôn di nương nghe đến đó, vội vàng lau nước mắt nói: "Con nói rất đúng, là ta nghĩ sai rồi." Bà cũng không thể sống do dự thiếu quyết đoán, làm cho nữ nhi thêm phiền toái.

"Thì thế trong giềng cạm con sẽ xin Lão phu nhân cho vớt lên, sau đó sẽ lấp miệng giềng lại, như vậy chắc chắn người cũng sẽ không suy nghĩ nhiều nữa." Thật ra trong lòng Mạc Khanh Khanh vẫn là cảm ơn Tôn di nương, càng cảm ơn ông trời cho nàng một cơ hội sống lại này, làm cho nàng có thể cùng kiếp trước không giống nhau.

Chương 71: Tai Tinh Biến Thành Phúc Tinh 3

Kế hoạch này của Thái tử phi, nếu như đổi lại là tính tình của Mạc Khanh Khanh kiếp trước, thì tất nhiên rơi vào bẫy, hoàn toàn sẽ bị nhốt lại đến chết.

Kiếp trước, nàng lại không quan tâm đến Tôn di nương, trong viện xảy ra chuyện gì, trước hết nàng nhất định là làm cho bản thân không liên quan đến, lại làm sao có thể bởi vì nha hoàn kia đã từng đưa thức ăn cho di nương, thì lo lắng sống chết của di nương mà thay đổi đường đi chạy tới viện của bà? - Đương nhiên, kiếp trước, nàng cũng không có khả năng tặng đồ vật cho di nương!

Nàng không đi đến chỗ Tôn di nương, thì sẽ không ngăn cản được cái chết của Tôn di nương, càng không có khả năng xuất hiện những an bài kế tiếp của bọn họ!

Chỉ cần Tôn di nương người mẫu thân thân sinh này sống khỏe mạnh, chính là phần bác lớn nhất đối với cái gọi là "tai tinh"!

Nói đến cùng, vẫn là tính cách cũng liên quan đến vận mệnh của con người!

Cũng là bởi vì nàng bây giờ lấy tình thân làm trọng khi so với "tiền đồ" của mình nên mới xem như là cứu Mạc Khanh Khanh một mạng!

Mạc Khanh Khanh từ trong lòng ngực lấy ra một cái túi vải nhỏ, bỏ vào trong tay của Tôn di nương: "Di nương, thứ này người nhận lấy. Đừng tùy tiện lấy ra, coi chừng lọt vào mắt tiểu nhân! Nhất định cất kỹ!"

Nói xong, nàng dặn dò Tôn di nương vài câu bảo trọng thân thể, nói bà không nên suy nghĩ bậy bạ, liền vội vã rời đi.

Tôn di nương nhìn nữ nhi đi rồi, nghĩ đến hôm qua Mạc Khanh Khanh thiếu chút nữa bởi vì bà có thể bỏ mạng, bị người vu oan thành tai tinh khắc phụ khắc mẫu, nước mắt lại ngăn không được chảy xuống.

Dung mạo của con gái nàng coi như là hơn người một chút, làm sao mà đắc tội với những người đó, lại có thể dùng cái cơ ác độc như vậy hãm hại nàng?

Phải biết rằng, tại thế đạo như vậy, danh tiết của nữ tử lớn như trời! Một khi bị nói là tai tinh, không cần nói đến xuất giá, cho dù là sau này muốn bình an sống tiếp cũng khó khăn?

Nhà nào có thể chứa chấp tai tinh kia? Không phải là đưa đến am ni cô quy y, trải qua thanh đăng cổ phật* cả đời, thì là trực tiếp bỏ vào lồng heo đìm vào trong nước!

() Thanh đăng cổ phật: ý là đèn chiếu ánh sáng xanh lơ nhòe, tượng phật đã cũ, chỉ đời sống nhà chùa tịch mịch.*

Nghĩ tới đây, Tôn di nương ngược lại dứt khoát đứng lên lau nước mắt, ánh mắt cũng kiên định.

Có câu nói là nữ tử khi làm mẫu thân thì sẽ mạnh mẽ!

Nữ nhi của bà mặc dù thông tuệ, thế nhưng bà người mẫu thân ruột thịt này cũng không thể kéo chân sau của nàng.

Bà nhìn xuống đau thương, lúc này mới từ từ mở cái túi vải nhỏ kia, lập tức sững sờ tại chỗ - trong đó lại là hơn mười viên bảo thạch óng ánh trong suốt, giá trị liền thành!

"Mẫu thân! Người là lão hồ đồ rồi? Quân Quân cùng Kiều Kiều các nàng rút cuộc vì cái gì, chẳng lẽ người không hiểu?"

Tối ngày hôm qua, Mạc Trường Thanh đội trăng sao đi đến, nhưng Lão phu nhân đã sớm đi ngủ!

Mạc Trường Thanh mặc dù sốt ruột cũng không có đem lão nương đang ngủ kéo dậy nói chuyện đạo lý.

Hắn chỉ có thể là trở lại chỗ Phùng di nương, kiên nhẫn đợi đến buổi sáng hôm nay.

Sáng sớm hôm nay, Lão phu nhân còn chưa có ăn được một miếng cháo nóng, đã bị Mạc Trường Thanh đến đây đổ ập xuống một câu như vậy!

"Trường Thanh! Con là điên rồi sao! Làm sao lại nói chuyện với mẫu thân như vậy!" Lão phu nhân tức giận đến cả người run lên!

Mạc Trường Thanh vừa thấy sắc mặt của lão mẫu đều thay đổi, cũng biết khẩu khí bản thân hơi nặng rồi, lập tức tiến lên trấn an: "Mẫu thân, người đừng tức giận, người nghe con nói thật tốt!"

Lão phu nhân ngực phập phồng không bình tĩnh, vốn định tức giận một phen, nhìn thấy nữ tử quỳ xuống, lúc này mới có chút mặt mũi, nhẫn nại hạ tính

khí nghe hấn nói.

Mạc Trường Thanh trước mặt lão nương đương nhiên không có gì có thể che giấu, liền bình thường đem tất cả sự việc hôm qua Cao công công qua phủ truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng nói một lần.

Lão phu nhân vừa nghe, mắt cũng choáng váng!

"Tam nha đầu thành nghĩa nữ của Công chúa rồi? Đây không phải là Quận chúa rồi?" Nếu là thật trở thành Quận chúa, vậy có phải là chính mình nhìn thấy Mạc Khanh Khanh cũng phải quý xuống?

Lão phu nhân lập tức có chút không vui.

Mạc Trường Thanh tròn mắt, trong lòng thờ dài một hơi, đối với Lão phu nhân "đại trí giả ngu" cảm thấy không biết làm thế nào.

"Mẫu thân, người suy nghĩ nhiều rồi. Quận chúa kia muốn làm là làm sao? Cho dù là nữ nhi đích thân Công chúa sinh ra cũng không phải là Quận chúa, đều là Hoàng Thượng về sau sắc phong!"

"Thì ra là như vậy." Lão phu nhân thở phào nhẹ nhõm, bà thay đổi suy nghĩ một chút, nói: "Đây cũng không phải là chuyện gì xấu! Nàng cùng Trường công chúa ngồi cùng một tuyến, tương lai đối với Diệc Phong cùng Diệc Sâm chúng ta cũng không có chỗ xấu. Thậm chí đối với hôn sự của mấy nha đầu đều là rất có ích lợi a!"

"Người nói không sai! Vấn đề là hôm qua các người vừa mới oan uổng Khanh Khanh là tai tinh, còn chỉ vào mũi muốn đưa nàng ta ra ngoài phủ, người cho rằng Khanh Khanh còn có thể giúp ai?" Mạc Trường Thanh trực tiếp đem vấn đề nói ra.

Lão phu nhân nghẹn lời. Bà ngược lại đã quên mất chuyện này.

Thế nhưng ngày hôm qua cũng không thể trách bà a, đều là Thái tử phi cùng Mạc Kiều Kiều hai người kẻ xướng người hoạ mới làm ra tới nông nỗi này!

Mặc dù sau đó bà cẩn thận suy nghĩ, cũng cảm thấy hình như là bị hai con ranh này lợi dụng, nhưng mà lúc ấy dưới tình huống đó, thật sự là bà không thể không tin a!

"Không thể nào! nha đầu Khanh Khanh kia vô cùng hiếu thuận ta!" Lão phu nhân có chút chột dạ giải thích.

Mạc Trường Thanh nhìn Lão phu nhân một cái: "Chuyện ngày hôm qua, nếu đã xảy ra rồi, cứ như vậy đi. Chỉ sau này, không được lạnh nhạt Khanh Khanh nữa. Tai tinh lời này, tuyệt đối không được nhắc đến. Nàng là một người có phúc khí!"

Lão phu nhân trầm nghĩ, đã được làm nghĩa nữ của Trường công chúa, còn ai dám nói nàng là tai tinh? Là phúc tinh cũng không sai biệt lắm!

"Rốt cuộc là nha đầu kia ở nơi nào gặp được quý nhân?" Lão phu nhân chính mình lẩm bẩm, đột nhiên đôi mắt sáng lên: "Đúng rồi, mấy ngày nay nàng hoàn toàn cũng không có ra khỏi Mạc phủ chúng ta, chỉ có ngày hôm đó!"

"Ngày nào?" Mạc Trường Thanh vội vàng hỏi.

"Chính là ngày thay ta đi Hộ Quốc tự dâng hương đó a!" Lão phu nhân trả lời.

Hộ Quốc tự! Chẳng lẽ là ở Hộ Quốc tự có kỳ ngộ gì?

Mạc Trường Thanh trong lòng nói thầm, chút nữa nhất định phải đi hỏi thăm một chút.

"Vào!" một chén trà bằng sứ trắng tinh xảo theo một đường vòng cung hoàn mỹ cứ như vậy bị ném đi ra ngoài.

Thế nhưng, mong chờ chén trà ở giữa chia năm xẻ bảy, thất linh bát lạc nhưng đều không có xảy ra.

Bởi vì trên mặt đất được trải thảm lông cừu thật dày.

Cho nên cái chén kia bất quá cũng là ở trên thảm xoay vài cái, thì ngừng lại.

Nhưng mà người ném cái chén hiển nhiên là chưa hết giận, lại tự mình đi tới, dùng đế giày màu trắng dưới chân kia hung hăng giẫm lên, cứng rắn đem cái chén kia giẫm vỡ nát!

"Nói! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Phía sau núi của Hộ Quốc tự kia làm sao vô cớ liền bị lún!"

Nghiêm Minh Nghĩa trừng mắt nhìn hai người quỳ ở trước mặt, có chút cuồng loạn quát lên.

Có thể là vì "dùng sức quá mạnh", hấn không cẩn thận làm động đến vết thương trên khoeo miệng - đây cũng là tại Hộ Quốc tự ngày đó lúc trượt chân té bị nhánh cây xước qua!

Hắn nhếch miệng cười, lộ ra một chút thần sắc thống khổ.

Lúc này trên người của hắn không có chút tao nhã lịch sự trước kia, nhưng lại là tràn đầy hơi thở ác độc cùng tức giận!

Hắn tổn sức của chín trâu hai hổ lấy được những thứ đó, cứ như vậy bị chôn ở chỗ lùn!

Hơn nữa đáng hận nhất chính là, bởi vì chỗ đó đã bại lộ, cho nên cư nhiên bị Hộ Quốc tự phái không ít võ tăng tới trông nom đến hôm nay! Còn nói nghe thật hay là sợ người trên núi đi lại không cẩn thận sẽ rơi vào trong đó, tạo nên thương vong!

Đây chẳng phải có nghĩa, hắn đây là một Vương gia cũng không thể đi! Cũng không thể đến nhìn một chút đồ vật của mình rốt cuộc có còn ở đó hay không!

"Tiểu nhân cũng đã đến vùng lân cận hỏi thăm kỹ càng rồi. Đất đai khu vực kia đa số là thuộc về sở hữu của Hộ Quốc tự, người cư ngụ trên núi ở chỗ đó vốn cũng không nhiều, phần lớn là thợ săn, nhưng mà đêm xảy ra lún đó không có người nào cảm giác được chút bất thường dị động nào!" một người quý trong đó nói. Hắn là một người trung niên dáng người dũng mãnh.

Người hiểu rõ Nghiêm Minh Nghĩa hắn là điều biết, người trung niên này là huynh đệ được nuôi cùng một dòng sữa với hắn - cũng chính là con trai của nhũ mẫu, Trương Hồ.

Quỳ bên cạnh Trương Hồ chính là tùy tùng từ nhỏ đi theo bên cạnh Nghiêm Minh Nghĩa, Lục Phong, hắn nói tiếp: "Tiểu nhân giả dạng làm khách hành hương muốn đi dâng tiền nhang đèn, cùng vị sư tiếp khách trong Hộ Quốc tự nói chuyện với nhau, lại cũng được biết, ngày đó, sư tăng trong tự cũng không có nghe được cái gì!"

"Điều này sao có thể? Kinh thành chính là ở phương bắc, mà phía sau núi Hộ Quốc tự kia lại luôn là cây cối sum xuê, vô duyên vô cớ lún, nói cái gì Bản vương cũng không tin!" Nghiêm Minh Nghĩa lắc đầu. Hắn bây giờ coi như là hơi tỉnh táo một chút, đúng là cứ càng nghĩ càng cảm thấy không hợp lý.

"Vương gia, bây giờ quan trọng là phải tra rõ những đồ vật đó còn ở đó hay không!" Trương Hồ suy nghĩ một chút vẫn là đưa ra đề nghị.

Chuyện này có thể trách ai đây?

Còn không phải bởi vì Nghiêm Minh Nghĩa trừ mình ra ai cũng không tin, mà chỗ giấu tài bảo kia ngay cả hai người tâm phúc Trương Hồ cùng Lục Phong cũng hoàn toàn không biết gì cả, cho nên khi thời điểm bắt đầu xảy ra chuyện không có kịp thời phản ứng, đến lúc thật sự muốn cứu vẫn nhưng cũng vô kế khả thi rồi!

Thế nhưng những lời này Trương Hồ không thể nói thẳng cho Nghiêm Minh Nghĩa nghe, chỉ có thể là khéo léo nhắc nhở.

Nghiêm Minh Nghĩa cũng biết những lời Trương Hồ nói là đúng, liền phát phát tay nói: "Thôi. vừa rồi là Bản vương thất thố. Các ngươi chớ để ở trong lòng."

Không nghĩ tới hắn đường đường là một Vương gia, cư nhiên có thể dễ dàng cúi đầu nhận sai cùng hai người hạ nhân như thế, bình dị gần gũi như vậy ngược lại thật hiếm thấy!

Trương Hồ cùng Lục Phong liếc nhau một cái, cũng biết đối phương nếu không phải bởi vì điểm này tuyệt sẽ không chọn đi theo Nghiêm Minh Nghĩa người mà hiện nay thật sự không có chút nào là xuất sắc so với các hoàng tử khác.

Hai người đều là trầm mặc dập đầu một cái, sau đó liền vội vã rời đi.

Nghiêm Minh Nghĩa biết rõ, bọn họ nhất định có thể tra được điều mình muốn!

Hắn muốn uống một hớp trà, đưa tay vừa sờ, lại phát hiện không có vật gì, lại suy nghĩ, thì ra chén trà mà bản thân đã từng dùng kia đã bị ném xuống đất giẫm vỡ nát!

Hắn chỉ có thể tự tay lấy một chén trà, lại tự tay mình rót một tách trà thơm.

Hơi nóng mờ mờ, hắn giống như lại đến Hộ Quốc tự ngày nào đó, lại thấy được gương mặt khuyên quốc khuyên thành kia làm cho hắn động tâm.

Dung mạo kia, vóc dáng kia, còn có phong thái sợ hãi kia, không có chỗ nào mà không phải là cực phẩm trong lòng Nghiêm Minh Nghĩa.

Hắn cảm thấy, báu vật như vậy nhất định chính là vì hắn mà trù tính, nếu không thì hắn làm sao đối với một người thứ nữ nhỏ nhoi lại nhất kiến chung tình?

Tay cầm chén trà của Nghiêm Minh Nghĩa không khỏi cầm thật chặt.

Càng thêm đáng phục, nàng không giống như những nữ nhân khác ngã vòng lòng hắn như vậy, ngược lại sắc mặt đối với hắn không chút thay đổi, thậm chí là không liếc mắt nhìn hắn lâu hơn một chút.

Nghiêm Minh Nghĩa nghĩ thầm, nữ nhân như vậy không thể nói rõ có bao nhiêu cao minh, cũng bất quá là muốn lấy lùi làm tiến thôi.

Thế nhưng, hần mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng dực vọng trong lòng đối với nàng lại càng ngày càng dâng cao!

Nhất là nghĩ đến nàng lại trước mặt hần cùng nam nhân khác liếc mắt đưa tình, hần lại có một chút phần nộ!

Hần muốn lấy được nữ nhân nào thì chưa từng không đạt được!

"Vương gia! Bên ngoài có người đưa thiệp mời đến!" Ngoài cửa có tiếng tiểu nha hoàn trong trèo vang lên.

Cũng đồng thời cắt đứt suy nghĩ lung tung của Nghiêm Minh Nghĩa.

Hần nhỏ một bãi nước bọt, trầm giọng nói: "Đi mời người đem thiệp mời đến!"

Chỉ một thời gian ngắn, liền có Vương Nghĩa Tổng quân thái giám của Vương phủ, tự mình đem thiệp mời đưa đến.

"Cô cô?" Nghiêm Minh Nghĩa nhìn thiệp mời mạ vàng trên viết vài đại tự phủ Duệ Tâm Trường công chúa, có chút khó hiểu.

Vị cô cô này từ xưa đến nay là ít giao du với bên ngoài, nữ nhi vừa mới mất gần đây, tại sao lại gửi thiệp mời trong thời điểm này?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thật Sự Quá Giống

Mạc Khanh Khanh đột nhiên cảm thấy trên người có chút lạnh, không tự chủ được rung mình một cái. Nàng đột nhiên mở hai mắt ra, lại phát hiện bản thân mình đang ở một nơi vô cùng hắc ám.

Trong lòng nàng cả kinh, không khỏi xem xét chung quanh. Nhưng mà bất luận nàng nỗ lực như thế nào, lại như cũ chỉ có thể cảm nhận được bóng tối vô biên.

Mạc Khanh Khanh nhớ rõ ràng vừa rồi chính mình trải qua nỗi khổ bị lửa thiêu đốt toàn thân, sao đột nhiên đến nơi mà đưa tay không thấy được năm ngón!

Tuy rằng nàng nghi ngờ nhưng một cảm giác nôn nóng đột nhiên ập đến, hơn nữa cảm giác đó đã sai khiến bước chân nàng tự động đi tới

Mạc Khanh Khanh mờ mịt không biết bản thân sắp sửa đi về nơi nào, thế nhưng hai chân lại giống như có ý chí của mình, chính là từng bước từng bước hướng về nơi không nhìn thấy điểm cuối kia mà đi. Đi không biết bao lâu, Mạc Khanh Khanh bỗng nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một đóm ánh sáng nhẹ nhàng. Nói là bỗng nhiên, bởi vì ánh sáng kia vốn không tồn tại, nhưng cứ như vậy tự nhiên xuất hiện!

Nàng cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, phảng phất như là cuối cùng cũng tìm được nơi quy y.

Quy y?

Mạc Khanh Khanh vì ý nghĩ bỗng nhiên phát sinh của mình mà cảm thấy không thể lý giải được.

"Nếu đã tới, còn không qua đây?" Một âm thanh lười biếng mà thanh lãnh vang lên.

Sau đó trong nháy mắt, bốn phía sáng lên giống như ban ngày, sáng đến mức hai mắt của Mạc Khanh Khanh cũng khó mà nhìn thấy vật.

Đợi đến khi nàng thích ứng với ánh sáng xung quanh, trước mắt liền xuất hiện một nữ tử mặc một bộ hồng y chói mắt đang nghiêng người tựa lên một gốc cây khô, đôi mắt sắc sáng lung linh hơi híp lại kia như cười như không nhìn nàng.

"Người tên gì?" Nữ tử kia lười biếng hỏi.

"Mạc Khanh Khanh."

"Thì ra là thiên hạ đệ nhất dâm phụ a!"

Mạc Khanh Khanh cười khổ nói: "Người cũng biết ta là thứ ngu xuẩn như vậy?"

Hai mắt nữ tử kia rốt cục nhìn thẳng vào Mạc Khanh Khanh: "Dâm phụ làm sao? Chẳng lẽ là nữ nhân tự mình muốn làm dâm phụ? Sao không thấy những tên cầu vật giả bộ chính nhân quân tử đó đưa nữ nhân đi làm dâm phụ bị chửi dâm phụ!"

Mạc Khanh Khanh thấy nữ tử kia một khi đôi mắt mở to lại có thể diễm quang tứ xạ*, xinh đẹp không gì sánh nổi, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Dù là Mạc Khanh Khanh tự xưng là dung mạo xinh đẹp, cũng không thể không thừa nhận, nàng đến trước mặt nữ tử này bất quá là đom đóm so với minh nguyệt, quả thực không có cách nào so sánh được.

() Diễm quang tứ xạ: sắc sỡ lóa mắt, thường dùng để tả mỹ nữ dung mạo xinh đẹp.*

"Nơi này là chỗ nào?" Mạc Khanh Khanh đối với nữ tử đột nhiên lòng đầy căm phẫn cũng không có tiếp lời, ngược lại hiếu kỳ nơi mình đang ở.

"Nơi này là Vong Xuyên!" tiếng nói của nữ tử kia vừa dứt, Mạc Khanh Khanh lại đột nhiên nghe được tiếng nước chảy róc rách.

"Vậy... Người lại là vị nào?" Mạc Khanh Khanh thử hỏi?

"Người đã đến vong xuyên rồi, ta còn có thể là vị nào?" Nữ tử cười nhạt một tiếng, giống như Mạc Khanh Khanh hỏi chính là chuyện buồn cười nhất trên đời.

"Người, người là... Mạnh bà?" Mạc Khanh Khanh bỗng nhiên tỉnh ngộ tiếp theo lại là chấn động.

Thì ra nàng thật sự đã chết rồi!

Mạc Khanh Khanh không có bao nhiêu sợ hãi ngược lại cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Mạnh bà kia cười khinh miệt: "Cái này ngược lại là hiếm thấy, biết mình đã chết, giống như là một chút cũng không phiền não? Cũng không sợ?"

"Ta cả đời từ đầu tới cuối đều là sai, hại chính mình, cũng hại. . . Người khác. . ." Mạc Khanh Khanh cúi đầu.

Mạnh bà nghe xong những lời này, ngược lại nổi lên ba phần hiếu kỳ - bộ dáng này làm sao giống như một "dâm phụ" đại danh鼎鼎?

"Người hại người nào?"

"Ta... Ta tự cho rằng là hán yêu ta kỳ thật chính xác lại là thích hình dáng của ta, hán thực ra chẳng qua là đang lợi dụng ta, đùa bỡn ta, mà ta vẫn không để trong lòng, tưởng rằng chính mình cản trở hán. Đến đến lúc ta ý thức được, tất cả đã không còn kịp rồi. Ta đời này, chưa từng có tình tảo hôn rõ người bên cạnh. Ta mất đi người thân thật sự cùng trượng phu, lại đem tính mạng của mình dâng hiến cho ngụy quân tử cùng chân tiểu nhân! Ta là gieo gió gặt bão!" Mạc Khanh Khanh thấp giọng nói ra.

(Đoạn này là Mạc Khanh Khanh gặp Mạnh bà nên khi Mạnh bà tự xưng mình edit thành “nàng ta” để mọi người dễ hiểu)

Mạnh bà nghe xong những lời của Mạc Khanh Khanh, đột nhiên ánh mắt có chút sửng sốt, những việc trải qua thế này cùng với quá khứ của nàng ta, lại có ba phần tương tự - Nàng ta cũng tự cho là vĩ đại bị đưa đến địch quốc, dùng sắc đẹp dẫn dụ * nam nhân mà bản thân không yêu, bị người mình yêu đích thân đưa đến cho nam nhân khác *, đến cuối cùng, người nam nhân kia vì nàng ta nước mắt nhà tan.

Mà nàng ta ở đâu?

Mọi người đều nói nàng ta cùng người yêu chèo thuyền du ngoạn trên Lương Hồ, rồi xa triều đình, làm Đào Chu Công hào phú.

Nhưng mà bọn họ biết rõ chân tướng sao?

Bọn họ biết hán cả đời không có chạm qua cái người yêu là nàng ta nữa!

Bọn họ biết hán phải chịu đựng cơ thiếp của hán châm chọc khiêu khích sao?

Bọn họ biết hán cái loại hành động mang theo bỏ thí áy náy to lớn này làm cho nàng ta cảm thấy si nhục cỡ nào sao?

Hết thảy tất cả vĩ đại, cuối cùng đổi lấy bất quá là cô độc sống quãng đời còn lại!

Nửa đời sau của nàng ta cũng là sống trong ký ức đối đãi của người nam nhân mà vì mình mất đi tất cả cùng sinh mạng!

Vì vậy, nàng ta từ từ già đi hai mắt nhắm lại sau đó liền đi tới bờ sông Vong Xuyên này.

"Người không hận sao? Không hận bọn họ đùa bỡn, giày xéo người? Thật sự là cam chịu *! Quả nhiên đủ *!" Mạnh bà đột nhiên mặt mũi tràn đầy mỉa mai nói! Nàng ta liếc nhìn, giống như từ trên người Mạc Khanh Khanh, thấy được quá khứ của chính mình.

"Ta hận! Ta đương nhiên hận! Nhưng mà ta có thể làm sao? Ta không nghĩ như vậy, lại có thể thế nào? Ta lúc còn sống vì trả thù thà rằng chịu đựng hình phạt lăng trì, thế nhưng ta dùng cả đời đau khổ ấy mà đổi lại đối phương chỉ nhất thời không vui! Cuộc đời của ta đã qua như vậy, ta phải làm sao mới có thể giải trừ nỗi đau đớn cùng nỗi hận cắt da trong lòng ta!" Mạc Khanh Khanh trước sau ảm đạm cuối cùng bật khóc!

Hai tròng mắt của nàng bắt ngờ đỏ ngầu, trên mặt rõ ràng nổi gân xanh, đôi môi khép chặt! Dần dần thậm chí có huyết lệ từ khóe mắt muốn nứt hốc mắt chảy ra!

Trong mắt nàng bắn ra khí thế khiếp người cùng hận ý to lớn ngược lại làm cho Mạnh bà phải kinh sợ ngẩn ngơ! Ngay sau đó nàng lại có thể thân nhiên

cười.

Nụ cười này liên tục xuất hiện đủ loại quyến rũ, cơ hồ Thiên Địa biến sắc.

"Ha ha, Lúc này xem có vẻ cũng đến giờ rồi!" Mạnh bà khẽ lật tay ngọc, một cái chén bích lục liền xuất hiện ở trước mặt Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh lập tức liền hiểu, đây chính là dương thế nhân gian người người đều biết "Mạnh bà thang" !

Ngón tay thon dài kia của Mạnh bà khẽ động, nước canh trong suốt trong chén bích lục kia liền khẽ nổi lên gợn sóng, ngay sau đó một loạt những hình ảnh về cuộc đời của Mạc Khanh Khanh được xâu chuỗi lại chọt hiện lên ở trên nước canh kia.

Hai mắt Mạc Khanh Khanh cũng theo những hình ảnh thay đổi mà biến hóa thất thường.

Khi thì thương cảm, khi thì phẫn nộ, khi thì chết lặng, khi thì hận ý liên tục.

Cuối cùng, khi dừng hình ảnh ở giữa hai nam nhân thời điểm hình ảnh không ngừng thay đổi, Mạc Khanh Khanh rốt cục nhìn không được trực tiếp lấy tay hất đổ chén Mạnh bà thang kia.

"A! Cái này phải làm sao đây? Một người chỉ có một chén Mạnh bà thang! Người hất đổ rồi, có thể sẽ không được uống rồi!" Mạnh bà ngạc nhiên nói.

Mạc Khanh Khanh sững sờ.

Nàng thật sự không nghe nói qua chuyện như vậy.

Bất quá, nàng lập tức cười một tiếng, nói ra: "Vốn là ta không có ý định quên đi thù hận kiếp trước!"

Đối xử với người thân như vậy, * hận ý của sự phản bội đã sớm theo một trận hỏa hoạn kia xâm nhập vào xương cốt của nàng, khắc thật sâu vào tâm can của nàng.

Nàng ngược lại không tin, dựa vào một chén canh, thì thật sự có thể làm cho con người tẩy sạch linh hồn dơ bẩn!

"Người như vậy đầu thai, đúng là không sạch sẽ! Linh hồn của hài nhi là tinh khiết nhất! Như vậy xem ra, người là không có cách nào chuyển thế đầu thai rồi!" Mạnh bà nhìn thẳng Mạc Khanh Khanh nói ra.

Mạc Khanh Khanh có chút hồ đồ. Nàng cũng không biết quy củ của âm tào địa phủ này, chỉ có thể kỳ quái nhìn Mạnh bà.

Nàng ta nói mình không thể chuyển thế đầu thai, là có ý gì?

Vậy mình sẽ trở thành cô hồn dã quỷ?

Cũng được!

Cho dù là làm quỷ, nàng cũng phải đi về tìm những người kia tính sổ!

Mạnh bà khẽ cười một tiếng, giống như nhìn thấu ý nghĩ trong đầu Mạc Khanh Khanh: "Đứa nhỏ ngốc! Báo thù nào có đơn giản như vậy! Người đã biết mình làm sai rồi! Hãy trở về thời điểm người bắt đầu sai lầm đi đi!"

Đôi mắt Mạc Khanh Khanh mở càng lớn, hai hàng huyết lệ nổi bật hiếm thấy kia còn lưu lại trên gương mặt trắng sáng, làm cho nàng trở nên xinh đẹp rung động lòng người.

"Người, ý của người là..."

Mạnh bà gật đầu, nói: "Trở về đi!" Có lẽ nàng có thể thay đổi vận mệnh, cũng không cần giống như chính mình ngày qua ngày đứng ở bờ sông Vong Xuyên này chờ đợi người yêu thật sự của mình như vậy.

Mạc Khanh Khanh ngạc nhiên vui mừng quả thực không biết nói như thế nào cho phải, cứ thế nghẹn ngào nói không ra được nửa chữ.

"Chỉ có điều, người nếu đã đến nơi này, cũng không thể cứ như vậy rời đi. Dù sao cũng phải cùng linh hồn bình thường có chỗ phân biệt. Ta là Mạnh bà, người cuối cùng phải biết ta mong muốn là cái gì!" Mạnh bà đưa ra điều kiện.

Mạc Khanh Khanh hiểu, Mạnh bà tồn tại mục đích chính là vì làm cho linh hồn quên hết toàn bộ kiếp trước, nhưng mà nàng không thể quên!

"Nếu đã không thể quên toàn bộ, vậy người liền lựa chọn quên mất một phần trong đó đi!"

Mạc Khanh Khanh trầm ngâm một lát, nói: "Ta đời này đúng là có lỗi với phu quân của ta nhất! Hẳn vì ta trả giá quá nhiều, ta lại không có cách nào hồi báo! Chỉ mong đời sau chúng ta vĩnh viễn không gặp nhau!" Không gặp nhau hiển nhiên sẽ không mến nhau, không quen biết hiển nhiên cũng sẽ không dựa dẫm.

Mạnh bà lại không nghĩ tới Mạc Khanh Khanh sẽ chọn quên đi phần ký ức này.

Càng là mong muốn ép buộc lẫn tránh, mới càng là không thể tự mình quên.

"Cũng được! Ta hiểu được. Người yên tâm, những ký ức khác của người đều là nguyên vẹn, chỉ bất quá về phần người này sẽ biến mất. Người sẽ còn nhớ từng có trượng phu, nhưng sẽ không nhớ nổi trượng phu của người là ai, mà còn toàn bộ về bối cảnh gia đình trượng phu của người ..., cũng sẽ ở trong trí nhớ của người biến mất!" Mạnh bà giải thích.

"Ta, hiểu rồi!" Mạc Khanh Khanh nói.

"Còn nữa, ký ức người đã từng đến chỗ này của ta, tự nhiên cũng sẽ không tồn tại!" Mạnh bà nói tiếp.

Mạc Khanh Khanh vừa muốn gật đầu, nhưng mà còn chưa kịp phản ứng, đã bị Mạnh bà đột nhiên đẩy một cái, cả người hướng phía vực sâu không đáy của Vong Xuyên té xuống!

Thời điểm nàng té xuống, chỉ mơ hồ nghe thấy Mạnh bà còn đang lầm bầm nói: "Phù Sai... Khi nào thì mới có thể đợi được người..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Thật Sự Quá Giống 2

"A!" Mạc Khanh Khanh cả người bừng tỉnh từ trong giấc mộng.

Nàng mở miệng thở hồn hển, ngực phập phồng không ổn định, ngay cả phía sau nội sam cũng đã ướt đầm.

Nàng chỉ cảm thấy bản thân mơ một giấc mộng vô cùng dài, cảnh trong giấc mộng kia hiển nhiên là vô cùng rõ ràng, giống như là chân thật, nhưng mà đợi đến lúc nàng mở hai mắt ra, rồi lại như mộng ảo vỡ tan, đột nhiên tiêu tan không thấy nữa.

Nàng ra sức lắc đầu, muốn nhớ lại đôi câu vài lời trong giấc mộng, thế nhưng lại chỉ là nhớ tới một câu nói cuối cùng kia.

"Phù Sai?"

Mạc Khanh Khanh chính mình lầm bầm.

Phù Sai kia không phải là vua của nước Ngô bởi vì * ái Tây Thi nên mới vong quốc sao? Vì sao cái tên này lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở trong giấc mộng của mình?

"Cô nương? Gặp ác mộng phải không?" Hồng Tiêu khoác xiêm y, giọng nói đi đến.

"Ừ. Gì rồi?" Mạc Khanh Khanh nhìn nàng ngáp dài còn buồn ngủ, liền biết bây giờ sắc trời hãy còn tối.

Hồng Tiêu nhìn thoáng qua đồng hồ cát đặt ở bên cạnh gương tráp: "Bất quá là vừa mới qua giờ sữu mà thôi."

"Người đi đi, ta không sao, bất quá là nằm một hồi liền ngủ thôi." Mạc Khanh Khanh phân phó nói.

Hồng Tiêu gật đầu, nhìn Mạc Khanh Khanh quả thật trông vẻ không có việc gì lớn, liền thổi ngọn nến, đi ra gian ngoài ngủ.

Cũng bất quá là một lát sau, liền nghe thấy Hồng Tiêu hô hấp đều đều, hiển nhiên là đã ngủ rồi.

Lúc này Mạc Khanh Khanh mới tự mình đứng dậy, tìm một bộ trung y khô ráo, tự mình thay rồi sau đó từ từ nằm xuống.

Nàng trọng sinh cũng được một khoảng thời gian.

Chuyện đã xảy ra trong thời gian này, cùng kiếp trước có giống nhau, nhưng là không có hoàn toàn nhất trí, nhưng mà nàng cảm thấy, đại khái mạch lạc cùng hướng đi vẫn là giống nhau.

Nhưng mà biến số trong đó lúc này cũng không nhỏ.

Nói chẳng hạn như lần này Thái tử phi bỗng nhiên làm khó dễ, liền có thể cũng coi là một sự kiện đột phát.

Nàng mặc dù có trí nhớ của kiếp trước, có thể tính là một điều kiện thuận lợi tự nhiên, nhưng mà trên đời này khó khăn nhất vẫn là phỏng đoán lòng người cùng nhân tính.

Lòng người thay đổi trong nháy mắt.

Nhân tính thiện ác khó định.

Nàng muốn tự tay mình giết kẻ thù, tạo ra một con đường khác với kiếp trước, chỉ sợ là phải trải qua phải gánh vác và phải một mình đối mặt, còn có rất nhiều rất nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mạc Khanh Khanh cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi, liền từ từ nhắm mắt lại.

Trong lúc đó, nàng dường như nhìn thấy một người mặc hồng y, nữ tử tuyệt sắc thần sắc lạnh lẽo.

Bởi vì buổi tối này một phen lăn qua lăn lại nên ngày thứ hai Mạc Khanh Khanh liền dậy trễ.

Mất thấy thình an với Lão phu nhân là rõ ràng không kịp rồi, Mạc Khanh Khanh dứt khoát liền để cho Hồng Tiêu phân phó một ma ma đi đến chỗ Lão phu nhân cáo bệnh.

Nàng cũng không muốn thức dậy, dứt khoát liền ý lại * bên trên, muốn vui vẻ tiếp tục ngủ sau khi bị thức giấc.

Ai ngờ, hai mắt vừa mới muốn nhắm lại, liền nghe thấy bên ngoài đột nhiên có một trận thanh âm gào khóc, rung trời nổi lên - -

"Cháu của ta a, ngươi làm sao?"

Mạc Khanh Khanh cả kinh đột nhiên đứng dậy.

Đây là con cái nhà ai chết? sớm như vậy chạy đến trong sân viện của nàng khóc tang?

Những người trông giữ sân viện kia đều đi đâu rồi?

Hồng Tiêu cùng Hồng Cẩm lại chạy đi nơi nào rồi?

Thời gian nghỉ ngơi thật tốt của nàng bị biến thành tan tành, đương nhiên là không có giọng nói tốt, nàng vừa muốn mở miệng mắng to, lại phát hiện có tiếng bước chân lộn xộn vang lên.

Trực giác của nàng đã cảm thấy kia căn bản chính là Hồng Tiêu hoặc là Hồng Cẩm, bởi vì hai người đều là người bước đi nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng mà những người này, cũng không biết là vô tình hay cố ý, đều là cố ý đem tiếng bước chân đi phải ầm ầm!

Nàng không nghĩ cái khác, liền trực tiếp nằm xuống!

"Ngài chậm một chút! Tam cô nương không có việc gì! Ngài yên tâm đi! Ai... Ngài chậm một chút!"

Mạc Khanh Khanh xoay thân thể, con mắt thay đổi chuyển động, thanh âm này không phải là Hồng Tiêu sao? Làm sao cảm thấy bất đắc dĩ như vậy?

Đây là ai đến đây a?

"Tâm can của ta a! Cháu rút cuộc là làm sao vậy?" không đợi Mạc Khanh Khanh hiểu rõ ràng, liền cảm thấy có một vật thể nặng nề đập mạnh tới trên người của mình!

Cả người nàng đều bị chấn động, lồng ngực bị đau không tự chủ được phát ra một tiếng ho khan.

Mạc Khanh Khanh cảm thấy mồ hôi lạnh của mình chảy ròng.

Đây là làm cho nàng muốn giả bộ đều không có cách nào giả bộ a!

Nàng chỉ có thể là làm bộ đáng như vừa mới thức tỉnh, cố gắng xoay mình lại, nhưng phát hiện nằm sấp trên người mình lại là...

"Lão phu nhân! Người làm sao đến đây?" Mạc Khanh Khanh thật sự là hoảng sợ.

Trên thế gian này tuyệt đối không có một đạo lý nào lại có thể làm phiền Tổ mẫu đích thân lại đến thăm một người cháu gái thứ xuất không có rồi khỏi *!

Hơn nữa nàng cũng không phải thật sự bị bệnh gì nặng, bất quá chỉ là thân thể hơi không khỏe thôi? Chẳng lẽ nói Hồng Tiêu vì sợ Lão phu nhân trách tội đặt điều nào là nói dối?

Nàng rút cuộc liếc mắt nhìn Hồng Tiêu thăm dò, thế nhưng Hồng Tiêu lập tức mãnh mẽ lắc đầu, hiển nhiên là đối với tất cả những việc này phát sinh cũng

bất ngờ.

"Đứa nhỏ ngoan của ta a! Cháu không sao chứ! Cháu hôm nay không đến, Tổ mẫu thật là lo lắng gần chết! Hãy là tìm một đại phu thật tốt đến xem cho cháu một chút đi, nếu không ta thật sự là không yên tâm" Lão phu nhân tiếp tục khóc thút thít.

"Tổ mẫu, Tổ mẫu, người trước đừng khóc, cháu vẫn tốt mà!" Mạc Khanh Khanh nghe giống như Lão phu nhân đang khóc tang cho mình vậy, liền trong lòng không thoải mái, vội vàng giải thích.

Lão phu nhân cũng là khóc một, liền vịn tay Trần ma ma đứng lên, thở phì phò nói ra: "Cháu không có việc gì là tốt rồi! Mau đến rót cho ta chén trà!"

Đây là Hồng Tiêu đã sớm chuẩn bị trước rồi, lập tức liền đưa đến!

Lão phu nhân cầm chén trà "ừng ực ừng ực" uống vào hai ngụm lớn, lúc này mới xem như là nuốt xuống khẩu khí này.

"Ta còn tưởng rằng cháu bị bệnh nặng nguy cấp gì đó không thể chấp nhận được, vì vậy sợ hãi. Lại sợ nha đầu kia trở về báo lại mơ hồ không rõ ràng, làm chậm trễ việc chữa trị bệnh tình của cháu thì phải làm sao!" Nói xong vẫn trừng mắt liếc nhìn Hồng Tiêu đứng ở một bên chờ thu hồi chén trà.

Hồng Tiêu chỉ có thể là ngượng ngùng cười, tiếp nhận chén trà, nhưng sau đó lui ra ngoài.

Mạc Khanh Khanh có chút không rõ Lão phu nhân vì sao đột nhiên đối với mình coi trọng như vậy, lại huy động lực lượng của bà chạy tới xem bệnh nằngo có tốt hay không?

Nàng cũng bất quá là mê muội chốc lát, liền hiểu, chỉ sợ là Mạc Trường Thanh đem chuyện nàng đã trở thành nghĩa nữ của Duệ Tâm Trường công chúa nói cho Lão phu nhân.

Kết quả là, chính người này mấy ngày hôm trước còn bị bà chỉ vào mũi của nàngmắng thành "tai tinh", bây giờ lại thành "tâm can" trong miệng bà rồi?

Bất quá, nàng rõ ràng còn đánh giá thấp mức độ mặt dày củaLão phu nhân.

"Khanh Khanh a, cháu không biết a. Cháu bên này vừa mới nói bị bệnh, theo sau đóDuệ Tâm Trường công chúa quý phủ liền đưa thiệp mời qua đây"

"Trường công chúa quý phủ? Thiệp mời?" Mạc Khanh Khanh kỳ quái hỏi.

"Nói là qua mấy ngày, Trường công chúa muốn mở một bữa yến hội, muốn mời một mình cháu đi dự. Ta suy nghĩ..." Lão phu nhân nói vài câu, lại đột nhiên dừng lại.

Mạc Khanh Khanh tính toán một hồi, trong lòng khẽ động, liền biết rỏ tứ của Lão phu nhân: "Ý của Tổ mẫu là để cho ta mang theo những tỷ muội khác cùng đi?"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Lão phu nhân càng thích Mạc Khanh Khanh thông minh lanh lợi, "Chính người cũng là lần đầu tiên đi tham dự, cũng không quen thuộc, như thế nào cũng cần tìm người phối hợp một chút. Đương nhiên tốt nhất là chính tỷ muội của mình!"

"Tổ mẫu nói có lý. Cho nên, ta cũng xác thực là chỉ có thể mang một người đi tham dự!" Mạc Khanh Khanh vừa cười vừa nói.

Lão phu nhân lập tức sững sờ, lời nói vừa rồi của bà cũng không phải là ý này, bà không biết Mạc Khanh Khanh là thật sự không rõ, hay là đang giả bộ hồ đồ.

"Tổ mẫu, người cũng hiểu. Cháu kỳ thật cũng chưa từng gặp qua Duệ Tâm Trường công chúa. Công chúa diện hạ rất cuộc là bản tính tính khí thế nào, cháu cũng không biết. Tùy tiện mang tất cả tỷ muội trong nhà tham dự, như vậy thật là thất lễ, mà còn làm cho người khác nói rằng Mạc phủ chúng ta không biết lễ nghi, không có quy củ. Mang một người theo tham dự, còn có thể nói là theo bầu bạn với cháu, mang bốn năm người tỷ muội chỉ sợ lại không thể tự viên kỳ thuyết* thôi? Người xem, cháu nói có lý không?"

() Tự viên kỳ thuyết: viên ở đây là viên mãn, chu toàn, chỉ người nói có khả năng đưa ra luận điểm, hoặc lời nói hoang đường của mình mà không có lỗ hổng, tự hoàn chỉnh lập luận của mình.*

Nói xong, Mạc Khanh Khanh cười mỉm nhìn Lão phu nhân.

Lão phu nhân thật không nghĩ tới Mạc Khanh Khanh lại nói ra một phen đạo lý lớn đến như vậy, bà nhất thời lại nghĩ không ra bất kỳ lời nào phản bác.

Lão phu nhân chỉ có thể cười gượng nói: "Cháu nói đương nhiên có lý. Vậy, vậy lần này cứ nghe theo lời cháu nói mà làm."

Duệ Tâm Trường công chúa kia chính là muội muội ruột của Hoàng Thượng, ở Đại Thuận triều đều là địa vị cao cả, vô cùng được kính trọng.

Ngọc nhan những vị Công chúa này chỉ có những mệnh phụ ở thời điểm năm mới đại triều lễ mới có thể nhìn thấy.

Hơn nữa Trường công chúa gần như chưa bao giờ cùng nội quyền của triều thần kết giao, có thể tham gia yến hội của Trường công chúa phần lớn là người trong hoàng thất hoặc là con cháu quý tộc có tước vị!

Những người đó cùng những gia đình quan lại bọn họ vẫn là thứ bậc khác biệt, vậy căn bản chính là như trời với đất rồi

Cho nên, bà luôn nghĩ, nếu như có thể để cho cháu gái của mình cũng đi mở mang kiến thức một chút, có lẽ có thể biết cái gì trẻ tuổi anh tuấn tài giỏi hoặc là Vương gia thế tử, vậy cũng thật sự là chuyện vui trọng đại!

Nhưng mà rõ ràng, lời nói của Mạc Khanh Khanh cũng thật sự có ba phần đạo lý như vậy, cho nên bà mới không có phản bác, thế nhưng bà ít nhiều có chút không cam tâm, liền lại nói thêm một câu: "Lần này thì thôi, nếu như lần sau còn có cơ hội như vậy, cháu cũng đừng quên những tỷ muội khác!"

Mạc Khanh Khanh cười đến vô cùng ngọt ngào: "Đó là hiển nhiên rồi! Cháu gái đương nhiên hiểu được đạo lý có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!"

Lão phu nhân lúc này mới yên tâm dẫn Trần ma ma quay đầu rời đi, cũng hoàn toàn quên mất lúc này nói cho mời một đại phu tài giỏi đến xem thật kỹ bệnh tình của Mạc Khanh Khanh.

Nụ cười của Mạc Khanh Khanh không thay đổi, nhưng mà sắc mặt cũng là càng ngày càng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thật Sự Quá Giống 3

Edit: HL Đình Ngạn

Yến hội được quyết định tổ chức vào ngày mùng 6 tháng 8, là một ngày tốt lành.

Thời gian còn có vốn vẹn mười ngày là đến yến tiệc, nhưng mà việc chọn người đi cùng Mạc Khanh Khanh tham dự yến tiệc lại là chưa quyết định được.

Lúc đầu ý tứ của Mạc Trường Thanh là để cho Mạc Khanh Khanh tự mình đến quyết định chọn người này, thế nhưng không nghĩ tới Mạc Khanh Khanh lại nói: "Lời này của phụ thân thật đúng là coi trọng Khanh Khanh. Khanh Khanh bất quá là một cô nương mười mấy tuổi, lại không biết gì? Đương nhiên là phải do phụ thân cùng tổ mẫu làm chủ! Tất cả đều nghe trường bối, Khanh Khanh tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý kiến!"

Mạc Trường Thanh cùng Lão phu nhân đều đối với Mạc Khanh Khanh biết đại thể lại xử lý khôn khéo cảm thấy trong lòng mình được an ủi – nếu như các cô nương trong nhà tất cả đều nghe lời như vậy, bọn họ không cần mỗi ngày càng phiền não nhiều như vậy.

Thế nhưng Mạc Khanh Khanh cũng là có một hồi tính toán khác.

Chê cười, củ khoai nóng phỏng tay như vậy nàng mới sẽ không nhận lấy!

Đến lúc đó bất kể là để cho ai đi, hoặc là không nhường ai đi, cũng sẽ ảnh hưởng không phải là một người.

Hơn nữa, bất kể ai đi, đối với nàng mà nói, trên bản chất đều không có bất kỳ khác biệt gì! Nàng cần gì phải lãng phí phân nhân tâm này?

Kỳ thật, trong lòng nàng người muốn dẫn theo nhất đương nhiên là người đệ đệ ruột Mạc Diệc Phong. Nhưng mà hẳn dù sao cũng nhỏ tuổi, bất quá hẳn chỉ mới mười hai tuổi, những nơi như thế thật sự là không thích hợp.

Kết quả là, khoảng thời gian của mấy ngày nay, Mạc Khanh Khanh liền trực tiếp cáo bệnh ở trong viện nghỉ ngơi, ai tới đều thứ lỗi không tiếp đãi!

Mặc kệ bên ngoài nhộn nhịp hỗn loạn như thế nào, gà bay chó sủa, còn những tỷ muội kia là ra các kỳ chiêu như thế nào, muốn cố gắng tranh thủ có tên trong danh sách này, nàng cũng chỉ là yên lặng viết chữ, xem sách, thêu hoa mà thôi.

"Con ngược lại có được thanh nhàn, lại mặc kệ chỗ của ta giờ đây mỗi ngày loạn thành một đoàn." Tôn di nương lấy cớ đến thăm bệnh nên được chút thanh nhàn hiếm có.

"Di nương, người nhìn một chút. Chuyện này đúng là có thể trách con? Con đã sớm nói, chuyện này giao cho tổ mẫu cùng phụ thân quyết định, con tuyệt đối không nhúng tay vào, thế nhưng bọn họ chính là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, vẫn cứ muốn tìm một vài cách có hay không đều được, con thì có biện pháp gì?" Mạc Khanh Khanh nhàn nhàn nằm ở trên một chiếc giường nhỏ thấp đặt ở bên dưới một cây liễu lớn ngay tại sân trong.

Tôn di nương ở bên cạnh, vừa giúp nàng lột vỏ nho, vừa nói: "Con thì nói như vậy, nhưng mà bọn họ làm sao có thể tin? Vương di nương cùng Trương di nương đều là mỗi ngày hận không thể cắm rễ tại chỗ của ta! Không ngừng thuyết phục, lại cảm một ít món đồ đưa cho ta, hơn nữa mỗi lần vẫn ở chỗ của ta tranh chấp lẫn nhau, thật sự là khiến cho ta chịu không nổi quấy rầy của bọn họ."

"Sắp rồi, sắp rồi, còn có ba ngày, Tổ mẫu chán chán rất nhanh sẽ quyết định. Nhị vị kia đứng ngồi không yên những ngày qua, Tổ mẫu cũng thấy rõ ràng

rồi. Dù sao cũng phải để lại chút thời gian, dạy bảo lễ nghi, chuẩn bị phục sức!" Mạc Khanh Khanh đắc ý ăn một quả nho, trong lòng vui vẻ.

"Quả đúng như vậy?" Nghe xong lời này, Tôn di nương chấp hai tay trước ngực: "A di đà Phật, nếu là thật thì tốt rồi, ta bây giờ thật là có chút chịu không nổi rồi."

Quả nhiên không quá dự đoán của Mạc Khanh Khanh, buổi chiều hôm đó, Lão phu nhân liền kêu mấy người tỷ muội Mạc gia cùng nhau đi đến.

"Có một số việc giấu cũng không giấu được, ta cũng không muốn giấu. Nói thật cho các người biết, Hoàng Thượng hạ ý chỉ, Duệ Tâm Trưởng công chúa đã nhận Tam nha đầu của chúng ta làm nghĩa nữ rồi!" Lời mở đầu của Lão phu nhân ngắn gọn hùng hồn, giống như là đập núi chấn hồ, vừa giống như là tỏ rõ thái độ.

"Tuy rằng sau này các người vẫn còn là tỷ muội, nhưng mà cũng cần phải chú ý thân phận có khác biệt, không nên đối với Tam nha đầu quá mức vô lễ."

Mấy người tỷ muội mặc dù đã sớm thông qua đủ loại con đường biết được tin tức này, thế nhưng giờ phút này những ánh mắt có lẽ ghen tị có lẽ tức giận vẫn là nhìn không được hung hãn hướng về Mạc Khanh Khanh quá mức may mắn kia.

Đặc biệt là Mạc Kiều Kiều, quả thực là hận không thể ăn tươi Mạc Khanh Khanh.

Lần trước Đại tỷ ra tay lại còn chưa có giết chết con tiểu tiện nhân này, lần này vậy mà lại leo lên cành cây cao của Trưởng công chúa!

Vậy không phải nói, sau này đôi phò nàng thì càng thêm khó khăn rồi!

Mạc Kiều Kiều trong lòng căm hận vô cùng.

Lão phu nhân không biết tâm tính vận vẹo của Mạc Kiều Kiều lúc này, bà chỉ là nhìn quanh bốn phía, sau đó mới trịnh trọng nói: "Các người cũng biết, mùng 6 tháng 8 Trưởng công chúa quý phủ muốn tổ chức yến hội. Khanh Khanh là nghĩa nữ của Trưởng công chúa đương nhiên là phải tham dự. Ta suy nghĩ, nàng tuổi còn nhỏ lại là một mình lần đầu tiên tham dự yến tiệc như vậy, ta nhất định là không yên tâm. Cho nên muốn chọn một người trong đám tỷ muội các người cùng nàng đi tham dự."

Ngoại trừ Mạc Kiều Kiều không để ý, tất cả những người khác đều mở to hai mắt nhìn Lão phu nhân sợ bỏ lỡ bất cứ chữ nào.

"Để cho Kiều Kiều đi cùng Tam tỷ của người! Vừa vặn cũng có thể trông thấy Đại tỷ của người!"

Lão phu nhân giải quyết dứt khoát.

Mạc Kiều Kiều quả thực là vô cùng kinh ngạc! Dù là ai cũng có thể nhìn ra được, nàng hoàn toàn không muốn hưởng sự vẻ vang của Mạc Khanh Khanh, đi tham gia yến hội bỏ đi gì đó!

Nàng đường đường một cô nương con vợ cả, nhưng lại phải đi với tiểu tiện nhân thứ xuất này làm bồi khách!

Đừng mơ tưởng!

"Tổ mẫu! Cháu không muốn đi! Cháu mấy ngày nay đều không thoải mái! Người hãy để cho những tỷ tỷ kia đi đi!" Tính khí tiểu thư của Mạc Kiều Kiều lại lần nữa phát tác, hoàn toàn mặc kệ sắc mặt của Lão phu nhân lúc này khó coi đến cỡ nào.

"Bốp!" Lão phu nhân đột nhiên vỗ một cái xuống quỳ long ở giường thấp, lạnh lùng nói: "Người không biết nữ tử tại gia tòng phụ! Ý tứ của phụ thân người chính là như vậy! Người chỉ làm theo là được! làm gì mà nhiều lời nhảm nhí như vậy! Trở về chuẩn bị dâng hoàng cho ta!"

Mạc Kiều Kiều còn muốn phản bác, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt lão phu nhân âm trầm như nước kia, lập tức nhớ tới lời nói của mẫu thân trước khi rời đi: "Lão phu nhân lòng dạ vô cùng hẹp hòi, không cho phép nửa điểm ngỗ nghịch. Sau khi mẫu thân đi, con nhất định không nên cùng bà xảy ra xung đột. Mọi sự có thể nhịn được thì nhịn, chờ sau khi mẫu thân trở về, mẫu thân nhất định báo thù cho con!"

Mạc Kiều Kiều đột nhiên rùng mình, lập tức thay đổi sắc mặt nói: "Là cháu gái không biết tốt xấu, nghĩ sai rồi. Cháu đây liền đi xuống chuẩn bị thật tốt" Nói xong, lại thật sự ngoan ngoãn lui ra!

Những thứ nữ khác ở đây, hiển nhiên là không có gì có thể cùng dòng chính nữ duy nhất này tranh giành - thân phận địa vị như vậy, các nàng dù cho muốn tranh cũng không cách nào tranh!

Mạc Khanh Khanh nghe xong tin tức này cũng không bất ngờ. Dù sao tham gia yến hội không phú thì quý, người ta căn bản cũng chường mắt cô nương thứ xuất. Cho nên để cho dòng chính nữ Mạc Kiều Kiều đi theo tham gia, có lẽ còn có ba phần hi vọng, để cho người khác đi, cơ bản cũng là tự rước lấy nhục!

Mạc Khanh Khanh vừa cười vừa nói: "Tổ mẫu nếu đã quyết định, chúng cháu tự nhiên là không có ý kiến gì. Cháu còn muốn chuẩn bị một chút, cũng cáo từ trước. Buổi tối lại đến vấn an tổ mẫu." Nói xong khẽ khom người, cũng đi.

Những người khác chứng kiến tình huống như thế, mặc dù đều có tiếc nuối hận không thể được đập ngực giậm chân, thế nhưng cũng chỉ ngoan ngoãn từng người đều lui xuống.

"Bộ dáng hai người thế này, dù cho đi bên cạnh nhau, không làm hại lẫn nhau là tốt lắm rồi, còn có thể phối hợp sao?" Lão phu nhân nhìn thấy bộ dáng Mạc Kiều Kiều đối với Mạc Khanh Khanh, không khỏi lo lắng.

Nói cho cùng, bà vẫn là đem Mạc gia này, đem con trai của mình đặt ở vị trí đầu tiên, bất luận chuyện gì có thể ảnh hưởng đến tiền đồ cùng vận mệnh của Mạc phủ, bà đều không thể yên tâm.

Trần ma ma an ủi: "Điều là tỷ muội trong phủ, được phép đi ra ngoài liền biết nên đoàn kết thành một. Ngài nói đúng không?"

Lão phu nhân cũng chỉ có thể là gạt đầu, tạm thời cho là lời Trần ma ma vừa nói chính là lời nói thật.

"Ta nói cho ngươi biết, cho dù là ngươi dùng thủ đoạn ép buộc ta đi yến hội gì đó này, ta cũng sẽ không tiếp nhận ý tốt của ngươi!" Mạc Kiều Kiều cho dù là đã ngồi trên xe ngựa đi đến phủ Đại công chúa, vẫn như cũ là miệng không buông tha ngươi.

Mạc Khanh Khanh căn bản lười chấp nhặt cùng nàng, nhắm hai mắt lại chợp mắt, không nói một lời.

Mạc Kiều Kiều thấy bộ mặt đức hạnh này của nàng, đành phải giận không có chỗ phát tiết, liền muốn đứng lên đi qua ra tay độc ác, nhưng mà không nghĩ tới, người còn chưa có đứng dậy, đã bị một nha hoàn gầy yếu ngăn lại.

"Lục cô nương, ngươi không nhìn thấy Tam cô nương đang nghỉ ngơi sao? xin ngài hãy tự trọng!" Nha hoàn kia bộ dạng hết sức bình thường, chẳng phải thường thường đi theo Hồng Tiêu bên cạnh Mạc Khanh Khanh.

Mạc Kiều Kiều không biết nàng, đương nhiên càng thêm không đem nàng để vào mắt, thấy nàng bộ dạng nhỏ nhắn gầy yếu, không chút nghĩ ngợi muốn trực tiếp chặn ngang đẩy nàng qua một bên đi.

Ai biết, tay của Mạc Kiều Kiều vừa mới đưa ra, đã bị một thứ giống như một loại kim sắt gắt gao siết chặt, muốn lại nhúc nhích đã là không được!

Mạc Kiều Kiều nhìn thoáng qua không thể tin, phát hiện lại là nha hoàn đáng mạo tầm thường kia lấy tay kẹp chặt chế trụ chính mình!

"A! Đau quá! Ngươi mau buông tay! Ngươi thật to gan! Mau buông tay!" Mạc Kiều Kiều nhìn không được hét to.

Không phải nàng chuyện bé xé ra to, thật sự là nha hoàn này lực tay quá lớn, nàng cảm thấy cổ tay của mình đều muốn gãy.

Lúc này, vốn chờ xem náo nhiệt, Lục Kiều thiếp thân nha hoàn của Mạc Kiều Kiều rốt cục cũng hồi tỉnh, cũng lớn tiếng quát: "Ngươi mau buông Lục cô nương ra! Nếu ngươi không buông ra, ta sẽ không tha cho ngươi!" Nói xong liền đi cạy cánh tay của nha hoàn kia.

Thế nhưng bất kể Lục Kiều dùng bao nhiêu sức lực, đi nắm, đi khảy, đi cào, đi bẻ, thậm chí đi cắn, đều không thể làm cho nha hoàn kia buông lỏng xuống một chút.

Mất thấy biểu tình trên mặt của Mạc Kiều Kiều càng ngày càng đau đớn, thậm chí chảy mồ hôi lạnh, Lục Kiều cũng sợ hãi rồi.

Nàng nhìn thoáng qua Tam cô nương rõ ràng là đang giả ngủ, lại cố ý không ra nói ngăn cản, rốt cục hiểu được cái này chủ yếu là người ta cho cô nương nhà mình một đòn ra oai phủ đầu!

Mục đích chính là vì để cho các nàng chủ tớ hiểu được, yến hội lần này làm chủ là Tam cô nương! Mà không phải là bồi khách Lục cô nương!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Thật Sự Quá Giống 4

Lục Kiều chỉ có thể là cầu xin nói: "Tam cô nương, ngươi tha... Chúng ta đi! Lục cô nương tuổi còn nhỏ, không chịu nổi, ngộ nhờ tay thật sự có cái gì, ngài cũng không biết ăn nói a!"

Mạc Khanh Khanh cảm thấy dụng ý kinh sợ cũng không xê xích gì nhiều, lúc này mới làm ra một bộ dáng bộ bùng tình hiểu ra, mở mắt, quát lớn: "Hồng Cẩm! Làm càn! Làm sao có thể đối với Lục cô nương vô lễ như thế?"

Hồng Cẩm được lời nói của Mạc Khanh Khanh, lúc này mới buông tay Mạc Kiều Kiều ra.

Mạc Kiều Kiều vội vàng xem xét, lúc này mới phát hiện ban đầu là trên da thịt trắng hồng bỗng nhiên xuất hiện một vòng ấn ký hồng hồng! Hơn nữa ấn

ký kia bốn phía đều là đau rất!

"Ngươi! Mạc Khanh Khanh ngươi khinh người quá đáng! Rõ ràng cố tình bao che nha hoàn của mình khi dễ ta!" Mạc Kiều Kiều lớn tiếng nói. Nhưng lại là vì đau đớn mà nhe răng nhếch miệng.

"Lục muội! Đau không?" Mạc Khanh Khanh hỏi.

"Ngươi đây là có ý gì! Làm sao có thể không đau?" Mạc Kiều Kiều quả thực muốn bị tức chết rồi.

"Ta xem chỉ có đau mới có thể để cho ngươi nhớ kỹ - ra đến bên ngoài sẽ không có cái gì Mạc Khanh Khanh Mạc Kiều Kiều, chỉ có Mạc phủ Tam cô nương cùng Lục cô nương! Ta hi vọng ngươi hiểu, không nên lại làm chuyện ngu ngốc phạm hồ đồ! Chuẩn bị những thứ đồ hạ lưu gì đó, luôn nghĩ muốn ám toán ta!" Mạc Khanh Khanh sắc mặt âm trầm.

Mạc Kiều Kiều trong lòng cả kinh, nhất thời mất tự nhiên quay mặt đi: "Ngươi đang ở nói hươu nói vượn cái gì, ta không biết ngươi có ý gì!"

"Có ý gì! Ngươi vừa rồi là cầm cái gì trong tay? Ngươi có dám lấy ra cho ta xem một chút? Có thể nói là để cho nha hoàn này của ta động thủ lần nữa buộc bản thân ngươi tới dùng một chút?" Mạc Khanh Khanh giọng nói càng ngày càng nặng.

Mạc Kiều Kiều làm sao còn dám để cho Hồng Cẩm người quái dị kia để gần, vội vàng liền đem chiếc nhẫn cất giấu trong một bàn tay khác ném ra ngoài.

Vừa rồi nàng thật ra là có ý gây phiền toái, muốn mượn cơ hội đem phấn ngứa trong chiếc nhẫn này rơi ở trên người Mạc Khanh Khanh, để cho Mạc Khanh Khanh ở yên hội lớn xấu mặt.

Không nghĩ tới Mạc Khanh Khanh lại là sớm đã phát hiện, hơn nữa để cho Hồng Cẩm đơn giản hóa giải.

"Quả thực là ngu không ai bằng! Ngươi nghĩ rằng ta mất mặt, người khác sẽ xem trọng ngươi? Ta xem ngươi là đầu heo hồ đồ rồi! Ngươi ta chê cười là cả Mạc phủ! Chẳng lẽ ngươi không phải họ Mạc? Không có Mạc phủ ngươi lại rút cuộc là cái gì? Ngu xuẩn!" Mạc Khanh Khanh không chút lưu tình.

Như Mạc Kiều Kiều loại thiên chi kiêu nữ tự cho là đúng này, thì phải dùng loại thủ đoạn lời đình này mới có thể kinh sợ nàng, đã kích nàng, tiến tới chế phục nàng.

Quả nhiên, sau khi Mạc Kiều Kiều nghe xong những lời này, cả người cũng co rúm lại ba phần, thần thái cũng dần theo ba phần mất tự nhiên cùng sợ hãi.

"Ngươi nếu như còn chuẩn bị những thủ đoạn khác, cứ việc sử dụng ra!" Mạc Khanh Khanh cười lạnh nói, "Ta đảm bảo ngươi có đi không có về, hơn nữa đời này cũng hối hận lần này theo ta đi ra ngoài!"

Mạc Kiều Kiều đột nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy đôi mắt kia của Mạc Khanh Khanh lạnh như hàn băng - nàng biết rõ lời Mạc Khanh Khanh nói không phải là nói dối, càng không phải là nói đùa!

Mạc Kiều Kiều vội vàng thu hồi ánh mắt, lắp ba lắp bắp nói: "Ta biết rồi. Mạc Khanh Khanh, ngươi không cần dọa ta!" Còn không chịu dễ dàng tỏ ra yếu kém.

"Lục muội! Đến Trường công chúa quý phủ, ta hy vọng ngươi có thể gọi ta Tam tỷ! Ta không hy vọng người khác cho rằng cô nương Mạc phủ chúng ta đều là không có tôn ti, không có trường ầu như vậy!" Mạc Khanh Khanh lại một lần nữa nghiêm khắc nhắc nhở.

Mạc Kiều Kiều vốn muốn phản bác, nhưng một người thứ nữ làm sao để ta kính trọng!

Thế nhưng vừa nghĩ tới, người ta hôm nay lắc mình một cái, đã là nghĩa nữ của Trường công chúa, thân phận đương nhiên là không phải bình thường.

Nàng lờ ra đến khoe miệng lại đành nuốt trở vào.

Đến lúc này, tỷ muội hai người dọc đường không nói gì, cuối cùng là bình an đến Trường công chúa quý phủ.

Xe ngựa trực tiếp chạy vào trong nhị môn của phủ Công chúa.

Ngay sau đó liền có người ở bên ngoài cung kính nói: "Nô tỳ cung nghênh Mạc phủ hai vị cô nương."

Mạc Khanh Khanh bước chân xuống xe dừng lại.

Mạc phủ hai vị cô nương?

Như vậy xem ra, vị Trường công chúa này bây giờ còn chưa có thừa nhận thân phận người nghĩa nữ này của mình?

Nàng cũng không hoang mang, đỡ tay Hồng Cẩm, giẫm xuống bàn đạp, từ từ xuống xe ngựa.

Cả cái quá trình tư thế đoan trang, đứng đắn đúng mực, thật sự là tìm không ra một chút khuyết điểm.

Cho dù là Mạc Kiều Kiều ở một bên lại chừng mắt Mạc Khanh Khanh, cũng không thể không thừa nhận, cùng một việc giống như vậy nàng làm so với người khác càng tao nhã hơn!

Người phụ trách nghênh đón Mạc thị tỷ muội chính là một người ma ma họ Loan bên cạnh Trường công chúa có được chút *.

Bà một mặt là cố ý đến đây nghênh đón Mạc Khanh Khanh dẫn đến cho Trường công chúa nhìn tướng mạo, về phương diện khác cũng là được Công chúa phân phó muốn trước tiên tìm hiểu một chút tố chất vị Mạc cô nương này rốt cuộc như thế nào!

Xem ra hôm nay, Trường công chúa ngược lại quá lo lắng, tối thiểu từ dung mạo, dáng vẻ bắt đầu nói, vị cô nương này mặc dù trên danh nghĩa là thứ xuất, nhưng mà so với vị con vợ cả này bên người nàng cũng không có kém bao nhiêu, ngược lại còn muốn trầm tĩnh không ít!

"Vị này là Tam cô nương sao? Mời theo lão nô đi bên này!" Loan ma ma dẫn Mạc Khanh Khanh đi đến hướng bên cạnh.

Mạc Khanh Khanh hiểu, đây nhất định là muốn đi gặp Trường công chúa trước tiên.

Nói ra nụ cười, rõ ràng cho rằng hai người các nàng là mẫu tử, nhưng mà các nàng lại chưa bao giờ gặp mặt, lúc này nếu là thật sự để cho các tân khách biết được, chẳng phải là thiên hạ chê cười?

Cho nên, Mạc Khanh Khanh đã sớm dự đoán được sẽ có một chuyện như vậy.

Nhưng mà Mạc Kiều Kiều cũng không biết những đạo lý này, nàng vừa thấy ma ma kia dẫn Mạc Khanh Khanh bước đi, lại đem mình bỏ ở chỗ này, nhất thời hoảng sợ, buột miệng nói ra: "Mạc Khanh Khanh, người muốn đi đâu?"

Mạc Khanh Khanh nghe vậy, một bên mắt, đã nhìn thấy Loan ma ma lông mày khẽ nhíu một cái, hiển nhiên là bởi vì Mạc Kiều Kiều vô lễ cảm thấy không vui.

"Lục muội! Muội là phạm hồ đồ?" Mạc Khanh Khanh cười yếu ớt quay đầu lại, đôi mắt sắc liếc Mạc Kiều Kiều.

Mạc Kiều Kiều lập tức cảm thấy trên người run lên, vội vàng sửa lời nói: "Tam, Tam tỷ, tỷ muốn đi đâu? Một mình muội, sợ hãi." Trái lại thật sự làm ra bộ dáng một tiểu nữ nhi hoảng sợ, cũng tính là giải thích chỗ vô lễ vừa rồi.

"Lục muội. Có câu là khách tùy chủ tiện*! Chúng ta là khách, đương nhiên là phải nghe chủ nhà an bài!" Nói xong liếc mắt nhìn Loan ma ma bên cạnh, chỉ cười không nói.

() Khách tùy chủ tiện: nghĩa là khách đến phải thích ứng theo tình hình của chủ nhà*

Loan ma ma lập tức nói: "Mạc Lục cô nương không cần phải lo lắng, tự nhiên có nha hoàn dẫn đường đưa ngài đi đến nơi các cô nương kia đang đi dạo, ngài sẽ không bị lạc!" Thế nhưng vẫn là không hề đề cập tới nơi Mạc Khanh Khanh sẽ đi.

Mạc Kiều Kiều bực bội một hồi, nhưng mà đến địa bàn của người ta, đương nhiên là người ta làm chủ, nàng cũng chỉ có thể là nghe theo an bài!

Mạc Khanh Khanh không hề để ý tới Mạc Kiều Kiều, hướng về phía Loan ma ma cười một cái, nói ra: "Xá muội tuổi còn nhỏ, để cho ma ma chê cười. Nàng nhất gan, lúc ở nhà, chính là không dám ở một mình. Cho nên hi vọng ngài hiểu. Tốt nhất là dẫn nàng tới chỗ Thái tử phi, đó là thỏa đáng nhất."

Loan ma ma đương nhiên hiểu, Thái tử phi chính là thân đại tỷ của vị Mạc Lục cô nương này. An bài như thế xác thực thỏa đáng, không khỏi đối với Mạc Khanh Khanh lại coi trọng một chút.

Nàng liếc mắt ra hiệu với nha hoàn chuẩn bị dẫn đường kia, nha hoàn kia hiểu ý, nhanh chóng dẫn Mạc Kiều Kiều đi tìm Thái tử phi.

Mạc Khanh Khanh mỉm cười cảm ơn: "Làm phiền ma ma phí tâm. Thỉnh dẫn đường đi. Ta cũng không muốn để cho Trường công chúa chờ lâu."

Quả nhiên là một người thông minh.

Loan ma ma trong lòng khen một câu, cũng không trì hoãn, liền dẫn Mạc Khanh Khanh đi tới chỗ Trường công chúa thường nghỉ ngơi.

Hai người một trước một sau đi đến trước một tiểu lâu hai tầng, còn chưa có đi vào phòng, liền nghe thấy bên trong có một âm thanh đáng yêu truyền tới.

"Mạc Khanh Khanh kia là cái thứ gì? Bất quá là một thứ nữ không thể lên được mặt bàn? Dựa vào cái gì làm nghĩa nữ của người? Mợ, người luôn là người hiểu rõ ta nhất, làm sao không thấy người nhận ta làm nghĩa nữ?"

Lời nói này thanh thúy trong sáng, từng chữ rõ ràng.

Loan ma ma cùng Mạc Khanh Khanh đều nghe rõ ràng rành mạch.

Trên mặt Loan ma ma lộ ra vẻ xấu hổ, liếc mắt nhìn Mạc Khanh Khanh phía sau.

Ai ngờ Mạc Khanh Khanh nhưng lại là vẻ mặt thản nhiên cùng lạnh nhạt, liền giống như bình thường đều không có nghe được cái gì.

Loan ma ma nhin không được liền cho nàng thêm điểm.

Thế nhưng là người * nhục nhã không sợ hãi, càng thêm khó có được.

Loan ma ma áy náy hướng Mạc Khanh Khanh gật đầu, sau đó hắng giọng một cái nói: "Trưởng công chúa, Mạc gia cô nương đến rồi!"

Bên trong nhất thời một hồi yên tĩnh, sau đó mới có một thanh âm trầm thấp vang lên: "Vào đi!"

Loan ma ma đẩy cửa ra, tự mình dẫn Mạc Khanh Khanh đi vào.

Đi qua một hành lang kéo léo, liền tiến vào một phòng khách trang trí có chút hoa mỹ tinh xảo.

Bên trong phòng khách đương nhiên cũng trang trí không ít đồ sứ cổ cùng thư họa danh nhân, chính là mỗi một kiểu bài phóng đều cho thấy phẩm vị không tầm thường cùng thái độ thoát tục của chủ nhân.

Mạc Khanh Khanh mắt không lung lay, chân không chậm, một mạch đi tới phía trước, liền nghe thấy cái thanh âm kia tiếp tục nói: "Lại đây, để cho Bản cung nhìn thật kỹ một lần!"

Mạc Khanh Khanh lại đi về phía trước hai bước, duy trì khoảng cách cùng người ngồi ngay ngắn ở trên ghế bành rộng lớn kia khoảng chừng một thước "Ngẩng đầu lên."

Mạc Khanh Khanh theo lời, từ từ ngẩng đầu lên, nhưng mà hai mắt trước sau lại là giữ nguyên nhìn về phía dưới chân.

Duệ Tâm Trưởng công chúa vốn là muốn xem kỹ thái độ, thế nhưng thời điểm khi nhìn thấy gương mặt đó của Mạc Khanh Khanh, lại là nhin không được toàn thân run lên!

Thật sự là quá giống!

Khó trách Hoàng Thượng lại tự chủ trương để cho mình nhận vị cô nương này làm nghĩa nữ!

Đơn giản là vị Mạc Khanh Khanh trước mắt này thật sự là cùng nữ nhi chết đi của mình Vạn Ninh quận chúa quá giống!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Lần Này Sẽ Không Để Cho Nàng Chạy Thoát!

Ánh mắt Mạc Khanh Khanh cho dù là không có nhìn thẳng gương mặt của Trưởng công chúa, nhưng là vẫn nhạy bén như cũ đã nhận ra sự biến hóa của đối phương.

Đôi mắt của Duệ Tâm Trưởng công chúa nhất thời phủ đầy hơi nước, bà dường như thấy được nữ nhi số khổ mà chết yểu kia của mình từ trên khuôn mặt rất giống của Mạc Khanh Khanh.

Mặc dù con gái của bà không thể so với thiếu nữ trước mặt về sự xinh đẹp khỏe mạnh, đúng là hai người nhưng lại có đôi mắt trong suốt cùng cái mũi thanh tú giống nhau, điều này đã đủ để cho Trưởng công chúa khó nén nổi tình cảm.

"Người gọi..." Trưởng công chúa cuối cùng kiềm chế lại cảm xúc, có chút run rẩy hỏi.

Mạc Khanh Khanh ngoan ngoãn trả lời: "Khỏi bẩm Trưởng công chúa, tiểu nữ tên là Khanh Khanh."

"Khanh Khanh? Thanh Thanh?" Thậm chí ngay cả tên cũng là tương tự giống như.

Đây thật là không thể không nói là một loại duyên phận.

"Cái gì? Người như người làm sao cũng thích hợp tên gọi giống với Quận chúa? Thật sự là làm cảm không hiểu lẽ nghi!" Mạc Khanh Khanh đã sớm chú ý tới, trong phòng ngoại trừ nàng ra còn có một vị thiếu nữ tướng mạo có chút xinh đẹp, ăn mặc đặc biệt lộng lẫy đang ngồi.

Nàng một đôi lông mày mỏng cong, đôi mắt xéch, làn da hơi đen, thế nhưng cả người đều tỏa ra một loại cảm giác vênh váo hung hăng, tựa hồ mắt cao hơn đầu, rất là chứng mất Mạc Khanh Khanh.

Mạc Khanh Khanh cảm thấy hết cách đối với đối phương không biết tại sao lại coi mình là kẻ thù, nhưng mà Trưởng công chúa cũng không có chủ động giới thiệu thân phận của đối phương, nàng vốn là là "khách", tuyệt đối không tùy tiện chủ động nói đạo lý.

Kết quả là, nàng chỉ là liếc mắt nhìn Trùng công chúa thăm dò, sau đó ngay cả tư thế cũng không thay đổi, không nhúc nhích, lại càng không nói tiếng nào.

Vị cô nương kia hiển nhiên không phải là một người có thể nhìn, nàng ngẩng đầu đi đến chỗ Mạc Khanh Khanh nói: "Người thật sự là không có giáo dưỡng! Chẳng lẽ người không biết lúc người khác cùng người nói chuyện, người cần phải trả lời sao?"

Mạc Khanh Khanh thấy đôi phương lập đi lập lại nhiều lần khiêu khích, Trùng công chúa lại không có ý muốn nói, cũng không muốn khách khí.

"Vị cô nương này, ta và người chưa từng gặp mặt, ta làm sao biết người là đang cùng ta nói chuyện?"

"Ta không phải nói chuyện với người vậy thì nói chuyện với ai?" Cô nương kia quả thực là không nói đạo lý.

Mạc Khanh Khanh khẽ cười một tiếng: "Ta ngược lại không có cảm thấy như vậy, chẳng lẽ một con chó nhỏ bên cạnh sủa hai tiếng 'oăng oăng', ta cũng cho rằng là đang cùng ta nói chuyện đó chứ?"

Cô nương kia vừa nghe lời này, đầu tiên là sững sờ: "Chó sủa đương nhiên là không phải cùng người nói chuyện, nhưng mà ta... A! Người thật to gan, lại dám mắng ta là chó! Ta làm sao có thể là chó!"

Mạc Khanh Khanh thật sự là phải nhẫn nhịn không được đỡ trán.

Kẻ ngu xuẩn này là từ nơi nào chạy đến, lại có thể phản ứng chậm chạp như vậy.

Nhưng mà Trùng công chúa ở đây, Mạc Khanh Khanh cũng không dám làm càn, ngược lại vừa cười vừa nói: "Cô nương đương nhiên không phải là chó! Người yên tâm đi! Ta tuyệt đối sẽ không hiểu lầm."

Lời này chọc cho Loan ma ma bên cạnh cũng nhịn không được cười khẽ.

Cô nương kia bị tức giận tới mức giậm chân, làm nũng để cho Trùng công chúa phân xử: "Mợ! Nàng khi dễ con!"

Trùng công chúa thấy Mạc Khanh Khanh tự nhiên phóng khoáng, mà lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói mấy câu liền khiến cho người khác tức giận đến ngã ngửa, nhưng lại không thể làm gì, trong lòng càng thêm thích.

Nàng lạnh khuôn mặt nói: "Xuân nhi, không được vô lễ! Vị này là nghĩa nữ ta mới thu, cũng chính là biểu tỷ của người! Còn không nhanh gọi biểu tỷ!"

"Khanh Khanh, vị này là con gái độc nhất của muội muội trong nhà phu quân ta, Triệu Nghênh Xuân. Theo lý, người cũng nên kêu một tiếng biểu muội."

Mạc Khanh Khanh không nghĩ tới Trùng công chúa nhanh như vậy liền chấp nhận mình, trong lòng ngược lại có một chút bất ngờ.

Nàng cũng chưa từng gặp qua vị Vạn Ninh quận chúa vừa ra đời thì thân thể suy nhược nhiều bệnh kia, cho nên cũng không biết dung mạo của mình đúng lúc này cùng vị Quận chúa kia có năm phần tương tự.

Mà dựa vào năm phần tương tự này, cũng đủ để cho Duệ Tâm Trùng công chúa đối đãi với nàng có chút khác biệt.

"Nếu Trùng công chúa đã phân phó, ta liền mặt dày kêu Triệu cô nương một tiếng biểu muội" Mạc Khanh Khanh hướng về Triệu Nghênh Xuân hành một cái lễ cùng vai về tiêu chuẩn.

Triệu Nghênh Xuân mặc dù chán ghét Mạc Khanh Khanh tu hú chiếm tổ chim khách, đoạt đi sủng ái vốn thuộc về mình, nhưng mà bây giờ ngay trước mặt Trùng công chúa, nàng là không có gan đi khiêu khích, nàng chỉ có thể miễn cưỡng bĩu môi nói ra: "Không dám nhận, biểu tỷ."

Trùng công chúa giờ đây đã hoàn toàn đang đắm chìm trong nỗi thương nhớ đối với ái nữ, đôi mắt đã có chút buồn bã.

Nàng một mặt lại muốn nhìn chính là gương mặt tương tự Vạn Ninh quận chúa của Mạc Khanh Khanh, một mặt lại cho rằng đã thấy thì làm sao? Ái nữ trước sau không thể chết đi mà sống lại!

Nàng rồi ren suy nghĩ, rốt cuộc vẫn là xua tay áo nói: "Đi đi! Các người đều là cô nương trẻ tuổi, hà tất phải bồi một bà già cổ hủ như ta đây? Đi dạo trong vườn đi! Xuân nhi, người dẫn theo biểu tỷ người đi khắp nơi một chuyến đi!"

Loan ma ma thấy thế, lập tức hiểu ý của Trùng công chúa, cũng không để ý hai vị cô nương rốt cuộc là có mưu tính gì, liền nửa đẩy nửa tiến đem hai người đưa đến cạnh cửa.

"Biểu cô nương, kính xin người nhất định chiếu cố ổn thỏa vị Mạc cô nương này, nếu không Trùng công chúa chỉ sợ là sẽ mất hứng."

Loan ma ma biết rõ Triệu Nghênh Xuân là một người lòng dạ hẹp hòi, sợ nàng cố tình làm khó dễ Mạc Khanh Khanh, cố ý nói thêm một câu.

Triệu Nghênh Xuân ghét nhất cái người Loan ma ma này, rõ ràng là một hạ nhân, cả ngày lại muốn bày ra một bộ mặt trưởng bối. Nàng nghe xong lời này, chỉ có thể là qua loa lấy lệ nói: "Được rồi được rồi, người làm sao lại nói nhảm nhiều như vậy. Đi thôi!" Nói xong cũng không để ý Mạc Khanh Khanh, quay đầu bước đi.

"Mặc cô nương, quả thật kính xin ngài tha thứ. Đều tại ta suy nghĩ không chu đáo, không có mang một nha hoàn nào đến đây. Người biết rõ, Công chúa kể từ khi Quận chúa đi rồi, bên cạnh liền không thích huyên náo! Người đi đi, chút nữa công chúa tự có sắp xếp." Loan ma ma có chút áy náy nói.

Mặc Khanh Khanh gật đầu, nhìn thoáng qua Triệu Nghênh Xuân càng đi càng xa: "Triệu cô nương... cũng thôi, người không cần bận tâm. Trong phủ tuy lớn, dầu sao ta còn có miệng, có chân, tự nhiên là có thể tìm tới vườn" Nói xong cũng vội vã đi theo.

"Nàng quả nhiên là một đứa nhỏ hiểu chuyện." Trưởng công chúa ở bên trong, đều nghe rõ ràng rành mạch.

"Công chúa, người phải hiểu nỗi khổ tâm của Hoàng Thượng!" Loan ma ma đóng cửa lại, nhin không được an ủi.

"Ta làm sao không hiểu? Nhưng mà mối thù giết phụ, há là nói quên liền quên? Năm đó nếu không phải hấn buộc Vĩnh Tân tự sát, ta cần gì phải chịu đau khổ nhiều năm như vậy?" Mặc dù đã cách nhiều năm nhưng mỗi lần nói đến chuyện này, Trưởng công chúa rõ ràng vẫn còn rất hận.

Loan ma ma xúc động sâu sắc không biết làm sao: "Người cùng Phò mã thành thân cũng gần hai mươi năm! Chẳng lẽ hai mươi năm phu thê vẫn không bằng vài năm trước kia? Công chúa!"

Trưởng công chúa nhất thời trầm mặc.

Mã Thừa Tân rất tốt, nhưng mà dù cho tốt hơn cũng không phải là Mã Vĩnh Tân!

Trong lòng của nàng vĩnh viễn cũng chỉ có một mình Mã Vĩnh Tân!

Mặc Khanh Khanh cũng bắt quá là đi chậm thời gian khoảng một chung trà, thì đã không nhìn thấy bóng dáng của Triệu Nghênh Xuân rồi.

Nàng biết rõ Triệu Nghênh Xuân nhất định là có ý.

Nghe khẩu khí của nàng, nàng chắc cũng là được Trưởng công chúa yêu thích sâu sắc. Chắc chắn nàng cho rằng là Mặc Khanh Khanh đến sẽ ảnh hưởng đến địa vị của nàng!

Cũng là, Trưởng công chúa ở Đại Thuận quốc có thể nói là một người thật sự đặc biệt.

Nàng gần như có thể dễ dàng ảnh hưởng quyết định của Hoàng Thượng.

Đã từng có mấy lần, Hoàng Thượng tức giận, muốn lập tức chém giết một số Quan Ngự Sử, cuối cùng đều là Duyệt Tâm Trưởng công chúa liều chết khuyên can, mới làm cho Hoàng Thượng thu hồi thanh danh!

Cho nên, các đại thần trong triều đều là đào môn trộm động, thông qua đủ loại con đường muốn cùng Trưởng công chúa kết giao - có thể có được niềm vui cùng coi trọng của Trưởng công chúa, chắc chắn đã tương đương với nhiều hơn một tấm "Kim bài miễn tử"!

Lúc này đã gần đến giữa trưa, ánh mặt trời mùa hè hiện ra một chút lười biếng, núi đá cây cỏ trong vườn đều được phủ lên một lớp nhàn nhạt chói chang.

Dù sao đã là lạc đường, Mặc Khanh Khanh dứt khoát chậm rãi đi. Một khu vườn lớn như vậy, một mình đi trong đó, cho dù là ánh mặt trời chiếu xuống cũng không làm ấm được không khí, mang theo mùi thơm ngát cỏ cây xung quanh, xông đến trong mũi, nhưng lại làm cho người ta nghe thấy có vài phần mùi vị vắng vẻ. Mặc Khanh Khanh thâm nghĩ, thật chẳng lẽ là cảm thời hoa tiền lệ, hận biệt điều kinh tâm*? Cái chết của nữ nhi kia làm cho Trưởng công chúa đau xót sâu tận xương tủy, cũng khiến cho toàn bộ Công chúa phủ đều trở nên bi thương?

(*) Đây là hai câu thơ trích trong bài thơ *Xuân Vọng* – Đỗ Phủ

Cảm thời hoa tiền lệ, hận biệt điều kinh tâm: Nghĩa là buồn thời cuộc hoa rơi lệ, Sợ xa rời con chim khắc khoải

Nàng vừa đi, vừa phân biệt phương hướng, muốn cố gắng tìm đường lớn đi. Lúc này nhìn thấy dọc theo núi giả bên kia đi qua, hình như có một con đường lớn có thể đi ra khỏi cánh rừng nhỏ này. Lại không nghĩ, vừa mới bước lên hai bước, liền nghe được phía trước có người đi về phía bên này, hình như là đang cãi vã.

Nàng bỗng nhiên, liền dừng bước, muốn chờ bọn họ đi qua, bản thân lại tiếp tục đi đến đường lớn, chỉ là hai người kia cố tình ở vùng lân cận chỗ này dừng lại.

"An Nhiên ca ca, chàng làm sao luôn trốn tránh ta!" Người đến lại là một vị thiếu nữ, chỉ nghe tiếng nói nơi đó bên trong còn mang theo một chút ủy khuất cùng bất mãn.

"Mạnh cô nương nói quá lời, ta làm sao có thể trốn tránh cô nương?" Là một giọng nam trong sáng, trong lễ độ mang theo cảm giác xa cách rõ ràng.

Mặc Khanh Khanh nghe được hai chữ "An Nhiên", trong lòng khẽ động, nhin không được liền vênh tai, muốn nghe được càng rõ ràng.

"Vậy ta vừa mới đi vào tìm chàng, chàng lập tức liền từ cửa sau chạy ra ngoài, không phải trốn ta là cái gì?"

"Mạnh cô nương hiểu lầm rồi, ta bắt quá là ở bên kia đợi đến có chút phiền muộn, muốn đi dạo trong vườn để giải sầu thôi. Nếu biết rõ Mạnh cô nương tìm ta, ta há có đạo lý không cao hứng?"

"Chàng nói vậy, vậy hôm trước ta rõ ràng nói với gã sai vặt bên cạnh chàng đi tìm chàng đánh cờ kia mà, kết quả khi ta đến chàng lại đi ra ngoài!"

"Đó là gã sai vặt hồ đồ, đã quên nói với ta rồi, hơn nữa ngày đó ta phải đi bái phỏng Chu Thành An tiên sinh trước đây đã nói qua rồi, nào dám sai hẹn."

"Nói như vậy, chàng thật sự không phải là đang trốn ta?"

"Mạnh cô nương nói đùa, ta trốn cô làm cái gì?"

"Vậy ta hỏi chàng, hôm qua có phải chàng nói với di của ta là về sau nếu không có việc gì thì kêu ta đừng đi đến phủ của các ngườì."

"Trước cô nương là vừa mới đến kinh thành, mẫu thân cùng đi lại là thân tỷ muội, đương nhiên là phải lui tới nhiều. Thế nhưng chúng ta mặc dù trên danh nghĩa là biểu huynh muội, nhưng mà cũng không có quan hệ huyết thống, cho nên kỳ thật là không tiện tiếp xúc nhiều!"

"Cái gì không có đạo lý, vốn chính là thân thích, ta đi gặp chàng còn cần gì lý do! Ta chính là muốn đi gặp chàng!"

"Mạnh cô nương, cô nương bây giờ cũng không còn nhỏ, làm sao còn nói những lời giận dữ như hài tử thế này" Người kia nói đến lúc này, trong giọng nói mang theo một chút lãnh đạm không kiên nhẫn, đồng thời cũng bước đi.

"Chàng vẫn còn coi ta là tiểu hài tử, ta... Chờ một chút, chàng đừng đi nhanh như vậy, ta còn chưa nói hết lời đây!" Vị Mạnh cô nương kia nói xong liền đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Lần Này Sẽ Không Để Cho Nàng Chạy Thoát! 2

Đội âm thanh của hai người dần dần đi xa, cho đến lúc không nghe thấy, Mạc Khanh Khanh mới từ phía sau núi giả kia từ từ đi ra, nhìn theo hướng bọn họ rời đi, như có điều suy nghĩ.

Mà khi nàng muốn nâng bước rời đi, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn xuống dưới đất, chỉ thấy trên cỏ có hơi chút hỗn loạn, một khối mỹ ngọc óng ánh trong suốt đang lẳng lặng nằm ở đằng kia, phía trên còn gắn thêm Tùng hoa xanh kết hoa lạc tử*, rất dễ thấy.

(*) *Kết hoa lạc tử: Tết dây thao đồ thành một cái túi lưới hình hoa dùng để trang hoàng*

Cặp mắt Mạc Khanh Khanh chuyển động, mơ hồ nhớ lại lần trước lúc gặp Tạ An Nhiên, trên người của hắn hình như mang theo chính là khối mỹ ngọc này.

Nàng khom người nhặt mỹ ngọc kia lên, óng ánh trong suốt, thể nước vô cùng tốt, vừa nhìn liền biết không phải là vật bình thường.

Mạc Khanh Khanh nhẹ nhàng thổi đi bụi đất dính phía trên kia. Nghiêng đầu suy đi nghĩ lại, giống như ma xui quỷ khiến liền đem mỹ ngọc kia cất vào trong ngực của mình.

Sau đó, có vẻ đắm chiêu chậm rãi rời khỏi.

Cũng bắt quá là trong một thời gian ngắn, một thân y phục vẫn như cũ vô cùng nổi bật trường sam gấm tơ tằm màu tím thêu vân chữ “Khách” (縠) liên tiếp làm hoa văn, bên hông thắt một cái đai lưng hòa điền ngọc, trên đầu An Bình Hầu Thế tử đội tử kim quan, về mặt Tạ An Nhiên chính là mất hứng quay trở lại.

Hắn vừa đi, vừa chú ý những bụi cỏ ở dưới chân. Hắn dùng chân không ngừng lay động bụi cỏ, nhưng là trước sau không có tìm được vật mình muốn tìm.

Hắn từ từ đi đến núi giả bên cạnh. Thăm nghĩ, vừa rồi nhất định ở chỗ này cùng Mạnh Như đáng ghét dây dưa. Nếu không phải là nàng lười lười kéo kéo mình thì vật kia làm sao có thể bị rơi?

Nhưng mà tìm trên đoạn đường này sao lại không tìm thấy?

Không phải chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã bị người khác nhặt được?

Nhưng mà vừa rồi nơi này không phải có người chứ?

Bỏ đi, vừa rồi hẳn đều là một lòng muốn thoát khỏi Mạnh Như quả thực cũng không có để ý hoàn cảnh chung quanh.

Bỗng nhiên, hẳn ngửi thấy một mùi hương Đỗ Nhượng quen thuộc như có như không bay đến

Đây là?

Hẳn tỉ mỉ phân biệt, càng chắc chắn đây chính là mùi hương của người đó.

Nàng rất thích sáp thơm bôi tóc mùi Đỗ Nhượng, kiếp trước kiếp này đều giống nhau.

Mùi hương đó rất đặc biệt, song có rất ít nữ tử lại dùng mùi hương nhân nhạ như vậy làm sáp thơm bôi tóc.

Nói như vậy, là nàng đã đến đây?

Như vậy... Nàng đã nhìn thấy mình và Mạnh Như rồi?

Tạ An Nhiên nghĩ tới đây, liền hỏi hặn một hỏi, thế nhưng ngay sau đó rõ ràng không biết tại sao lại có vài phần hưng phấn!

Hắn lộ ra một nụ cười giảo hoạt, chấp tay sau lưng, ung dung bước đi, hướng về nơi mọi người tụ tập vô cùng vui vẻ đi đến.

Nếu như là ở kiếp trước, chắc hẳn Mạc Khanh Khanh nhất định sẽ tự mình tức giận bất bình bởi vì hành động này của Triệu Nghênh Xuân.

Nhưng mà Mạc Khanh Khanh hôm nay sẽ không như vậy.

Bản thân mỗi người có thân phận và lập trường của riêng mình, hơn nữa đích thứ có sự khác biệt này cũng không phải chính mình nỗ lực thì người khác có thể không nhớ và khoan dung.

Giống như nàng, mặc dù là kiếp trước trở thành phu nhân nhà quyền quý, cũng không phải vẫn như cũ trước mặt người nổi bật, sau lưng bị người nói xấu?

Cho nên khi nàng một mình tự đi đến nơi tụ họp của các vị cô nương cùng phu nhân, lúc nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Triệu Nghênh Xuân, nàng bắt quả cũng là cười nhạ một cái.

Lúc này ngược lại là Triệu Nghênh Xuân chột dạ.

"Nghênh Xuân, đó là ai a? Thật là xinh đẹp? Nhìn còn đẹp hơn so với Ngọc Bảo Nhi ba phần." một vị cô nương bên cạnh Triệu Nghênh Xuân cảm thán nói.

Triệu Nghênh Xuân bữu môi khinh thường nói ra: "Xinh đẹp hơn nữa có ích lợi gì? Bất quá là thứ nữ bò ra từ trong bụng của di nương! Có thể lên được mặt bàn gì?"

"Thứ nữ?" Vị cô nương kia thật sự là kinh ngạc, không nói đến Mạc Khanh Khanh đáng vẻ đoan trang, nhưng chỉ nói ở những nơi thế này, làm sao có thể cho phép một thứ nữ tham dự?

Triệu Nghênh Xuân thật sự là không muốn chủ động nói với người khác người thứ nữ này chính là nghĩa nữ trong tin đồn của Trương công chúa, vì vậy liền có ý đổi chủ đề nói: "Mạnh Như đâu? Vừa rồi vẫn nhìn thấy nàng ở đây, không biết bây giờ đã đi đâu rồi?"

"Còn có thể đi đâu? Còn không phải là đuổi theo An Bình Hầu Thế tử đã đi!"

"Dừng, nàng thật sự là một người mất bị mù lại không có kiến thức. Làm sao lại coi trọng đứa con riêng đến từ trong son cốt kia? Có bệnh!" Triệu Nghênh Xuân hôm nay chính là giận không có chỗ phát tiết, tự nhiên là lời nói cũng không tốt lành gì.

"Ngươi chó nói nhảm! Ngay cả Hoàng Thượng cũng thừa nhận thân phận người thừa kế hợp pháp của An Bình Hầu Thế tử rồi. Ngươi coi chừng mẩu thân ngươi lại cảm tức ngươi! Đến lúc đó ngươi cũng đừng trách ta không giúp ngươi!" Nghe giọng điệu của vị cô nương này, giống như là cùng Triệu Nghênh Xuân có quan hệ rất thân thiết.

Triệu Nghênh Xuân vội vàng ngậm miệng, nín nọt nói: "Đường tử, ngươi tốt nhất, ngươi cũng biết, mẹ ta nghe lời ngươi nhất." Thì ra vị cô nương này chính là nữ nhi của nhà bá phụ Triệu Nghênh Xuân, Triệu Nghênh Nhụy.

Phụ thân của Triệu Nghênh Nhụy bất quá là một tứ phẩm Công bộ thị lang, làm sao có tư cách tham dự yến hội như vậy? Cho nên nàng đến đây cũng là với tư cách bồi khách của Triệu Nghênh Xuân.

Vị Triệu cô nương này cùng Triệu Nghênh Xuân không giống nhau, tính tình vô cùng trầm ổn ôn nhu, rất là được trên dưới Triệu gia yêu thích.

Triệu Nghênh Nhụy chỉ vào trán Triệu Nghênh Xuân một cái, vừa cười vừa nói: "Ngươi chính là ý vào Trường công chúa * ái, nếu không thăm thăm nhất định là đánh ngươi một ngày ba trận! Đi thôi, chúng ta cũng đi đến bên kia đi, ta thấy các cô nương bên kia đều đang đánh cờ, câu cá. Mạnh Như đi lâu như vậy còn chưa trở về, tại sao chúng ta lại phải ở đây đợi?"

Triệu Nghênh Xuân gật đầu, liền nghe theo lời Triệu Nghênh Nhụy đi về phía đám người bên kia.

Mạc Khanh Khanh bắt quả là một thứ nữ, cho dù là kiếp trước làm người, làm thê cũng chưa từng tham gia qua yến hội như vậy. Mặc dù trong đám người thật có vài gương mặt quen thuộc, thế nhưng bây giờ vào khoảng thời gian này mà nói, nàng cùng người ta hẳn là không quen biết.

Nàng ngược lại cũng không xấu hổ, một mình đứng thẳng dựa vào lan can, đón gió nhẹ, một mình thưởng thức những thứ đóa hoa sen tươi đẹp đang nở kia.

Nàng vốn có khí chất đặc biệt, dung mạo lại xinh đẹp, lúc này ống tay áo lần vấy theo gió phát phơ lay động, biểu cảm trên mặt không biết giận hay vui, lại kết hợp với cảnh đẹp này, lại giống như tiên nữ đứng trước gió, lồi lạc không lệ thuộc.

Các cô nương phía bên này thấy cảnh tượng như thế đương nhiên là vừa ao ước vừa đố kỵ, còn đối với nhóm khách nam ở phía bên kia Hách hồ thì càng là vô cùng xinh đẹp.

"Ôi! Đây là vị nào? Làm sao chưa từng gặp qua? Trong nhà giàu có, thế gia vọng tộc ở kinh thành chưa từng thấy qua nhân vật xuất sắc như vậy?" Một vị nam tử mặc quần áo màu xanh nhạt, tướng mạo có chút tuấn mỹ nói ra.

Nam tử ngồi ở bên cạnh hẳn nhìn thoáng qua "Cảnh đẹp" ở bờ bên kia, nhưng cũng chỉ là ừ một tiếng, sau đó liền tiếp tục đem toàn bộ sự chú ý đặt ở trên cần câu trong tay.

"Ta nói Tam hoàng tử, ngươi không phải luôn nói muốn tìm một vị tiểu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ để kết duyên với mình sao? Ta làm sao cảm thấy vị đối diện này cũng đã không sai biệt lắm? Nhìn dáng vẻ kia, phong thái kia!" Vị nam tử kia vẫn thưởng thức, đồng thời tám tặc tán thưởng.

"Lý Học Nho, nước miếng của ngươi đều muốn chảy ra ngoài rồi!" Đột nhiên có người ở sau lưng châm chọc.

Nam tử được gọi là Lý Học Nho vốn là muốn mắng ầm lên, nhưng mà vừa quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đào hoa của người đến kia, lập tức liền biến sắc: "Ai ôi, thì ra là An Nhiên a. Mau tới, mau tới!"

Tạ An Nhiên mới vừa trở lại, liền nhìn thấy vô số nam nhân đều nhìn chăm chăm Mạc Khanh Khanh ở bờ bên kia chảy nước miếng, hẳn đây là trong lòng ghen không chỗ phát tiết.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Dựa vào cái gì mà đám háo sắc này có thể tự do nhìn nương tử của hắn?

Thế nhưng ở những trường hợp thế này, hắn lại không được phép quá mức làm càn, hắn cũng chỉ có thể làm khó dễ người bạn xấu Lý Học Nho này để trút giận.

"Ai ôi, An Nhiên, ngươi làm sao vậy? Làm sao giống như bị ầy khuất? Nhanh, nhanh nói cho ca ca nghe, ca ca nhất định để cho Tam hoàng tử giúp ngươi báo thù!" Lý Học Nho âm dương quái khí nói ra.

"Cút ngay! Phải dùng tới ngươi giúp ta! Ngươi cũng không đi hỏi một chút, kinh thành có mấy người dám trêu tiểu gia!" Tạ An Nhiên không tự chủ được nhìn Mạc Khanh Khanh kia vẫn như cũ không biết chính mình khiêu khích bao nhiêu sóng gió lớn, tiếp tục thưởng thức hoa sen xinh đẹp, thật hận không thể lấy xiêm y của chính mình đem nàng từ đầu đến chân bọc lại, để cho ai cũng không được nhìn.

Lý Học Nho thấy Tạ An Nhiên cũng là nhìn chăm chú không rời mắt bờ bên kia, ánh mắt liền tỏa sáng: "Như thế nào? Ta mới vừa rồi còn đang cùng điện hạ nói đấy. Nữ nhân như vậy đại khái mới có thể được coi là tuyệt sắc. Ngươi nói có thể xứng đôi với Tam hoàng tử hay không?"

Ánh mắt Tạ An Nhiên giống như dao găm cắm lên mặt Lý Học Nho, làm cho gương mặt tuấn tú của Lý Học Nho đau đớn.

"Nàng không thích hợp! Ngươi cũng đừng đánh chủ ý lên nàng!" Tạ An Nhiên trầm giọng nói ra.

Nương tử của ta ai dám đoạt!

Hoàng tử cũng không được!

Lý Học Nho lại không nghĩ tới Tạ An Nhiên sẽ nói ra một lời như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đây là ý gì?

Nữ nhân này vốn cũng không phải là của hắn, hắn dựa vào cái gì...

Chẳng lẽ nói?

Lý Học Nho vừa nghĩ tới tự nhiên lại nóng nảy thế này, lập tức vô cùng hưng phấn.

Nữ tử có thể làm cho kinh thành nổi tiếng * quần áo lụa là Tạ An Nhiên động tâm rốt cuộc là kiểu người như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Lần Này Sẽ Không Để Cho Nàng Chạy Thoát! 3

"Làm sao lại không thể đánh chủ ý? Cô nương này phong thái lại xinh đẹp, nhìn cũng là xuất thân từ gia đình lớn, há không phải là lương phối của bọn ta? Có câu là yếu điệu thực nữ, quần tử hảo cầu!" Lý Học Nho rung đùi đắc ý cổ tình nói.

"Phanh" Tạ An Nhiên vỗ một cái lên bàn đá bên cạnh, muốn mắng cho Lý Học Nho một trận, nhưng mà cũng không biết lên tiếng như thế nào, lời tốt nhất ra đến khóe miệng liền biến thành: "Nàng là thứ xuất! Cùng người không thích hợp!"

"Vậy cũng có thể cưới làm thiếp a!" Lý Học Nho không sợ chết nói.

Tạ An Nhiên làm sao để cho hắn bồi nhọ Mạc Khanh Khanh như vậy, lập tức một tay nắm lấy cổ áo Lý Học Nho, hung dữ nhìn hắn, lại giơ lên quả đấm của mình nói: "Người lập lại lần nữa!"

Vị Tam hoàng tử từ đầu đến cuối "Chưa làm Điều Ngự Đãi" bên kia, rốt cục quay đầu lại: "An Nhiên! Người lại mắc mưu hắn! Người chẳng lẽ không biết hắn toàn là đức hạnh gì?"

Tam hoàng tử là một vị nam tử cường tráng tuổi quá ba mươi. Hắn thân cao tám thước, sức khỏe tráng kiện, nhìn qua thì giống như một măng phu hơn là giống một hoàng tử. Nhưng mà từ biểu hiện của hắn thấy được, hắn dường như là một người rất là trầm ổn.

Tạ An Nhiên lại nhìn ánh mắt lưu động giống như là một hồ ly kia của Lý Học Nho, cũng biết mình bị hắn sắp xếp vào bẫy, chỉ sợ là lộ tẩy rồi!

Hắn đem Lý Học Nho ném qua một bên, liền có chút chán nản.

Ngay trước mặt hai vị bằng hữu tri kỷ, vẻ quần áo lụa là trên người Tạ An Nhiên cũng đã mất đi phân nửa, ngược lại càng giống như là một vị thiếu niên bình thường nhà bên.

"Làm sao? Mẫu thân kia của người vẫn còn ép người cưới tiểu thư Mạnh Như điều ngoa kia?" Lý Học Nho thấy ánh mắt lúc này của Tạ An Nhiên có vẻ buồn rầu, liền thấp giọng hỏi.

Tạ An Nhiên gật đầu, nói ra: "Đúng vậy, bây giờ bà ta cố ý giống trống khua chiêng để cho mọi người điều nghi như vậy! Chẳng qua ta làm sao có thể như ý nguyện của bà ta?"

"Người phải cẩn thận! Mẫu thân này của người cũng không phải là đèn cạn dầu! Người suy nghĩ một chút phụ thân người tiểu thiếp nhiều như vậy, đều bị bà ta làm cho không thể sinh con, cũng biết thủ đoạn của bà ta." Lý Học Nho giờ phút này vẻ mặt hài hước kia đã biến mất, ngược lại mang theo ba phần cảm giác khiến cho người khác tin cậy.

"Tình hình trong phủ lúc này đều là chuyện nhỏ. Hiện giờ thật sự quan trọng, vẫn là phải làm cho Hoàng Thượng nhanh chóng đem tước vị An Bình Hầu trả lại cho người, nếu không tất cả đều là uổng công." Tam hoàng tử suy xét vấn đề hiển nhiên càng đặt nặng ở trong triều đình.

Tạ An Nhiên thờ dãi một hơi.

Mặc dù lúc này đây sau khi hắn sống lại, liền nhanh chóng trở lại Hầu phủ trước khi An Bình Hầu qua đời, thế nhưng sự việc cùng kiếp trước cũng không có thay đổi quá lớn.

Hoàng Thượng vẫn như cũ giữ lại tước vị An Bình Hầu chậm chạp không chịu cho hắn, để cho hắn làm một vị thế tử thế này đã mấy năm - mặc dù An Bình Hầu sớm đã qua đời, mặc dù hắn đã sớm đủ tư cách thừa kế tước vị.

"Được rồi, đều là ta lẩm mồm rồi. Hôm nay nếu là được cô cô mời đến làm trò cười, chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều về điều này có hay không đều được. Mà * khoái hoạt một ngày!" Tam hoàng tử Nghiêm Minh Nhân nói.

"Mạc cô nương?" Mạc Khanh Khanh nghe thấy có người gọi nàng. Nhưng mà ở đây cũng không có người quen của nàng, người nào lại chủ động cùng nàng bắt chuyện?

Nàng quay đầu lại, liền nhìn thấy một vị cô nương đáng người cao gầy, da thịt trắng mịn, khuôn mặt dài, mắt hạnh, xinh đẹp hào phóng đang nhìn mình.

Mạc Khanh Khanh giả vờ không biết, kỳ quái hỏi: "Xin hỏi vị tỷ tỷ này là..."

"Tiểu nữ Phương Ái Viện, chính là trưởng nữ của An Định Hầu!"

"Thì ra là Phương cô nương, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt! Không biết cô nương tìm tiểu nữ có gì chỉ giáo?" Mạc Khanh Khanh biết rõ vị trước mắt này chính là một trong tứ đại tài nữ kinh thành.

Phương Ái Viện nhưng lại là rất hòa nhã, cười nói: "Cô nương, không bằng cùng ta qua bên kia uống chén trà?"

Mạc Khanh Khanh ánh mắt lóe lên, trong lòng khẽ động: "Phương cô nương đã mời, ta đương nhiên nghe theo!"

Phương Ái Viện?

Mạc Khanh Khanh đi theo sau lưng nàng, đột nhiên lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

"Các nàng đều nói người là cố ý muốn làm náo động a!" Phương Ái Viện cố giải thích chuyện các cô nương kia đang thị thâm với nhau, cười nói.

"Là như vậy sao? Ta lần đầu tới nơi này, cũng không biết nên làm như thế nào! Chỉ sợ là thất lễ rồi." bộ dáng Mạc Khanh Khanh thật sợ hãi.

Phương Ái Viện cười càng thêm ấm áp: "Đừng sợ, các nàng cũng không có ý xấu, bất quá ghen tị người xinh đẹp mà thôi."

Mạc Khanh Khanh then thùng cúi đầu, lại phát hiện trên mặt bàn tựa hồ có một chút cực ít lượng bụi màu trắng.

Đáy lòng nàng hiểu rõ, bên môi hiện ra một nụ cười. Đợi đến lúc ngẩng đầu lên, nàng lại thay đổi vẻ mặt.

"Ta hình như không biết cô nương, cô nương biết ta?" Mạc Khanh Khanh nghiêng đầu hỏi.

Phương Ái Viện vừa nhấp ấm trà tay dừng một lát, nụ cười cũng cứng một chút. Vấn đề này rất trực tiếp, cũng rất thất lễ.

Nàng bất quá cũng dừng lại chỉ chốc lát, để ấm trà trong tay xuống: "Ta bất quá chỉ là có lòng tốt thôi."

"Thì ra như vậy. Ngài quả nhiên là một người tâm địa từ bi." Mạc Khanh Khanh gật đầu.

"Uống chén trà đi." Phương Ái Viện đem chén trà rót đầy, lại nhẹ nhàng đẩy đến.

Mạc Khanh Khanh nhìn thấy nước trà trong chén xanh biếc có chút dập dờn, từng gốc từng gốc chìm trong trà dựng đứng, như một loạt gai gai sắc bén, không biết vì sao liền làm hồng mũi nồng đậm của trà

"Là ngân châm sao? Quả nhiên là trân phẩm." Mạc Khanh Khanh cảm lấy chén trà, nhẹ nhàng lay động, nhưng lại là không uống.

Phương Ái Viện có chút nôn nóng: "Đúng là vậy, cô nương nếm thử đi"

Mạc Khanh Khanh bỗng nhiên cất cao giọng: " Cô nương vì sao nhất định bảo ta uống chén trà này?"

Thanh âm của nàng không thấp, các cô nương chung quanh cũng nhìn không được quay đầu nhìn xem.

Phương Ái Viện tức giận đến ngả ngửa, vội vàng hạ thấp giọng nói: " Cô nương làm cái gì vậy? Ta bất quá là có lòng tốt! Thật sự là không biết tốt xấu!"

"Phải không? Cô nương chắc rằng cô nương thật sự muốn cho ta uống chén trà này?" Mạc Khanh Khanh vẫn như cũ nâng chén trà, nhưng mà vẻ mặt lại rất cổ quái, cặp mắt trong suốt kia dường như có thể nhìn rõ tất cả.

Phương Ái Viện tâm khẽ run rẩy, không biết vì sao cũng có chút chột dạ, rõ ràng không dám cùng Mạc Khanh Khanh đối mặt.

"Phương cô nương, người có biết ta hôm nay tại sao phải đến nơi đây?" Mạc Khanh Khanh lại hỏi một câu.

Phương Ái Viện đột nhiên ngẩng đầu. Chẳng lẽ nàng không phải đi theo Mạc Lục cô nương đến đây xem náo nhiệt?

"Thật không dám giấu diếm, mấy ngày hôm trước Hoàng Thượng hạ ý chỉ, để cho ta làm nghĩa nữ của Duệ Tâm Trưởng công chúa. Đa tạ trà của cô nương."

Nói xong, Mạc Khanh Khanh cung kính một cái, liền đem chén trà đưa đến bên miệng!

"Pằng" Phương Ái Viện không chút do dự lấy tay hất chén trà rơi xuống mặt đất!

Nước trà văng khắp nơi, rất nhiều cô nương chung quanh đều bị họa lây, những chiếc váy xinh đẹp sang quý đều bị nước trà văng lên!

"A" "Ồi" tiếng kinh hô nổi lên bốn phía! Còn có rất nhiều ánh mắt oán giận thậm chí căm ghét ào ào ném tới.

"Phương tỷ tỷ, ngươi làm cái gì vậy? Đang yên lành! Váy của ta đều bẩn rồi!" Một vị cô nương bên cạnh thấy rõ ràng, ngay lập tức mở miệng chỉ trích.

Phương Ái Viện khép đôi môi lại, nửa ngày mới cười gượng nói: "Ta, ta lỡ tay. Thật xin lỗi mọi người."

Người bị liên lụy xung quanh, mặt đều lộ vẻ không vui, bất quá bởi vì bình thường Phương Ái Viện đối với mọi người không tệ, lại là xuất thân cao quý, cho nên mọi người cũng chỉ có oán giận trong lòng, nhưng không có chỉ trích quá đáng.

"Phương cô nương, nếu đã không uống trà, tiểu nữ xin lỗi không tiếp được." Mạc Khanh Khanh nhìn Phương Ái Viện vẫn còn ngẩn người, trong lòng cười lạnh.

Phương Ái Viện thần thờ gật đầu, nhưng mà thật sự nhìn thấy Mạc Khanh Khanh bỏ đi, nàng lại có chút sợ hãi.

Nàng nhịn không được tiến lên vài bước, thấp thòm nói: "Mạc Tam cô nương, ta... Ta là vô tâm, ngươi đừng, ngàn vạn chớ để ở trong lòng."

Mạc Khanh Khanh cũng không quay đầu: "Ta là người lòng dạ vô cùng hẹp hòi. Từ trước đến nay sẽ không dễ dàng tha thứ cho người khác!"

Phương Ái Viện trong lòng ảo não, không nên vì khiến cho Thái tử phi yêu mến liền hồ đồ làm chuyện ngu ngốc.

"Ta cũng là bị người ta lừa! Nếu biết sẽ không... Ta là thật tâm cảm thấy thật có lỗi."

"Không" Mạc Khanh Khanh cười ngọt ngào quay đầu lại

"Ngươi không có bị lừa, cũng sẽ không thật tâm xin lỗi. Ngươi bây giờ phiền muộn bất quá là đắc tội nghĩa nữ của Trương công chúa, mà không phải thiếu chút nữa hủy đi danh tiết của một nữ tử! Nếu ta không phải là nghĩa nữ của Trương công chúa, ngươi sẽ hối hận sao, sẽ ăn nói khép nép giống thế này sao?" Nói xong, cũng không đợi Phương Ái Viện phản ứng, liền cứ thế rời đi.

Phương Ái Viện lúc đầu vẫn còn cảm giác kinh ngạc, nhưng mà sau đó đôi mắt lại lộ ra vẻ hung tàn.

"Có gì đặc biệt hơn người! Bất quá là quạ đen mặc vào y phục rực rỡ, thật đúng là cho rằng mình biến thành Phượng Hoàng!"

"Vừa rồi phát sinh cái gì?"

Mạc Khanh Khanh mới vừa đi tới chỗ không người, đã có người hỏi không đầu không đuôi.

Mạc Khanh Khanh liếc mắt, cũng không đứng lại, cũng không trả lời câu hỏi.

Lập tức một bàn tay to lớn lại đột nhiên giữ tay áo nàng lại.

"Buông tay! Ở nơi đông người, làm gì lôi lôi kéo kéo!" Mạc Khanh Khanh vừa quay đầu lại, quả nhiên là Tạ An Nhiên!

Mạc Khanh Khanh không biết làm sao, hôm nay vừa nhìn thấy gương mặt tuấn tú giống như yêu nghiệt kia của hắn không biết tại sao liền cảm thấy bực bội!

Tạ An Nhiên chính là bất chấp bên ngoài, thấy nàng rõ ràng bỏ mặc mình chạy trốn, liền bước nhanh đến trực tiếp đem người ôm vào trong ngực!

"Nàng còn dám chạy!"

Chạy trốn một lần, lúc này đây tuyệt đối sẽ không để cho nàng lại rời đi một khắc!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.